

A kutyafejét! – kiáltott fel az egyik verbeeg, mit sem törődve haldokló társával. – Egy marha nagy macska! És fekete, mint az üst alja!

– Menjünk utána! – rikoltotta egy másik. – Szép új kabát lesz belőle annak, aki elkapja! – Átugráltak a fekvő óriáson, ügyet sem vetettek rá, csak csörtettek a párdúc után.

Drizzt volt közelebb hozzájuk. Hagyta az első kettőt elmenni, és a másik kettőre koncentrált. Egymás mellett haladtak el a köve mellett, Drizzt pedig kiugrott eléjük az ösvényre, bal szabályját. Az egyik óriás mellkasába döfte, a másikat pedig egy jobbkezes suhintással megvakította. Az első óriásba szúrt kardot forgatótengelyként használva a drow tántorgó ellenfele mögéfordult, és másik pengéjét a szörnyeteg hátába szúrta. Aztán egyetlen finom csavarintással sikerült mindkét pengét kiszabadítania, és elszökkent, mikor a halálos sebet kapott óriás a földre zuhant.

Wulfgar is elengedte az első óriást. A második majdnem egyvonalba ért a barbárral, amikor Drizzt rátámadott a második kettőre. Az óriás megtorpant és sarkonfordult, hogy segítsen a többieknek, de ekkor rejtékhelyéről Wulfgar meglendítette kalapácsát, és egyenest az óriás mellkasába csapott. A szörnyeteg a hátára esett, a levegő szó szerint kirobbant a tüdejéből. Wulfgar gyorsan visszahúzta a kalapácsot, aztán meglendítette az ellenkező irányba. A vezető óriás épp időben fordult hátra, hogy pont az arcába kapja a csapást.

Wulfgar habozás nélkül rárontott a közelebbi óriásra, és erős karjait a verbeeg vastag nyaka köré fonta. Az óriás gyorsan magához tért és medvefogásba ölelte a barbárt, és bár még ült, nem sok erőfeszítésébe került, hogy kisebb ellenfelét teljesen felemelje a földről. A sokévnnyi kötörés és kovácsolás azonban a barbár izmait is megacélozta. Szorította fogását az óriáson, és lassan forgatni kezdte összefogott karjait. A verbeeg feje hangos reccsenéssel oldalra nyaklott.

R. A. Salvatore – Kristálysziánk

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

R. A. Salvatore

CRISTAL SHARD

Published by TSR, Inc.

Trademark and text copyright © 1990-94 by TSR, Inc.

Used under authorization.

FORGOTTEN REALMS is a registered trademark owned by TSR, Inc.

The TSR logo is a trademark owned by TSR, Inc.

Fordította Hoppán Eszter

Minden jog fenntartva, beleértve az egész vagy részletek reprodukálásának jogát!

All rights reserved!

A címlapon Larry Elmore festménye Copyright© 1994TSR, Inc.

Tipográfia: Marjai Csaba Műszaki szerkesztés: Zölley Imre

Hungarian translation © 1994 TSR, Inc. Hungarian edition © 1994 TSR, Inc.

ISBN 963 8353 53 8 VP-F-141194-78. 9. 79

A kötet kizárólagos terjesztője a TóthÁgas Kft. 1047 Budapest, Perényi Zsigmond u. 15

Kiadja a Valhalla Páholy. Felelős kiadó: Novak Csanád ügyvezető. Felelős szerkesztő: Gáspár András. Művészeti igazgató: Marjai Csaba. Korrektor: Bóday Tamás. Szedés, tördelés: Valhalla Páholy DTP. A nyomdai munkálatokat az Athenaeum Nyomda Rt. végezte. A nyomdai megrendelés törzsszámai. 1193 Felelős vezető: Vida József vezérigazgató. Terjedelem: 9 ív Készült Budapesten az 1994. évben.

Előhang

Errtu tudta, hogy a mágia a közelben van: érezte a varázstárgy erős jelenlétét. Bár korábban megtalálta volna... Ha korábban a kezébe kaparinthatta volna...

De aztán megérkezett Al Dimeneira, egy roppant hatalmú angyalféle teremtmény. Al Dimeneira egyetlen szavával visszaküldte Errtut Abyssra.

Errtu a kavargó füstbe és homályba meredt, mikor cuppogó lépteket hallott.

– Telshazz? – dörögte a démon.

– Igen, uram – felelte a kisebb démon félve, miközben a gomba-trónushoz közeledett.

– Megszerezte? – rikoltotta Errtu. – Al Dimeniránál van a kristályszilánk?

Telshazz remegve dadogta: – Igen, uram... Azaz nem, uram! Errtu vörös ördögszemei résnyire szűkültek.

– Nem tudta elpusztítani – magyarázta a kisebb démon sietve. – A Crenshinibon megégette a kezét!

– Hah! – szortyintott Errtu. – Még Al Dimeneira hatalmánál is erősebb! De hát akkor hol van? Elhoztad, vagy ott maradt a második kristálytoronyban?

Telshazz nem akarta elmondani gonosz urának az igazat, de nem mert ellenszegülni neki. – Nem, uram, nem a toronyban van – vinnyogta.

– Nem? – ordította Errtu. – Akkor hol?

– Al Dimaneira eldobta.

– Eldobta?

– Át a síkokon, kegyes uram! – nyögte Telshazz. – Teljes erejével!

– Át a létsíkokon! – hörögte Errtu.

– Próbáltam megállítani őt, uram, de...

A szarvas fej előrecsapott. Telshazz szavai érthetetlen gurgulázásba fulladtak, mikor Errtu kutyaagyarai a torkába téptek.

Távol Abyss homályától, a Crenshinibon a földre hullott. A kristályszilánk, az örök elfajzottság az Elfeledett Birodalmak északi hegyeiben pihent egy tál alakú havas völgyecskében. És várt.

Első Könyv

Tízváros

1.

A cinkostárs

Mikor a Misztika Vendégvárából érkező varázslókaraván megpillantotta Kelvin Halmának hófödte csúcsát az északi láthatáron, nem is kevésbé könnyebbültek meg. Luskantól a Tízvárosként ismert határtelepülésig vezető nehéz útjuk több mint három hétig tartott.

Az első hét nem volt túl nehéz. A csapat a Kardpart közelében maradt, és bár a Birodalmak legészakibb részén utaztak, az Úttalan Tenger felől érkező nyári fuvallatok elég kellemessé tették az időjárást.

De mikor megkerülték a Világ Hátának legnyugatibb nyúlványait – azét a hegységét, melyet sokan a civilizáció északi határának tartottak –, és befordultak a Jeges Szelek Völgyébe, a varázslók hamar megértették, miért akarták őket lebeszélni erről az útról. A Jeges Szelek Völgyét; ezt több ezer négyzetkilométernyi pusztá, repedezett tundravidéket a Birodalmak egyik legbarátságtalanabb vidékének mondták, és egyetlen itt eltöltött nap után Eldeluc, a Foltos Dendybar és a többi luskani varázsló látta, hogy ez a hírnév nem alaptalan. A völgyet dél felől megmászhatatlan hegyek, keletről terjedelmes gleccser, észak és kelet felől számtalan jéghegy hajózhatalan tengere zárta körül, így csak a Világ Háta és a part közti átjárón lehetett megközelíteni, amely utat a legkeményebb kereskedőkön kívül alig használt valaki.

A varázslók további életükben két dologra emlékeztek mikor erre az utazásra gondoltak: két tényre, melyet a Jeges Szelek Völgyén átutatazók sosem felejtenek el. Az első a szél szüntelen vinnyogása volt: mintha a maga a föld nyögne kínjában. A második az üresség volt: mérföldről mérföldre csak a barnásszürke láthatár látványa.

A karaván úticélja jelentette a völgy egyetlen változatosságát; egy tíztagú város csoport a vidék három tava körül, az egyetlen hegynék, Kevin Halmának az árnyékában. A kietlen vidékre érkezők zöméhez hasonlóan a varázslók is Tízváros csontfaragványait keresték, melyeket a tóban élő bütykösféjú pisztráng fejcsontjából készítettek. Bár némelyik mágus ettől némileg eltérő terveket is forgatott a fejében.

A férfi csodálkozott, hogy a karcsú tör milyen könnyedén hatolt át az öregebb ember köpenyének ráncain, és hatolt egyre mélyebbre a ráncos bőrébe.

Morkai, a Vörös, tanítványa felé fordult, tekintete döbbszerű meglepetésbe dermedt az árulás láttán attól, akit egy negyedszázad óta a fiaként nevelt.

Akara Kessell elengedte a tört, és elhátrált mesterétől: iszonyattal látta, hogy a halálos sebet kapott ember még áll. Visszakoztában beleütközött a kis kunyhó hátsó falába, amit a luskani varázslók kaptak ideiglenes szállásként Easthaven városától. Kessell láthatóan remegett, és azokon a baljós következményeken tűnődött, amelyekre számíthat annak az egyre erősödő lehetőségnek a fényében, hogy az öreg mágus varázstudása még a halállal is képes szembeszállni.

Milyen szörnyű sorsot mér majd rá hatalmas mentora ezért az árulásért? Milyen mágikus kínokat tudhat egy Morkaihoz hasonló mágus megidézni, melyek túltesznek a közismert kínszerek legszörnyűbbikén is?

Az öregember mereven rajta tartotta a tekintetét Akar Kessellen, még akkor is, amikor az utolsó fény is kezdett kihunyni a szemében. Nem kérdezte, miért. Tudta, hogy valahol a hatalomvágy van emögött – az ilyen árulások esetén mindig ez a helyzet. Őt az eszköz lepte meg, nem az indíték. Kessell? Kessell, az ügyetlen tanonc, akinek hebegő szája még a legegyszerűbb trükköt is éppen csak ki tudta mondani, hogyan remélhetett nyereséget annak az egyetlen embernek a halálától, akitől valaha is többet kapott alapvető, udvariasság kíméletnél?

Morkai, a Vörös, holtan rogyott össze. Ez egyike volt annak a néhány kérdésnek, melyre sohasem fogja megtalálni a választ. Kessell ott maradt a falnál, szüksége volt erre a tapintható támaszra, és percekig remegett tovább. Végül az az önbizalom, ami ebbe a veszedelemes helyzetbe hozta, megint növekedni kezdett benne. Most már ő a főnök – Edeluc, a Foltos Dendybar és a többi varázsló ezt mondta. Mestere halálával most ő, Akar Kessell jogosan megkapja saját meditációs szobáját és alkimista laboratóriumát a luskani Misztika Vendégtornyában.

Edeluc, a Foltos Dendybar és a többiek ezt mondták.

– Megtörtént? – kérdezte a testes ember, mikor Kessell belépett a találkozóhelyként megbeszélt sötét sikátorba.

Kessell mohón bólintott. – A luskani vörösköpenyes mágus nem varázsol többet! – jelentette ki, sokkal hangosabban, mint azt összeesküvőtársa szeretne volna.

– Halkan beszélj, te ostoba! – Foltos Dendybar, a törékeny külsejű férfi, aki védekezően a sikátor sötétjébe húzódott, ugyanazon a monoton hangon adta ki az utasítást, amin mindig beszélt. Dendybar ritkán szólalt meg egyáltalán, és olyankor sem látszott rajta semmiféle érzelem. Mindig köpenye mélyen előrehúzott csuklyája mögé rejtőzött. Volt benne valami hidegvérűség, ami elbizonytalanította a legtöbb embert, akivel találkozott. Bár a varázsló a legkisebb, és testileg legkevésbé figyelemreméltó tagja volt a karavánnak, mely megtette a négyszáz mérföldes utat Tízváros határtelepüléséig, Kessell sokkal jobban félt tőle, mint mindenki mástól.

– Morkai, a Vörös, volt mesterem halott – ismételte meg Kessell halkabban. – Akar Kessell, aki ettől a napról fogva Kessell, a Vörös, mostantól a Luskani Varázslócéh tagja!

– Lassan a testtel, barátom – mondta Edeluc, és kezét csillapítóan Kessell rángatózó vállára tette. – Majd akkor kerül sor a koronázásra, ha visszatértünk a városba – Elmosolyodott, és Dendybarra kacsintott Kessell mögül.

Kessell agya kavargott a küszöbönálló kinevezés lehetőségeinek ábrándjaitól. Soha többé nem piszkálják majd más tanoncok, nála sokkal fiatalabb fiúk, akik lépésről lépésre, nehézkesen küzdik magukat felfelé a céhben. Most már tisztelni fogják őt, mert felugrik még azok elé is, akik tanoncsága első napjaiban megelőzték, és megszerezték a varázslók tiszteletreméltó pozícióját. Ahogy gondolatai az elkövetkezendő napok minden percét átfutották, Kessell ragyogó arca hirtelen elsürkült. Élesen a mellette álló férfi felé fordult, vonásai eltorzultak, mintha szörnyű hibára döbbsen volna rá. Edeluc és néhányan a többiek közül nyugtalanodni kezdtek. Mindnyájan tökéletesen tisztában voltak annak következményeivel, mi történne, ha a Misztika Vendégtornyának főmágusa valaha is tudomást szerezne gyilkos tetteükről.

– A köpeny? – kérdezte Kessell. – El kellett volna hoznom a vörös

köpenyt?

Eldeluc nem tudta magában tartani megkönnyebbült kacaját, de Kessell ezt pusztán megnyugtató gesztusnak vette újonnan lelt barátjától.

Tudnom kellett volna, hogy valami ilyen jelentéktelen dologtól ijedt meg, gondolta Eldeluc, de Kessellnek csak annyit mondott: – Ne aggódj emiatt. A Vendégtoronyban rengeteg köpeny van. Kissé gyanús lenne, nem Igaz, ha egyszer csak megjelenél a főmágus ajtajánál, a Vörös Morkai megüresedett helyét kérnéd, és közben épp az a köpeny lenne nálad, amit a meggyilkolt varázsló viselt a halálakor?

Kessell ezen elgondolkodott egy kicsit, majd helyeselt.

– Talán – folytatta Eldeluc – nem kéne viselned azt a vörös köpenyt. Kessell pánikba esetten hunyorgott. Önmagával kapcsolatos régi kétélyei, melyek már gyerekkora óta kísértették, egyszerre felbuzogtak benne. Mire céloz Eldeluc? Meg akarják gondolni magukat, és nem akarják nekiadni azt a helyet, amit jogosan kiérdemelt?

Eldeluc kijelentésének kétértelműségével kicsit piszkálni akarta Kessellt, de nem állt szándékában a kétség veszedelmes állapotába taszítani őt. Még egyet hunyorított Dendybar felé, aki magában élvezte ezt a játékot, aztán ezt válaszolta a szerencsétlen pára ki nem mondott kérdésre: – Én csak arra gondoltam, hogy egy más szín talán jobban megfelelne neked. A kék jól kiemelné a szemedet.

Kessell megkönnyebbülten felkacagott. – Meglehet -ismerte el izgatottan babráló ujjakkal. Dendybar hirtelen ráunt a játékra. Intett tömzsibb társának, hogy szabaduljon meg a bosszantó kis szerencsétlentől.

Eldeluc engedelmesen elvezette Kessellt a sikátorban. – Itt menj tovább, vissza az istállókhöz – adta ki az utasítást. – Mondd meg az ottani vezetőnek, hogy a varázslók még ma éjszaka visszaindulnak Luskanba.

– De mi legyen a holttesttel? – kérdezte Kessell. Eldeluc gonosan elmosolyodott. – Hagyd ott ahol van. Azt a kunyhót délről érkező kereskedőknek és méltóságoknak tartják fenn. Valószínűleg nem lesz lakója jövő tavaszig. A világnak ebben a csücskében egy újabb gyilkosság nem fog nagy feltűnést kelteni, efelől biztosíthatlak, és még ha az easthaveni jóemberek rá is jönnének, mi történt itt, elég

bölcsek ahhoz, hogy a saját dolgukkal törődjenek, és a varázslók ügyeit a varázslókra hagyják.

A luskani csapat elindult az utca halványuló napfényében. – Most pedig tűnj el! – parancsolta Eldeluc. – Keress meg minket napnyugtakor – Nézte, ahogy Kessell eliszkol, mint valami boldog gyerek.

– Milyen szerencse, hogy ilyen alkalmas eszközre akadtunk – jegyezte meg Dendybar. – Ez az ostoba tanonc sok gondot levett a vállunkról. Kétlem, hogy mi a közelébe tudtunk volna férközni annak a dörzsölt öregnek. Bár csak az istenek tudják, miért hagyott Morkai ilyen védtelen pontot ennek a nyomorult kis tanoncnak!

– Elég védtelent egy törszúrásnak! – nevetett egy második hang.

– És milyen kényelmes a színhely! – jegyezte meg egy harmadik. – A megmagyarázhatatlan holttestek pusztán a takarítóasszonyoknak jelentenek kényelmetlenséget ezen a civilizálatlan helyen!

A testes Eldeluc hangosan felnevetett. A sötét feladat végrehajtatott: végre maguk mögött hagyhatják ezt a fagyos sivatagot, és hazatérhetnek.

Kessell ruganyos léptekkel haladt át Easthaven faluján a pajtáig, ahol a varázslók lovai álltak. Úgy érezte, mintha varázslóvá válása mindennapi életének összes tényezőjét megváltoztatná, mintha valahogyan valami misztikus erő szállt volna eddig tökéletlen képességeibe.

Belebizsergett a rá váró hatalom érzetébe.

Egy kóbor macska ment át előtte, és félő pillantást vetett Kessellre. Kessell résnyire húzott szemmel nézett körül, nem figyel-e valaki, – Miért ne? – motyogta. Halált hozó ujjal a macska felé mutatva kiejtette azokat a parancsszavakat, melyek erőteljes energiasugarat idéztek elő. Az ideges macska megugrott az ijesztő látványtól, de a mágikus sugár még csak a közelébe se ért.

Kessell szemügyre vette megperzselődött ujját, és azon tűnődött, hogy vajon mit csinált rosszul. De nem volt teljesen elkeseredve. Saját megfeketedett körme volt az eddigi legerősebb hatás, amit valaha képes volt kicsiholni ebből a varázslatból.

2.

Maer Dualdon partjai

Regis, a félszerzet, fajtájának egyetlen képviselője több száz mérföldes körzetben, összefonta ujjait a feje mögött, és nekidőlt a fa mohával borított törzsének. Regis alacsony volt, még saját apró fajtájának mércéjével is: göndör haj koronájával együtt is alig ütötte meg a három lábat, hasát azonban kellőképp kikerekítette a jó étel szeretete – vagy több jó étel, ha alkalom nyílt rá.

A kampós botot, melyet horgászbotként használt, két szőrös lábujja közé fogta, úgy lógatta ki a csendes tó fölé. Botja tökéletesen tükröződött vissza a Maer Dualdon üvegszerűen sima felszínéről. Apró fodrok zavarták meg a tükörképet, mikor a pirosra festett fa úszó enyhén táncolni kezdett. A zsinór a part felé úszott, és ernyedten lógott a vízben, ezért Regis nem érezte a csalit piszkáló halat. A horgot másodperceken belül megfosztották függelékétől, de a félszerzet erről nem tudott, és órák is eltelhettek addig, míg vette a fáradságot, hogy megnézzze. Amúgy sem nagyon törődött vele.

Ez az utazás a kikapcsolódást szolgálta, nem a munkát. A közeledő tél árnyékában Regis úgy vélte, hogy idén valószínűleg ez lesz az utolsó látogatása a tónál. Nem foglalkozott téli horgászattal, mint Tízváros némely mohó emberei. Amellett a félszerzetnek már elég felhalmozott halcsontja volt mások fogásából, hogy elfoglaltságot nyújtson neki a tél hét hónapjára. Valóban dicséretére vált nem éppen ambiciózus fajtájának, hogy ő egy kis civilizációt faragott ki itt, ahol ilyesmi nem létezett, száz mérföldekre a legközelebbi, már városnak nevezhető településtől. Más félszerzetek sosem merészkedtek ennyire északra, még a nyári hónapok alatt sem, mert jobban szerették a déli klíma kényelmét. Regis is boldogan csomagolt volna és tért volna vissza délre, ha nem lett volna némi nézeteltérése egy előkelő tolvajcéhnek egy bizonyos céhmesterével. A "fehér arany" egy négyujjnyi tömbje is ott hevert a pihenő félszerzet mellett, különféle finom vésőeszközök társaságában. Egy ló szájának kezdetei törték meg a tömb szögletességét. Regis úgy tervezte, hogy majd horgászás közben dolgozik ezen a darabon. Regis sok mindent tervezett.

"Túl szép nap van", indokolta meg lustaságát: ez a kifogás sosem

avult el. De most, sok más alkalomtól eltérően, valóban hihető is volt. Úgy tűnt, mintha az időjárás démonai, akik vasakaratok szerint hajlították ezt a durva vidéket, ma szabadnapot vettek ki, vagy talán csak egy még kegyetlenebb télre gyűjtötték erejüket. Az eredmény egy olyan szép őszi nap volt, ami még a déli mércének is megfelelt. Valóban ritkaság volt az ilyen nap azon a helyen, ami a Jeges Szelek Völgyének nevére tett szert, amire rá is szolgált a szinte állandó jelleggel fújó keleti szelekkel, melyek a Reghed Gleccser fagyos levegőjét hozták. Még a szélirányváltozás napjai sem hoztak túl nagy megkönnyebbülést, mert Tízvárost északról és nyugatról nyílt tundra vette körül, azt pedig további jég, a Mozgó Jég Tengere. Csak a déli fuvallatok ígértek enyhülést, de az ebből az irányból érkező szeleket általában felfogták a Világ Hátának magas csúcsai.

Regisnek egy ideig sikerült nyitva tartania a szemét, míg a szörfák bolyhos ágain át az égen úszó pufók fehér felhőket nézte. A nap fénye aranyos melegséggel ömlött a földre, és a félszerzetet többször is hatalmába kerítette a kísértés, hogy levegye a mellényét. De valahányszor felhő állta el a melengető sugarak útját, Regisnek eszébe jutott, hogy mégiscsak szeptember van, a tundrán. Egy hónapon belül leesik a hó. Két hónap múlva pedig a Tízvároshoz legközelebbi Luskan felé vezető utak is járhatatlanok lesznek mindenki számára, a vakmerők és bolondok kivételével.

Regis átnézett a hosszú öblön, ami kis horgászsajka körül húzódott. Tízváros más lakói is kihasználták az jó időt: a halászcsonakok kirajzottak, hogy egymást kerülgetve megkeressék saját "kapás-helyüket". Hiába látta már számtalanszor, az emberek mohósága újra és újra lenyűgözte Regist. Otthon Calimshan déli vidékén a félszerzet gyorsan haladt fölfelé a ranglétrán a Mellék-Céhmesteri címig Calimport kikötővárosának egyik legelőkelőbb tolvajcéljében. Szentül hitte, hogy az emberi mohóság törte derékba karrierjét. Céhmestere, Pook Pasa csodálatos rubint-gyűjteménnyel rendelkezett -legalább egy tucattal – melynek drágaköveit olyan zseniálisan csiszolták, hogy szinte hipnotikus hatást tettek a szemlélőjükre. Regis mindig megcsodálta ezeket a szikrázó köveket, valahányszor Pook kitette őket megmutatni, és végül egyet el is vett közülük. A félszerzet mind a mai napig nem értette, hogy a Pasa miért haragudott meg annyira, amikor még tizenegy megmaradt neki. "Ilyen az emberi mohóság", mondta Regis, valahányszor a Pasa

emberei felbukkantak egy másik városban, ahol a félszerzet felütötte tanyáját, ezzel arra kényszerítvén őt, hogy száműzetését egy még távolabbi vidékre tolja ki. De most már vagy másfél éve nem kellett használnia ezt a mondatot, mióta Tízvárosba jött. Pook keze messzire elért, de ez a határtelepülés az elképzelhető legbarátságatlanabb és legvadabb környék kellős közepén még annál is messzebb volt, és Regis meglehetősen elégedett volt új menedékének biztonságában. Itt gazdagság volt, és azok, akik elég gyors felfogásúak és tehetségesek voltak ahhoz, hogy csontfaragók legyenek, és a bütykösfejű hal fejsontjából művészi faragványokat készítsenek, kényelmes életet biztosíthattak maguknak a lehető legkevesebb munkával. És ahogy Tízváros faragványai egyre inkább divattá váltak délen, a félszerzet úgy döntött, hogy felrázza magát szokásos letargiájából, és újonnan felvett szakmájával virágzó üzletet csinál. Majd valamikor.

Drizzt Do'Urden hangtalanul haladt, puha, alacsonyszárú csizmája még a port is alig kavarta fel. Barna köpenyének csuklyáját mélyre húzta sűrű fehér haja előtt, és olyan erőfeszítés nélküli kecsességgel mozgott, hogy aki meglátta, akár illúziónak is vélhette volna. A tundra délibábjának.

A sötét elf szorosabbra húzta magán a köpenyt. A napfényben épp oly sebezhetőnek érezte magát, mint az emberek az éjszaka sötétjében. Azt a több mint fél évszázadot, amit a föld alatt élt le, nem törölhette el a felszínen töltött néhány év. A napfény a mai napig megszédítette és legyengítette.

De Drizzt egész éjszaka ment, és muszáj volt folytatnia az útját. Már most is késésben volt a találkozóról Bruenorral a törpék völgyében, és látta a jeleket.

A rénszarvasok megkezdték őszi vándorlásukat délnyugatra, a tenger felé, mégsem követték emberi nyomok a csordát. A Tízvárostól északra fekvő barlangok, melyek mindig pihenőállomások voltak a tundra felé visszatérő nomád barbároknak, most nem voltak ellátva készletekkel a törzsek számára a hosszú útra. Drizzt értette, hogy ez mit jelent. A normális barbár életben a törzsek megmaradása a rénszarvascsorda követésén múlik. Hagyományos szokásaik elhagyása több volt, mint nyugtalanító.

És Drizzt hallotta a harci dobokat.

Távoli dübörgésük úgy hullámozott végig a puszta síkon, mint valami távoli égzengés hangja. Ritmusai általában csak a többi barbár törzs számára voltak érthetőek. Drizzt mégis tudta, mit jeleznek.

Megfigyelő volt, aki tudta a barátok és ellenségek ismeretének értékét, és gyakran használta lopózkodási képességét arra, hogy figyelje a Jeges Szelek Völgyének büszke bennszülöttjeinek, a barbároknak szokásait és napi tevékenységét.

Drizzt gyorsított a tempóján, amennyire csak bírta. Öt rövid év alatt megkedvelte a Tízvárosként ismert település-együttest és az ott élő embereket. Más számkivetettekhez hasonlóan, akik itt telepedtek le, a drow-t sem fogadták be sehol másutt a Birodalmakban. A legtöbben itt is csak megtűrték, de a vándor-társak íratlan betyárbecsülete szerint kevesen háborgatták. Még szerencsésebb is volt a legtöbb hozzá hasonlónál: talált néhány olyan barátot, aki túllátott Drizzt külsején, és felfedezte igazi jellemét.

A sötét elf aggódalmasan hunyorgott Kelvin Halma felé, ami a törpevölgy bejáratát jelezte a Maer Dualdon és Lac Dinneshere közt, de ibolyaszín, mandulavágású szemei – ezek a csodálatos szemek, melyeknek látóképessége éjszaka a bagolyéval vetekedett – a nappal homályán nem tudtak eléggé áthatolni ahhoz, hogy felmérjék a távolságot.

Megint a csuklyája alá húzta a fejét, mert inkább ment vakon, minthogy elszédüljön a naptól, és visszasüppedt sötét menzoberranzani álmaiba őseinek földalatti, fénytelen városáról. A drow elfek valaha valójában fent éltek a felszínen, a nap és a csillagok alatt táncoltak világosbőrű rokonaikkal. De a sötét elfek gonosz, hidegvérű gyilkosok voltak, akik még egyébként ritkán ítélező rokonaik tűrőképességén is túlléptek. Végül az elf nemzetek közti elkerülhetetlen háború vitte le a drow-kat a föld gyomrába. Itt egy olyan, sötét titkokkal és sötét mágiával teli világot találtak, ahol örömmel ütöttek tanyát. A századok múlásával újra megerősödtek és virágzásnak indultak, ráhangolódtak a rejtélyes mágiák hullámhosszára. Még felszínlakó rokonaiknál is erősebbek lettek, akiknek a nap életadó melege alatt a mágia csak hobbi volt. De mint faj, a drow minden vágyát és igényét elvesztette aziránt, hogy lássa a napot és a csillagokat. Mind testük, mind lelkük alkalmazkodott a mélységhez, és nagy szerencséjére mindazoknak,

akik a nyílt ég alatt laktak, a gonosz sötét elfek meglegedtek azzal, hogy ott maradjanak, ahol vannak, csak néha csaptak ki a felszínre gyilkolni, fosztogatni. Amennyire Drizzt tudta, fajtájából ő volt az egyetlen, aki a felszínen élt. Valamennyire megtanulta elviselni a fényt, de még mindig szenvedett azoktól az öröklött gyengeségektől, amit a fajtáját ezen a téren jellemeztek.

Driztet még a nappali körülmények jelentette hátrányok figyelembevételével is feldühítette saját gondatlansága, mikor két medveforma, még nyári barna szőrében pompázó tundra-yeti magasodott hirtelen eléje.

Piros zászló emelkedett fel az egyik halászcsonakban, a fogás jeleként. Regis nézte, hogy kúszik egyre magasabbra és magasabbra. "Négy láb hosszú, vagy még annál is több", motyogta a félszerzet elismerően, mikor a zászló csak a keresztárbcnál állt meg. "Valamelyik házban ma énekelni fognak."

Egy másik hajó siklott az előző mellé, és rohanásában lehorgonyzott társának ütközött. A két legénység azonnal fegyvert rántott és farkasszemet nézett egymással, bár mindenki a saját hajóján maradt. Mivel közte és a hajók közt csak a sík vízfelület volt, Regis tisztán hallotta a kapitányok ordítását:

– Elloptátok a fogásunkat! – dörögte a második hajó kapitánya.
– Hát te vízibeteg vagy! – torkollta le az első kapitány. – Soha nem volt a tiétek! A mi halunk volt, amit rendesen megfogtunk és felhúztunk. Most pedig tűnjetek el a bűzös ladikotokkal, mielőtt kinyomunk benneteket a vízből! Előrelátható volt, hogy a második kapitány már lendült át a korláton, mielőtt még az első hajó parancsnoka befejezte volna szövegét.

Regis visszafordította tekintetét a felhőkre. a hajók közt zajló vita nem érdekelte különösebben, bár a csetepaté zajai kétségtelenül zavaróak voltak. Az ilyen torzsalkodások gyakoriak voltak a tavakon, és mindig halak miatt törtek ki, főleg, ha valakinek nagy fogása volt. Ezek a harcok általában nem voltak túl komolyak: inkább szöcsaták, mint valódi összecsapások, és csak ritkán fordult elő, hogy valaki meghalt vagy megsebesült. De ezek voltak a kivételek. Egy nagyobb marakodásban, amiben nem kevesebb, mint tizenhét hajó vett részt, három teljes hajó legénységet és a negyedik személyzetének a felét lekasztolták, ezek ott maradtak a vízen

úszva. Attól a naptól kezdve lett ennek a legdélebbi tónak a neve az addigi Dellon-lune helyett Vöröstó.

– Ó, kis halak, mennyi bajt csináltok – motyogta halkan Regis, miközben annak a pusztításnak az iróniáján tűnődött, amit az ezüstös halacszkák okoztak Tízváros mohó népében. Ez a tíz település a puszta létét köszönhetette a bütykösfejű halaknak, pontosabban túlméretezett, ökölforma fejüknek és csontjuknak, ami a finom csontanyagot adta. Az egész világon csak ezekben a tavakban éltek ezek a halak, és bár a terület vad és kihalt volt, melyet emberek és barbárok, valamint gyakori viharok dúltak, a gyors meggazdagodás csábítása még a Birodalmak legtávolabbi részéből is idevonzotta az embereket.

De persze legalább annyian el is mentek, mint ahányan jöttek. A Jeges Szelek Völgye számtalan veszéllyel és kíméletlen időjárással bíró színtelen, komor puszta volt, ahol a halál gyakori látogató. Lecsapott mindenkire, aki nem tudott megfelelni a Jeges Szelek Völgye kemény valóságának.

A városok ennek ellenére jelentős növekedést mutattak azalatt a század alatt, ami a bütykösfejűek felfedezése óta eltelt. A tó melletti kilenc falu eredetileg nem

volt több egyéni vállalkozók kunyhóinak halmazánál, akik elfoglaltak maguknak egy-egy jó halászhelyet. A tizedik falu, Bryn Shander, bár mostanra fallal körülvett, több ezres lakosú eleven település lett, valaha mindössze egy puszta domb volt egyetlen kunyhóval, ahol a halászok egy évben egyszer összejöttek, hogy kicseréljék történeteiket és áruikat a luskani kereskedőkkel.

Tízváros korai napjaiban a csónak, még az egyszemélyes evezős csónak is ritka látvány volt a vízen, ami egész évben olyan hideg volt, hogy néhány perc alatt halálát lelte benne bárki szerencsétlen, aki bele talált esni. Mostanra viszont minden tóparti városnak volt vitorlásflottája a saját lobogójával. Egyedül Targos, a legnagyobb halászáros tudott több mint száz hajót kiállítani a Maer Dualdonra, melyek közt voltak tíz– vagy többszemélyes kétárbocos szkúnerek is. Halálordítás hallatszott a csatázó hajók felől, és egymásnak csattanó acélpengék zaja. Regis nem először tűnődött el azon, hogy Tízváros lakói vajon nem lennének-e meg jobban a bajkeverő hal nélkül.

De el kellett ismernie, hogy Tízváros biztos kikötőt jelent neki.

Gyakorlott, ügyes ujjai könnyen megszokták a csontfaragó

szerszámokat, és megválasztották őt az egyik falu tanácsi szószólojának. Igaz, hogy Pusztta-erdő volt a legkisebb és a legészakibb fekvésű a falvak közül, az a hely, ahol a csavargók csavargói rejtőztek, Regis mégis megtiszteltetésnek tartotta ezt a címet. És kényelmesnek is. Mint Puszttaerdő egyetlen igazi csontfaragója, Regis volt az egyetlen, akinek oka és igénye lehetett arra, hogy rendszeresen Bryn Shanderbe utazzék, Tízváros főhelyére és piacvárosába. Ez valóságos áldás volt a félszerzet számára. Ő lett az elsőszámú futár, aki Puszttaerdő halászáinak zsákmányát bevitte a piacra, az áru tizedének megfelelő jutalék fejében. Már ez egyedül elég halcsontot jelentett számára a könnyű élethez.

A nyári szezon alatt egyszer egy hónapban, télen az időtől függően háromhavonta Regisnek részt kellett venni a tanács ülésein és el kellett látnia szószóloi feladatát. Ezek az ülések Bryn Shanderben voltak, és bár általában a halászfaluk közti pitiáner területi vitákba fulladtak, általában csak néhány órát tartottak. Regis részvételi kötelezettségét jelentéktelen fizetségnek tekintette azért, hogy megtarthatta a déli piacokra utazás monopóliumát.

A csónakokon dülő harc hamarosan végetért, és Regis visszasüppedt a szálló felhők nézegetésének csendes élvezetébe. A félszerzet a vállá fölért visszanézett a tucatnyi alacsony fakalyibára, ami a Puszttaerdőt körülölelő vastag erdősávot pettyezte. Lakói hírének ellenére Regis a környéken a legjobban szerette ezt a város. A fák némi védelmet nyújtottak a szél ellen, és jó helyet a házaknak. Csak Bryn Shander messzesége akadályozta meg, hogy az erdei város Tízváros előkelőbb tagja legyen.

Regis hirtelen előhúzza a rubintfüggőt mellénye alól, és csodálattal bámulta a csodás követ, amit hajdani gazdájától tulajdonított el ezer mérföldre innen délre, Calimportban.

– Ó, Pook – gondolta. – Ha most látnál!

Az elf szablyáiért nyúlt, de a yetik gyorsan közeledtek. Drizzt ösztönösen balra perdült, ellentétes oldalát felkínálva a közelebbi szörnyeteg rohamának. Jobb karja tehetetlenül a testéhez szorult, mikor a yeti roppant karjával magához ölelte, de bal karját sikerült szabadon tartania, hogy előhúzhassa második fegyverét. Mit sem törődve a yeti szorításának fájdalmával, Drizzt szilárdan a csípőjének támasztotta a szablya markolatát, és hagyta, hogy a második

rohamozó szörnyeteget lendülete a görbe penge karójába húzza. Vad halálvergődésében a második yeti elhúzódott, és vitte magával a kardot.

A megmaradt szörnyeteg súlyával a földre teperte Drizztet. A drow kétségbeesett erővel kiszabadította a karját, hogy megragadhassa a fenevad torkát, és így távoltartsa magától gyilkos agyarakat, de tudta: csak idő kérdése, hogy jóval erősebb ellenfele végezzen vele.

Aztán hirtelen éles reccsenést hallott. A yeti vadul megrázkódott. A feje furcsán kidudorodott. Vér és agyvelő folyt arcára az állat homlokából.

– Elkéstél, elf! – hallatszott egy ismerős, durva hang. Harcpöröly Bruenor végigment halott ellenfelének hátán, ügyet sem vetve arra a tényre, hogy a súlyos szörnyeteg a barátján fekszik. Az imigyen megnövekedett

terhelés ellenére a törpe hosszú, hegyes, sokszor betört orra és ezüsttel csíkozott, de még mindig tűzvörös szakála örömteli látvány volt Drizzt számára. – Gondoltam, hogy bajban talállak, ha kijövök érted!

A megkönnyebbüléstől és a mindig meglepő törpe modorától Drizzt mosolyra fakadt. Így mászott ki a szörny alól, míg Bruenor a fejszéjét rángatta a vastag koponyából.

– Olyan kemény a feje, mint a fagyott tölgy! – morogta a törpe. Megvetette lábát a yeti füle mellett, és egyetlen erőteljes rántással kiszabadította a fegyverét. – Különben is, hol van az a te cicád? Drizzt egy kis ideig a csomagjában kotorászott, aztán előszedett egy kis ónix párducfigurát. – Aligha lehet Guenhwyvart cicának hívni – mondta gyöngéd tisztelettel. Megforgatta a szobrocskát a kezében, végigtapogatta finom részleteit, hogy megbizonyosodjon róla: a szobor nem sérült meg a yeti alatt.

– A macska az macska! – makacskodott a törpe. És miért nincs itt, amikor szükség van rá?

– Még egy mágikus állatnak is szüksége van pihenésre
– magyarázta Drizzt.

– Bah – méltatlankodott Bruenor. – Szomorú nap az, amikor egy drow-t, mi több, egy vándort, meg tud lepni két rühes tundra yeti!! – Bruenor megnyalta fejszéjének vérfoltos élet, és undorral kiköpött.

– Aljas bestiák! – morogta. – Még csak meg sem lehet enni őket! – A földbe vágta a fejszét, hogy megtisztítsa az élet, aztán elballagott

Kelvin Halma felé.

Drizzt visszarakta Guenhwyvart a zsákba, és odament a másik halott fenevadhoz, hogy visszaszerezze második kardját.

– Gyere már, elf – fedtte a törpe. – Több mint öt mérföld áll még előttünk!

Drizzt megrázta a fejét, és beletörölte a véres pengét a szörnyeteg bundájába. – Menj csak, Harcpöröly Bruenor – mondta magában mosolyogva. – És töltsön el örömmel az a tudat, hogy az utadba akadó szörnyetegen látni fogják, hogy te jössz, és elő sem mernek bújni!

3.

A Mézsör Csarnok

Sok mérföldre Tízvárostól északra, a Birodalmak legészakibb végén a tundrán, a tél fagyai már fehér csillogásba dermesztették a földet. Itt nem voltak hegyek vagy fák, amik felfoghatták volna a szakadatlan keleti szelet, mely a Reghed Gleccser fagyos leheletét hozta. A Mozgó Jég Tengerének hatalmas jéghegyei lassan sodródtak tova, a magas csúcsaik közt fütyülő szél a közeledő évszak komor emlékeztetője volt. A nomád törzsek, akik itt töltötték a nyarat a rénszarvasokkal, most mégsem indultak délnyugatra a csorda vándorlásával a partvonal mentén a félsziget déli oldalának barátságosabb tengerpartja felé..

A láthatár egyhangú laposságát egyetlen sarokban törte meg egy magányos tábor: több mint egy évszázada nem gyűlt össze ennyi barbár ilyen magasan északon. A törzsek vezetői számára több rénszarvasbőr sátrat vertek fel kör alakban, mindegyik a saját tábortűz-gyűrűje felé volt tájolva. Ennek a körnek a közepén egy nagy szarvasbőr csarnokot állítottak fel, melybe minden törzs összes harcosa elfért. A törzstagok Hengorotnak, azaz Mézsör Csarnoknak nevezték, és az északi barbárok számára ez a tisztelet helye volt, ahol az ételt és italt Temposnak, a Harc Istenének mondott köszöntők-

közepette osztották meg egymással.

A csarnokon kívüli tüzek ezen az éjszakán alacsony lánggal égtek, mert Heafstaag királyt és a Jávorszarvas törzsét, az utolsó érkezőket várták a táborba még a hold leszállta előtt. A tábor minden barbárja összegyűlt már a Hengorotban, és megkezdte a tanácskozás előtti ünneplést. Nagy kancsónyi mézsörök sorakoztak minden asztalon, és barátságos erőpróbák kezdődtek egyre nagyobb számban. Bár a törzsek gyakran háborúskodtak egymással, a Hengorotban minden nézeteltérést félretettek.

Beorg király, egy borzas szőke fürtű robosztus férfi, kinek szakálla már fehéredett, és az élettapasztalat mély árcai vésődtek napbarnított arcába, felállt. Népe képviselőjében daliásan, büszkén állt, kihúzott vállakkal. A Jeges Szelek Völgyének barbárjai legalább egy fejjel magasabbak voltak Tízváros átlagos lakóinál, mintha a széles, határtalan tundra hagyta volna őket ekkorára nőni.

És valóban nagyon hasonlítottak a földjükre. Mint a terület, ahol jártak, az ő gyakran szakállas arcuk is barna volt a naptól és cserzett az állandó szélről, mely kérges, kemény megjelenést kölcsönzött nekik, egy baljós, kifejezéstelen maszkot, ami nem örült az idegeneknek. Megvetették Tízváros népét, akiket mindenféle lelki értéket nélkülöző, gyenge, pénzhajhász népségnek tartottak.

Ezek közül a pénzhajhászok közül egy most mégis ott állt köztük legnagyobb becsben tartott csarnokukban. Beorg mellett ott állt deBernezan, egy sötéthajú déli, az egyetlen ember ebben a teremben, aki nem a barbár törzsekben született és nevelkedett. Az egyszerű deBernezan védekezően összehúzta a vállait és idegesen tekingetett körbe a teremben. Nagyon is tisztában volt vele, hogy a barbárok nem nagyon szeretik a kívülállókat, és hogy bármelyikük, akár a legfiatalabb is, egyetlen kézmozdulattal szétroppanthatná őt.

– Tartsd magad szilárdan! – tanácsolta Beorg a délinek. – Ma este a Farkas Törzsével fogsz mézsört inni. Ha megérik rajtad a félelmet...

– A többi kimondatlanul hagyta, deBernezan mégis jól tudta, hogyan bánnak el a barbárok a gyengékkel. A kis ember mély lélegzetet vett, hogy megerősítse magát, és kihúzta a vállait.

Pedig Beorg maga is ideges volt. Heafstaag király volt elsőszámú riválisa a tundrán, akinek serege éppoly elszánt, fegyelmezett és népes volt, mint az övé. A szokásos barbár portyáktól eltérően Beorg terve most Tízváros teljes meghódítását tűzte ki célul, az életében-

maradó halászok rabszolgaságba fogását, és az általuk a tóból kitermelt haszon megkaparintását. Beorg meglátta a lehetőséget, hogy népe elhagyja az ingatag barbár létet, és azelőtt sosem ismert fényűzésben éljen. Most minden Heafstaag beleegyezésén múltott, a brutális királyéban, akit csak a személyes dicsőség és a győzelmes fosztogatás érdekelt. Beorg tudta, hogy ha Tízváros meghódítása sikerrel jár, végül akkor is el kell bánnia riválisával, aki nem fog egykönnyen lemondani arról a heves vérszomjról, ami hatalomra juttatta. Ezen a hidon a Farkas Törzse főnökének csak később kell majd átmennie: az elsődleges kérdés most a kezdeti hódítás volt, és ha Heafstaag nem hajlandó ehhez csatlakozni, akkor a kisebb törzsek szét fognak oszlani a két párt között. A harc akár már másnap is elkezdődhetett, és ez végzetes lett volna minden nép számára, hisz a kezdeti csatákat túlélő barbárookra aztán lecsapott volna a kegyetlen tél. A rénszarvasok már régen elmentek a déli legelőkre, az út menti barlangok pedig nem lettek előzőleg feltöltve. Heafstaag ravasz vezér volt: tudta, hogy ilyen késői időben a törzsek már elkötelezték magukat az eredeti terv követésére, de Beorg nem tudhatta, milyen feltételeket fog vetélytársa ráerőltetni.

Beorgnak sovány vigaszt nyújtott, hogy egyetlen nagyobb konfliktus sem robbant ki az összegyűlt törzsek között, és ma este, amikor összegyűltek a nagy csarnokban, testvéries és kedélyes volt a hangulat: a Hengorotban minden szakáll sörhabban úszott. Beorg hazardírozása abban állt, hogy kipróbálta: tudja-e egyesíteni a törzseket egy közös ellenség, és a folyamatos gazdagság reménye. És minden jól is ment...eddig. Heafstaag maradt a kulcsa mindennek.

Heafstaag menetoszlopának nehéz csizmái megrengették a földet elszánt masírozásukkal. A hatalmas termetű, félszemű király maga vezette a menetet hatalmas, a tundra lakóira jellemző lépteivel. Mivel Beorg javaslata felkeltette érdeklődését, és a tél korai jövetelétől is tartott, a király úgy döntött, hogy éjszaka is menetelnek, csak rövid időszakokra állnak meg enni és pihenni. Bár Heafstaagot elsősorban kegyetlen harci képességeiről ismerték, olyan vezető is volt, aki gondosan mérlegelte minden lépését. A lenyűgöző menetelés csak növelni fogja a többi törzsek már amúgy is meglévő tiszteletét, és Heafstaag nem habozott semmiféle előnyt sem megragadni.

Nem mintha bármi gondra számított volna a Hengorotban. Nagyra tartotta Beorgot. Már kétszer találkozott a Farkas Törzsének főnökével a becsület mezején, a nyereség reménye nélkül. Ha Beorg terve olyan ígéretes, mint amilyennek látszik, akkor Heafstaag csatlakozik hozzá, és csak ahhoz fog ragaszkodni, hogy a szöke királlyal egyenrangú vezető legyen. Azzal nem törődött, hogy a törzsi emberek a városok meghódításával véget vethetnek nomád életmódjuknak, és azontúl bütykösfajú pisztráng-kereskedelemmel foglalkoznak majd, de hajlandó volt meghagyni Beorgnak az ábrándjait, ha ezek adják meg neki a győzelemhez szükséges hajtóerőt. Legyen meg a hódítás és legyen biztosított a meleg a hosszú télre, csak aztán változtatja meg az eredeti megegyezést és osztja el újra a zsákmányt.

Mikor megpillantották a tábortüzeket, a menet meggyorsította lépteit. – Énekeljetek, büszke harcosaim! -parancsolta Heafstaag. – Énekeljetek hangosan és szívből! Hadd reszkessenek, hogy közeledik a Jávorszarvas Törzse!

Beorg félfüllel mindig Heafstaag közeledését figyelte. Ismerve vetélytársának taktikáját, a legkevésbé sem lepődött meg, mikor meghallotta Tempos Dalának első taktusait az éjszakában. A szöke király azonnal reagált: felpattant egy asztalra, és kiáltásával elcsendesítette a sokaságot. – Harken, észak fiai! – kiáltotta. – Halljátok meg a dal kihívását!

A Hengorotban azonnal lázas mozgalom tört ki: mindenki felugrált a székéről és rohant a saját gyülekező törzséhez. Minden hang csatlakozott a Harc Istenéhez szóló dal refrénjéhez, mely hőstettekről és dicsőséges halálról szólt a becsület mezein. Ezt a dalt minden barbár kisfiú megtanulta, ahogy tudott már beszélni, mert Tempos Dala valójában a törzs erejének egyik mutatója volt. Az egyetlen eltérés a törzsek között a refrén volt, mely mutatta az éneklők hovatartozását. Itt a harcosok teli torokból énekeltek, mert a dal kihívása döntötte el, kinek a hívását hallotta meg a leginkább Tempos, a Harc Istene.

Heafstaag egyenesen a Hengorot bejáratához vezette embereit. A csarnokon belül a Farkas Törzsének kiáltásai hallhatóan elnyomták a többiekét, de Heafstaag harcosai vetekedhettek Beorg embereivel. A kisebb törzsek egymás után némultak el a Farkas és a Jávorszarvas

vitathatatlan fölényét hallva. A kihívás a két megmaradt törzs között folyt tovább még percekig: egyikük sem akart lemondani a győzelemről istene tekintete előtt. A sörcsarnokban a legyőzött törzsek tagjai idegesen tették kezüket a fegyvereikre. Nem egy háború robbant már ki pusztán amiatt, hogy a dal kihívása nem mutatta meg tisztán, ki a győztes.

Végül a csarnok bejáratát fedő bőrdarab felcsapódott, és belépett Heafstaag zászlóvivője, egy büszke, szép szál ifjú, aki korát meghazudtoló érettséggel és figyelemmel tekintett körül. Cetcsont kürtöt illesztett ajkához, és tiszta hangon megszólaltatta. Ekkor a hagyományoknak megfelelően mindkét törzs abbahagyta az éneklést. A zászlóvivő átment a termen a házigazda királyhoz: tekintete egyszer sem rebbent, egyszer sem tért el Beorg méltóságteljes arcáról, de Beorg látta, hogy az ifjú észreveszi a rászegeződő pillantásokat. Heafstaag jól választotta ki a hírnökét, gondolta Beorg. – Jó Beorg király – kezdte a zászlóvivő, mikor megszűnt minden mozgolódás. – És ti, többi összegyűlt királyok. A Jávorszarvas Törzse engedélyt kér, hogy belépjen a Hengorotba, és csatlakozzon hozzátok a Temposra mondott áldomásban.

Beorg egy kissé hosszabban tanulmányozta a hírhozót: próbát tett, hogy vajon váratlan időhúzással ki tudja-e zökkenteni az ifjút hidegvéréből.

De a hírnök nem pislogott, nem fordította félre átható pillantását, állkapcsa pedig határozottan maradt összezárva.

– Megkapjátok – felelte Beorg. – És örömmel látunk benneteket – Aztán azt morogta a bajsza alatt: – Kár, hogy Heafstaag nincs olyan türelemmel megáldva, mint te.

– Bejelentem Heafstaagot, a Jávorszarvas Törzsének Királyát – kiáltotta az ifjú tiszta hangon – az Erős Hrothulf fiát, a Merész Angaar unokáját, háromszoros nagymedve-ölőt, a déli Termalaine kétszeri meghódítóját, aki levágta Raag Dininget, a Medve Törzsének királyát egyetlen támadással, egyetlen csapással... – (Erre a Medve Törzsének tagjai kényelmetlenül mozgolódni kezdtek, különösen a királyuk, Haalfdane, Raag Doning fia.) A hírnök ezt még így folytatta percekig, felsorolván minden hőstettet, minden megtiszteltetést, minden címet, melyet Heafstaag hosszú és illusztris pályafutása során elért.

Ahogy a dal kihívása a törzsek közti vetélkedés volt, úgy ez a

felsorolás az emberek, legfőképpen a királyok közti összehasonlítás volt, akiknek dicsősége és ereje közvetlenül kisugárzott harcosaikra. Beorg előre félt ettől a pillanattól, mert riválisa listája még az övéénél is hosszabb volt. Tudta, hogy Heafstaag részben azért érkezett ilyen későn, hogy listáját mindenki hallja, azok, akik hallották Beorg saját hírnökét magánkihallgatáson érkezésükkor már napokkal ezelőtt. A házigazda király előnye volt, hogy felolvastathatta listáját minden törzsnek, míg a látogató király hírnöke csak az érkezéskor épp jelenlevő törzsekhez szólhatott. Mivel utolsónak érkezett, és akkor, amikor a többi törzsek már összegyűltek, Heafstaag megszüntette ezt az előnyt. Hosszas beszéd után a zászlóvivő befejezte, és elhúzta a bőrfüggönyt királyá előtt. Heafstaag magabiztosan vonult át a csarnokon, hogy Beorg elé álljon.

Ha az emberekre hatással volt Heafstaag dicsőséglistája, akkor külseje sem okozott csalódást. A vörösszakállú király majdnem hét láb magas volt, olyan hordómellkassal, ami mellett még maga Beorg is szinte kicsinek látszott. És Heafstaag büszkén viselte sebeit. Az egyik szemét kiszakította egy rénszarvas agancsa, bal karját pedig reménytelenül összemorzsolta egy támadó sarki medve. A Jávorszarvas Törzsének királyá több csatát látott már, mint bárki más a tundrán, és a megjelenése nyilvánvalóvá tette, hogy minden pillanatban készen áll egy újabb küzdelemre.

A két király keményen méregette egymást. Egyikük sem pislogott vagy nézett félre még egy pillanatra sem. – A Farkas vagy a Jávorszarvas? – kérdezte egy idő után Heafstaag a dal eldöntetlen kihívása után megfelelő kérdéssel.

Beorg ügyelt az illő válaszra: – Jó, hogy jöttetek, és jól harcoltatok – mondta. – Tempos saját éles fülei döntsenek, bár még neki is nehéz dolga lesz a választással.

A formalitások megfelelő végrehajtása után a feszültség elernyedtt Heafstaag arcán. Szélesen rámosolygott vetélytársára. – Örülök a találkozásnak, Beorg, a Farkas Törzsének királyá. Jó így szemben állni veled, és nem látni a saját véremet halálthozó lándzsád hegyén! Heafstaag barátságos szavai meglepetésként érték Beorgot. Ennél jobb nyitányt nem is remélhetett volna a haditanácshoz. Hasonló nagylelkűséggel viszonzta a bókot: – Sem azt, hogy el kell hajolnom gyilkos fejszéd csapása elől!

A mosoly hirtelen lehervadt Heafstaag ajkáról, amikor meglátta a kis

sötéthajú embert Beorg mellett. -Milyen vérség vagy dicsőség jogán van ez a déli puhány itt Tempos sörcsarnokában? – kérdezte a vörösszakállú király. – Neki a saját fajtája, de legjobb esetben is az asszonyok közt a helye!

– Megbízhatasz benne, Heafstaag – mondta Beorg. – Ez itt deBernezan, és nagyon fontos szerepe van a győzelmünkben. Nagyon értékes hírekkel jött hozzám, hisz több mint két télig élt Tízvárosban.

– Akkor hát mi a szerepe? – faggatózott Heafstaag.

– Informátor – vágott vissza Beorg.

– Ezt már elvégezte – mondta Heafstaag. – MOST mire megyünk vele? Mert az biztos, hogy a mieinkhez hasonló harcosok mellett nem tud küzdeni.

Beorg deBernezanra pillantott, és visszanyelte a megvetését, amit ő maga is érzett eziránt a kutya iránt, aki elárulta saját népét azért a szálnalmas célért, hogy megtöltse a zsebét. – Szólj magadért, déli. És adjon helyet Tempos a csontjaidnak az ő mezején!

deBernezan hiábavalóan próbálta állni Heafstaag vastekintetét.

Megköszöörülte a torkát, és olyan hangosan, magabiztosan, ahogy csak bírt, megszólalt: – Mikor meghódítottátok a városokat, és biztonságba helyeztetek a vagyonukat, szükségetek lesz valakire, aki ismeri a déli piacot. És én épp ilyen vagyok.

– Miért cserébe? – morogta Heafstaag.

– A kényelmes életért – felelte deBernezan – Csak méltányos pozíciót várok, nem többet.

– Bah! – szortyintott Heafstaag. – Ha elárulja az övéit, minket is elárulhat! – Az óriás termetű király előrántotta fejszóját, és deBernezanra rontott. Beorg arca grimaszba rándult: tudta, hogy ez a kritikus pillanat tönkretetheti az egész tervet.

Szétlapított karjával Heafstaag megragadta deBernezan olajos fényű fekete haját, és oldalra rántotta a déli fejét, hogy annak nyaka védtelenül kifeszüljön. Meglendítette fejszóját a célpont felé, tekintetét a déli arcára szegezte. De Beorg a hajlíthatatlan tradíciókkal szembeszegülve már jó előre felkészítette deBernezant erre

a pillanatra. Félreérthetetlen módon figyelmeztette a délit, hogy ha egy kicsit is vergődik, akkor mindenképpen vége. De ha nyugodtan fogadja a csapást, és Heafstaag csak próbára akarja tenni, akkor

esetleg megmarad az élete. deBernezan minden akaraterejét összeszedve acélos tekintettel meredt Heafstaagra, és rezzenetlenül várta a halál közeledtét.

Heafstaag a legutolsó pillanatban félrerántotta a fejszét, melynek pengéje alig egy hajszálnyira a déli torka mellett suhogott el.

Heafstaag kiengedte szorításából az embert, egyetlen szemének átható pillantását azonban nem vette le róla.

– Egy tisztességes ember elfogadja választott királyainak minden ítéletét – jelentette ki deBernezan, olyan szilárd hangon, ahogy csak telt tőle.

Az egész Hengorot üdvívalgásban tört ki. Mikor a kiáltozás elhalt, Heafstaag szembefordult Beorggal. – Ki lesz a vezér? – kérdezte vészjóslóan.

– Ki nyerte meg a dal kihívását? – kérdezett vissza Beorg.

– Jól beszélsz, jó király – tisztelgett Heafstaag a riválisának. – Akkor hát mi ketten együtt fogunk vezetni, és senki se vitassa uralmunkat!

Beorg bólintott. – Halál arra, aki ezt merésznélne tenni!

deBernezan mély megkönnyebbüléssel sóhajtott, és testhelyzetet váltott. Ha Heafstaag, de még csak Beorg is észreveszi a pocsolját a lába között, akkor neki befellegzett. Megint idegesen megmozdult, és körülnézett. Rémület lett rajta úrrá, mikor meglátta a fiatal zászlóvivő rászegeződő tekintetét. deBernezan arca el-fehéredett: várta a menthetetlenül következő megaláztatást és halált. De a zászlóvivő váratlanul elfordult, derűsen elmosolyodott, és durva népénél példátlan irgalmassággal nem szólt egy szót sem.

Heafstaag meglendítette karját, és tekintetét, fejszéjét az ég felé emelte. Beorg is előkapta fejszéjét és gyorsan követte vetélytársa példáját. – Tempos! – kiáltották egyszerre. Aztán megint egymásra pillantottak, majd megsebeztek pajzstartó karjukat, a saját vérükkel nedvesítve meg a fejszéküket. Aztán egyidejű mozdulattal megpördültek és áthajították a fejszéküket a termen: mindkét fegyver ugyanabba a söröshordóba állt bele. A legközelebb álló emberek azonnal ibriket ragadtak, és rohantak, hogy felfogják a lecsurgó sör első cseppjeit, melyet királyaik vére áldott meg.

– Készítettem egy tervet, már csak a te jóváhagyásod kell hozzá – mondta Beorg Heafstaagnak.

– Majd később, nemes barátom – felelte a félszemű király. – A mai éjszaka legyen a dalé és az ivásé, hogy megünnepeljük eljövendő

győzelmünket – veregette vállon Beorgot, és fél szemével rákacsintott. – Örülj a Jöveelemnek, mert magatokban nem lettetek volna felkészültek egy ilyen mulatságra – nevetett fel szívből. Beorg kíváncsian méregette, de Heafstaag megint rákacsintott, hogy szétfoszlassa gyanakvását.

Az élettől duzzadó óriás csettintett az ujjával egyik hadnagyának, és gyengéden oldalbabökte riválisát a könyökével, mintha bevinné a viccbe.

– Hozzátok a fehérnépet! – rikkantotta.

4.

A kristályszilánk

Nem volt más, csak a sötétség.

Szerencsére nem emlékezett rá, hogy mi történt, és hol van. Csak a sötétség volt, a nyugtató sötétség.

Aztán maró, égető érzés kezdődött az arcán, és kirobbantotta őt az öntudatlanság nyugalmaiból. Kénytelen volt fokozatosan kinyitni a szemét, de a vakító ragyogás még akkor is túl erős volt, amikor hunyorított.

Arccal lefelé hevert a hóban. Hegyek tornyosultak körülötte, csipkés, havas csúcsaik eszébe juttatták, hol van. A világ hátánál dobták ki.

Itthagyták meghalni.

Akar Kessell feje lüktetett, mikor végre sikerült felemelnie. A nap fényesen sütött, de a brutális hideg és a kavargó szél elsodort minden meleget, amit a sugarak kelthettek volna. Ezeken a magas helyeken mindig tél volt, Kessellen pedig csak könnyű ruha volt a gyilkos hideg ellen.

Itthagyták meghalni.

Feltápaszkodott: térdig járt a fehér porhóban. Körülnézett. Mélyen lent a tundrán, az úton, ami megkerülte a leküzdhetetlen hegységet, Kessell fekete foltokat látott, amik a Luskanba visszafelé tartó varázslókaravánt jelezték. Becsapták. Most már látta, hogy csak egyszerű gyalog volt csalárd tervükben, hogy megszabaduljanak Morkaitól, a Vöröstől.

Eldulac, a Foltos Dendybar és a többiek.

Soha eszük ágában sem volt megadni neki a varázslói címet.

– Hogy is lehettem ilyen ostoba? – nyögött fel Kessell. Morkai képe bukkant fel büntudatos agyában, az egyetlen emberé, aki tartotta őt valamire. Eszébe jutottak mindazok az örömök, amiket a varázsló jóvoltából

megtapasztalhatott. Morkai egyszer madárrá változtatta, hogy érezze a repülés szabadságát, másszor hallá, hogy megismerhesse a homályos vízalatti világot. És ő egy törszúrással hálálta meg ezt ennek a csodálatos embernek.

Lent az ösvényen a távolodó varázslók hallották Kessell elkeseredett

ordítását, mely visszaverődött a hegyoldalakról.

Eldulac elmosolyodott: elégedetten nyugtázta, hogy tervüket tökéletesen végrehajtották, majd megsarkantyúzta a lovát.

Kessell a hóban botorkált. Nem tudta, miért igyekszik – hisz nem volt sehová mennie. De meg kellett menekülnie. Eldulac dobta le a tányér alakú, havas mélyedésbe, és Kessellnek most érzéketlenségig fagyott ujjaival semmi reménye nem volt arra, hogy ki tudjon mászni.

Megpróbált egy varázstüzet előidézni. Az ég felé emelte kifeszített tenyerét, és vacogó foggal kimondta az erő szavait.

Semmi sem történt.

Még csak egy füstfelhő sem keletkezett.

Így hát Kessell továbbindult. A lábai fájtak: úgy érezte, mintha már leestek volna a lábujjai. De nem merte levenni a csizmáját, hogy ellenőrizze ezt a borzadályos gyanút.

Megint elkezdett körbejárni a katlanban, ugyanazon a nyomvonalon, ahol először. Hirtelen azon kapta magát, hogy a mélyedés közepe felé sodródik. Nem tudta, miért, és önkívületében nem is állt meg ezen gondolkodni. Az egész világ egy elmosódott fehér villanás lett. Egy fagyott fehér villanás. Kessell érezte, hogy esik lefelé. Megint az arcán érezte a hó jeges érintését. Érezte azt a zsibbadást, ami alsó végtagjainak végét jelentette.

Aztán... meleget érzett.

Először alig észrevehetően, aztán egyre erősebben. Valami jelt adott neki. Alatta volt, a hó alá temetve, de Kessell még a fagyos rétegen keresztül is érezte melege életadó kisugárzását.

Ásni kezdett. A látása alapján irányította érzéketlen kezeit: az életéért ásott. Aztán valami keménnyet ért. és érezte, hogy a meleg erősebb lesz. Gyorsan lesöpörgette

róla a maradék havat, és végül sikerült kiszabadítania. Nem tudta, mit lát. Akar Kessell egy szögletes oldalú jégcsapszerűséget tartott fagyott kezében. De a melege átáramlott rajta, és megint bizsergést érzett: ezúttal végtagjai újjáéledésének jeleként.

Kessellnek fogalma sem volt róla, mi történik, de nem is törődött vele. Pillanatnyilag reményt talált az életbenmaradásra, és ez elég volt neki. Melléhez szorította a kristályszilánkot, és visszaaraszolt a katlan sziklás fala felé, hogy megkeresse a legvédelettebb helyet.

Egy kis párkány alatt, ahol a kristály melege visszaszorította a havat, vészelt át Akar Kessell az első éjszakáját a Világ Hátán. Hálótársa a Crenshinibon volt, egy ősi, értelmes varázstárgy, ami időtlen idők óta várt arra, hogy valaki felbukkanjon a katlanban. Újraéledve most is éppen azon gondolkodott, hogyan vegye irányítása alá a gyenge akarátú Kessellt. Olyan varázstárgy volt, melyet a világ hajnalán készítettek. Egy elfajzás, ami évszázadok óta elveszett, azoknak a gonosz uraknak a legnagyobb bánatára, akik igénybe akarták venni hatalmát.

A Crenshinibon maga volt a titok, a legsötétebb gonoszság ereje, mely a nap fényéből merítette erejét. A pusztítás, a jövőendő meglátás eszköze volt, otthon és menedék azoknak, akik használták. De a Crenshinibon legfontosabb tulajdonsága az az erő volt, amit birtokosának adott.

Akar Kessell nyugodtan aludt, nem volt tudatában, mibe botlott. Csak azt tudta – és más nem is érdekelte – hogy az életének még nem kell végetérnie. Hamarosán majd rájön, hogy ez mivel jár. Megérti, hogy soha többé nem kell megalázkodnia olyan alattomos kutyák előtt, mint amilyen Eldulac, a Foltos Dendybar és a többiek. A saját képzeletében élő Akar Kessell lesz belőle, és mindenki a földig hajol majd előtte.

– Tisztelet – motyogta mély álmában, abban az álomban, melyet a Crenshinibon bocsátott rá.

Akar Kessell, a Jeges Szelek Völgyének Zsarnoka.

Kessell arra a hajnalra ébredt, amiről azt hitte, sosem fogja meglátni. A kristályszilánk megóvta őt az éjszaka idején, de többet tett annál, minthogy egyszerűen megvédte a fagyhaláltól. Kessell aznap reggel furcsán másnak érezte magát. Előző éjszaka csak az élete hosszúsága foglalkoztatta, az, hogy hogyan maradhat egyáltalán életben. De most már az élete minőségén elmélkedett. A túlélés már nem volt kérdés: érezte, hogy erő áramlik szét benn. Egy fehér szarvas bukkant fel a katlan peremén.

– Szarvas – suttogta hallhatóan Kessell. Prédájára mutatott az ujjával, és kimondta a varázslat parancsszavait. Megbizsergette az izgalom, mikor érezte, hogy az erő felbuzog a vérében. Izzó fehér sugár lobbant a kezéből, és álltában ölte meg az állatot.

– Szarvas – jelentette ki Kessell, és mentális erővel felemelte, majd

maga felé mozgatta a szarvast, anélkül, hogy egyáltalán belegondolt volna, mit csinál, pedig a telekinézis olyan varázslat volt, ami még Morkai, a Vörös kiterjedt repertoárjában sem szerepelt. A szilánk ugyan amúgy sem hagyta volna, de Kessell mohóságában még csak nem is próbált elgondolkozni ezeknek a képességeknek a hirtelen megjelenésén.

Most már volt melege és élelme a szilánk jóvoltából. De egy mágusnak kastély is kell, gondolta. Egy olyan hely, ahol zavartalanul gyakorolhatja legsötétebb titkait. A szilánkra nézett, hogy dilemmájára választ kapjon, és egy második, ugyanolyan kristályt látott az első mellett. Ösztönösen azt feltételezte (pedig a valóságban ez is az őt irányító Crenshinibon tudatalatti befolyása volt), hogy érti a szerepét a saját kívánságának valóráváltásában. Azonnal felismerte az eredeti Szilánkot a melegről és az erőről, ami sugárzott belőle, de ez a második is felkeltette a kíváncsiságát, mert ennek is megvolt a saját figyelemreméltó erő-aurája. Kessell felvette a kristály-másolatot, és a katlan közepéhez vitte, majd mélyre beásta a hóba. – Ibssum dal abdur – motyogta, anélkül, hogy tudta volna, miért teszi, vagy mi ennek a jelentése

Kessell elhátrált, mikor megérezte, hogy a másolat ereje kezd növekedni. Elfogta a nap sugarait, és magába rántotta őket. A katlan környéke árnyékba borult, ahogy a kristály elszívta a közvetlen napfényt. Aztán belső, ritmikus fénnel pulzálni kezdett.

Majd növekedésnek indult.

Az alapjánál szélesedni kezdett, majdnem kitöltötte a katlant, és egy darabig Kessell attól tartott, hogy a sziklás falakhoz szorul. Aztán, a kristály aljának szélesedésével összhangban a csúcsa is emelkedni kezdett a reggeli égre. Aztán elkészült: még mindig a Crenshinibon pontos képe volt, csak gigantikus méreteken.

Egy kristálytorony. Valahogy – ugyanúgy, ahogy minden mást is tudott a kristályszilánkról – Kessell tudta a nevét.

Cryshal-Tirith.

Kessell megelégedett volna, legalábbis egy időre, azzal, hogy Cryshal-Tirithben marad, és az arratévedő állatok húsából táplálkozik. Ambíciók nélküli, szegényes paraszti környezetből jött, és bár kifelé a helyzetét jóval meghaladó becsvágyat mutatott, a hatalom velejárói megfélemlítették. Nem értette, hogyan vagy miért

emelkedtek közönséges tömeg fölé azok, akik valamiben előljártak, de még magának is hazudott: mások teljesítményét, de ugyanakkor a saját sikertelenségét is a sors véletlenszerű kegyével magyarázta. Most pedig, hogy a hatalom ott volt kezében, fogalma sem volt, mihez kezdjen vele.

De a Crenshinibon túl sokáig várt ébredésére ahhoz, egy százalmas ember vadászkunyhója legyen. Kessell együgyűsége azonban tulajdonképpen kedvező volt a kristálynak. Némi idő alatt éjszakai üzeneteivel rá tudja majd venni Kessellt bármilyen cselekedetre. És a Crenshinibonnak volt ideje. A kristály már alig várta megint a hódítás borzongató érzését, de néhány év mit sem számított egy olyan varázstárgynak, melyet a világ hajnalán készítettek. Erejének megfelelő képviselőjévé fogja gyúrni a pipogya Kessellt, vaskesztyűvé erősíti ezt a gyenge embert, ami révén átadhatja pusztító üzenetét. Már több százszor megtette ezt a világ kezdeti küzdelmeiben: ő hozta létre a törvény néhány legveszedelmesebb és leggonoszabb ellenfelét a világegyetem síkjain.

És megint ezt fogja tenni.

Azon az éjszakán Kessell a Cryshal-Tirith kényelmes második szintjén hódításról álmódott. Nem véres támadásokról Luskan méretű városok ellen, de még csak nem is határtelepülések ostromáról, mint amilyen Tízváros, hanem királysága szerényebb, de realisztikusabb kezdeteiről. Azt álmodta, hogy egy goblintörzset kényszerített rabszolgaságba: személyi szolgákat csinált belőlük, akik gondoskodtak minden személyes szükségletéről. Mikor másnap reggel felébredt, emlékezett az álomra, és még tetszett is neki az ötlet.

Aznap délelőtt Kessell felfedezte a torony harmadik szintjét: egy olyan szobát, mint az összes többi, sima. mégis sziklaszilárd kristályból, de ez a szoba különféle jóseszközökkel volt tele. Hirtelen erős késztetés lett úrrá rajta, hogy megtegyen ez bizonyos mozdulatot, és kimondjon egy misztikus parancsszót, amiről úgy gondolta, hogy még Morkaitól hallhatta. Engedett a sürgető érzésnek, és lenyűgözve figyelte, ahogy a szobában álló egyik tükör mélyén hirtelen szürke köd kezd gomolyogni. Mikor a köd kitisztult, egy kép vált láthatóvá.

Kessell felismerte a képet: azt a völgyet ábrázolta, ahol ő is ment egy ideig, mielőtt Eldulac, a Foltos Dendybar és a többiek otthagyták

meghalni.

A vidék képe táborverésen fáradozó goblinoktól nyüzsgött. Ezek valószínűleg nomádok voltak, mert a harci csapatok ritkán vitték magukkal nőtényeket és kicsiket a hadjárataikra. Több száz barlang pettyezte ezeknek a hegyeknek az oldalát, de így sem elég, hogy otthont adjon az orkok, goblinok, ogrék és még ennél is erősebb szörnyetegek törzseinek. A barlangokért hívott harc kíméletlen volt, így a kisebb goblin törzsek általában a felszínre kényszerültek, rabszolgaságba estek, vagy elpusztultak.

– Milyen alkalmas – gondolta Kessell, és azon tűnődött, hogy álma pusztá egybeesés, vagy jóslat volt-e. Egy következő hirtelen impulzusra átküldte akaratát a tükrön keresztül a goblinok felé. A hatás megdöbbenetete.

A goblinok egyszerre fordultak meg, láthatóan zavarodottan, a láthatatlan erő irányába. A harcosok várakozóan előhúzták husángjaikat, a nőtények és a kicsinyek pedig a csapat hátuljába húzódtak.

Egy nagyobb goblin, vélhetően a főnök, husángját védekezően maga előtt tartva néhány óvatos lépést tett katonái elé.

Kessell megvakarta az állát, és elgondolkodott újonnan lelt hatalma kiterjedésén. – Gyertek hozzám! -kiáltotta a goblin főnök felé. – Nem állhattok ellent!

A törzs alig valamivel később már meg is érkezett a katlanhoz, de biztonságos távolban maradtak, míg megpróbálták kitalálni, mi az a torony, és honnan került ide. Kessell hagyta őket egy ideig csodálkozni lenyűgöző új otthonán, aztán megint a főnököt szólította, és arra kényszerítette a goblint, hogy menjen közelebb Cryshal-Tirithhez.

A nagy goblin a saját akarata ellenére kilépett törzsének arcvonalából. Erőltetett léptekkel ment egyenesen a torony aljához. Nem látott ajtót, hisz a Cryshal-Tirith bejárata mindenki számára láthatatlan volt az idegen síkok lakói kivételével, és azok kivételével, akiket a Crenshinibon vagy használója beengedett.

Kessell az épület első szintjére irányította a rémült goblint. Mikor bent volt, a főnök tökéletes mozdulatlanságba dermedt: szemei idegesen jártak, hogy valami jelét találja annak a túláradó erőnek, ami idehozta őt, ebbe a fantasztikus kristályépítménybe.

A varázsló (mely cím jogosan járt a Crenshinibon birtoklójának,

még ha Kessell a maga erejéből nem is volt soha képes kiérdemelni) hagyta, hadd várjon a szerencsétlen teremtmény, hadd féljen minél jobban. Aztán megjelent a lépcső tetején egy titkos tükörajtón keresztül. Lenézett a reszkető alakra, és önelégülten elnevette magát.

A goblin látványosan remegett, amikor meglátta Kessellt. Megint érezte a varázsló ránehezedő akaratát, mely térdrekényszerítette.

– Ki vagyok én? – kérdezte Kessell a nyöszörgő, remegő goblintól.

A törzsfőnök válaszát valami olyan erő hozta elő, melynek a goblin nem tudott ellenszegülni.

– Gazdám.

5.

Egy napon

Bruenor kimért léptekkel kaptatott fel a sziklás lejtőn, csizmái ugyanazokra a támaszokra léptek, melyeket mindig használt, mikor felment a törpevölgy déli végénél emelkedő kilátópontra. Tízváros lakói, akik gyakran látták a törpét elgondolkodón állni itt, ezt a kőmagaslatot Bruenor Kilátójának nevezték. Éppen a törpe alatt nyugat felé Termalaine fényei, azon túl pedig Maer Mualdon sötét vizei voltak, itt-ott látszott néhány halászhajó futó fényével, melyek legénysége nem volt hajlandó addig partraszállni, míg nem fogtak bütykösfejű halat.

A törpe jóval a tundra síkja és az éjszakában szikrázó legalsóbb csillagok fölött állt. Az ég kupoláját mintha csillogóra fényesítették volna a napnyugta óta fújó hideg szelek, és Bruenor úgy érezte, mintha elszabadult volna a föld kötelékeiből.

Itt megtalálta az álmait, és ezek mindig visszavitték őt ősi honába. Mithril Csarnokba, apja és elődei otthonába, ahol gazdagon és

mélyen kanyarogtak a fénylő érc erei, a törpekovácsok kalapácsai pedig Moradin és Dumathoin dicséretét zengték. Bruenor még szakálltalan fiúcska volt, mikor népe mélyre lehatolt a föld gyomrába, és találkozott a sötét vidék sötét teremtményeivel, melyek elűzték őket. Most már a kis klánjának legidősebb élő tagja volt, az egyetlen közülük, aki valaha tanúja volt a Mithril Csarnok gazdagságának.

Azután a három legészakibb tó között telepedtek le még jóval az emberek előtt, a barbárokat kivéve. Csak szegényes maradéka voltak a valaha virágzó törpetársadalomnak: hazájuktól és örökségüktől megfosztott menekültek. Fogyatkozni kezdtek számban, öregeiket. Nem csak a magas kor, de a szomorúság is tizedelte. Bár a környék bányászmezői jók voltak, a törpék, úgy látszott, eltűnésre vannak kárhozthatva.

De mikor Tízváros megalakult, a törpék szerencséje is felvirágzott. Völgyük északra volt Bryn Shandertől, éppen olyan közel a fővároshoz, mint bármelyik halászfalu, az emberek pedig, akik gyakorta harcoltak egymás vagy külső támadók ellen, boldogan vásárolták a remek páncélokat és fegyvereket, amiket a törpék kovácsoltak.

De hiába javultak meg az életkörülményeik, különösen Bruenor arra vágyott, hogy visszaállítsa ősei dicsőségét. Tízváros megjelenését csak időleges késleltető tényezőnek tekintette annál a problémánál, ami a Mithril Csarnok visszaszerzéséig és helyreállításáig nem fog megoldódni.

– Hideg az éjszaka a nézelődéshez, barátom – hallatszott egy kiáltás hátulról.

A törpe megfordult, hogy szembenézzen Drizzt Do'Urdennel, bár tudta, hogy a drow láthatatlan lesz Kelvin halmának fekete háttere előtt. Erről a helyről a hegy volt az egyetlen sziluett, ami megtörte a jellegtelen északi horizont vonalát. A hegyet azért nevezték így, mert egy szándékosan épített kőhalomra emlékeztetett: barbár legendák szerint valóban sírhalom volt. Mindenfelé a tundra nyújtózott laposan és földesen. A völgyben viszont csak kisebb földes foltok voltak a kőtömbök között. Ez a hely, és a tőle északra fekvő hegy volt a Jeges Szelek völgyének egyetlen említésre méltó kőképződménye, mintha valami isten tette volna őket rossz helyre a teremtés napjaiban.

Drizzt észrevette barátja elrévedő tekintetét. – Azokat a tájakat keresed, amiket az emlékeidben látsz – mondta. Tisztában volt a törpe megszállottságával ősi hazájával kapcsolatban.

– És megint látom! – makacskodott Bruenor. – El fogunk jutni oda, elf.

– Még az utat sem tudjuk.

– Az utakat meg lehet találni – mondta Bruenor. – De csak ha keresed őket.

– Majd egy napon, barátom – tréfákozott Drizzt. Azalatt a néhány év alatt, amióta barátok voltak, a törpe állandóan zargatta Drizztet, hogy kísérje el őt a Mithril Csarnok keresésében. Drizzt örütségnek tartotta az ötletet, mert azok közül, akikkel találkozott, még soha senki nem hallott az ősi törpehazáról, Bruenornak pedig csak szórványos emlékei voltak az ezüstös csarnokokról.

Mégis fogékony volt barátja legmélyebb vágya iránt, és mindig a "majd egy napon" ígéretével felelt Bruenor unszolására.

– Pillanatnyilag sürgősebb dolgunk is van – emlékeztette Drizzt Bruenort. Még aznap délután a törpék gyűlésén Drizzt előadta, hogy mit látott, és mire következett.

– Tehát biztos vagy benne, hogy jönnek? – kérdezte most Bruenor.

– Rohamuk meg fogja rázni Kelvin Halmának szikláit -felelte Drizzt, mikor kilépett a sötétségből, és csatlakozott barátjához. – És ha Tízváros nem lép fel egységesen ellenük, akkor az ittenieknek vége. Bruenor leguggolt, és dél felé nézett, Bryn Shander fényei felé. – Márpedig azok a makacs ostobák nem fognak szövetkezni – motyogta.

– Talán megteszik, ha az embereid elmennek hozzájuk.

– Nem – morogta a törpe. – Mellettük fogunk harcolni, ha úgy döntenek, hogy együtt lesznek, és akkor a barbároknak végük! Menj el hozzájuk, ha gondolod, és járj szerencsével, de a törpék nevében ne szólj. Lássuk, mennyire tudja összeszedni magát ez a halásznépség.

Drizzt elmosolyodott Bruenor visszautasításának iróniáján.

Mindketten jól tudták, hogy a drow-ban nem fognak bízni, de még csak szívesen sem fogadják Pusztaerdő kivételével, ahol barátjuk, Regis a szószóló. Bruenor észrevette a drow pillantását, és ez épp oly fájdalmas volt neki, mint a drow-nak, bár az elf jól palástolta ezt az érzését.

– Többel tartoznak neked, mint hinnék – mondta Bruenor tompán, és együttérzően nézett barátjára.

– Semmivel sem tartoznak nekem.

Bruenor a fejét rázta. – Mit törődsz vele? – morogta. -Ne foglalkozz azzal a népséggel, ami nincs jóakarattal irántad. Mi közöd hozzájuk? Drizzt vállat vont: kénytelen volt valami választ találni. Bruenornak igaza van. Mikor a drow először érkezett erre a vidékre, Regis volt az egyetlen, aki barátsággal fogadta. Drizzt gyakorta kísérte és védelmezte a félszerzetet Pusztaerdőtől a Maer Dualdontól északra fekvő tundrákon keresztül, le Bryn Shanderbe, mikor Regis üzleti ügyben vagy tanácsülésekre ment a fővárosba. Valójában épp egy ilyen úton találkoztak össze:

Regis megpróbált elmenekülni Drizzt elől, mert rettenetes pletykákat hallott felőle. De mindkettőjük szerencséjére Regis félszerzet volt, aki általában képes megőrizni nyitottságát, és a jellemük alapján ítél meg másokat. Hamarosan szoros barátságot kötöttek.

De mindeddig a napig csak Regis és a törpék tartották a drow-t barátjuknak. – Nem is tudom, miért foglalkozom ezzel – felelte Drizzt őszintén. Visszagondolt eredeti hazájára, ahol a hűség aligha jelentette előnyt. – Talán azért, mert szeretnék mindenáron más lenni, mint a népem. Szeretnék minél jobban a felszíni népekhez hasonló lenni...legalábbis ez a reményem. Törődöm ezzel, mert valamivel törődnöm kell. Te olyan más vagy, Harcpöröly Bruenor. Nekünk törődnünk kell bizonyos dolgokkal, különben üres az életünk.

Bruenor kíváncsi szemeket meresztett.

– Elöttem tagadhatod az érzelmeidet Tízváros népe iránt, de magad előtt nem.

– Bah! – szortyintott Bruenor. – Én igenis törődöm velük! A népemnek szüksége van a kereskedelemre.

– Makacs fickó – motyogta magában Drizzt, és mindentudóan elmosolyodott. – És Catti-brie? – faggatózott. – Mi a helyzet az ember-gyerekekkel, aki árvaságra jutott abban a rajtaütésben akkor régen Termalaine-ban? Akit magadhoz vettél, és gyerekedként neveltél föl -Bruenor örült, hogy az éjszaka sötétje némileg elrejtí áruló arcpirulását. – Veletek él, pedig még neked is el kell ismerned, hogy bármikor visszamehetne a saját fajtájához. Esetleg nem lehet, hogy törődsz vele, mogorva törpe?

– Fogd be a szád – morogta Bruenor. – Ő szolgálólány, és kissé megkönnyíti az életem, de őt hagyd ki a dologból.

– Makacs fickó – ismételte meg Drizzt, ezúttal hangosabban. Volt még egy kijátszásra váró kártyája a beszélgetésben. – És velem mi van? . A törpék nem igazán kedvelik az elfeket, hogy a drow elfekről már ne is beszéljünk. Hogyan magyarázod azt a barátságot, amit irántam mutatsz? Nekem semmim sincs viszonzásul, csak a saját barátságom. Akkor miért foglalkozol velem?

– Híreket hozol nekem, amikor... – Bruenor elhallgatott, mert ráébredt, hogy Drizzt sarokbaszorította.

De a drow nem erőltette tovább a dolgot.

Így a két barát némán figyelte, ahogy Bryn Shander fényei egyenként

kihunytak. A kerges külső ellenére Bruenor tudta, milyen igazak a drow egyes vádjai: valóban törődik azokkal az emberekkel, akik a három tó partjain telepedtek le.

– Akkor hát most mit akarsz tenni? – kérdezte a törpe végül.

– Figyelmeztetni akarom őket – felelte Drizzt. – Alábecsülöd a szomszédaidat, Bruenor. Keményebb fából faragták őket, mint te hiszed.

– Meglehet – mondta a törpe – de a kételkedésem a jellemükből fakad. Valahányszor hadakozni látom őket a tavon, mindig azon a nyomorult halon vitatkoznak. Az emberek csak a saját városukhoz ragaszkodnak, a többit vihetik a goblinok! Most meg kell mutatniuk nekem és az enyéimnek, hogy megvan bennük a hajlandóság a közös harcra!

Drizzt kénytelen volt igazat adni Bruenor megfigyeléseinek. Az elmúlt néhány év alatt a halászok összeférhetetlenebbé váltak, mert a bűtykösfejű pisztráng a tó mélyebb részeibe húzódott, ahonnan nehezebb volt kifogni. A városok közti együttműködés mélyponton volt: minden város csak arra törekedett, hogy gazdasági előnyt szerezzen a tava melletti többi várossal szemben.

– Két nap múlva tanács lesz Bryn Shanderben -folytatta Drizzt. –

Azt hiszem, hogy még van időnk a

barbárok érkezése előtt. Bár minden késedelem aggaszt, nem hinném, hogy ennél hamarabb össze tudnánk trombitálni a szószólókat. Ennyi idő kell is ahhoz, hogy megfelelően megbeszéljem Regisszel, mit csináljon a tanácsosokkal, mert neki kell elmondania a közelgő invázió hírét.

– Bendőkorginak? – szorított Belwar. Ezt a nevet ő akasztotta Regisre a félszerzet kielégíthetetlen étvágya miatt. – Csak azért üldögél ott a tanácsban, hogy ne legyen üres a gyomra. Őt még annyira sem fognak hallgatni, mint rád.

– Alábecsülöd a félszerzetet, és még ennél is jobban Tízváros népeit

– felelte Drizzt. – Ne feledd, hogy ő hordozza a követ.

– Bah! Az csak egy szépen metszett drágakő, semmi több! –

makacskodott Bruenor. – Magam is láttam, és rám aztán nem hat a mágija.

– Ez a varázs túl finom egy törpe szemének, és talán nem elég erős ahhoz, hogy áthatoljon a te vastag koponyádon – nevetett Drizzt. –

De attól még létezik – én világosan látom, és ismerem is az ilyen

kövek legendáját. Regis talán jobban tudja befolyásolni a tanácsot, mint hinnéd – nálam pedig egész biztosan jobban. Legalábbis reménykedjünk ebben, hisz te épp oly jól tudod, mint én, hogy a szószólók vonakodni fognak egységre lépni akár gőgös függetlenségük miatt, akár amiatt, hogy azt hiszik: a barbár támadás talán még jól is jön nekik kevésbé jól védett vetélytársaik ellen. Bryn Shander marad a kulcs, de csak akkor lép akcióba, ha a nagyobb halászwárosok, elsősorban Targos, csatlakoznak.

– Tudod, hogy Easthaven segíteni fog – mondta Bruenor. – Talán ők képesek lesznek még az összes többi város is összefogni.

– Pusztaerdő is jönni fog Regisszel. De a targosi Kemp biztosan úgy véli, hogy fallal körülvett városa elég erős ahhoz, hogy magában is megálljon, míg Termalaine-nek, legfőbb vetélytársának kell megállítania a rohamot.

– Nem valószínű, hogy csatlakozik bármihez is, amiben Termalaine benne van. És ami még nagyobb baj, Kemp nélkül sosem tudod elhallgattatni Koniget és Dinevalt.

– Itt jön a képbe Regis – magyarázta Drizzt. – Az a rubint, ami nála van, csodálatos dolgokra képes, erről biztosíthatlak.

– Megint a kő hatalmáról beszélsz – morgott Bruenor. – De hát Bendőkorgi azt állítja, hogy régi gazdájának tizenkettő ilyenje volt – érvelt. – Az erős mágia nem terem tucatszámra!

– Regis azt mondta, hogy a gazdájának tizenkét ehhez hasonlója volt

– javította ki Drizzt. – Valójában a félszerzetnek nem volt alkalma meggyőződni róla, hogy mind a tizenkettő, vagy akár csak egy is a többi közül mágikus-e.

– Miért adta volna akkor az illető épp az egyetlen hatalommal bírót Bendőkorginak?

Drizzt megválaszolatlanul hagyta a kérdést, hallgatása azonban így is bizonyos elkerülhetetlen következtetésekre juttatta Bruenort.

Regisnek megvolt az a rossz szokása, hogy begyűjtsön olyan dolgokat, ami nem az övé, és bár a félszerzet azt állította a körül, hogy ajándék...

6.

Bryn Shander

Bryn Shander nem hasonlított Tízváros egyetlen más településére sem. Zászlaja büszkén, magasan lobogott magányos domb tetején a tundrán, a tavak közt, éppen délre a törpevölgytől. Egy hajó sem járt ennek a városnak a lobogója alatt, nem voltak dokkjai egyik tavon sem, mégsem vitatta senki, hogy a környéknek nemcsak földrajzilag, de társadalmilag is kiemelkedő helye.

Ide érkeztek a nagy luskani karavánok, ide jöttek a törpék kereskedni, és itt székeltek a mesteremberek, csontkereskedők és becsüsök zöme is. Bryn Shander közelsége csak másodlagos szempont volt a kifogott hal mennyisége mellett a városok sikerességében és méretében, így Termalaine és Targos a Maer Dualdon délnyugati partjainál, valamint Caer-Konig és Caer-Dineval a Lac Dinnershere nyugati partjánál: ez a négy város, melyek alig egy napi járásra voltak a központtól. domináns városok voltak a tavakon.

Bryn Shandert magas falak vették körül, védelmül a kegyetlen szél

ellen csakúgy, mint a támadó goblinoktól és barbároktól. Bent az épületek hasonlóak voltak a többi városéhoz: alacsony faépítmények, csak éppen ezek szorosabban simultak össze, és gyakran több család lakta őket. De bármilyen zsúfoltság is volt, a város némi kényelmet és biztonságot nyújtott, a legcivilizáltabb körülményeket mintegy négyszáz mérföldes puszták körzetében.

Regis mindig szerette a hangokat és szagokat, amik fogadták, amikor bement a vasalt fa kapun az város északi falában. Bár kisebb méreteken, mint a déli nagyvárosokban, Bryn Shander nyitott piacainak és utcai árusainak kiáltozása Calimportot juttatta eszébe. Ahogy Calimportban, a népség itt Bryn Shanderben is a keveréke volt mindenféle fajnak, amit a Birodalmak nyújtani tudtak. Magas, sötétbőrű erdei nép vegyült a Moonshaesből érkező fehér utazókkal. Füstös képű déliek és robosztus hegylakók hangos hengegése, szerelmi és hadi történetei szinte minden utcasarkon hallhatóak voltak.

És Regis ezt mind magába szívta, mert bár a hely más volt, a zaj ugyanaz maradt. Ha becsukta a szemét és végiglopózott az egyik szűk utcácskán, majdnem megint úgy érezte magát, mint akkor régen Calimportban.

De most a félszerzet előtt olyan komoly feladat állt, ami még az ő örökké vidám lelkét is lecsillapította. Megrettent a drow rossz híreitől, és ideges volt, hogy neki kell lennie a hírnöknek, aki átadja ezt a tanácsnak.

A város zajos piaci negyedétől távolabb Regis elhaladt Cassius, Bryn Shander szószólójának fejedelmi otthona előtt. Ez volt egész Tízváros legnagyobb és legfényűzőbb épülete, oszlopos homlokzattal és a falait díszítő reliefekkel. Eredetileg a tíz szószóló tanácskozhelyének építették, de ahogy a tanácskozás iránti érdeklődés megcsappant, Cassius, aki ügyes diplomata volt, de az erős kéz taktikájától sem riadt vissza, kisajátította az épületet hivatalos rezidenciájának, a tanácsot pedig egy üres raktáráépületbe költöztette a város egy távoli sarkába. A többi szószóló közül sokan panaszkodtak a változás miatt, de bár a halászvárosok gyakran tudtak befolyást gyakorolni a fővárosra a közügyek terén, kevés lehetőségük volt egy ilyen, a köznép számára jelentéktelen ügyben. Cassius tisztában volt a városa helyzetével, és jól tudta, hogyan tartsa kézben a többi település javarészét is. Bryn Shander milíciája a

másik kilenc városból bármelyik öt város egyesített erejét le tudta volna győzni, ezenkívül Cassius embereinek volt a monopóliuma a déli piacokkal szükséges kapcsolattartás. A többi szószóoló moroghatott ugyan a gyűléshely változása miatt, függőségük a fővárostól, azonban elejét vette, hogy bármiféle akciót kezdjenek Cassius ellen.

Regis lépett be utolsónak a kis terembe. Végignézett a kilenc emberen, akik már összegyűltek az asztal körül, és Regis látta, hogy valójában mennyire nem illik közéjük. Őt csak azért választották meg szószólóknak, mert Pusztaerdőn senki mást nem érdekelt az, hogy a tanácsban üljön, míg kollégái nagyszerű és hősie tettekkel vívták ki pozíciójukat. Településük vezetői voltak, azok, akik megszervezték városuk szerkezetét és

védelmét. Ezek közül a szószólok közül mindegyik számtalan csatát látott már: Tízvárosban gyakrabban volt goblin és barbár támadás, mint napfényes nap. A Jeges Szelek Völgyében egyszerű szabály volt, hogy ha nem tudsz harcolni, nem maradsz meg. A tanács szószólóit egész Tízváros legjobb harcosai voltak.

Regis azelőtt sosem tartott a szószóloktól, mert általában sosem volt mondanivalója a tanácsban. Puszta-erdő, ez az elzárt kis város a sűrű fák rejtekében soha nem kért semmit senkitől. Jelentéktelen halászflojtája lévén pedig a többi három város, akikkel a Maer Dualdonon osztozott, nem támasztott követelményeket vele szemben. Regis sosem nyilvánított véleményt, hacsak nem kényszerítették rá, és szavazatát mindig gondosan a közmegegyezés felé irányította. És ha valamilyen kérdésben a tanács kétfelé szakadt, Regis egyszerűen Cassius pártjára állt. Tízvárosban senki sem tévedhet, ha Bryn Shandert követi.

De ma Regist elbátortalanította a tanács. A rossz hírek, amiket hozott, sebezhetővé tehetik őt a többiek erőszakos taktikájával és sokszor dühös visszavágásaival szemben. A két legfontosabb szószólóra, a bryn shanderi Cassiusra és a targosi Kempre összpontosított, akik a szögletes asztal végében ültek és beszélgettek. Kemp érdes határszéli ember volt: nem túl magas, de széles mellkasú, göcsörtös karú. Olyan kemény volt a modora, ami barátot, ellenséget egyaránt megfélemlített.

Cassius ellenben nem igen látszott harcosnak. Viszonylag alacsony volt, rövidre nyírt szürke hajú, arcán sosem látszott a borostának még

csak nyoma sem. Nagy, fényes kék szemeiben mindig valami belső megelégedettség tükröződött. De bárki, aki látta Bryn Shander szószólóját vívni vagy manőverezni, annak nem lehettek kétségei hadi ügyességét vagy bátorságát illetően. Regis valóban kedvelte őt, mégis mindig ügyelt rá, hogy ne kerüljön sebezhető helyzetbe. Cassiusnak az volt a híre, hogy megszerzi, ami kell neki, mások rovására is.

– Rendet kérek, uraim – mondta Cassius, és elnöki kalapácsával az asztalra ütött. A házigazda szószóló mindig a Rend Formaságaival nyitotta meg a gyűlést, a címek és hivatalos javaslatok felolvasásával, melyek a fontosság légkörét voltak hivatva teremteni a tanácskozásnak. Ez főleg azokra közemberekre volt hatással, akik néha betoppantak, hogy távolabbi településekért emeljenek szót. De most, a Tanács mint intézmény elkorcsosulásával a Rend Formaságai csak az időhúzást szolgálták, mind a tíz szószóló legnagyobb bánatára. Következésképpen a Formaságokat mindene egyes alkalommal egyre rövidebbre fogták, és még arról is szó volt, hogy teljesen el is hagyják.

Mikor a lista végre végetért, Cassius a fontosabb kérdésekre tért át. – A napirend első pontja – mondta, és szinte bele sem pillantott az előtte heverő jegyzetekbe – a két testvérváros, Caer-Konig és Caer-Dineval területi vitája a Lac Dinnershere-n.. Látom, hogy Dorim Lugar Caer-Konigból elhozta azokat az iratokat, amiket a legutóbbi üléskor megígért, így átadom a terepet neki. Tessék, Lugar Szószóló. Dorim Lugar, egy ösztövr, sötétbőrű férfi, akinek szemei mintha állandóan ide-oda repdestek volna idegességében, majdhogynem felugrott a székéből, mikor szólították.

– Itt van a kezemben – kiáltotta – Caer-Konig és Caer-Dineval eredeti megállapodása, melyet mindkét város vezetői aláírtak – mutatott vádlón a caer-dinevali szószóló felé – többek közt te magad is, Jensin Brent!

– Ez a megállapodás a barátság idején, a jóakarát szellemében készült – torkollta le őt Jensin Brent: egy fiatalabb, aransárga hajú ember, akinek ártatlan arca gyakran a naivitás téves benyomását keltette. – Göngyöld csak ki azt a tekercset, Lugar Szószóló, hadd lássa a tanács. Látni fogják, hogy nem tartalmaz semmiféle kikötést Easthavenre vonatkozólag. Easthaven még alig volt néhány kunyhó, mikor a tó kettéosztásáról szóló egyezményt aláírták – magyarázta,

immár nem először. – Akkor még egyetlen csónakjuk sem volt, amit vízrebocsájthattak volna.

– Szószólótársaim! – kiáltott fel Dorim Lugar, mire néhányan felriadtak kezdődő letargiájukból. – Ki láthatta volna előre a Keleti Utat? – utalt arra a sima, egyenes útra, amit Easthaven épített Bryn Shander felé. Ez zseniális húzás volt, és komoly jótéteménynek bizonyult a Lac Dinnershere délkeleti csücskében kuporgó kis falura. A távol fekvő község vonzása Bryn Shander könnyű elérhetőségével párosulva egész Tízváros leggyorsabban növekedő településévé tette Easthaveni, olyan halászfloTTával, mely akkorára növekedett, hogy Caer-Dinevallal is majdnem felvehetné volna a versenyt. Brent és Dorim Lugar dühöngtek, amiért félbeszakították őket, de a többiek kíváncsian méregették a félszerzetet. Biztató kezdet, gondolta Regis, idefigyelnek rám. Megköszöri a torkát, és igyekezett megacélozni hangját. – Minden kétséget kizáróan megtudtam, hogy a barbár törzsek egyesített támadásra készülnek Tízváros ellen! – Bár igyekezett drámaivá tenni a bejelentést, Regis kilenc apatikus és zavart emberrel nézett szembe.

– Ha nem alakítunk szövetséget – folytatta Regis ugyanazon a sürgető hangon – a horda egyenként lerohanja városainkat, és levág mindenkit, aki ellenszegül!

– Regis, Pusztaerdő Szószólója – mondta Cassius csillapítónak tűnő, de valójában leereszkedő hangon. – Már eddig is átvészeltük a barbár támadásokat. Semmi szükség...

– De nem ilyet! – kiáltott fel Regis. – Minden törzs egybegyűlt. Az eddigi támadások alkalmával egy törzs harcolt egy város ellen, és általában jól helytálltunk. De hogyan tudna Termalaine vagy Caer-Konig – vagy akár Bryn Shander – ellenállni a Jeges Szelek Völgye egyesített törzseinek? – Némelyik szószóló hátradőlt a székében, hogy elgondolkodjék a félszerzet szavain, a többiek egymás közt beszélgettek, félve vagy dühös hitetlenséggel. Végül Cassius megint csapott a kalapácsával, csendre intve a termet. Ekkor a targosi Kemp emelkedett föl a rá jellemző harciassággal. – Szólhatok, Cassius barátom? – kérdezte szükségtelen udvariassággal. – Talán én megfelelő megvilágításba tudnám helyezni ezt a komoly bejelentést.

Regisnek és Drizztnek voltak elképzelései a lehetséges szövetségekről, mikor megtervezték a félszerzet felszólalását a

tanácsban. Tudták, hogy Easthaven, ami a tíz város testvériségének elvén jött létre és virágzott fel, örömmel fogja fogadni a barbár horda elleni közös védekezés ötletét. Ugyanígy Termalaine és Pusztaerdő - a leginkább útbaeső és védtelen két város - is szívesen fogad majd minden felajánlott segítséget.

De még Termalaine szószólója, Agorwal, aki olya sokat nyerhetne a szövetséggel, még ő is csendben marad, ha a targosi Kemp elutasítja a tervet. Targos volt a legnagyobb és legerősebb a kilenc halászfalu közül, flottája kétszer akkora volt, mint a második helyezett Termalaine-é..

– Tanácstag társaim – kezdte Kemp, és előrehajolt az asztal fölé, hogy jobban a többiek szemébe tudjon nézni. – Tudjunk meg többet a félszerzet meséjéből, mielőtt aggodalmaskodni kezdünk. Épp elég sokszor vertünk már vissza barbár támadókat ahhoz, hogy bízhatnánk benne: még a legkisebb falunk védelme is megfelelő. Regis érezte, hogy nő benne a feszültség, ahogy Kemp belelendült beszédébe, amely a félszerzet szavahihetőségének lerombolására épült. Drizzt már a terv korai szakaszában meghatározta, hogy a targosi Kemp a kulcs, Regis azonban jobban ismerte a szószólót, mint a drow, és tudta, hogy Kempet nem könnyű manipulálni. Kemp a saját modorában ecsetelte Targos erős városának taktikáját. Nagy volt és fenyegető, gyakran tett öklével olyan mozdulatokat, hogy még Cassius visszahőkölt. Regis megpróbálta Drizztet eltéríteni a tervnek ettől a részétől, de a drow hajthatatlan volt.

– Ha Targos hajlandó elfogadni a szövetséget Puszta-erdővel – érvelt Drizzt – akkor Termalaine is csatlakozik, Brémának pedig – mivel az egyetlen maradék város a tavon – nincs más választása, mint hogy velük tartson. Bryn Shander biztosan nem fogja ellenezni a legnagyobb és leggazdagabb tó négy városának egyesített szövetségét, Easthaven pedig jön hatodiknak: ez tiszta többség. A többiek kénytelenek lesznek csatlakozni. Drizzt hitte, hogy Caer-Dineval és Caer-Konig fél majd, hogy Easthaven különleges figyelmet fog kapni a következő tanácsokban, ezért tüntetően ki fogják mutatni lojalitásukat, hogy jó pontot szerezzenek Cassius előtt. Jórét és Dougan Gödre, Vöröstó két városa, bár viszonylag biztonságban vannak egy észak felől érkező invázió elől, nem mernek majd elmaradni a másik nyolc településtől.

De mindez csak reménykedő spekuláció volt, döbrent rá Regis,

mikor látta Kempet, aki rámeredt az asztalon keresztül. Drizzt arra a következtetésre jutott, hogy a szövetség legnagyobb akadálya Targos lesz. Gőgjében ez az erős város azt hiheti, hogy bármilyen barbár támadásnak ellent tud állni. És ha sikerül talpon maradnia, némelyik vetélytársa pusztulása még kedvező is lehet számára.

• Te csak annyit mondtál, hogy tudomásod van egy invázióról – kezdte Kemp. – Vajon honnan jutottál hozzá ehhez az értékes és minden bizonnyal nehezen megszerezhető információhoz?

Regis érezte, hogy kiveri a veríték a halántékát. Tudta, merre vezetnek Kemp kérdései, de nem kerülhette meg az igazságot. – Egy barátomtól, aki a tundrán jár – felelte őszintén.

– A drow-tól? – kérdezte Kemp.

A feléje tornyosuló Kemppel Regis úgy érezte, hogy védekezésbe szorult. A félszerzetet apja mindig figyelmeztette, hogy mindig hátrányban lesz, amikor emberekkel van dolga, mert azok ténylegesen lenéznek rá, mikor hozzá beszélnek. Olyan alkalmakkor apja szavai fájdalmasan igaznak csengtek Regis fülében. Letörölt egy verítékcseppet a felső ajkáról.

– Nem beszélhetek a többiek nevében – folytatta Kemp, és felkacagott, hogy abszurd fényben tüntesse fel a félszerzet komoly figyelmeztetését. – De nekem fontosabb dolgom van annál, minthogy rémülten elbűjjak egy drow elf szavai miatt! – A testes szószóló megint nevetett, és ezúttal már nem egyedül.

De ekkor termalaine-i Agorwal váratlanul Regis segítségére sietett. – Talán hagyhatnánk, hogy Pusztaerdő szószólója folytassa. Ha igaz, amit mond...

– Egy drow hazugságait visszhangozza! – vicsorogta Kemp. – Ne is figyeljete rá. Már ezelőtt is visszavertük a barbárokat, és...

De ekkor Kempet is félbeszakította Regis, aki hirtelen felugrott a tanácskozástalra. Ez volt Drizzt tervének legkényesebb része. A drow bízni látszott benne, és olyan tárgyilagosan írta le, mintha semmiféle probléma nem lehetne vele. De Regis katasztrófát érzett lebegni a feje fölött. Összekulcsolta kezét a háta mögött, és igyekezett olyan határozottnak látszani, hogy Cassius ne tehessen azonnali lépéseket szokatlan akciója ellen.

Agorwal közbeszólása alatt Regis előszedte a rubinfüggőt a mellénye alól. Ott szikrázott a mellén, ahogy fel-alá járkált, mintha az asztal az ő egyszemélyes színpada lenne.

– Mit tudsz a drow-ról, hogy így gúnyt űzöl belőle? kérdezte Regis a többiektől, de főleg Kemptől. – Meg tud nevezni valamelyikötök akár csak egyetlen valakit is, akit bántott? Nem! A fajtája bűnei miatt büntetitek, de még egyiktek sem gondolt bele, hogy Drizzt Do'Urden épp azért jár köztünk, mert megtagadta a népe életmódját? – A teremben uralkodó csend meggyőzte Regist, hogy vagy nagyon hatásos volt, vagy nagyon abszurd. Mindenesetre nem volt olyan önhitt vagy ostoba, hogy ezt a kis beszédet elegendőnek gondolta volna a feladat teljesítésére.

Továbbment, hogy szembeálljon Kemppel. Kissé le-hajolt, és kezét az álla felé emelte, mintha meg akarná vakarni az állát, de valójában azért, hogy megpörgesse a függőt a mozdulattal. Aztán kitarotta a pillanatnyi csendet, és számolt, ahogy Drizzt mondta. Tíz másodperc telt el, és Kemp nem pislogott. Drizzt azt mondta, hogy ennyinek elégnek kell lennie, de Regis, akit meglepett az, hogy milyen könnyen hajtotta végre a feladatot kitarított még tíz másodpercig, mielőtt próbára merte volna tenni a drow elképzelését.

– Biztos, hogy átlátjátok a felkészülés szükségességét – mondta Regis nyugodtan. Aztán suttozva, hogy csak Kemp hallja, hozzátette: – Ezek az emberek arra várnak, hogy vezesd őket, nagy Kemp. Egy katonai szövetség csak erősíteni helyzetedet és befolyásodat.

A hatás elképesztő volt.

– Talán több van a félszerzet szavaiban, mint először gondoltuk – mondta Kemp gépiesen, üveges tekintetével a rubinton.

Regis döbbsen felegyenesedett, és visszacsúsztotta a követ a mellénye alá. Kemp megrázta a fejét, mintha egy zavaró álmot akarna kirázni a gondolatai közül, és megdörzsölte száraz szemét. A targosi szószóló, úgy látszott, nem emlékszik az előző pillanatokra, de a félszerzet javaslata gyökeret vert a fejében. Kemp maga is meglepődött saját véleménye megváltozásán.

– Meg kéne hallgatnunk Regis szavait – jelentette ki fennhangon. – Hisz semmi bajunk nem lehet abból, ha szövetséget alkotunk, míg ha nem teszünk semmit, annak a következményei valóban végzetesek lehetnek!

Jensin Brent sietett kihasználni az előnyt, és felugrott a székéből: – Kemp szószóló bölcsen beszél – mondta. –Caer-Dineval népét máris számíthatjátok a közös sereg tagjai közé!

A többi szószóló is felsorakozott Kemp mögé, épp ahogy Drizzt

várta, és Dorim Lugar még Brentnél is nagyobb hűség-bemutatót tartott.

Regisnek volt mire büszkének lennie, amikor aznap elhagyta a tanácstermet, és reményei Tízváros megmaradását illetően visszatértek. Gondolatait mégis megzavarták azok az erők, melyeket a rubintban fedezett fel.

Azon gondolkodott, hogyan lehetne újdonsült hatalmát biztonságos módon kényelme és vagyona növelésére használni.

– Nagyon kedves volt a Pasától, hogy ezt nekem adta! – mondta magának, mikor kilépett Bryn Shander kapuján, és elindult arra, ahol megbeszélték a találkozót Drizzttel és Bruenorral.

7.

A közelgő fergeteg

Hajnalban indultak: úgy söpörtek végig a tundrán, mintegy dühödt forgószelek. Az állatok és a szörnyetegek, de még a vad yetik is, menekültek előlük félelmükben. A fagyos föld ropogott nehéz csizmáik alatt, a szakadat-tan tundrai szél mormolása pedig beleveszett daluk erejébe, a Harc Istenének énekébe.

Sokat meneteltek éjszaka, és már a hajnal első sugarát előtt megint talpon voltak: több mint kétezer, vére és győzelemre éhes barbár.

Drizzt Do'Urden körülbelül félúton ült Kelvin Halmának északi oldalán, köpenyét szorosan összehúzta védekezésül a kemény szél ellen. A drow minden éjszakát itt töltött fenn a Bryn shanderi tanács óta, bíborszín szemei a fekete pusztát fürkészték a közeledő fergeteg első Jelei után. Drizzt kívánságára Bruenor elintézte, hogy Regis is ott ülhessen mellette. A félszerzet két nagy kötömb közé húzódott a szél ellen.

Ha lett volna választása, Regis szívesebben aludt volna pusztáerdei meleg ágyikójában, a kényelmes falak mögül hallgatva a faágak halk susogását. De belátta, hogy mint szószólótól, mindenki azt várja tőle, hogy segítsen a tanácsban javasolt dolgok végrehajtásában. .

Hamarosan a többi szószóló és Bruenor számára – aki a további gyűléseken már részt vett – is világossá vált, hogy a félszerzetnek nem sok hasznát vehetik a csapatszervezésben vagy a haditerv készítésében, így amikor Drizzt azt mondta Bruenor-nak, hogy szüksége lehet egy Altárra maga mellett, a törpe azonnal beszervezte Regist.

Most a félszerzet teljesen nyomorultul érezte magát. A lábál, kezei elzsibbadtak a hidegtől, a háta fájt a kemény kötámasztól. Ez volt a harmadik éjszakája kint, és Regis egyfolytában morgott meg panaszkodott, kényelmetlenségét olyankor egy-egy tüsszentéssel hangsúlyozva. Mindeközben Drizzt mozdulatlanul ült, és ügyet sem vetett a körülményekre. Sztoikus kötelességtudata felülmúlta erősebb volt minden személyes megfontolásnál.

– Hány éjszakát kell még várnunk? – nyöszörögte Regis. – Biztos vagyok benne, hogy egy reggel – talán már holnap – holtan és megfagyva fognak ránkitalálni ezen az átkozott hegyen!

– Egyet se félj, kis barátom – felelte Drizzt mosolyogva. – A szél a télről beszél. A barbárok nagyon is hamar jönni fognak, készen arra, hogy még az első hó előtt lecsapjanak – Mikor ezt kimondta, a drow egészen apró villanást látott a szeme sarkából. Hirtelen felállt és a villanás irányába fordul. Izmai ösztönös éberséggel megfeszültek, szeme valami igazoló jelet keresett.

– Mi a... – kezdte Regis, de Drizzt leintette. Újabb tűzpötty villant a láthatár szélén.

– Teljesült a kívánságod – mondta Drizzt.

– Ők vannak ott kint? – suttogta Regis. Látása élessége meg sem közelítette a drow-ét a sötétben.

Drizzt némán koncentrált néhány pillanatig, igyekezte mentálisan felmérni a tábortüzek távolságát, és kiszámolni azt az időt, ami a barbároknak az út végéig kell.

– Menj Bruenorhoz és Cassiushoz, kis barátom • mondta végül. – Mondd meg nekik, hogy a horda eléri a brémai utat, mielőtt a nap holnap a legmagasabb pontjára ér.

– Gyere velem – mondta Regis. – Biztosan nem fognak kizárni, amikor ilyen fontos hírt hozol.

– Nekem most más dolgom van – felelte Drizzt. – Indulj. Mondd meg Bruernak – és csak Bruernak – hogy a brémai úton találkozunk a hajnal első fényénél – Ezzel a drow elindult az éjszakában. Hosszú út állt előtte.

– Hová mész? – kiáltott utána Regis.

– Megkeresem a láthatár láthatárát! – jött a felelet a fekete éjszakából.

Aztán már csak a szél suhogása hallatszott.

* * *

A barbárok alig valamivel azelőtt fejezték be a táborverést, hogy Drizzt elérte őket. Ilyen közel Tízvároshoz a támadók vigyáztak: Drizzt elsőként azt vette észre, hogy rengeteg őrt állítottak. De bármilyen éberek is voltak, tábortüzeik alig égtek, és éjszaka volt, a drow ideje. A különben hatékony őrszemeket jóval felülmúlta a sötétség világából érkezett drow, aki olyan mágikus feketeséget tudott készíteni, amin még a legélesebb tekintet Sem tudott áthatolni, és ezt a feketeséget úgy hordozta magával, mint egy köpenyt. Drizzt olyan láthatatlanul ment el az örök mellett, mint árnyék a sötétben, léptei olyan zajtalanok, mint az osonó macskáé. Alig egy órával ezelőtt a barbárok még énekeltek, és a másnapi harcról beszélgettek. De még az izgalom és a vérszomj sem tudta semlegesíteni a kemény menetelés kimerültségét. A legtöbb ember édesen aludt. Nehéz, egyenletes légzésük megnyugtatta Drizztet, ahogy elment közöttük, hogy megkeresse a vezéreket, akik min-'8en bizonyly most véglegesítik a haditervet. ' Számos sátor volt a tábor területén, de csak egy előtt álltak örök. A bejárat le volt hajtva, de Drizzt látta bent a gyertyák derengését, és hallotta a mogorva hangokat, melyek gyakran haragosan felcsaptak. A drow hátrált. Szerencsére a harcosoknak nem engedték meg, a sátor közelében aludjanak, így

Drizzt elég jól el

t szigetelve. Elővigyázatosság képpen előhúzta a párducfigurát a zsákjából. Aztán karcsúpengéjű tört vett elő, és apró lyukat fúrt a szarvasbőr sátor falába. Benézett.

Nyolc ember volt odabent, a hét barbár főnök, és egy kisebb, sötéthajú ember, akiről Drizzt látta, hogy biztosan nem északi származású. A főnökök félkörben ültek az álló déli körül, és a terepről meg az ellenséges erőkről kérdezgették.

– Először az erdei város kéne elpusztítanunk – mondta a legnagyobb termetű férfi, aki a legnagyobb ember volt, akit Drizzt valaha látott.

A Jávorszarvas jelét visel.

– Azután mehetünk tovább a terved szerint a Bryn Shander nevű város felé.

A kisebb ember izgatottnak és dühösnek látszott, bár Drizzt látta, hogy félelme a nagy barbár királytól mérsékelni fogja válaszáat. – Nagy Heafstaag király! – kezdte tapogatózva. – Ha a halászflokk bajt éreznek és kikötnek, mielőtt mi elérünk Bryn Shanderbe, olyan sereget találunk ott a falak mögött várakozva, amely felülmúlja a mi saját csapatunkat.

– Azok csak gyenge déliek! – dörögte Heafstaag, és büszkén kidüllesztette hordómellkasát.

– Hatalmas király, biztosíthatlak róla, hogy tervem kielégíti majd déli vérre szomjazó haragodat – mondta a sötéthajú ember.

– Akkor beszélj, tízvárosi deBernezan. Bizonyítsd be, mennyit érsz nekünk.

Drizzt látta, hogy ebbe az utolsó megjegyzésbe beleremeg a deBernezan nevű, mert a barbár király hangja világosan mutatta megvetését a déli iránt. Mivel tudta, hogy a barbárok általában milyen érzelmekkel viseltetnek a kívülállók iránt, a drow látta, hogy ebben a hadjáratban a legkisebb hiba is valószínűleg a kis ember életébe fog kerülni.

deBernezan lenyúlt a csizmája szárába és előszedett egy papírtekercset. Kigöngyölte, és a barbár királyok elé tartotta. Silány, elnagyolt térkép volt, melynek vonalait tovább torzította a déli ember kezének remegése, Drizzt mégis ki tudta venni Tízváros jellegzetes alakzatait.

– Kelvin Halmától nyugatra – magyarázta deBernezan, és végigfuttatta ujját a térkép legnagyobb tavának nyugati partján – van

egy tiszta, sík magaslát, brémai útnak nevezik, ami dél felé halad a hegy és Maer Dualdon között. Innen ez a legközvetlenebb út Bryn Shanderbe, és szerintem erre kéne mennünk.

– Akkor hát az a város a tóparton – vélte Heafstaag -lesz az első, amire lecsapunk!

– Az Termalaine – felelte deBernezan. – Csak halászok lakják, és ők kint lesznek a tavon, amikor arra járunk. Nem lesz szórakoztató harc.

– Nem hagyunk ellenséget élve magunk mögött! -dörögte Heafstaag, és több másik király is helyeslően felordított.

– Nem, persze hogy nem – mondta deBernezan. – De nem kell sok ember ahhoz, hogy legyőzzük Termalaine-t, mikor a csónakok kint vannak. Haalfdane és a Medve törzse bánjon el a várossal, míg a többi csapat, amit te és Beorg király vezettek, induljon Bryn Shander ellen. Az égő város lángjai odavonzzák az egész flottát, még Maer Dualdon más városaiét is, Termalaine-be, ahol Haalfdane király el tudja pusztítani őket a dokkokban. Fontos, hogy távol tartsuk őket Targos erődjétől. Bryn Shander népe nem fog időben segítséget kapni a többi

tavaktól, és egyedül kell állnia a rohamotokat. A Jávorszarvas törzse körülveszi a domb alját, és elvág minden lehetséges menekülést vagy utolsó percben érkező erősítést.

Drizzt figyelmesen nézte, ahogy deBernezan megmutatta a barbár erők második osztagát a térképen. A drow agya már gyártotta is a védelmi terveket. Bryn Shander dombja nem magas, de az alapja széles, és a barbárok, akiknek a domb mögé kell kerülniük, jó messzire kerülnek majd a főerőktől.

Messzire az erősítéstől.

– A város még napnyugta előtt elesik! – jelentette ki deBernezan diadalmasan. – És embereitek egész Tízváros legjobb zsákmányát mondhatják majd a magukénak! – Hirtelen üdvívalgás tört ki a királyokból a déli győzelmi víziójára.

Drizzt a sátor falának vetette a hátát, és elgondolkozott azon, amit hallott. Ez a deBernezan nevű sötéthajú ember jól ismeri a városokat, erősségeiket, gyengeségüket. Ha Bryn Shander elesik, semmiféle szervezett ellenállás nem lesz a támadók ellen. Sőt, ha a barbárok megszerzik ezt az erősített város, bármikor kedvük szerint lecsaphatnak a környező városokra.

– Megint megmutattad, mennyit érsz – hallotta Drizzt Heafstaagot,

és az ezt követő beszélgetés elárulta, hogy a tervet elfogadták véglegesnek. Drizzt ekkor már a táborra és a menekülési lehetőségekre összpontosított. Hirtelen észrevette, hogy két őrszem közeledik feléje beszélgetve. Bár túl messze voltak ahhoz, hogy emberszemük árnyéknál többnek lássa őt a sátor mellett, Drizzt tudta, hogy egy hirtelen mozdulat biztosan riadóztatná őket. Drizzt azonnal cselekedett. A földre helyezte a fekete szobrocskát. – Guenhwyvar – mondta halkán. – Gyere hozzám, árnyékom.

Valahol a hatalmas asztrális sík sarkában a párdúc entitása gyors, finom léptekkel üzte a szarvas entitását. Ennek a természetes világnak az állatai már számtalanszor végigjátszották ezt a jelenetet, követve azt a harmonikus rendet, mely megszabta leszármazottaik életrendjét. A párdúc mélyen lekuporodott a végső ugráshoz, érezte a zsákmányejtés édességét. Ez a támadás a természetes rend harmóniája volt, a párdúc létezésének célja, a jutalom pedig a hús. De mindez egycsapásra félbeszakadt, amikor a párdúc meghallotta valódi nevének hívását, mely minden másnál előbbre való volt: engedelmeskedett gazdája hívásának.

A nagy macska szelleme lesietett a hosszú, sötét folyosón, mely a síkok közti űrt jelezte, és azt a magányos fénypontot kereste, ami az ő élete volt az anyagi síkon. Aztán már ott is volt a sötét elf: gazdája és lelki társa mellett, az árnyékban kuporogva egy emberi tanya bőrei mellett.

Megértette gazdája hívásának sürgősségét, és gyorsan megnyitotta elméjét a drow utasításai előtt.

A két barbár őr óvatosan közeledett, próbálták kivenni a sötét alakokat, akik a királyi sátor mellett lapultak. Guenhwyvar hirtelen rájuk vetette magát, és egyetlen ugrással átszökkent kivont kardjuk felett. Az örök hiába csapkodtak fegyvereikkel és rohantak a macska után, miközben riadót kiáltottak a tábornak.

A kavargás izgalmaiban Drizzt higgadtan és zajtalanul indult az ellenkező irányba. Hallotta a riadókiáltásokat, ahogy Guenhwyvar végigrohant a táboron az alvó harcosok között, és csak mosolyogni tudott, mikor a macska elért egy bizonyos csoporthoz. A kecsesen, álomszerűen mozgó macska láttán a Tigris Törzse, ahelyett, hogy üldözőbe vette volna, térdrehullott előtte, és égnek emelt kézzel mondott köszönetet Temposnak. Drizztnek nem okozott gondot

kiszökni a táborból, mivel minden őrszem a felbolydulás irányába rohant. Mikor a drow beleveszett a nyílt tundra sötétjébe, délre fordult Kelvin Halma felé és teljes sebességgel nekiindult, de közben egy halálos ellen-terven törte a fejét. A csillagokból látta, hogy már csak alig három órája van hajnalig. Néhány perccel később Guenhwyvar már ott baktatott mellette.

– Százszor mentetted már meg az életem, barátom! -mondta Drizzt, és megveregette a párdúc izmos nyakát.

– Több mint százszor.

– Már két napja vitatkoznak és vacakolnak – jegyezte meg Bruenor undorral. – Valóságos áldás, hogy végre megjelent egy nagyobb ellenség!

– Én nem nevezném áldásnak a barbárok jövetelét -felelte Drizzt, de azért mosoly költözött amúgy sztoikus arcára. Tudta, hogy a terve megalapozott, és hogy az

aznapi csatában Tízváros győz majd. – Most menj, és készítsd elő a csapdát – nincs sok időd.

– Már akkor elkezdtük az asszonynépet meg a gyerekeket a hajókra pakolni, amikor Bendőkori meghozta tőled a hírt – magyarázta Bruenor. – Még a nap vége előtt elött elverjük a határainkról ezt a csöcseléket! – A törpe széles terpeszbe állt, szokásos harci pózába, és fejszéjével megdőngette a pajzsát, hogy hangsúlyozza kijelentését. – Neked jó szemed van a harchoz, elf! A terved meglepetésként fogja érni a barbárokat, és mégis egyenlően fogja elosztani a dicsőséget azok között, akiknek kell a dicsőség.

– Még a targosi Kemp is elégedett lesz – mondta Drizzt.

Bruenor vállon veregette a barátját, és indulni készült. – Akkor hát harcolsz mellettem? – kérdezte a válla fölött, mintha már tudná is a választ.

– Úgy, ahogy kell – nyugtatta meg Drizzt.

– És a macska?

– Guenhwyvar már teljesítette a maga feladatát ebben a harcban – felelte a drow. – Hamarosan visszaküldöm az otthonába.

Bruenor elégedett volt a válasszal: nem bízott a drow furcsa állatában. – Nem természetes – mondogatta magában, mikor elindult lefelé a brémai úton Tízváros összegyűlt seregei felé.

Bruenor túl messze volt Drizzt-től ahhoz, hogy ki lehessen venni az

utolsó szavait, de a drow épp elég jól ismerte a törpét ahhoz, hogy tudja a morgás értelmét. Meg tudta érteni azt a nyugtalanságot, amit Bruenor és sokan mások is éreztek a misztikus macska társaságában. A mágia Drizzt földalatti népénél a mindennapi lét szükséges és fontos eleme volt, a felszín köznépe körében azonban ritkább és kevésbé ismert dolog volt. Különösen a törpék ódzkodtak tőle, a mágikus fegyvereken és pajzsokon kívül, amiket gyakran ők is készítettek maguknak.

A drow azonban egyáltalán nem aggódott Guenhwyvar miatt, már az első találkozásukkor sem. A szobrocška Masoj Hun'etté volt, aki egy rangos család tagja volt Menzoberranzanban, egy démon úrtól kapta cserébe valami segítségért bizonyos kellemetlenkedő gnómok-kal kapcsolatban. Drizzt és a macska az évek során gyakran futottak össze a sötét városban, sokszor nem is egész véletlenül. Olyan lelki közösség volt köztük, mely túlmutatott a párdúc kapcsolatán akkori gazdájával.

Guenhwyvar egyszer még kérés nélkül is megmentette Drizztet a biztos haláltól, mintha ügyelne a drow-ra, aki akkor még nem is volt a gazdája. Drizzt egyedül csapott ki Menzoberranzanból a szomszédos városba, mikor egy barlangi halásznak esett áldozatul: a sötét járatok rákszerű lakójával, aki általában egy fülkében rejtőzött a falban, és láthatatlan, ragacsos hálót lógatott le. A barlangi halász úgy várt, mint egy horgász, Drizzt pedig úgy akadt a hálóba, mint egy hal. A ragacsos fonalak teljesen betekerték és mozdulatlanságra kárhoztatták, míg a szörny felhúzta őt a barlang kőfala mentén.

Semmi reményt nem látott rá, hogy túlélje ezt a találkozást, és tudta, hogy rettentő halál vár rá.

De ekkor jött Guenhwyvar, felugrott a sziklafalra, és mit sem törődve a veszéllyel, egyenesen megrohamozta a szörnyet. A halász, aki csak a saját biztonságával törődött, megpróbált elmenekülni, de Guenhwyvar kegyetlenül rávetette magát, mintha meg akarná büntetni őt, amiért rátámadt Drizltre..

Attól a naptól fogva a macska és a drow is tudta, hogy ők egymásnak rendeltettek. A macskának viszont nem állta hatalmában, hogy ne engedelmeskedjék akkori gazdájának, és Driztnek nem volt semmi jogcíme arra, hogy eligényelje a szobrocškát Masojtól, főleg azóta,

hogy a Hun'ett ház sokkal erősebb lett, mint Drizzt saját családja a föld alatti város hierarchiájában, így a drow és a macska továbbra is csak távoli társak maradhattak.

De hamarosan történt egy olyan incidens, amit Drizzt nem hagyhatott figyelmen kívül. Masoj gyakran magával vitte Guenhwyvart rajtaütéseire ellenséges házak vagy a föld alatti világ más lakói ellen. A macska általában hatékonyan teljesítette feladatait, szeretett segíteni gazdájának a harcban. De egy bizonyos támadáskor egy csapat gyanútlan bányászó svirfnebli gnóm ellen – akik balszerencsájukra gyakran vált a drow-k célpontjává -Masoj kissé túl messzire ment gonoszságával.

A klán elleni első támadás után az életben maradt gnómok szétszóródtak labirintus-bányájuk számos járatában. A rajtaütés sikeres volt: a keresett kincseket elvették, a klánt pedig szétverték.

De Masoj még több vért akart.

Guenhwyvar, a büszke, felséges vadászt használta a gyilkolás eszközeként. A menekülő gnómok után küldte a macskát, míg mindet el nem kapta.

Drizzt és több más drow is tanúja volt ennek a látványnak. A többiek a rájuk jellemző kegyetlenséggel jó mulatságnak gondolták, de Drizzt undorodott tőle. Azt is felismerte, hogy a megaláztatás fájdalmasan érintette a büszke macskát is. Guenhwyvar vadász volt, nem orgyilkos, és ez a szerep bűnösen lealacsonyító volt számára, nem is beszélve a rettegésről, amit Masoj az ártatlan gnómoknak okozott.

Ez valójában az utolsó csepp volt Drizzt felháborodásának poharában: elfogyott a türelme. Mindig is tudta, hogy sok tekintetben más, mint a többiek, bár sokszor félt, hogy hasonlóbbnak fog bizonyulni hozzájuk, mint hitte. Mégis ritkán maradt szenvedélymentes, mert a halált fontosabb dolognak tartotta pusztasportnál, a drow-k zömétől eltérően. Nem tudott nevet adni ennek, mert a drow nyelvben sosem találkozott erre megfelelő szóval, de a felszínlakók, akikkel később Drizzt megismerkedett, lelkiismeretnek nevezték.

A következő hét egyik napján Drizztnek sikerült elkapnia Masojt egyedül Menzoberranzanon kívül. Tudta, hogy nincs visszatérés, ha a halálos csapás megtörtént, mégsem habozott, hogy szabályait a mit sem sejtő áldozat bordái közé szúrja. Ez volt életében az egyetlen

eset, amikor a saját fajtájából ölt meg valakit: ez a tett mélységesen taszította, annak ellenére, ahogyan a népe iránt érzett.

Aztán felkapta a szobrocskát, és elmenekült, csak hogy keressen egy sötét zugot a hatalmas földalatti birodalomban, amit az otthonának nevezzen, de végül kikeveredett a felszínre. Aztán, miután délen mindegyik városban megvetéssel és a fajtája iránti előítéletekkel találkozott, Tízváros határtelepülései felé indult, az emberiség utolsó bástyái felé, ahol legalább megtűrték.

Nem sokat törődött azzal a félelemmel, ami általában még itt is körülvett. Talált barátokat a törpék és a félszerzet személyében, és Bruenor nevelt lányában, Catti-brie-ban..

És ott volt mellette Guenhwyvar..

Megveregette a hatalmas párdúc nyakát, és elindult, . hogy keressen valami sötét odút, ahol kipihenheti magát a csata előtt.

Véres mezők

A horda alig valamivel dél előtt lépett rá a brémai útra. Harci dallal akarták jelezni rohamukat, de aztán megértették, hogy bizonyos fokú rejtőzködésre szükség van deBernezan haditervének sikeréhez. deBernezan megnyugtatta a Maer Dualdont ellepő távoli hajók ismerős látványa, miközben Haalfdane király mellett ügetett. Azt hitte, hogy tökéletes lesz a meglepetés, aztán ironikus derűvel látta, hogy némelyik hajó máris a fogást jelző vörös zászlóval hajózik. – Még több kincs a győzteseknek – sziszegte magában. A barbárok még akkor sem kezdtek bele az éneklésbe, amikor a Medve Törzse kivált a főcsapatból és Termalaine felé indult a rohanásukat követő porfellegen keresztül, mely az éber megfigyelőknek elárulhatta volna, hogy valami rendkívüli történik. Bryn Shander felé dübörögtek, és csak akkor törtek ki üdvívalgásban, mikor megpillantották a fővárost.

Maer Dualdon négy városának egyesített erői Termalaine-ben rejtőzködtek. Céljuk a gyors rajtaütés volt a város támadó kis törzs ellen, a minél gyorsabb győzelem, aztán Bryn Shander megsegítése, a horda maradékának beszorítása a két sereg közé. A targosi Kemp irányította ezt a hadműveletet, de átengedte az első csapás lehetőségét Agorwalnak, a hazai szószólónak.

Fáklyák borították lángba a város első házait, amikor Haalfdane vad serege berontott. Termalaine csak második volt Targos után népességben a halászfalvak között, de terjedelmes, levegős város volt, a házak nagy területen szóródtak szét, és széles utak futottak közöttük. Az itteni népnek volt magánélete, élettere, és a település valami olyan csendességet árasztott, ami meghazudtolta nagyságát. deBernezan mégis úgy érezte, hogy az utcák szokatlanul kihaltak. Megemlítette ezt az aggodalmát a barbár királynak is, de Haalfdane megnyugtatta, hogy a patkányok csak elbújtak a Medve közeledtére. – Rángassátok ki őket az odvaikból és égessétek fel a házaikat! – dörögte a barbár király. – Hadd hallják a halászok a tavon asszonyaik sikoltozását és lássák égő házaik füstjét!

De ekkor egy nyílvesző fúródott Haalfdane mellkasába, egészen a szívéig. A döbrent barbár iszonyodva pillantott le a rezgő vesszőre,

de még csak egy utolsó kiáltás sem telt tőle, mielőtt a halál sötétje magába zárta.

Pernyefa nyílveesszőjével a termalaine-i Agorwal örökre elhallgattatta a Medve Törzsének Királyát. Agorwal lövésének jelére pedig előugrott Maer Dualdon négy városának egyesített serege.

Ugráltak a házak tetejéről, a mellékutcákból, az ajtókból. A sokaság vad rohama alatt a zavart és döbbszent barbárok azonnal látták, hogy harcuk hamarosan végetér. Sokakat úgy vágtak le, hogy még csak elő sem tudták húzni a fegyverüket.

Némelyik harcedzett támadónak sikerült kis csoportokba tömörülnie, de Tízváros népe, akik az otthonukért és szeretteik életéért harcoltak törpekovácsok míves fegyvereivel és pajzsaival, azonnal lecsaptak rájuk. A védők félelmet nem ismerve temették maguk alá a megmaradt támadókat.

Termalaine szélén az egyik sikátorban Regis egy kis kocsi rejtekébe húzódott, mikor két menekülő barbár rohant el mellette. A félszerzet személyes dilemmával küzdött: nem akart gyávának mutatkozni, de az sem állt szándékába, hogy a nagy nép csatájának közepébe vesse magát. Mikor a veszély elmúlt, előjött a kocsi mögül, és megpróbálta kigondolni a következő lépését.

Hirtelen egy sötéthajú ember – Regis úgy gondolta, a tízvárosi sereg egyik tagja – lépett be az utcába, és észrevette a félszerzetet. Regis tudta, hogy kis rejtőzködési játéka végetért, elérkezett az idő, hogy kiálljon. -Két gazember épp erre ment el – kiáltotta oda bátran a sötéthajú délinek. – Gyere, ha sietsz, még elkaphatod őket!

deBernezannak viszont más tervei voltak. Kétségbeesetten próbálta menteni saját irháját, ezért úgy döntött, hogy besurran az egyik keresztutcába, és kijön egy másikon, mintha Tízváros katonája lenne. Nem állt szándékában tanút hagyni árulására. Határozottan elindult Regis felé, karcsú kardját készenlétben tartva.

Regis érzekelte, hogy a közeledő ember szándékai nem éppen tiszták. – Ki vagy? – kérdezte, de tulajdonképpen nem számított válaszra. Azt hitte, hogy szinte mindenkit ismer a városban, ezt az embert mégsem látta még sosem. Már ébredezni kezdett benne az a kellemetlen gyanú, hogy ez az az áruló, akit Drizzt leírt Bruenornak. – Hogy lehet az, hogy eddig nem láttalak a többi...

deBernezan a félszerzet szeme felé döfött. Regis, az örökké éber azonban ügyesen elkerülte a pengét, ami így csak a feje oldalát

karcolta meg. A lendülettől a földre hemperedett. A sötéthajú ember szenvtelen, zavaró hidegvérrel közeledett tovább.

Regis feltápáskodott és elhátrált, támadója lépésről lépésre követte. Aztán nekiütközött a kocsi oldalának. deBernezan módszeresen közelített. A félszerzetnek nem volt hová menekülnie.

Regis kétségbeesetten előhúzta a rubint függőt a mellénye alól. – Kérlek ne ölj meg! – könyörgött, és a láncon csábítóan lóbálni kezdte a követ. – Ha meghagyod az életem, neked adom ezt, és megmutatom, hol találhatsz még többet! – Regist felbátorította deBernezan enyhe tévovázása a kő láttán. – Valóban csodálatos csiszolású, és egy rakás aranyat megér!

deBernezan maga előtt tartotta a kardját, de Regis számolta a múltó másodperceket, és a sötéthajú ember nem pislogott. A félszerzet bal kezével megtámaszkodott, jobb keze pedig a háta mögött titokban a kicsi, de nehéz buzogány felé nyúlt, amit Bruenor maga készített neki.

– Gyere, nézd meg közelebből – javasolta halkán Regis.

deBernezan, akit megbűvölt a szikrázó kő mágiája, lehajolt, hogy jobban szemügyre vegye a lenyűgöző fénytáncot.

– Ez nem igazán sportszerű – lamentált Regis fennhangon, bízva benne, hogy deBernezan most úgy sem hall semmit. A buzogány szöges fejével lecsapott a lehajló ember fejére.

Regis szemügyre vette piszkos munkájának eredményét, és közönyösen vállat vont. Csak azt tette, amit kellett.

Az utcai csata zajai egyre közelebb értek a sikátorához, és ez kizökkentette elmélkedéséből. Megint ösztönből cselekedett.

Bemászott halott ellenfele teste alá, aztán megfordult egy kicsit, hogy úgy nézzen ki, mintha a nagyobb ember estében maga alá temette volna. Mikor megvizsgálta deBernezan első vágásának eredményét, látta: örülhet, hogy nem vesztette el a fülét. Remélte, sebe elég súlyos ahhoz, hogy hitelessé tegye a nagy küzdelem történetét.

A barbár erők főselege elérte azt a hosszú, alacsony dombot, ami felfelé vezetett Bryn Shanderbe. Fogalmuk sem volt arról, mi történt társaikkal Termalaine-ben.. Itt megint szétváltak: Heafstaag körbevezette a Jávorszarvas Törzsét a domb keleti oldalán, Beorg pedig egyenesen a városnak vitte a maradék sereget. Most már

rágyújtottak harci dalukra, remélvén, hogy ezzel is csak jobban megfélemlítik Tízváros döbbent és rettegő népét.

De Bryn Shander falai mögött egészen más volt a helyzet, mint ahogy azt a barbárok gondolták. A város hadserege Caer-Konig és Caer-Dineval erőivel együtt íjakkal, lándzsákkal és forró olajjal teli üstökkel állt készenlétben.

A sors sötét fintoraként a Jávorszarvas Törzse, akik nem láttak oda a város elülső falához, üdvívalgásban törtek ki, amikor az első halálsikolyok megremegtették a hegyeket, mert azt hitték, hogy az áldozatok Tízváros felkészületlen lakói. Néhány perccel később, ahogy Heafstaag a domb legkeletibb hajlata felé vitte az embereit, ők is katasztrófába futottak. Jórét és Dougan Gödre csapatai várakoztak ott, és a barbárok már támadás alatt is voltak, mielőtt még tudták volna, mi szakadt rájuk.

A zavarodottság első néhány pillanata után azonban Heafstaagnak sikerült úrrá lennie a helyzeten. A harcosai sok csatát vészeltek már át együtt, tapasztalt katonák voltak, akik nem ismerték a félelmet.

Még az első támadás veszteségeivel együtt sem voltak számbeli hátrányban, és Heafstaag bízott benne, hogy gyorsan legyőzi a halászokat, és mégis elérheti embereivel a megbeszélte helyet.

De aztán Easthaven seregei ömlöttek be ordítva a Keleti Útról, és a balszárnyon szorították a barbárokat. Heafstaag még mindig rendületlenül adta ki a parancsokat az embereinek az új ellenféllel szembeni védekezéshez, amikor kilencven harcedzett és talpig páncélos törpe rohant rájuk hátulról. A komor arcú törpe-csapat ék alakban támadott, melynek pusztító hegye Bruenor volt. Belevágtak a Jávorszarvas törzsébe, és rendet vágtak a barbárok között.

A barbárok bátran küzdöttek, és sok halász halt meg Bryn Shander keleti lejtőin. De a Jávorszarvas Törzse kisebbségbe és kiszorított helyzetbe került, és a barbár vér bővebben folyt, mint az ellenfélé. Heafstaag elszántan igyekezett összetartani az embereit, de minden alakzat és rend felbomlott körülötte. Legnagyobb szűgyenére és meglepetésére látnia kellett, hogy minden katonája itt fog meghalni, ha nem találnak valami egér-utat az ellenség gyűrűjéből, ahol visszamenekülhetnek a tundra biztonságába.

Maga Heafstaag – aki még soha nem vonult vissza harcból – vezette a kétségbeesett kitörést. Ő, és még annyi harcos, akit össze tudott szedni, megkerülték a törpék ékét, és utat kerestek köztük és az

easthaveni sereg közt. A legtöbb törzstagot levágták Bruenor emberei, de néhánynak sikerült kitörnie a gyűrűből, és elmenekülnie Kelvin Halma felé.

Heafstaag is túlélte a vesszőfutást, rohantában megölt két törpét, de egyszer csak egy átláthatatlan, tökéletesen sötét gömbben találta magát. Előrevetette magát, és kibucskázott a fényre, csak hogy szembetalálja magát egy sötét elffel..

Bruenor hét rovást tehetett a fejszéje nyelére, és épp közelítette a nyolcadikat is, egy magas, fiatal barbárt, akinek még alig pelyhedzett az álla, mégis egy tapasztalt harcos méltóságával vitte a Jávorszarvas Törzsének zászlaját. Bruenor kíváncsian nézte a nyugodt arcot, a lebilincselő tekintetet, ahogy közeledett az ifjúhoz. Meglepte, hogy nem látja a barbár vérszomj vad tüzét az ifjún, inkább valami figyelő, megértő mélységet. A törpe azon kapta magát, hogy szinte sajnálja, amiért meg kell ölnie egy ilyen fiatal és ilyen különös embert, és sajnálata némi habozásban nyilvánult meg, amikor összecsaptak. De az ifjú vad volt, nem félt, és Bruenor tétoázása miatt az övé lett az első szűrés. Halálos pontossággal csapott le zászlórúdjával ellenfelére, úgy, hogy a rúd ketté is tört. A megdöbbszentően erőteljes ütés behorpasztotta Bruenor sisakját és megingatta törpét. De Bruenor éppoly kemény volt, mint szikla, amit bányászott: csak csípőre tette a kezét, és bámult fel a barbárra, aki majdhogynem elejtette fegyverét, annyira csodálkozott rajra, hogy a törpe még talpon van.

– Ostoba kölyök – morogta Bruenor, és kicsapta az ifjú alól a lábait.
– Hát sosem mondták neked, hogy ne verj fejbe egy törpét? – Az ifjú kétségbeesetten próbált felállni, de Bruenor vaspajzsával az arcába sújtott.

– Nyolc! – dörögte a törpe, és elrobogott, hogy megkeresse a kilencediket.

De egy pillanatra még visszanézett az elesett ifjúra, és a fejét csóválta mindezen erő és fiatalság elpocsékolása láttán, az értelmes tekintettel párosuló testi erő, ami oly ritka párosítás volt a Jeges Szelek Völgyének vad benszülöttei között.

Heafstaag haragja megkettőződött, amikor látta, hogy új ellenfele egy drow elf. – Boszorkányos kutya! – hördült fel, és roppant

fejszóját az ég felé emelte.

Még miközben a főnök beszélt, Drizzt pattintott egyet az ujjával, és bíbor lángok borították el a barbárt tetőtől talpig. Heafstaag rémulten felhőrdült, pedig a lángok nem is égették a bőrét. Drizzt lecsapott, két szabályja táncolt és szabdalt, egyszerre alacsonyan és magasan szúrt, túl gyorsan ahhoz, hogy a barbár király hárítani tudja.

Heafstaag több kisebb sebből vérzett, ezeket azonban csak pusztá kényelmetlenségnek tekintette. A hatalmas fejsze lecsapott, és bár Drizzt képes volt eltéríteni az útjából, az ütés erejébe belezsibbadt a keze. A barbár megint lendítette a fejszóját. Most Drizzt el tudott perdülni a gyilkos ívből, és az ütés lendülete megingatta Heafstaagot. Drizzt nem habozott, és egyik pengéjét mélyen a barbár király oldalába mélyesztette.

Heafstaag felmordult kínjában, és megtorlásképpen visszakézből csapott a fejszével. Drizzt halálosnak hitte ezt az utolsó döfést, és teljes volt a meglepetése, amikor Heafstaag fejszójének lapos feje a bordái közé csapott, és a levegőbe repítette. Ezután a barbár gyorsan rohamozott, hogy végezzen veszedelmes ellenfelével, még mielőtt az újra talpraáll..

De Drizzt olyan fürgé volt, mint egy macska. Tigrisbukfencben érkezett a földre, és kivont karddal pattant fel Heafstaag rohama elé. A barbár a fejszójével a feje fölött, védtelenül nem tudta megállítani saját lendületét, és felnyársalta magát a gonosz kardhegyre. Drizzt, aki már meggyőződött a barbár emberfeletti erejéről, most óvatos volt. Második pengéjét is beszúrta éppen az első alá, megnyitva Heafstaag hasának alsó részét, csípőtől csípőig.

Heafstaag fejszéje ártalmatlanul hullott a földre, mikor a barbár a sebhez kapott, és kétségbeesetten próbálta visszatartani belsősegeit. Nagy feje oldalra billent, a világ forogni kezdett körülötte, és végtelen zuhanásba kezdett.

Ebben a pillanatban érkeztek oda más menekülő törzsbeliak, sarkukban a törpékkel, és elkapták vezérüket, mielőtt a földre rogyott. Olyan nagyon kötődtek Heafstaaghoz, hogy ketten felkapták és vinni kezdték, míg a többiek megfordultak, hogy feltartsák a törpék hullámát, biztos tudatában annak, hogy meghalnak, de remélve, hogy társaiknak elég időt adnak ahhoz, hogy királyukat biztonságba helyezzék.

Drizzt arrébb gördült, és talpraszökkent, hogy üldözőbe vegye azt a

kettőt, akik felkapták Heafstaagot. Megvolt az a baljós érzése, hogy a király még az utolsó, igen súlyos sebeket is túl fogja élni, és Drizzt el volt szánva rá, hogy bevégni munkáját. De mikor felállt, körülötte is forogni kezdett a világ. A köpenye oldalát saját vére nedvesítette, és hirtelen nehezebbre esett a légzés is. A ragyogó déli nap égette a szemét, és Drizztet ellepte a veríték. Drizzt belehullott a sötétségbe.

A Bryn Shander falai mögött lapuló három sereg gyorsan visszaverte a támadók első vonalát, aztán visszaszorította a maradék barbár sereget a domb lejtőjének feléig. A vad horda hajthatatlan volt: azt gondolták, hogy

az idő nekik dolgozik. Újra felálltak Beorg körül, és egyenletes, óvatos masírozásba kezdtek a város felé.

Mikor a barbárok meghallották a keleti lejtő felől hangzó csörtetést, azt hitték, hogy Heafstaag befejezte a harcot a domboldalban, tudomást szerzett a kapunál tapasztalt ellenállásról, és visszajött, hogy segítsen nekik betörni a városba. Aztán Beorg észrevett barbár törzsbeliakat észak felé menekülni a Jégészél Hágó felé, mely a Lac Dinnershere és Kelvin Halma között húzódott. A Farkas Törzsének főnöke tudta, hogy baj van. Mindenféle magyarázat nélkül azon kívül, hogy a lándzsája hegyével fenyegetett meg mindenkit, aki megkérdőjelezi a parancsait, Beorg elfordította embereit a várostól, hogy egyesüljön Haalfdane csapataival és a Medve Törzsével, és így megóvjá saját embereit, amennyire csak lehet.

De mielőtt végrehajthatta volna a csapatfordítást, Kempet és Maer Dualdon négy csapatát találta maga mögött, kiknek sorait nem igen ritkította meg a termalaine-i csata. A falak mögül Bryn Shander, Caer-Konig és Caer-Dineval csapatai jöttek, a domb mögül pedig Bruenor vezette elő a törpeklánt és Tízváros maradék három seregét. Beorg szoros körbe parancsolta embereit. – Tempos figyel minket! – ordított rájuk. – Hadd legyen büszke a népére!

Majdnem nyolcszáz barbár maradt, és ők az istenük áldásának önbizalmával harcoltak. Majdnem egy órán keresztül fenntartották alakzatukat, énekelve és fogyatkozva, mielőtt a vonalak felszakadtak, és kitört a káosz.

Alig ötvenen menekültek meg élve.

Az utolsó csapások végeztével Tízváros kimerült harcosai nekikezdték a veszteségek számlálásának. Több mint ötszáz társuk halt meg, és kétszáz kapott előreláthatóan végzetes sebet, az ár mégsem volt túl nagy, figyelembevéve azt a kétezer barbárt, akik holtan heverték Termalaine utcáin és Bryn Shander lejtőjén.

– Bendőkorgi! – rikkantott fel a törpe.

– Regis a nevem – torkollta le őt a félszerzet a magasból, büszkén összefont karral.

– Tiszteletet, jó törpe – mondta az egyik ember, aki Regist hordozta.

– Pusztaerdei Regis Szószóló szemtől szembeni harcban, egyedül ölte meg az árulót, aki ránk hozta a hordát, pedig súlyos sebet is kapott a küzdelemben!

Bruenor derűsen szortyintott, ahogy a menet elhaladt. – Fogadni mernék, hogy több van emögött a mese mögött, mint amit elmondanak! – kacagott hasonlóan derűs társainak. – Vagy legyenek szakállas gnóm!

A targosi Kemp és egyik hadnagya botlottak bele először Drizzt fekvő testébe. Kemp vérfoltos csizmája orrával megböködte az elfet, mire az félig önkívületben felnyögött.

– Él – mondta derűs mosollyal Kemp a hadnagyának. – Kár – Megint belerúgott a sebesült drow-ba, ezúttal lendületesebben. A másik ember helyeslően nevetett, és maga is emelte a lábát, hogy csatlakozzék a mulatsághoz.

Hirtelen páncélos ököl csapott Kemp veséjébe olyan erővel, hogy a szószóló átrepült Drizzt fölé, és lebukfencezett a domboldalon. Hadnagya megpördült, pont jókor ahhoz, hogy Bruenor második csapását éppen az arcába kapja.

– Neked is egy! – dörögte a dühös törpe, mikor érezte az ember orrcsontjának reccsenését az ökle alatt.

A bryn shanderi Cassius, aki a domb egy magasabb helyéről nézte az incidenst, felordított haragjában, és rohanni kezdett Bruenor felé a lejtőn. – Majd én tanítok neked egy kis diplomáciát! – dühöngött.

– Ott maradsz, ahol vagy, mocsári disznók fia! hangzott Bruenor fenyegető válasza. – Ennek a drow-nak köszönhetitek a bűdös kis életeteket! – dörögte körbe mindazoknak, akik hallották őt. – És mégis féregként bántok vele!

– Vigyázz a szavaidra, törpe! – vágott vissza Cassius, és megfogta a

kardja markolatát. A törpék védővonalat alkottak Bruenor körül, Cassius emberei pedig körülvették a törpét.

Ekkor egy harmadik hang szólalt meg: – Te vigyázz a szavaidra, Cassius! – szólt a termalaine-i Agorwal. – Én is ugyanezt tettem volna Kemppel, ha olyan bátor lennék, mint ez a törpe! – Észak felé mutatott. – Tiszta az ég! – kiáltotta. – Ha nincs ez a drow, akkor most az égő Termalaine füstje homályosítaná el! – A termalaine-i szószóló és emberei elindultak, hogy csatlakozzanak Bruenor vonalához. Ketten közülük óvatosan felemelték Drizztet a földről. – Ne aggódj a barátod miatt, vitéz törpe! – mondta Agorwal. – Jó dolga lesz a városomban. És soha többé nem fogjuk mi, termalaine-iek a bőre színe vagy a népe híre miatt megítélni!

Cassius tajtékozott. – Vidd el a katonáidat Bryn Shander földjéről! – rikoltott Agorwalnak, bár ez teljességgel felesleges figyelmeztetés volt, hisz a termalaine-i emberek már indulóban voltak.

Bruenor megnyugodott, hogy a drow jó kezekbe került, és klánjával tovább kutatta a harcmezőt.

– Ezt nem fogom elfelejteni! – kiáltotta Kemp a domboldalból.

Bruenor a targosi szószóló felé köpött, és zavartalanul dolgozott tovább.

Így esett, hogy Tízváros népeinek szövetsége csak addig élt, míg a közös ellenség.

Utóhang

Tízváros halászhajai ellepték halott ellenségeiket, megfosztották a barbárokat attól a kis vagyontól is, amit birtokoltak, és ledöfték azokat, akik még nem haltak meg egészen.

De a véres fosztogatás lehangoló helyszínén ott volt az irgalom ujja is. Egy jórégi ember legördített egy ernyedt testet egy ájult fiatal barbárról, hogy törével fejezze be a munkát. Bruenor ekkor ért oda, és mivel felismerte az ifjúban a zászlóvivőt, akit ő győzött le, megállította a halász döfését. – Ne öld meg. Még gyerek, nem tudhatja, mit tett a népe valójában.

– Bah! – fortyant fel a halász. – Mennyire lettek volna irgalmasak ezek a kutyák a mi gyerekeinkhez, kérdezlek én? Amúgy is féllábbal a sírban van már.

– Mégis arra kérlek, hagyd életben! – morogta Bruenor, és fejszéje türelmetlenül mozgolódni kezdett a vállán. – Sőt, ragaszkodom hozzá! A halász visszavicsorgott Bruenorra, de látta a törpét harcolni, és nem akarta túlfeszíteni a húrt. Undorodó sóhajjal indult tovább, hogy kevésbé védett áldozatot keressen.

A fiú megmozdult a fűvön, és felnyögött.

– Szóval még van benned egy kis élet – mondta Bruenor. Letérdelt a fiú mellé, és felemelte a fejét a hajánál fogva, hogy lássa a szemét. – Jól figyelj, fiú. Én itt most megmentettem az életed – magam sem tudom pontosan, miért – de ne hidd, hogy Tízváros népe megbocsátott neked. Azt akarom, hogy lásd a nyomorúságot, amit a néped hozott rájuk. Lehet, hogy a véredben van az öldöklés, és hogyha ez így van, akkor végezzenek veled a halászok! De én úgy érzem, hogy benned több van, és lesz majd idő rá, hogy bizonyítsd az igazamat.

– Engem és az enyéimet fogsz szolgálni a bányákban öt évig és egy napig, hogy bebizonyítsad: méltó vagy az életre és a szabadságra. Bruenor látta, hogy az ifjú megint öntudatlanságba süpped. – Sose törődj vele – motyogta. – Mindent még idejében hallani fogsz, ebben biztos lehetsz! – Majdnem visszaejtette a fiú fejét a fűre, de aztán mégis inkább szelíden lefektette.

Akik látták, hogy a mogorva törpe milyen kedves a barbár ifjúval, valóban elcsodálkoztak, de senki sem tudhatta, mi lesz ebből. Maga

Bruenor sem sejtette, minden feltételezésével együtt sem, hogy ebből a fiúból, Wulfgarból lesz az az ember, aki újraformálja a tundrának ezt a kietlen vidékét.

Messze délen, egy széles hágón a Világ Hátának tornyosuló csúcsai közt Akar Kessell kéjelgett abban a fényűző életben, amit a Crenshinibon biztosított neki. Goblin rabszolgái még egy új nőt is fogtak neki egy kereskedőkaravánból, hogy legyen kivel szórakoznia, de most valami más kötötte le a figyelmét. Füstöt látott az üres égen Tízváros irányából.

"Barbárok", vélte Kessell. Még mikor a varázslókkal Easthavenben járt, hallott szóbeszédeket arról, hogy a barbárok gyülekeznek. De őt ez nem érdekelte, miért is érdekelte volna? Mindene megvolt itt Cryshal-Tirithben, amire csak szüksége volt, és nem vágyott sehova máshová.

Legalábbis a saját akaratából.

A Crenshinibon mágiája valóban elevenen dolgozott. Élete egy darabját a hódítás és parancsolás vágya foglalta el. A kristálszilánk nem elégedett meg egy ilyen léttel az elhagyatott hegyvidéken, ahol az egyetlen számbajöhető szolgák az alantas goblinok voltak. Többet akart. Hatalom kellett neki.

Kessell saját tudat alatti tízvárosi emlékei, melyek a füstoszlop láttán támadtak fel, felpiszkálták a szilánk éhségét, így most a bevált sugalmazással élt Kessellel szemben.

Egy hirtelen jött kép ragadta meg a varázsló legmélyebb vágyait.

Látta magát Bryn Shander trónján, mérhetetlenül gazdagon és általános tisztelettől övezve. Elképzelte a luskani Misztika

Vendégtornyának reakcióit, főleg Eldulacét és Dendybarét, amikor tudomást szereznek Akara Kessellről, Tízváros Lordjáról, A Jeges Szelek völgyének Uráról! Vajon akkor majd felajánlanak neki egy köpenyt szálnalmas rendjükből?

Bármennyire is tetszett Kessellnek mostani kényelmes élete, ez a gondolat vonzotta őt. Hagyta, hogy elméje elkalandozzon ebben a fantáziaképben, keresgélte az ösvényeket, melyek ehhez a becsvágyó célhoz elvezethetők.

Kizárta azt a lehetőséget, hogy úgy uralkodjon a halásznépén, ahogy

a goblinokon, mert még a legkevésbé értelmes goblinok is meglehetősen sokáig ki tudtak tartani az akaratával szemben. És mikor közülük bármelyik eltávolodott a torony közvetlen közelségéből, visszanyerték saját döntési képességüket, és felmenekültek a hegyekbe. Nem, az egyszerű mentális kényszer nem fog működni emberek ellen.

Kessell tűnődésében felhasználta azt az erőt, amit a Cryshal-Tirith szerkezetében érzett lüktetni, azokat a pusztító energiákat, melyekről még csak nem is hallott, a Vendégtoronyban sem. Ez segíteni fog, de nem lesz elég. Még a Crenshinibon ereje is korlátozott volt, hosszú napfényben töltött időszakokra volt szükség, míg új erőre kapott felhasznált energiái helyett. Ezenkívül Tízvárosban túl sok ember volt ahhoz túl nagy területen szétszóródva, hogy egyetlen befolyási szférába lehessen vonni őket, Kessell pedig nem akarta mindnyájukat elpusztítani. A goblinok megféleltek, de Kessell azt akarta, hogy emberek hajlongjanak előtte, igaz emberek, mint azok, akik egész életében gyötörték.

Egész életében az előtt, hogy megtalálta a szilánkot.

Tűnődései végül elkerülhetetlenül ugyanoda vezették. Hadseregére lesz szüksége.

Számbavette a goblinokat, akik pillanatnyilag az irányítása alatt állnak. Mivel fanatikusan teljesítik minden kívánságát, biztosan boldogan meghalának (ami azt illeti, néhányan már meg is haltak) érte. De korántsem voltak elegenden ahhoz, hogy a három tó széles vidékét bekebelezhessék.

Aztán egy ördögi – megint csak a kristály által sugallt – gondolat jutott a varázsló eszébe. – Hány odú és barlang van ebben a hatalmas hegységben? – kiáltott fel Kessell fennhangon. – És hány goblint, ogrét, vagy akár trolit és óriást rejtenek? – Roppant vízió kezdett alakot öltetni benne. Láta magát egy hatalmas goblin- és óriás-sereg élén, ahogy megfélekezhetetlenül és ellenállhatatlanul végigsöpör a pusztán.

Reszketni fognak az emberek!

Hátradőlt puha párnájára, és hívatta az új háremhölgyet. Egy másik játékot is forgatott a fejében, ami szintén furcsa álmában jelent meg előtte: a lány könyörög és nyüszt, végül meghal. De a varázsló mégis úgy döntött, hogy komolyan fontolóra veszi az uralkodás lehetőségeit, amiket Tízváros tárt fel előtte. Persze nem kellett

sietnie: volt ideje. A goblinok bármikor találhatnak neki új játékszer.
A Crenshinibon is mintha megnyugodott volna. Elültette a magot
Kessellben, azt a magot, amiről tudta, hogy pontos hódítási tervvé
fog növekedni. De mint Kessellnek, a kristálynak sem kellett sietnie.
A kristályszilánk tízezer évet várt, hogy újra életre keljen, és megint
megvillanjon előtte a hatalom lehetősége. Néhány évet még igazán
kibírt.

Második könyv

Wulfgar

Már nem kisfiú

Regis lustán nyújtózkodott kedvenc fája alatt, és jó-ízűt ásított. Gödrös arcocskája csak úgy ragyogott a nap fényes sugaraiban, melyek valahogy áttörtek a sűrű ágakon. Horgászbótja ott állt mellette, bár horgáról már régen eltűnt mindenféle csali. Regis ritkán fogott halat, de arra büszke volt, hogy egy kukacnál többet sosem pazarolt el.

Mióta visszatért Pusztardőre, minden nap kijött ide. Mostanában Bryn Shanderben telet, élvezte jó barátja, Cassius társaságát. A várost a dombon nem lehetett összehasonlítani Calimporttal, de a szószóló palotája volt a Jeges Szelek Völgyének leginkább fényűzőnek mondható helye. Regis nagyon okosnak tartotta magát, amiért rávette Cassiust, hogy meghívja őt magához a kemény telek idejére.

Hideg fuvallat jött a Maer Dualdon felől, mire a félszerzet elégedetten felsóhajtott. Bár a június már túljárt a közepén: ez volt a rövid nyári szezon első meleg napja. Regis pedig eltökélte, hogy alaposan kihasználja ezt. Majdnem egy év óta először már dél előtt kijött, és úgy tervezte, hogy megszabadul ruháitól, és teste minden porcikájával szívja magába a napfényt egész alkonyatig.

Dühös kiáltás vonta magára a figyelmét a tó felől. Felemelte fejét, és félig kinyitotta a szemét. Az első dolog, amit észrevett, legnagyobb meglepődésére, az volt, hogy hasikája jelentősen megnövekedett a tél alatt, és ebből a szögből, a hátán fekve csak a lábujjai hegyét látta. A víz közepén négy csónak, két termalaine-i és két targosi helyezkedett pozícióért, hirtelen irányváltásokkal és kanyarodásokkal rohantak el egymás mellett, tengerészeik átkokat és köpedelmet szórtak a másik

város hajóira. Az elmúlt négy és fél évben, a Bryn Shanderi csata óta a két város gyakorlatilag hadban állt egymással. Bár csatáikat gyakrabban vívták szóval és ököllel, mint fegyverrel, nem egy hajó rongálódott meg, vagy futott zátonyra.

Regis tehetetlenül megvonta a vállát, és visszahajtotta fejét összehajtogatott mellényére. Semmi sem változott jelentősen Tízvárosban az elmúlt néhány év alatt. Regis és néhány más szószóló is nagy reményeket táplált egy egyesült közösségről, Targos és Agorwal csata utáni heves vitája ellenére.

De még az útközbeni városok közötti jóakarati időszak is rövidéletű volt a régi keletű rivalizálással szemben. A Caer-Dineval és Caer-König közötti fegyverszünet is csak addig tartott, amíg egyszer egy caer-dinevali hajó nem fogott ki egy értékes, ritka, öt láb hosszú példányt azokon a vizeken, amiket Caer-König magának igényelt kompenzációként azokért a vízterületekért, melyeket Easthaven terjeszkedő flottája miatt elveszített.

Ezenfelül Jórét és Dougan Gödre is, ez a két, általában igénytelen és vadul független város a legdélibb tó, a Vöröstó partján kompenzációt kezdett követelni Bryn Shandertől és Termalaine-től. Komoly veszteségeket szenvedtek el a bryn shanderi lejtőkön, pedig soha nem is tartották magukénak az ügyet. Azzal érveltek, hogy annak a két városnak kell fizetnie, akik a legtöbbet nyerték az együttes összefogásból. Az északi városok persze lehurrogták ezt az ötletet. Így az összefogás előnyeinek leckéje haszontalannak bizonyult. A tíz település éppoly megosztott maradt, mint annakelőtte.

Valójában azonban Pusztaerdő húzta a legtöbb hasznot a csatából. Tízváros egészének lakosság meglehetősen állandó maradt. Számos szerencsevadász és bujkáló gazember szivárgott be továbbra is a környékre, de nagyjából ugyanennyien meg is haltak vagy vissza is riadtak a brutális körülményektől.

Pusztaerdő azonban jelentősen megnövekedett. A maga állandó bütököshal-termésével a Maer Dualdon maradt a legjövedelmezőbb tó, és a Targos és Termalaine közt dúló harccal, és a kiszámíthatatlan, gyakran kiáradó Shaengarne folyó mellett megbúvó Brémával, Pusztaerdő lett a négy város közül a legvonzóbb. A kis település lakói még kampányt is indítottak, hogy új lakókat vonzzanak magukhoz. Ebben Pusztaerdőt "A Hős Félszerzet Hazája" néven emlegették, meg száz mérföldes körzetben az egyetlen árnyas-fás ligetként.

Regis a csata után nemsokkal lemondott szószólói posztjáról, mely döntése egybevágott a városi nép kívánságával. Most, hogy Pusztaerdő nagyobb jelentőségre tett szert, és lerázta magáról a

"csavargók olvasztótégelye" nevet, a városnak rámenősebb, agresszívabb képviselőre volt szüksége a tanácsnak. Regis pedig egyszerűen nem akarta tovább viselni a felelősséget. Persze Regis megtalálta a módját, hogyan csináljon hírnevből pénzt. A városban minden új letelepedőnek az első fogásaiból egy bizonyos részt le kellett adnia azért a jogért, hogy Puszttaerdő zászlaja alatt hajózhat, Regis pedig meggyőzte az új szószólót és a többi városvezetőt, hogy mivel az ő nevét is felhasználták az új telepesek idecsábításához, neki jár ezeknek az adományoknak egy része. A félszerzet szélesen elmosolyodott, valahányszor eszébe jutott jószerencséje.. Békében teltek napjai, úgy járt-kelt, ahogy akart, de leginkább csak hevert kedvenc fája mohája mellett, a vízbe lógatta horgászsinórját, és hagyta, hogy a nap elmúljon. Élete kényelmes fordulatot vett, bár eddig is az volt minden munkája, hogy csontot faragott. Faragott művei már tízszer annyit értek, mint régen, részben a hírneve miatt, de méginkább azért, mert meggyőzött néhány Bryn Shanderbe látogató szakértőt arról, hogy egyedi stílusa és faragásmódja különleges művészi és esztétikai értéket ad műveinek. Regis megveregette a rubintfüggőt csupasz mellkasán. Úgy tűnt, szinte bárkit szinte bármiről képes "meggyőzni" mostanában.

A kalapács lecsapott az izzó fémre. Szikrák pattantak tüzes ívben az üllőről, aztán elhaltak a kőkamra homályában. A nehéz kalapács újra és újra lendült: hatalmas, izmos kar emelte erőlködés nélkül. A kovács csak nadrágot és bőrkötényt viselt az apró, forró kamrában. Fekete koromcsíkok rakódtak vállára és mellkasára, bőre csillogott az izzadtságtól a faszén narancsvörös izzásában. Mozdulatait olyan ritmusos, fáradhatatlan könnyedség jellemezte, ami majdhogynem természetfelettinek tűnt Mintha ő lenne az az isten, aki kikovácsolta a világot a halandó ember előtti időkben. Helyeslő mosoly terült szét az arcán, mikor érezte, hogy a vas merevsége végül enged egy kicsit ütéseinek. Soha azelőtt nem érzett ilyen erőt a fémbe: teljesítőképesége végső határáig próbára tette, és most, hogy végre ő bizonyult erősebbnek, a csata borzongásához hasonló remegés futott végig rajta.

" Bruenor örülni fog. "

Wulfgar megállt egy pillanatra, elgondolkodott ezen, és akarata

ellenére elmosolyodott, amikor eszébe jutottak első napjai a törpék bányáiban. Milyen makacs, dühös ifjonc volt akkor, akit egy morgó törpe megfosztott attól a jogtól, hogy meghaljon a becsület mezején, a "jó üzlet" ürügyével indokolva kéretlen irtalmasságát.

Ez volt ötödik és utolsó tavasza a törpék szolgálatában az alagutakban, ahol hétlábnyi természetével mindig görnyedten kellett járnia. Vágyott a nyílt tundra szabadságára, ahol kiterjeszthette karját felfelé, a nap melegéhez, vagy a hold megfoghatatlan vonzásához. Vagy heverhetett a hátán kinyújtott lábbal, miközben a szakadatlan szél szurkálja fagyos tüivel, a kristályos csillagok pedig ismeretlen láthatárok misztikus vízióival töltik meg az agyát.

Mégis, minden kényelmetlensége ellenére Wulfgarnek el kellett ismernie, hogy hiányozni fog neki a törpetermek melege és állandó csattogása. Az első évben ragaszkodott népe brutális kódexéhez, mely a fogságba esést gyalázként definiálta, és állandóan Tempos Dalát idézte mintegy litániaként, valahányszor megkísértette a puha, civilizált déliek társasága.

De Bruenor épp oly kemény volt, mint a vas, amit vert. A törpe nyíltan kimutatta, hogy nem szereti a harcot, rovátkolt fejszéje mégis halálos pontossággal osztogatott olyan erejű csapásokat, melyek egy ogrét is leterítettek volna.

A törpe kapcsolatuk korai szakaszában Wulfgar számára maga volt a rejtély. Az ifjú barbár azonban kénytelen volt némi tiszteletet tanúsítani Bruenor iránt, hisz Bruenor legyőzte őt a becsület mezején. De már akkor, a pontosan meghúzott ellenséges harcvonalak mögött is olyan valódi, mélyen gyökerező rokonszenvet látott a törpe szemeiben, ami megzavarta. Ő és a népe azért jött, hogy kifossa Tízvárost, Bruenor mégis valahol inkább szigorú apaként, mint kegyetlen rabszolgatartóként tekintett rá. De Wulfgar azért sosem felejtette el rangját a bányákban, mert Bruenor gyakran mogorva és sértő volt, alantas, néha lealacsonyító munkákat végeztetett Wulfgarral..

De Wulfgar haragja a hosszú hónapok alatt lecsillapodott. Belenyugvással viselte büntetését, kérdés és panasz nélkül engedelmeskedett Bruenor parancsainak. A körülmények egyre javultak.

Bruenor megtanította őt a kalapács kezelésére, később pedig mives fegyverek és eszközök készítésére. Végül egy napon, melyet Wulfgar

sosem felejtett el, megkapta saját műhelyét és üllőjét, ahol magában, felügyelet nélkül dolgozhatott – bár Bruenor gyakran bekukkantott, hogy morogjon egy kicsit egy-egy pontatlan ütésen vagy elejtsen néhány célzást. Ez a műhely még a nagyobb szabadságnál is jobban visszaadta Wulfgar büszkeségét. Attól kezdve, hogy először emelte fel a saját kalapácsát, szolgai belenyugvása helyébe egy valódi kézműves mesterember mohósága és aprólékos gondossága lépett. A barbár azon kapta magát, hogy a legkisebb hiba is felmérgesíti, néha újracsinálta az egész munkadarabot egyetlen kis tökéletlenség miatt. Wulfgar elégedett volt látásmódjának ilyen megváltozásával, és olyan tulajdonságnak vette ezt, melynek majd a jövőben hasznát veheti, bár azt még nem egészen tudta, hogyan.

Bruenor ezt "jellemnek" nevezte.

A munka testileg is kifizetődő volt. A kötörés és fémkovácsolás megszalkásította a barbár izmait, fiatalsága durva formáiból páratlanul kemény fizikumot formált. Ezenkívül kiváló állóképességre is szert tett, hisz a fáradhatatlan törpék tempójában megerősödött a szíve és a tüdeje.

Wulfgar szégyenkezve harapta be a száját, mikor eszébe jutott első tudatos gondolata a bryn shanderi csata után. Megesküdött, hogy vérrel fizet meg Bruenor-nak, ahogy letölti idejét. Most a legnagyobb csodálkozására látnia kellett, hogy jobb emberré vált Harcpöröly Bruenor gyámsága alatt, és már a puszta gondolat is taszította, hogy kezét emeljen a törpére.

Hirtelen érzelmeit mozgásba öntötte: kalapácsával a vasra sújtott, egyre jobban és jobban egy penge hasonlatosságára lapítva a hihetetlenül kemény anyagot. Ebből remek kard lesz. Bruenor örülni fog.

10.

A gyülekező homály

Torga, az ork nyílt megvetéssel állt szemben Grock-kal, a goblinnal.. Törzseik már sok év óta harcban álltak egymással, a legöregebb törzstagok emlékezete óta. Egy közös völgyben éltek a Világ Hátán, és harcias fajtáikra jellemző brutalitással versengtek a helyért és élelemért.

Most pedig egy helyen vannak, a fegyverek nyugszanak: egy olyan erő kényszerítette őket ide, ami még gyűlöletüknél is nagyobb volt. Bárhol másutt vagy máshol törzseik sosem tudtak volna ilyen közel megmaradni egymáshoz anélkül, hogy össze ne csaptak volna. De most meg kellett elégedniük üres fenyegetőzéssel, és gyilkos pillantásokkal, mert megparancsolták nekik, hogy tegyék félre ellentéteiket.

Torga és Grock megfordultak, és egymás mellett indultak leendő uruk tornya felé.

Beléptek a Cryshal-Tirithbe, és megálltak Akar Kessell előtt.

Két újabb törzs csatlakozott növekvő seregéhez. A tornya körüli síkon mindenhol különféle goblin csapatok táboroztak: a Csavart Lándzsa Goblinjai, a Kaszab Orkok, a Csonka Nyelv Orkjai és még sokan mások, akik mind azért jöttek, hogy gazdájukat szolgálják. Kessell még egy nagy ogre-klánt is idehívott, egy maroknyi trolit, és kétszer húsz verbeeget, akik ugyan a legkisebb óriások voltak, de mégiscsak óriások.

De igyekezete megkoronázásai azok a fagyóriások voltak, akik egyszerűen besétáltak, és minden vágyuk volt, hogy a Crenshinibon birtokosának kedvére tegyenek..

Kessell meglehetősen elégedett volt Cryshal-Tirithbéli életével, ahol összes szeszélyét kiszolgálta az első goblin-törzs, akiket befogott. A goblinok mindig meg tudtak támadni egy ember-karavánt, és el tudták látni a varázslót nőkkel, akikkel kedvét tölthette. Kessell élete kényelmes és könnyű volt, épp ahogy szerette.

De a Crenshinibon nem volt elégedett. Kielégíthetetlen hatalomvágy dolgozott benne. Rövid ideig belenyugodott kis eredményekbe is, de aztán újabb hódításokra ösztökelte birtokosát. Nyíltan nem szállt szembe Kessellel, mert akaratauk állandó csatájában Kessellé volt a végső döntés szava. Az apró kristály hihetetlen erőtartálékokkal rendelkezett, de ha nem volt birtokosa, aki ezt felhasználja, akkor olyan volt, mint egy hüvelyébe dugott kard, amihez nincs kéz, ami előhúzza. Így a Crenshinibon manipulációk révén juttatta érvényre akarata, hódítások illúzióját ültette el a varázsló álmaiba, hagyta, hogy Kessell végignézze a hatalom lehetőségeit. Meglengette azt a csalit a valaha ügyetlen tanonc előtt, amit az nem volt képes visszautasítani – a tiszteletet.

Kessell, aki mindig is a köpöcsészéje volt Luskan alattomos varázslóinak – és úgy tűnt, mindenki másnak is – könnyű prédája volt az ilyen ambícióknak. Ő, aki fontos emberek csizmájának porában kúszott, fájdalmasan sóvárgott a szerepcserére. Most pedig felcsillant előtte a lehetőség, hogy fantáziáit valóra váltsa: erről a Crenshinibon újra és újra biztosította. A kristállyal hódítóvá lehet: az emberek, de még a torony varázslói is bele fognak remegni még csak a neve említésébe is.

De türelmesnek kellett maradnia. Éveket töltött azzal, hogy kitanulja először egy, majd még egy goblin törzs irányításának finomságait. Tucatnyi törzs összehozása és természetes ellenségeskedésük közös szolgaságba hajlítása azonban ennél sokkal nagyobb kihívást jelentő feladat volt. Egyenként kellett idehívnia őket, és először gondoskodnia kellett róla, hogy mindegyiket teljesen az akarata uralma alá helyezze, csak aztán merhetett egy következő törzset szerezni.

De ment a dolog, és most már két rivális törzset tudott behozni egyidőben, pozitív eredménnyel. Torga és Grock beléptek a Cryshal-Tirithbe, és mind a kettő azon törte a fejét, hogyan tegye el a másikat láb alól úgy, hogy ne idézze a saját fejére a gazda haragját. De mikor elmentek a Kessellel folytatott rövid beszélgetés után, régi barátok módjára csevegtek azokról a győztes csatákról, melyeket Akar Kessell seregében fognak majd megvívni.

Kessell hátradőlt párnáira, és elgondolkozott jószerencséjén.. Serege valóban kezdett testet öltetni. Voltak fagyóriások parancsnoknak, ogrék hátvédnek, verbeegek halálos támadócsapatnak, trollok pedig, nyomorult, félelmetes trollok saját személyes testőreinek. Folytatva a számolást pedig még ott volt tízezer fanatikusan hűséges goblin, hogy végrehajtsa pusztító tervét.

– Akar Kessell! – kiáltott rá a háremleányra, aki az ő hosszú körmeit manikűrözte, miközben elmélkedett. A lány elméjét ugyan már rég elpusztította a Crenshinibon, de ez Kessellt nem érdekelte. – Minden dicsőség a Jeges Szelek Völgyének Zsarnokáé!

Messze a fagyos sztyeppéktől délre a civilizált területeken, ahol az embereknek több szabadidejük volt, többet elmélkedtek, és nem minden cselekedetük a pusztaság szükségéből fakadt, a varázslók és botcsinálta varázslók kevésbé mentek ritkaságszámba. A valódi

mágusok, akik egész életüket a misztikus tudományoknak szentelték, a mágia iránti kellő tisztelettől, sőt, félelemtől övezve végezték munkájukat.

Hacsak el nem kapta őket a hatalomvágy, ami nagyon veszedelmes dolog volt, a valódi mágusok gondosan mérsékelték kísérleteiket, és nagyon ritkán okoztak katasztrófákat.

A botcsinálta mágusok azonban – olyan embereké, akik valamiképpen eljutottak a mágikus tudás valamilyen szintjére, vagy találtak egy varázstekercet, varázskönyvet vagy valami mágikus tárgyat – gyakran voltak hatalmas kalamajkák okozói.

Ez történt ezen az éjszakán is, ezermérföldes távolságra Akara Kesselltől és a Crenshinibontól. Egy varázslótanonc: egy ígéretes fiatalember egy erős mágikus kör diagrammjának birtokába jutott, aztán keresett és talált is egy megidézővarázst. A tanoncnak, akit elcsábított a hatalom ígérete, sikerült kihüvelyeznie egy démon valódi nevét mestere magánfeljegyzéseiből.

Más síkokról entitásokat szolgának megidézni – a fiatalember különösen szerette a mágiának ezt az ágát. Mestere már megengedte neki, hogy kisebb dolgokat áthozzon egy mágikus kapun keresztül – persze szigorú ellenőrzés alatt –, remélve, hogy így demonstrálja a gyakorlat veszélyességét, és megmutatja a körültekintés szükségességét. A gyakorlatok azonban csak arra voltak jók, hogy még inkább megnöveljék a fiatalember étvágását a dolgok iránt. Könyörgött mesterének: engedje őt megpróbálkozni egy igazi démonnal, de az öreg mágus tudta, hogy tanítvány még korántsem felkészült egy ilyen próbára.

A tanítvány azonban másképp gondolta.

Ugyanaznap még befejezte a kör megrajzolását. Olyannyira bízott művében, hogy nem töltött el még egy ráadás napot (egyes mágusok egy egész hetet szántak erre) a rúnák és szimbólumok ellenőrzésével, és nem vacakolt azzal, hogy a kört kipróbálja valami kisebb lényen.

Most pedig ott ült a közepén, tekintetét a lángserpenyőre koncentrált, mely majd kapuként fog szolgálni Abyss felé.

Magabiztos, túlzottan büszke mosollyal szólította a leendő varázsló a démont.

Errtu, a pusztító nagy démon halványan hallotta a nevét a távoli síkon. A hatalmas bestia általában ügyet sem vetett az ilyen gyenge

hívásokra: a szólító nem mutatott megfelelő képességeket vagy elegendő erőt ahhoz, hogy engedelmességre szorítsa a démon. De most Errtu hálás volt a sorsszerű hívásért. Néhány évvel ezelőtt a démon olyan erő felbuzgását érezte az anyagi síkon, melyről tudta, hogy évezredes keresőmunkájának befejezését jelentheti. A démon csak úgy kínoztta a türelmetlenség az elmúlt években: már alig várta, hogy egy varázsló utat nyisson neki, melyen átjuthat az anyagi síkra, hogy körülnézzen.

A fiatal tanonc úgy érezte, hogy szinte beszippantja a lángok hipnotikus tánca. A tűz egyetlen lángnyelven egyesült, mint valami hatalmas gyertya világa, és előre-hátra, előre-hátra ingadozott. A megbűvölt varázslótanonc nem is volt tudatában a tűz egyre növekvő erejének. A láng egyre magasabbra és magasabbra csapott, lobogása felgyorsult, színe pedig a forróság skáláján az izzó fehér felé haladt.

Előre-hátra. Előre-hátra.

Egyre gyorsabban táncolt, ahogy erőt gyűjtött, hogy alkalmas legyen a másik oldalon várakozó hatalmas entitás számára.

Előre-hátra. Előre-hátra.

A tanonc izzadt. Tudta, hogy a varázslat ereje már túllépett az ő határain, hogy a mágia önálló életre kelt. És neki nincs ereje ahhoz, hogy megállítsa.

Előre-hátra. Előre-hátra.

Most már látta a sötét alakot a láng belsejében, a hatalmas karmos kezeket, és a börszerű denevérszárnyakat. És mekkora volt a lény! Még a saját fajtájának is óriása.

– Errtu! – kiáltott fel a fiatalember. A szavakat a varázslat követelése szakította fel belőle. A név nem volt teljesen beazonosítva a mestere feljegyzéseiben, de a tanonc világosan látta, hogy valami hatalmas démoné, egy olyan szörnyetegé, aki rangban mindjárt a démonurak után következik Abyss hierarchiájában.

Előre-hátra. Előre-hátra.

Most már láthatóvá vált a groteszk, majomforma fej, kutyafogaival és vaddisznóagyarával, a hatalmas, vérvörös szemek ott hunyorogtak a lángban. Savas nyál sistergett fel, ahogy a tűzbe hullott.

Előre-hátra. Előre-hátra.

A tűz elérte erejének csúcspontját, és Errtu átlépett. A démon meg sem állt, hogy szemügyre vegye a rettegő ifjú embert, aki ostobán

kimondta a nevét. Lassan járkált a mágikus kör körül, hogy bizonyos jelekből kiolvassa a varázsló hatalmának kiterjedését.

A tanoncnak végül sikerült összeszednie magát. Egy nagy démon idézett meg! Ez a tény segített visszaállítani varázslói képességeibe vetett hitét. – Állj elém! -parancsolta, mert tudta, hogy kemény kézzel kell fogni a kaotikus alsóbb síkok teremtményeit. Errtu zavartalanul járkált tovább. A tanonc megmérgesedett. –

Engedelmeskedni fogsz nekem! – rikoltotta. – Én hoztalak ide, és én tartom kezemben kínjaid kulcsát! Engedelmeskedj a parancsomnak, és akkor kegyesen visszaengedlek saját mocskos világodba! Most pedig állj elém! A tanonc dacos volt. És büszke. De Errtu talált egy hibát az egyik rúna rajzában, egy végzetes tökéletlenséget a mágikus körben, ami így nem lehetett csak majdnem-tökéletes.. A tanoc halott volt.

* * *

Errtu határozottabban érezte az erő ismerős kiáramlását az anyagi síkon, és nem sok gondot okozott neki a kisugárzás irányának azonosítása. Hatalmas szárnyain átröppent az emberek városai fölé, pánikot keltve, ahol csak észrevették, de nem pazarolta az idejét arra, hogy megízlelje az alatt kitörő káoszt.

Errtu nyílegyenesen és teljes sebességgel szárnyalt át tavakon és hegyeken, roppant puszták fölé. A Birodalmak legészakibb része, a Világ Háta felé, és az ősi varázs felé, melyet évszázadok óta keresett.

Kessell már jóval azelőtt tudatában volt a démon közeledtének, mielőtt összegyűlt csapatai reszketni kezdet a rémülettől a lecsapó sötét árnyék alatt. A Crenshinibon továbbította az információt a varázslónak, ő jelezte előre az alsóbb síkok hatalmas teremtményének mozdulatait, aki már időtlen idők óta őt kereste. De Kessell nem aggódott. Erejének tornyában úgy érezte, hogy még egy Errtuhoz hasonló hatalmas lénnel is el tud bántani. Ezenkívül határozottan előnyben volt a démonnal szemben: ő volt a varázstárgy jogos birtokosa. A kristály őhöz hangolódott, és a világ hajnalából származó sok más varázstárgyhoz hasonlóan a Cernshinibont sem lehetett pusztá erővel elvenni a birtokosától. Errtu használni akarja a kristályt, ezért nem fog merni szembeszállni Kessellel, nehogy magára vonja a Crenshinibon haragját.

Savas nyál csordult a démon szájából, mikor meglátta a tornyot. – Ennyi év után! – dörögte győzedelemesen. Errtu tisztán látta a torony ajtaját, hisz nem az anyagi világ lénye volt, és azonnal elindult feléje. Kessell egyetlen goblinja, de még óriása sem próbált az útjába állni.

A varázsló troliljai gyűrűjében, Cryshal-Tirith fő csarnokában, az első szinten várta Errtut. Tudta, hogy a trolloknak nem sok haszna van egy tűzzel harcoló démon ellen, csak azt akarta, hogy jelenlétük fokozza a róla kialakuló első benyomást. Tudta, hogy övé az erő, mellyel könnyedén elküldheti Errtut, de aztán eszébe jutott még valami, persze a kristály sugallatára.

A démon még nagyon hasznos lehet.

Errtu bement a szűk bejáraton. A torony világtól elzárt elhelyezkedése miatt azt hitte, hogy valami ork, esetleg óriás szerezte

meg a szilánkot. Remélte, hogy megfélemlítéssel és csalárdsággal ráveheti a lassúszű behemótot arra, hogy átengedje a kristályt, de a köpenyes ember látványa keresztülhúzta terveit.

– Köszöntelek, hatalmas démon – mondta Kessell udvariasan, és mélyen meghajolt. – Légy üdvözölve szerény otthonomban.

Errtu haragosan felmordult, és mindent elemészto dühében, irigységében egyszeriben megfeledkezett a kristálybirtokos elpusztításának hátulütőiről.

A Crenshinibon azonban felfrissítette az emlékezetét.

Hirtelen fényvillanás pulzált fel a falakból, és tucatnyi sivatagi nap fájdalmas ragyogásába burkolta Errtut. A démon megtorpant, és eltakarta érzékeny szeméit. A fény hamarosan elenyészett, a lény azonban továbbra is a helyén maradt, és nem közelített tovább a varázslóhoz.

Kessell gögösen elmosolyodott. A kristály mellette áll.

Önbizalommal eltelve szólította meg ismét a demont, ezúttal kissé keményebb hangon: – Azért jöttél, hogy ezt elvedd – villantotta elő köpenye ráncai közül a kristályt. Errtu szemei összeszűkültek, és tekintete az áhított szilánkra tapadt.

– Nem lehet a tiéd – mondta Kessell színtelenül, és visszadugta a köpenye alá. – Az enyém, annak rendje s módja szerint megtaláltam, és neked nincs semmiféle törvényes jogod rá! – Kessell ostoba büszkesége, személyiségének ez a végzetes foltja, mely mindig a biztos tragédia útjára taszította, most azt kívánta, hogy tovább folytassa a reménytelen helyzetű démon ingerlését.

"Elég", figyelmeztette egy érzés, egy néma hang, melyről kezdte sejteni, hogy a szilánk tudatos akarata.

– Ez nem a te dolgod – kiáltott vissza Kessell fennhangon. Errtu körülnézett a teremben, nem tudta, kihez szól a varázsló. Mert hogy a trollok nem reagáltak.. Elővigyázatosság képpen a démon különféle felderítő varázslatokhoz folyamodott, mert egy láthatatlan támadótól tartott.

"Veszedelmes ellenfelet ingerelsz", folytatta rendületlenül a szilánk.

"Én megvédelmeztelek a démon ellen, te mégis egyre azon vagy, hogy elvadítsd magadtól ezt a teremtményt, aki értékes szövetséges lehetne!"

Mint általában, amikor a Crenshinibonnal kommunikált, Kessell most is kezdte belátni a lehetőséget.

Végül a kompromisszum mellett döntött, egy kölcsönösen előnyös megegyezés mellett a démon és saját maga között.

Errtu végiggondolta kellemetlen helyzetét. Nem tudta elpusztítani az arcátlan embert, pedig nagyon is kedvére való lett volna ez a tett. Azt azonban mégsem tehette meg, hogy a kristály nélkül, évezredes munkáját feladva távozzon.

– Van egy ajánlatom, egy alku, ami esetleg érdekelhet téged – mondta Kessell kísértően, elkerülve a démon tekintetének halálos fenyegetését. – Maradj mellettem, és légy seregeim parancsnoka! A te vezetéseddel, és a Crenshinibon meg Akar Kessell erejével a hátuk mögött végig fognak söpörni egész északon!

– Még hogy szolgáljalak téged? – nevetett Errtu. – Nincsen hatalmad fölöttem, ember.

– Rosszul látod a helyzetet – mondta Kessell. – Ne szolgálatként gondold rá, hanem lehetőségre, amivel csatlakozhatsz egy pusztítást és hódítást ígérő hadjáratához! Én nagyra tartalak téged, hatalmas démon. Nem merészném magamat az uradnak nevezni.

A Crenshinibon tudatalatti irányítása jó felé vitte Kessellt. Errtu immáron kevésbé fenyegető testhelyzete mutatta, hogy csábítónak találja a varázsló ajánlatát.

– És gondold bele a jövőbeli haszonba! – folytatat Kessell. – Az emberek a te időtlen mércéd mellett nem élnek sokáig. Kié lesz akkor majd a kristály, ha Akar Kessell nem lesz többé?

Errtu gonoszán elvigyorodott, és meghajolt a mágus előtt. – Hogy is utasíthatnék vissza egy ilyen nagylelkű ajánlatot? – csikorogta a démon rémes, földöntúli hangján. – Mutasd meg nekem, varázsló, milyen dicsőséges hódítás áll előttünk!

Kessell kis híján táncra perdült az örömtől. A serege most már tényleg teljes.

Megvan a tábornoka.

11.

Égisz-agyar

Veríték gyöngyözött Bruenor kezén, ahogy a nehéz faajtó poros lakatjába illesztette a kulcsot. Ez volt a kezdete annak a folyamatnak, melyhez minden ügyességére és tapasztalatára szüksége lesz a végső próbához. Mint minden törpe mesterkovács, ő is már tanulóideje elejétől fogva izgalommal várta ezt a pillanatot.

Keményen neki kellett feszülnie, a kis kamrába nyíló ajtót. A fa nyögve és recsegeve tiltakozott, hisz alaposan beszáradt és megvetemedett az utolsó kinyitás óta. Ez mégis megnyugtatta Bruenort, mert félt, hogy valaki esetleg kikémleli legértékesebb tulajdonait. Körülpillantott a törpe-komplexumnak ebben a ritkán használt részében, hogy újra megbizonyosodjon róla: nem követték, aztán belépett a kamrába. Fáklyáját maga elé tartotta, hogy leégesse a pókhálókat.

A szoba egyetlen berendezési tárgya egy vasalt faláda volt, melynek két nehéz láncát hatalmas lakat fogta össze. Pókháló fedte be a ládát, és lógott róla minden irányba, tetejét pedig vastagon borította a por. Bruenor ezt is jó jelnek értékelte. Megint kinézett a folyosóra, aztán a lehető leghalkabban becsukta az ajtót.

Letérdelt a láda elé, és letette maga mellé a fáklyát a földre. Több pókfonál is lángrakapott egy pillanatra, de aztán el is hamvadt. Bruenor egy kis falapot vett elő erszényéből, és leakasztott a

nyakában lógó láncról egy ezüst kulcsot. Mereven maga elé tartotta a fadarabot, majd – másik kezét lehetőleg a lakat szintje alatt tartva, amennyire lehetett – óvatosan a lakatba csúsztatta a kulcsot.

Most jött a kényes rész. Bruenor lassan elfordította a kulcsot, és hallgatózott. Mikor meghallotta a lakatban a zárpecsek kattanasát, összehúzta magát, és gyorsan elhúzta kezét a kulcstól, hagyta, hogy a lakat leessen, és kiengedjen egy rugós kart, ami közé és a láda közé volt beszorítva. Az apró tör a falapba fúródott, és Bruenor megkönnyebbülten felsóhajtott. Bár több mint egy évszázada helyezte el a csapdát, tudta, hogy a tundrai özvegycsináló nevű kígyó mérge még mindig ugyanolyan gyilkos hatású.

De az izgalom felülkerekedett öröme: sietve levette a láncokat és lefújta a port a láda tetejéről. Megmarkolta a fedelet, és kezdte felemelni, de hirtelen meglassúdott: visszanyerte ünnepélyes nyugalma, és emlékeztette magát minden egyes tette fontosságára. Bárki, aki megtalálta volna ezt a ládát, és elkerülte volna a halálos csapdát, elégedett lett volna azzal, amit benne talál. Egy ezüst kupa, egy zsák arany, és egy ékköves, bár kiegyensúlyozatlan tör volt itt mindenféle más személyesebb, de kevésbé értékes dolgok: horpadt, vén sisak, régi csizma és más hasonló holmik mellett, melyek egy tolvaj számára nem sok jelentőséggel bírtak volna.

Pedig ezek a dolgok csak a felszínt alkották. Bruenor habozás nélkül kiszedegette és a mocskos padlóra dobálta őket.

A nehéz láda alja éppen a padló szintje felett volt, semmi sem mutatta, hogy valami más is van még itt. De Bruenor ravaszul kivéste a padlót a láda alatt, és oly tökéletesen illesztette bele a ládát a vájatba, hogy még a legalaposabb tolvaj is megesküdtött volna rá, hogy a láda a padlón áll. A törpe kitapogatta a kis lyukat a láda aljában, és egyik bütykös ujját beakasztotta a nyílásba. Ez a fa is megereszkedett kissé az évek alatt, és Bruenornak jó erősen kellett ráncigálnia, hogy felhúzza. Végül egy hirtelen pattanással a láda feneke kiszabadult, és Bruenor hátrabucskázott. De egy pillanat múlva más ott is volt a láda mellett, és szemügyre vette legnagyobb kincseit.

Egy szintisza mithriltömb, egy kis bőrrerszény, egy arany ládika, egy ezüst tekerstartó cső gyémánt kupakkal: minden éppen úgy volt, ahogy Bruenor lerakta annyi évvel ezelőtt.

Remegett a keze, többször is meg kellett állnia, hogy letörölje

homlokáról az izzadságot, miközben kiszedte az értékeket a ládából, amit lehetett, összecsomagolt, a mithril tömböt pedig egy kiterített takaróra rakta. Majd gyorsan visszahelyezte az álcázó ládafeneket, és visszarakta a csali-kincseket. Leláncolta és lelakatolta a ládát, és mindent úgy hagyott ott, ahogy találta, kivéve a töröcsapdát: nem látta értelmét, hogy szükségtelen baleseteket kockáztasson vele.

Bruenor egy eldugott kis zugban, Kelvin Halmának aljában rendezte be szabadtéri kovácműhelyét. Ez a törpevölgynek egy ritkán járt része volt, az északi vége, ahol a brémai út vezetett ki a nyílt tundrára a hegy nyugati oldala mentén, a Jégszél Hágó pedig keleten. Nagy meglepetésére Bruenor itt kemény, tiszta követ talált, melyet mélyen áthatott a föld ereje, és kiválóan alkalmas volt apró szentélye számára.

Mint mindig, Bruenor most is kimért, tiszteletteljes léptekkel közelítette meg a szent helyet. Most, hogy nála voltak öröklött kincsei, gondolatai visszaszálltak az évszázadok távolába, a Mithril Csarnokba, népe ősi hazájába, és eszébe jutott az a szózat, amit apja mondott neki azon a napon, amikor Bruenor megkapta első kalapácsát.

– Ha van tehetséged a mesterséghez és elég szerencsés vagy ahhoz, hogy sokáig élj, és megérezd a föld erejét, akkor egyszer majd lesz egy különleges napod. Valami áldás – sokak átoknak mondanák – rovatott a mi népünkre: egyszer, és csak egyszer, minden kovácsaink legjobbjai képesek egy olyan, általuk választott fegyvert elkészíteni, mely felülmúlja minden addig munkájukat. Figyelj erre a napra, fiam, mert nagyon sok mindent fogsz magadból beleadni abba a fegyverbe. Sosem érheted el a tökéletességét újra az életedben, és ez a tudat sokat elvesz majd abból a vágyból, ami kalapácsod lendületét vezeti. Talán üres lesz az életed ez után a nap után, de ha olyan jó vagy, amilyen az öröklés alapján valószínűleg leszel, akkor olyan legendás fegyvert kovácsolsz, mely még akkor is élni fog, mikor te már rég elporladtál.

Bruenor apja, akit levágtak, mikor a sötétség lecsapott Mithril Csarnokra, nem érthette meg a saját különleges napját, bár ha így lett volna, most ő használta volna Bruenor kincseinek jó részét. A törpe azonban

nem látott semmiféle kegyeletsértést abban, hogy sajátjaként kezelte

a kincseket, mert tudta; olyan fegyvert fog készíteni, amire atyja szelleme is büszke lesz. Eljött Bruenor napja.

Egy mithriltömbbe rejtett kétféjű kalapács képét látta Bruenor álmában azon a héten. Azonnal megértette a jelet, és tudta, hogy gyorsan kell cselekednie, hogy mindent előkészítsen az erő éjszakájára, mely gyorsan közeledett. A hold máris nagy volt és fényes. A napforduló napján éri majd el a teljességet, az évszakok közti szürke időszakban, mikor a levegő bizsereg a mágiától. A telihold csak növelni fogja annak az éjszakának a bűverejét, és Bruenor hitte, hogy valóban el tudja kapni a hatalmas varázslatot, mikor kimondja az erő mágikus szavát.

A törpe előtt rengeteg feladat állt, ha fel akart készülni. Munkája a kis kovácsműhely megépítésével kezdődött. Ez volt a könnyebbik rész, gépiesen tevékenykedett, miközben próbált az aktuális feladatra koncentrálni, nem pedig a nagyszerű fegyver elkészítésére gondolni. De most már elérkezett az idő, amit annyira várt. Elővette a nehéz mithriltömböt a zsákjából: érezte tisztaságát, erejét. Már tartott a kezében máskor is hasonló tömböket, és egy pillanatra nyugtalan lett. Belebámult

az ezüstös fémbe.

Az egy hosszú pillanatig csak szögletes tömb maradt. Aztán az oldalai elkezdtek lekerekedni, és egy csodálatos harci kalapács képe jelent meg tisztán a törpe szeme előtt. Bruenor szíve hevesen verni kezdett, és zihálva vette a levegőt. Víziója valóság volt.

Felizzította a tűzhelyet és azonnal munkához látott: egész éjszaka dolgozott, míg a hajnal fénye szét nem oszlatta a bűbájt. Aznap csak azért ment haza, hogy magához vegye azt az adamantit rudat, amit ehhez a fegyverhez tett félre. Visszament a műhelybe aludni, aztán pedig idegesen járkált föl-alá, úgy várta az éjszakát.

Ahogy kihunytt a nap fénye, Bruenor mohón folytatta a munkát. A fém könnyedén olvadt gyakorlott keze alatt, és tudta, hogy még a hajnal hasadta előtt kialakul a kalapács feje. Bár még sok órányi munka állt előtte, Bruenort abban a pillanatban büszkeség öntötte el. Tudta, hogy be fogja tartani a kiszabott időt. Következő éjjel beilleszti az adamantit nyelet, és a nyári napforduló éjszakájára minden készen fog állni a varázsra.

A bagoly zajtalanul csapott le a kis nyúlra, éles érzékei vezették prédája felé. Rutin gyilkolásnak ígérkezett: a szerencsétlen kis állat nem is sejtette, hogy ragadozó közeledik. A bagoly mégis furcsán nyugtalan volt, vadász-összpontosítása megingott az utolsó pillanatban. A nagy madár ritkán hibázott, most mégis élelem nélkül röppent vissza otthonába Kelvin Halmának oldalába.

Messze kint a tundrán egy magányos farkas ült szobormereven, aggodalmasan és mégis türelmesen, ahogy a nagy nyári holdtányér megtörte a láthatár lapos peremét. Addig várt, míg a csalogató korong teljesen ki nem bukkant az égre, aztán belekezdett fájának ősi vonító énekébe. Újra és újra felelet érkezett távoli farkasoktól és az éjszaka más lakóitól: mind az ég erőihez kiáltottak.

Elkezdődött a nyári napforduló éjszakája, amikor mágia bizsereg a levegőben, és ami felizgat mindenkit a racionális lényeken kívül, akik elutasítják az ilyen ösztönös késztetéseket.

Felfokozott érzelmi állapotában Bruenor határozottan érezte a mágiát. De egész életművének megkoronázása bizonyos higgadt összpontosítást is kívánt. Keze nem remegett, amikor felnyitotta a kis aranyládika fedelét.

Az erő harci kalapácsa ott feküdt az üllőre erősítve a törpe előtt.

Bruenor legkiválóbb műve volt, már most is csodálatosan megmunkált és hatalmas: csak a finom rúnák és búvdalok hiányoztak róla, melyek különleges erővel ruházzák fel.

Bruenor áhítatosan vette ki a kis ezüst kalapácsot és vésőt a ládikóból, és odalépett a harci kalapácsához. Tétovázás nélkül, hisz tudta, hogy nincs sok ideje erre a kényes műveletre, a mithrilre illesztette a vésőt, és keményen rávágott a kalapáccsal. A tiszta fémek olyan csillogó hangon csendültek össze, hogy a törpe megborzongott gyönyörűségében. A szíve mélyéből tudta, hogy a körülmények tökéletesek, és megint megborzongott, mikor ma éjszakai munkájának eredményére gondolt. Nem látta azokat a sötét szemeket, melyek nem messze, a gerincről figyelték őt.

Bruenornek nem volt szüksége mintára az első vésetekhez: olyan szimbólumok voltak ezek, melyek a szívébe is bele voltak faragva.

Ünnepélyesen bevészte Moradin, a Lélekkovács kalapácsának és üllőjének jelét a kalapács egyik fejébe, aztán Clangeddon, a törpék hadistenének keresztezett fejszéit a másik fej oldalára. Aztán elővette

az ezüst tekercestartó csövet, és óvatosan levette a gyémánt kupakot. Megkönnyebbült sóhajjal nyugtázta, hogy a benne rejtőző papírtekercs túlélte az eltelt évtizedeket. Letörölte kezéről az olajos verítéket, aztán kihúzta a tekercest, és óvatosan kigöngyölte, majd kiterítette az üllőre. Első látásra a lap üresnek tetszett, de a telihold sugarai hamarosan előcsalták jeleit: a titkos rúnákat.

Ez volt Bruenor öröksége, és bár soha azelőtt nem látta ezt az írást, a misztikus vonalak és kacsaringók megnyugtatóan ismerősnek tündek neki. Az önbizalom szilárdságával helyezte az ezüst vésőt a két isten bevésett szimbólumai közé, és elkezdte ráfaragni a titkos rúnákat a harci kalapácsra. Érezte, hogy a mágia rajta keresztül a pergamenből a fegyverbe áramlik, és meg-bűvölten nézte, ahogy a rúnák egymás után tűnnek el a papírról, miután bevészte őket. Az időnek most nem volt jelentősége számára, mélyen a munka önkívületébe süllyedt, de amikor befejezte a rúnákat, észrevette, hogy a hold túlhaladt csúcspontján, és fogyatkozni kezdett. A törpe szakértelmének első valódi próbája akkor jött el, amikor lefedte a vésést Dumathoin, a Titkok Őrzője hegyszimbólumának belsejében lévő drágakövel. Az isten szimbólumának vonalai tökéletesen illeszkedtek a rúnákéval, elfedve az erő titkos nyomait.

Bruenor tudta, hogy munkája a végéhez közelít. Kiszedte a kalapácsot a rögzítésből, és elővette a kis bőrszénnyt. Több mély lélegzetet is kellett vennie, hogy megerősítse magát, mert ez volt ügyességének végső, döntő próbatétele. Kioldotta a zsinórt, és megcsodálta a gyémántpor finom ragyogását a hold szelíd fényében. A gerinc mögött Drizzt Do'Urden megfeszült a várakozás izgalmaiban, de vigyázott, nehogy megzavarja barátját a teljes összpontosításban.

Bruenor megint megerősítette magát, aztán hirtelen felcsapta a levegőbe a zsákocska tartalmát, magasra az éjszakai levegőbe. Félredobta az erszénykét, két kézre fogta a kalapácsot, és a feje fölé emelte. A törpe érezte, hogy saját ereje áramlik ki belőle, mikor kimondta az erő szavait, de igazából nem tudhatta, milyen eredményes volt a munkája, míg kész nem volt. A vésetek tökéletessége meghatározta a bűvdal sikerét, hisz miközben a rúnákat belevészte a fegyverbe, az erejük beáramlott a szívébe. Aztán ez az erő vonzotta a mágikus port a fegyverhez, melynek erejét viszont az mutatta, hogy mennyi csillogó szemcsét tudott megfogni.

Hirtelen sötétség rohanta meg a törpét. A feje kavargott, és nem tudta, miért nem esik el. De a szavak elemésztő ereje túlment rajta. Bár nem is volt tudatában, a szavak tovább ömlöttek ajkáról megállíthatatlan folyamban, egyre több és több erejét szívva ki. Aztán végre elesett, bár az öntudatlanság üressége még azelőtt úrrá lett rajta, hogy feje a földnek ütődött.

Drizzt elfordult és lerogyott a szikla mellé: őt is kimerítette a látvány. Nem tudta, hogy barátja túléli-e ezt a megpróbáltatást, mégis megborzongott a gyönyörűségtől. Mert tanúja volt a törpe legdiadalmasabb pillanatának, még ha maga Bruenor nem is, mikor a kalapács mithril feje felizzott a mágia eleven erejétől, és magához szívta a gyémántesőt.

És a csillámló por egyetlen szemecskéje sem szökött meg Bruenor hívása elől.

12.

Az ajándék

Wulfgar magasan ült Bruenor kilátójának északi oldalán, szeme az alanti sziklás völgyet fürkészte, valami mozgást keresett, ami a törpe visszatérését jelenthette. A barbár gyakran jött ki ide, hogy egyedül lehessen gondolataival, és a szél gyászos zúgásával. Közvetlenül előtte, a törpevölgy másik oldalán volt Kelvin Halma. és a Lac Dinnershere északi része. Köztük feküdt a Jégszél Hágó néven ismert lapos terület, ami északkelet felé, a nyílt pusztára vezetett. A barbár számára pedig az otthonába vezető utat jelentette.

Bruenor megmondta, hogy néhány napig távol lesz, és Wulfgar eleinte örült, hogy nem kell hallgatnia a törpe állandó morgását és kritizálását. Megkönnyebbülése azonban rövid életűnek bizonyult.

– Aggódsz érte, ugye? – hallatszott egy hang a háta mögül. Nem kellett megfordulnia, hogy tudja: Catti-brie az.

Válasz nélkül hagyta a kérdést, mert gondolta, hogy a lány amúgy is szónokinak szánta, és úgy sem hinné el, ha nemmel felelne.

– Vissza fog jönni – mondta Catti-brie. – Bruenor olyan kemény, mint a hegyi szikla, és a tundrán nincs semmi, ami megállíthatná. A fiatal barbár most már hátrafordult, hogy szemügyre vegye a lányt. A törpe már régen, mikor elfogadható bizalom keletkezett köztük, bemutatta neki a "lányát", ezt az emberlányt, aki körülbelül egyidős volt Wulfgarral..

Kifelé nyugodt lány volt, de tele volt valami belső tűzzel és lélekkel, ami Wulfgar számára szokatlan volt egy nőnél. A barbár lányokat úgy nevelték, hogy tartsák magukban. Gondolataikat és véleményüket, melyet a

férfiak – de még saját maguk is – lényegtelennek tartottak.

Nevelőapjához hasonlóan Catti-brie is mindig kimondta, amit gondolt, és nem sok kételyt hagyott afelől, hogy mit érez egy-egy helyzetben. Szócsatái Wulfgarral állandóak és gyakran hevesek is voltak, Wulfgar mégis örült, hogy korabeli társa van, aki nem az idősebb tapasztaltságának piedesztáljáról tekint le rá.

Catti-brie segítette át fogságának első, nehéz évén, mert akkor is

tiszteletet tanúsított iránta (bár ritkán értett egyet vele), mikor maga Wulfgar semmire sem tartotta magát. Sőt, Wulfgarnak az volt az érzése, hogy a lánynak valami közvetett módon köze van Bruenor döntéséhez, amellyel szárnyai alá vette őt.

A lány egyidős volt vele, bizonyos tekintetben azonban sokkal öregebbnek tűnt: olyan szilárd belső valóságérzéke volt, ami egyenletes szinten tartotta vérmérsékletét. Más szempontból azonban, például ahogy szökdécselt járás közben, Catti-brie örökre gyermek maradt. A tűznek és nyugalomnak, a komolyságnak és féktelen örömnak ez az egyensúlya csodálatba ejtette Wulfgart, és nyugtalanná tette, valahányszor a lánnyal beszélt.

Persze voltak más érzések is, melyek hátrányba hozták Wulfgart, mikor Catti-brie-vel volt. A lány tagadhatatlanul gyönyörű volt, sűrű, hullámos vörösbarna haja a vállára omlott, és olyan mélykék, átható tekintete volt, melynek fürkésző, mindentudó pillantása alatt bármilyen kérő elpirult volna. De a vonzó külsőn túl is volt valami, ami felkeltette Wulfgar érdeklődését. Catti-brie meghaladta a tapasztalatait, olyan lány volt, aki nem illett bele a tundrán kialakított szerepbe. Wulfgar nem tudta biztosan, hogy szereti-e ezt a függetlenséget, vagy sem. De maga előtt sem tagadhatta azt a vonzalmat, amit a lány iránt érzett.

– Gyakran jársz föl ide, ugye? – kérdezte Catti-brie. –Mit keresel? Wulfgar vállat vont: maga sem tudta pontosan a választ.

– A hazádat?

– Azt is, és más dolgokat is, amiket egy nő nem érthet. Catti-brie elmosolyodott a szándékolatlan sértésen. -

Azért mondd meg – felelte némi gúnnyal. – Talán tudatlanságom új rálátást ad ezekre a gondokra – Leszökdécselt a sziklán, megkerülte a barbárt, és leült mellé a peremre.

Wulfgar elgyönyörködött kecses mozdulataiban. Akárcsak különös érzelmi keverékével, Catti-brie testileg is rejtély volt. Magas volt és karcsú, minden tekintetben kecses megjelenésű, pedig a törpék barlangjaiban érett nővé, és kemény, nehéz munkához szokott.

– Kalandokról van szó, és egy be nem váltott fogadalomról – mondta Wulfgar rejtélyesen, talán azért, hogy imponáljon a lánynak, de inkább azért, hogy megerősítse véleményét arról, hogy mit kell és mit nem kell tudnia egy nőnek.

– Egy fogadalomról, amit teljesíteni akartál – következtetett Catti-

brie. – Amint lehetőség van rá.

Wulfgar ünnepélyesen bólintott. – Ez az örökségem, akkor szállt rám, amikor apámat megölték. Majd eljön a nap... – Hagyta, hogy hangja elhaljon, és vágyódva nézett vissza a nyílt tundra ürességére Kelvin Halmán túl.

Catti-brie megrázta a fejét, vörösbarna fürtjei csak úgy repkedtek az arca körül. Épp eleget látott Wulfgar felszíne mögött ahhoz, hogy tudja: a fiú valami nagyon veszélyes, valószínűleg öngyilkos küldetést akar végrehajtani a becsület nevében. – Nem tudom megmondani, mi hajt téged. Járj szerencsével kalandodban, de ha nincs rá annál jobb okod, mint amit elmondtál, akkor csak az életedet pazarolod.

– Mit tudhat egy nő a becsületről? – kérdezett vissza Wulfgar mérgesen.

De Catti-brie nem hunyászkodott meg, és nem hátrált. – Valóban, mit is? – visszhangozta. – Azt hiszed, hogy az egész a te túlméretezett kezeden van, pusztán amiatt, ami a nadrágodban van? Wulfgar mélyen elvörösödött, és elfordult. Képtelen volt hozzászólni ilyen nyíltsághoz egy nőtől.

– Amellett – folytatta Catti-brie – elmondhatod, mit akarsz azzal, hogy miért jöttél fel ide ma. Tudom, hogy aggódsz Bruenor miatt, és ezt nem is tudod letagadni.

– Csak azt tudod, amit tudni akarsz!

– Nagyon hasonlítasz rá – mondta Catti-brie hirtelen témaváltással, figyelmen kívül hagyva Wulfgar megjegyzését. – Sokkal hasonlóbb vagy a törpéhez, mint amennyire hajlandó vagy elismerni! – nevetett. – Mindketten makacsak vagytok, büszkék, és a világért nem vallanátok be semmiféle jó érzelmet egymás iránt. Akkor hát csináld a magad módján, Wulfgar!! Nekem hazudhatsz, de magadnak...az egy más történet! – Leszökkent a peremről, és leszaladt a sziklák közt a törpebarlangok felé.

Wulfgar nézte, ahogy elmegy, csodálta a karcsú derék hintázását, a léptek kecses táncát, pedig mérges volt. Nem gondolkodott el azon, miért olyan dühös Catti-briere..

Tudta, ha elgondolkozna, akkor most is csak arra jutna, hogy azért haragszik, mert Catti-brie megint fején találta a szöget.

Drizzt Do'Urden két hosszú napig virrasztott eszméletlen barátja

fölött. Bármennyire aggódott is Bruenorért, és bármilyen kíváncsi volt is a csodás harci kalapácsra, tiszteletteljes távolban maradt a kovácsműhelytől.

Végül a harmadik nap hajnalán Bruenor megmozdult és kinyújtózott. Drizzt zajtalanul elosont, azon az ösvényen, amelyről tudta, hogy a törpe is arra fog menni. Egy alkalmas tisztáson sietve táborot vert. A napfény először elvakította Bruenort, több percébe telt, mire betájolta magát a környezetéhez. Aztán visszatérő látása a harci kalapács ragyogó dicsőségére szegeződött.

Gyorsan körülnézett, a lehullott port kereste. Nem találta, és ez reményt adott neki. Most is remegett, amikor felemelte a csodálatos fegyvert, megforgatta a kezében, érezte tökéletes egyensúlyát és hihetetlen erejét. Bruenornak elállt a lélegzete, amikor meglátta a három isten szimbólumát a mithrilén, melyeknek mélyen bevésett vonalaiba mágikus úton beleolvadt a gyémántpor. Munkájának tökéletességét látva Bruenor megértette, mi az az üresség, amiről az apja beszélt. Tudta, hogy sosem fogja tudni megismételni ezt a mesterművet, és azon tűnődött, hogy ebben a tudatban vajon képes lesz-e megint kezébe venni kovácsszerszámain.

Kavargó érzelmei között lavírozva a törpe visszatette az ezüst kalapácsot és vésőt az arany ládikába, visszatekerte a pergament a csőbe, bár a papír megint üres volt, és a mágikus rúnák sosem fognak újra megjelenni. Most döbbsen rá, hogy több napja nem evett, és a mágia által kiszívott ereje nem teljesen tért vissza. Összeszedett hát mindent, amit el bírt vinni, vállára vetette a hatalmas harci kalapácsot, és hazafelé indult.

Sülő nyúl ínycsiklandozó illata csapott az orrába, mikor odaért Drizzt táborához.

– Hát visszatértél utadról – kiáltotta oda barátjának.

Drizzt a törpe szemébe nézett, nem akarta elárulni, mennyire kíváncsi a kalapácsra. – Kívánságodra, jó törpe – hajolt meg mélyen.

– Biztos épp elég embered keresett, hogy tudjad: visszajöttem.

Bruenor csak annyit mondott: "Szükségem volt rád ". A süllő hús láttán bizonyos sürgetőbb szükségletei kerültek előtérbe.

Drizzt mindentudóan elmosolyodott. Ő már evett, és ezt a nyulat csakis Bruenornak készítette. – Velem tartasz? – kérdezte.

Még be sem fejezte a kínálást, Bruenor már mohón nyúlt is a nyúlért.

De aztán hirtelen megállt, és gyanakvóan nézett a drow-ra..

– Mióta vagy itt? – kérdezte idegesen a törpe.
– Ma reggel érkeztem – hazudta Drizzt, hogy meg ne sértse a törpe szertartásának titkos magányát. Bruenor elvigyorodott a válaszra, és marcangolni kezdte a nyulat, miközben Drizzt egy másikat húzott a nyársra.

A drow megvárta, míg Bruenor jóllakik, aztán gyorsan felkapta a harci kalapácsot, mielőtt Bruenor reagálhatott volna.

– Ez túl nagy egy törpének – jegyezte meg Drizzt tárgyilagosan. – Az én vékony karomnak pedig túl nehéz – Bruenorra nézett, aki karbafont kézzel, türelmetlenül topogva állt. – Akkor kinek lesz?
– Nagy tehetséged van hozzá, hogy olyasmibe üsd az orrod, ami nem rád tartozik, drow – felelte a törpe mogorván.

Drizzt válaszul elnevette magát. – A fiúnak, Wulfgarnak?? – kérdezte gúnyos hitetlenkedéssel. Jól tudta, hogy a törpét erős érzelmi szálak kötik az ifjú barbárhoz, bár azt is látta, hogy ezt Bruenor sosem vallaná be nyíltan. – Remek fegyver egy barbárnak. Te magad készítetted?

Ingerkedése ellenére Drizztet valóban lenyűgözte Bruenor mesterségbeli tudása. Bár a fegyver túl nehéz volt neki, így is érezte hihetetlenül jó egyensúlyát.

– Csak egy régi kalapács, semmi több – motyogta Bruenor. – A fiú elvesztette a husángját, márpedig nem jó, ha ilyen vad helyen fegyver nélkül járkal.

– És mi a neve?

– Égisz-agyar – felelte Bruenor gondolkodás nélkül: a név csak úgy előjött belőle. Nem emlékezett rá, de már akkor elhatározta a fegyver nevét, amikor elkántálta a szertartás búvdalában..

– Értem – mondta Drizzt, és visszaadta a kalapácsot Bruenornak. – Öreg kalapács, de a fiúnak jó lesz. Egy

. kis adamantit, mithril, gyémánt biztosan megteszi majd.

– Fogd már be a szád – vakkantotta Bruenor, és zavarában elpirult. Drizzt bocsánatkérően meghajolt.

– Miért volt szükséged a jelenlétemre, barátom? -kérdezte a drow, hogy témát váltson.

Bruenor megköszöri a torkát. – A fiú miatt – morogta halkan.

Drizzt látta, hogy barátjának gombóc van a torkában.

– Tél előtt szabadul – folytatta Bruenor – és nincs megfelelően kiképezve. Olyan erős, mint kevesen, és a menekülő szarvas

kecsességével mozog, de a harcban zöldfűlű.

– Azt szeretnéd, hogy tanítsam? – kérdezte hitetlenkedve Drizzt.

– Én nem tehetem meg! – reccsent fel hirtelen Bruenor. – Ő hét láb magas, és nem sokra menne egy törpe alacsony vágásaival!

A drow kíváncsian méregette dühös társát. Mint mindenki más is, aki közel állt Bruenorhoz, tudta, hogy a törpe és a fiatal barbár között valamiféle kapcsolat alakult ki, csak azt nem tudta, hogy ez milyen mélyre nyúlik.

– Nem azért pátyolgattam öt évig, hogy lecsapja egy bűdös tundra yeti!! – robbant ki Bruenor, akit türelmetlenné tett a drow tétovázása, és ideges lett attól, hogy barátja többre rájött, mint kellett volna. – Akkor hát megteszed?

Drizzt megint elmosolyodott, de ezúttal nem ingerkedésből. Eszébe jutott saját harca a tundra yetikkel öt évvel ezelőtt. A törpe akkor megmentette az életét, és nem ez volt sem az első, sem az utolsó alkalom, hogy adósa lett a törpének. – Az istenek tudják, hogy ennél még sokkal többel tartozom neked, barátom. Hát persze hogy tanítani fogom.

Bruenor helyeslően felmordult, és magához ragadta a másik nyulat.

Wulfgar ütéseinek csengése végigvisszhangzott a törpék termein. Feldühítették azok a következtetések, melyeket kénytelen volt levonni a Catti-brievel folytatott beszélgetésből, így vadul látott munkához.

– Hagyd abba a csapkodást, fiú – hallatszott mögüle egy mogorva hang. Wulfgar sarkonfordult. Olyannyira belefeledkezett a munkájába, hogy nem is hallotta Bruenor érkezését. Önkéntelen megkönnyebbült mosoly terült szét az arcán. De hamar úrrá lett gyengeségén, és magára öltötte a keménység maszkját.

Bruenor felmérte a barbár szálas természetét, izmait, és a szöke szakállkezdemény arany színű arcbőrén. – Lassan már nem is helyénvaló, hogy fiúnak hívjalak – állapította meg a törpe.

– Annak hívsz, aminek akarsz – vágott vissza Wulfgar. – A rabszolgád vagyok.

– Olyan vad a lelked, mint a tundra – mosolyodott el Bruenor. – Te sosem voltál, és soha nem is leszel semmiféle törpének vagy embernek a rabszolgája!

Wulfgart készületlenül érte a törpétől szokatlan bók. Válaszolni

akart, de nem találta a szavakat.

– Én sosem tekintettelek rabszolgának, fiú – folytatta Bruenor. – Azért szolgáltál engem, hogy megfizess a néped bűneiért, én pedig ezért nagyon nagyra tartalak. Most pedig tedd el a kalapácsod – Megállt egy pillanatra, hogy megnézze Wulfgar ügyes munkáját.

– Jó kovács vagy, és érzéked van a kőhöz is, de nem vagy való egy törpebarlangba. Ideje, hogy újra érezd a napot az arcodon.

– Szabadság? – suttogta Wulfgar..

– Ezt a gondolatot verd ki a fejedből! – vakkantotta Bruenor.

Bütykös ujját a barbárra szegezte, és fenyegetően felmordult. – Az ősz utolsó napjáig az enyém vagy, ezt ne feledd el!

Wulfgarnak be kellett harapnia a száját, hogy ne nevéssen. A törpe irgalmasságának és haragos természetének furcsa keveréke, mint mindig, most is elbizonytalanította. Bár már nem döböntette meg. A Bruenor mellett eltöltött négy év megtanította arra, hogy számítsa a hirtelen mogorva kitörésekre – és ügyet se vessen rájuk.

– Fejezd be, ami dolgod van itt – adta ki az utasítást Bruenor. –

Holnap reggel kiviszlek a tanárodhoz, és neki is épp úgy engedelmeskedj, mint nekem.

Wulfgar elfintorodott a gondolatra, hogy újabb valaki szolgálja lesz, de vállalta, hogy aláveti magát Bruornak öt évre és egy napra, s nem akarta megalázni magát esküje visszavonásával. Beleegyezően bólintott.

– Én nem sokat fogok már látni belőled – folytatta Bruenor – ezért most meg kell eskesselek, hogy soha többet nem fogsz fegyvert emelni Tízváros népére!

Wulfgar megkeményítette magát. – Ez nem fog menni – felelte bátran. – Mikor letöltöttem a kiszabott időt, szabad akarátú emberként fogok távozni innen.

– Jól van – egyezett bele Bruenor. Wulfgar makacs büszkesége valójában még növelte a törpe tiszteletét. Bruenor megállt egy pillanatra, hogy végignézzon a fiatal harcoson, és elégedettség fogta el amiatt, hogy önmagának mennyi része volt Wulfgar fejlődésében.

– Azt a vacak botodat széttörted a fejemen – kezdte Bruenor óvatosan. Megköszöri a torkát. A beszélgetésnek ez az utolsó része még a kemény törpének is kellemetlen volt. Nem volt teljesen biztos benne, hogyan kéne viselkednie ahhoz, hogy ne tűnjön szentimentálisnak vagy ostobának. – A tél hamar a nyakadon lesz,

miután innen szabadulsz. Nem küldhetlek ki csak úgy, fegyver nélkül a pusztába – A háta mögé nyúlt, és előszedte a harci kalapácsot.

– Égisz-agyar – mondta mogorván, és Wulfgar felé lökte. – Nem kötöm meg az akaratodat, de a saját lelkiismeretem megkívánja, hogy esküdet vegyem: EZT a fegyvert sosem emeled Tízváros népére!

Ahogy keze a kalapács adamantit nyelére kulcsolódott, Wulfgar már érezte a mágikus kalapács értékét. A gyémánttal feltöltődött rúnák visszaverték a kemence izzását és milliárdnyi fénysugarat szórtak szét a kamrában. Wulfgar törzsének tagjai mindig büszkék voltak a fegyvereik kiválóságára, sokszor az ember értékét is a lándzsája vagy kardja határozta meg, Wulfgar mégsem látott még soha finomságban és erőben az Egisz-agyarhoz fogható fegyvert. Olyan jól állt e kezében, nagysága és súlya olyan jól illett hozzá, mintha egymásnak születtek volna. Azonnal arra gondolt, hogy éjszakákon át fog imádkozni a sors isteneihez, amiért ilyen jutalmat adtak neki. Méltán rászolgáltak hálájára.

Ahogy Bruenor is.

– Esküszöm – nyögte ki végül Wulfgar, mert úgy lenyűgözte a csodás ajándék, hogy szinte a szava is elállt. Eltökélte, hogy ennél többet nem fog mondani, de mire képes volt levenni a szemét a csodálatos kalapácsról, Bruenor már eltűnt.

A törpe magánlakosztálya felé baktatott a hosszú folyosókon, átkozta saját gyengeségét, és remélte, hogy nem találkozik senkivel a népéből. Óvatosan körülnézett, aztán kitörölte a nedvességet a szeméből.

13.

A birtokos ajánlata

Szedd össze az embereidet, és menj, Biggrin – mondta a varázsló az előtte álló hatalmas fagyóriásnak a Cryshal-Tirith tróntermében. – Ne feledd, hogy Akar Kessell seregét képviseled. Ti mentek elsőként arra a környékre, és a ti óvatosságotok a győzelem kulcsa. Ne hibázzatok! Figyelni fogom minden mozdulatotokat!

– Nem hagyunk cserben, uram – felelte az óriás. – A bűvőhely készen fogja várni érkezésedet.

– Bízom bennetek – nyugtatta meg Kessell a roppant parancsnokot. – Most pedig indulj.

A fagyóriás felemelte a letakart tükröt, amit Kesselltől kapott, még egyszer meghajolt gazdája előtt, és kiment a teremből.

– Nem őket kellett volna küldened – sziszegte Errtu, aki láthatatlanul állt a trón mögött a beszélgetés alatt. – A verbeegekre és a fagyóriás vezérre könnyen felfigyelnek egy ember– és törpe-településen.

– Biggrin bölcs vezető – vágott vissza Kessell, akit felmérgesített a démon akadékoskodása. – Elég esze van ahhoz, hogy ne mutakozzon a seregével.

– Az emberek mégis alkalmasabbak lettek volna erre a feladatra, ahogy a Crenshinibon is mutatta neked.

– Én vagyok a vezér! – rikoltotta Kessell. Előhúzta a

kristályszilánkot a köpenye alól és fenyegetően meglepette Errtu felé, de még előre is hajolt, hogy hangsúlyt adjon a mozdulatnak. – A Crenshinibon tanácsot ad, de én döntök! Ne feledd, hol a helyed, hatalmas démon! Én vagyok a szilánk birtokosa, és nem tűröm el, hogy minden lépésemet kétségbe vond.

Errtu vérvörös szemei veszedelmesen összeszűkültek, Kessell pedig fölegyenesegett a trónján, és hirtelen nem is találta olyan bölcs dolognak azt, hogy a démont fenyegetse. De Errtu gyorsan lecsillapodott, belenyugodott Kessell ostoba kirohanásainak kisebb kellemetlenségeibe a hosszútávú haszon érdekében.

– A Crenshinibon a világ hajnala óta létezik – csikorogta a démon mintegy végső érvként. – Ezernyi hadjáratot vezérelt már, sokkalta nagyobbakat annál, mint amire most te készülsz. Talán jobban kéne adnod a tanácsára.

Kessell idegesen megrándult. A szilánk valóban azt tanácsolta, hogy a hamarosan befogandó embereket vesse be a terület első felderítésére. Kessell persze tucatnyi ürüggyel tudta alátámasztani, miért az óriásokat küldte, valójában azonban inkább azért Biggrinére esett a választása, hogy vitathatatlan vezető szerepét megmutassa magának is, a kristálynak is, meg a démonnak is.

– Követni fogom a Crenshinibon tanácsát, mikor helyénvalónak érzem – mondta Errtunak.. Előhúzott egy második kristályt, a Crenshinibon újabb pontos másolatát köpenyének egyik zsebéből. – Vidd ezt egy alkalmas helyre, és hajtsd végre a növesztés szertartását -adta ki az utasítást. – Mikor minden készen áll, egy tükörajtón át csatlakozni fogok hozzád.

– Egy második Cryshal-Tirithet akarsz emelni, míg az első még áll?

– döbönt meg Errtu. – Ez hatalmas energiát szív ki a kristályból!

– Hallgass! – parancsolta Kessell látható remegéssel. –Menj és hajtsd végre a szertartást! A szilánk gondját hagyd rám!

Errtu elvette a másolatot, és mélyen meghajolt. Szó nélkül kiment a teremből. Megértette, hogy Kessell ostoba módon demonstrálja hatalmát a szilánk fölött, a megfelelő önmérséklet és a bölcs hadi taktika kárára. A varázslónak nem volt meg a képessége és tapasztalata egy ilyen hadjárat irányításához, a szilánk mégis támogatta.

Errtu titokban ajánlatot tett a kristálynak, hogy szabaduljon meg Kesselltől, és vegye át őt birtokosának. De a Crenshinibon

visszautasította a démont. Tetszetek neki azok a demonstrációk, amiket Kessell követelt tőle saját bizonytalanságainak enyhítésére a démonnal szembeni gondokkal kapcsolatban.

Bár óriások és trollok között járt, a büszke barbár király tartása nem roppant meg. Gögösen lépett be a fekete torony vasajtáján, és fenyegető morgással tört át a nyomorúságos troli őrsegen. Gyűlölte ezt a boszorkányos helyet, és elhatározta, hogy ügyet sem vet a hívásra, amikor a magányos torony jeges ujjként kiemelkedett a lapos földből. Végül mégsem tudott ellenállni Cryshal-Tirith gazdája hívásának.

Heafstaag gyűlölte a varázslót. Akar Kessell mindenféle törzsbéli szempontból gyenge volt, trükkökkel és démoni hívásokkal helyettesítette az izmok munkáját. És Heafstaag még jobban gyűlölte őt azért, mert nem tudott ellenállni annak az erőnek, amit a varázsló irányított.

A barbár király félrelökte a lecsüngő, gyöngyös zsinórokat, melyek Akar Kessell magán fogadótermét választották le a torony második szintjén. A mágus egy hatalmas szatén párnán hevert a szoba közepén, hosszú, festett körmei türelmetlenül kopogtak a padlón. Több meztelen rabszolgány, kiknek elméjét meghajlította és megtörte a kristály uralma, leste a szilánk birtokosának minden szeszélyét.

Heafstaagot feldühítette, hogy nőket lát rabszolgaságban egy ilyen aprócska, szájalmas férfi-paródiánál. Megfordult a fejében, nem is először, egy hirtelen roham gondolata, hogy hatalmas fejszékét a varázsló koponyájába vágja. De a terem tele volt stratégiaileg elhelyezett paravánokkal és oszlopokkal, és a barbár tudta azt -még ha tagadta is, hogy a mágus akarata megtörheti a haragját – hogy Kessel ölbéli démonja biztosan nincs messze urától.

– Örülök, hogy meglátogattál, nemes Heafstaag -mondta Kessell higgadt, lefegyverző hangon. Errtu és a Crenshinibon ott voltak a keze ügyében. Még a durva barbár király jelenlétében is biztonságban érezte magát. Közönyösen cirógatni kezdte az egyik rabszolgányt, hogy abszolút hatalmával kérkedjen. – Bár jöhetnél volna hamarabb is. Már erőim java része összegyűlt, az első felderítőcsapatok pedig már kimentek.

Előrehajolt a barbár felé, hogy hangsúlyozza mondanivalóját. – Ha nem találok helyet az embereidnek a tervemben – mondta ördögi

kacajjal – akkor egyáltalán nem lesz szükségem rátok.

Heafstaag meg sem rezzent, de még az arckifejezése sem változott.

– Most pedig Jöjj, nagy király – duruzsolta a varázsló. – Ül le, és osztozz asztalom gazdagságában.

Heafstaag ragaszkodott büszkeségéhez, és mozdulatlan maradt.

-Nos, jól van! -vakkantotta Kessell. Öklbe szorította a kezét, és kimondott egy parancsszót. – Kinek tartozol hűséggel?

Heafstaag teste megmerevedett. – Akar Kessellnek -felelte, saját magától is undorodva.

– Mondd csak el újra, ki parancsol a tundra törzseinek.

– Ők engem követnek – felelte Heafstaag – én pedig Akar Kessellt.

Akar Kessell parancsol a tundra törzseinek!

A varázsló kiengedte az öklét, a barbár király pedig megrogyott.

– Nem sok örömet okoz nekem, hogy ezt kell csinálnom veled –

simogatta Kessell festett körmeit. – Tehát ne kényszeríts még egyszer rá – Egy tekercset húzott elő a szatén párna alól, és a padlóra dobta. – Ül ide elé –utasította Heafstaagot. – Mondd el még egyszer a vereségedet.

Heafstaag helyet foglalt a padlón urával szemben, és kigöngyölte a tekercset. Tízváros térképe volt.

14.

Bíbor szemek

Bruenor már újra kellőképpen mogorva volt, mikor Wulfgarért ment másnap reggel. Mégis mélyen megérintette a látvány – bár nem mutatta – ahogy az Egisz-agyar olyan magától értetődően van a fiatal barbár vállán, mintha mindig is ott lett volna – és mindig is oda tartozott volna.

Wulfgar is morcos maszkot öltött. Ezt színleg azzal indokolta, hogy valaki mást is szolgálnia kell ezentúl, ha azonban mélyebben magába nézett volna, felismerte volna, hogy valójában a törpétől való elválás szomorítja el.

Catti-brie a szabad ég alá vezető út utolsó elágazásánál várta őket. – Hát ti aztán elég savanyú páros vagytok ezen a szép reggelen! – mondta, mikor megérkeztek. – De ne féljetek, majd a nap mosolyt csal az arcotokra.

– Úgy nézel ki, mint aki örül annak, hogy elmegyünk – felelte Wulfgar bosszankodva, de felszikkasztó szemének tekintete meghazudtolta dühét. – Ugye tudod, hogy ma itthagynom a törpék városát?

Catti-brie nagyvonalúan intett. – Épp elég hamar itt leszel megint – mosolyodott el. – És örülj, hogy mehatsz. Szükséged lesz ezekre a leckékre, ha el akarod érní a céljaidat.

Bruenor a barbárhoz fordult. Wulfgar még sosem beszélt vele arról, mi lesz, ha majd lejár az ideje, a törpe pedig, bár a lehető legjobban fel akarta készíteni, nem igazán tudott belenyugodni távozási szándékába.

A barbár fenyegetően a lányra nézett, hogy jelezze: a be nem váltott fogadalomról szóló beszélgetésük magánügy. Bár Catti-brie magától sem beszélt volna többet erről a dolgról. Egyszerűen csak élvezte, hogy érzéseket csalogasson ki Wulfgarból.. Catti-brie észrevette a büszke ifjúban lobogó tüzet. Láttá, valahányszor Wulfgar Bruenorra nézett. És akkor is észrevette, amikor a fiú rá, Catti-briere tekintett.

– Én Wulfgar vagyok, Beornegar fia – húzta ki magát. – A Jávorszarvas Törzsében nőttem fel, a Jeges Szelek Völgyének

legjobb harcosaival. Semmit sem tudok erről a tanárról, de igencsak igyekeznie kell, ha engem akar tanítani a harcról!

Catti-brie cinkosan összemosolygott Bruenorral, mikor a törpe és Wulfgar elmentek mellette. – Isten veled, Wulfgar, Beornegar fia – kiáltotta utánuk. – Ha legközelebb találkozunk, észre fogom venni rajtad az alázat leckéjét!

Wulfgar megint rosszallóan nézett vissza, de Catti-brie széles mosolya egy jótányit sem halványult el.

Alig valamivel hajnal után hagyták maguk mögött a bányák sötétjét, és végimentek a sziklás völgyön ahhoz a helyhez, ahol a drow várta őket. Felhőtlen, meleg nyári nap volt, az ég kékjét csak a reggeli pára homályosította el. Wulfgar magasra nyújtózott a szabad levegőn, egészen hosszú izmainak határáig. Az ő népe a nyílt tundra tágas vidékén élt, és most örült, hogy kikerült a törpe-alagutak fojtogató szűkösségéből.

Drizzt Do'Urden már ott volt a megbeszélt helyen, mikor megérkeztek. A drow egy kőtömb árnyékos oldalának támaszkodott, hogy védje magát a nap ragyogásától. Köpenye csuklyáját mélyen az arca elé húzta, további védekezés képpen.. Drizzt ezt származása egyik átkának tekintette: lehetett bármilyen sok év óta a napon, teste soha sem alkalmazkodott tökéletesen a fényhez.

Mozdulatlan maradt, pedig tudatában volt Bruenor és Wulfgar közeledésének. Hadd tegyék meg ők az első lépéseket, gondolta.

Meg akarta nézni, hogyan reagál a fiú az új helyzetre.

Mivel kíváncsi volt a titokzatos alakra, aki tanára és mestere lesz, Wulfgar vakmerően odament hozzá, és megállt közvetlenül a drow előtt. Drizzt a csuklyája árnyékából figyelte, a közeledését, és lenyűgözte a nagydarab ember szálaz izmainak tökéletes összjátéka. A drow eredetileg úgy tervezte, hogy egy ideig jó képet vág a törpe felháborító kéréséhez, aztán valami ürüggyel kimentí magát, és elmegy. De mikor látta a barbár hosszú lépteinek sima ruganyosságát, az ekkora természetű embertől váratlan könnyedséget, Drizzt azon kapta

magát, hogy kezd érdeklődni a fiatalember látszólag határtalan képességeinek kicsiszolása iránt.

Drizzt rájött, hogy a legfájdalmasabb élmény ennél a találkozásnál, mint minden más első találkozásánál is, Wulfgar első reakciója lesz rá. Hogy minél gyorsabban túljusson ezen, hátradobta a csuklyáját, és egyenesen a barbár elé állt.

Wulfgar szemei elkerekedtek az iszonyattól és az undortól. – Egy sötét elf! – kiáltott fel hitetlenkedve. – Egy boszorkányos kutya! – Úgy fordult Bruenor felé, mintha elárulták volna. – Ezt nem kérheted tőlem! Nem kívánom megtanulni gyenge fájának mágikus fűfángjait!

– Csak küzdésre fog tanítani – semmi másra – mondta Bruenor. A törpe számított erre. A legkevésbé sem aggódott, mert Catti-briehez hasonlóan tudta, hogy Drizzt némi szükséges alázatot fog tanítani a túlzottan büszke ifjúnak.

Wulfgar dacosan szortyintott. – Hogy tanulhatnék harcolni egy gyenge elftől?? Az én népem harcosnak született – Nyílt megvetéssel méregette Drizztet. – Nem pedig hozzá hasonló fűfángos kutyanak! Drizzt nyugodtan Bruenorra nézett, hogy tekintetével engedélyt kérjen a nap első leckéjére. A törpe elmosolyodott a barbár tudatlanságán, és beleegyezően bólintott.

A két görbe kard egy szempillantás alatt kint volt a tokjából, és a barbárra szegeződött. Wulfgar csapásra emelte harci kalapácsát. De Drizzt gyorsabb volt. Fegyverei lapjával gyors egymásutánban Wulfgar arcára csapott, vékony vérpatakokat fakasztva. A barbár még alig mozdult, hogy reagáljon, Drizzt ereszkedő ívben megforgatta egyik pengéjét, és Wulfgar térdhajlata felé vágott.

Wulfgarnak sikerült elhúznia a lábát az útból, de mozdulat, ahogy Drizzt erre számított is, kibillentette az egyensúlyából. A drow nemtörődöm mozdulattal visszacsúsztatva szabályait bőrtokjukba, lába pedig a barbár hasának vágódott, mire a fiú a porba hemperedett, a mágikus kalapács pedig kirepült a kezéből.

– Most, hogy már ilyen jól megértitek egymást -jelentette ki Bruenor, leplezve derűltségét, hogy meg ne sértse Wulfgar törékeny egóját – magatokra hagylak benneteket – Kérdően nézett Drizztre, hogy megtudja, a drow elégedett-e a helyzettel.

– Adj nekem néhány hetet – felelte kacsintva Drizzt, és viszonzta a törpe mosolyát.

Bruenor visszafordult Wulfgarhoz, aki már fölszedte az Égisz-agyart, egyik térdén támaszkodva pihent, és üres döbbenettel meredt a drow-ra.. – Fogadd meg a szavát, fiú – figyelmeztette a törpe még egyszer utoljára. – Vagy keselyűeledellé aprít!

Wulfgar öt év óta először nézett Tízváros határán túlra, a Jeges Szelek Völgyének nyílt síkságára, mely szélesen terpeszkedett előtte. Első közös napjuk további részében a drow-val végigmentek a völgyön, Kelvin Halmának keleti nyúlványai mentén. Itt, éppen a hegy északi oldalának alapja fölött volt az a kis barlang, ahol Drizzt berendezkedett.

A néhány börrrel és edénnyel berendezett barlangban nem lehetett fényűzésről beszélni. Az igénytelen drow vándornak azonban ez is jól megfelelt, mert biztosította neki azt az elszigeteltséget és magányt, amit jobban szeretett az emberek piszkálódása és fenyegetése helyett. Wulfgar számára azonban, akinek népe ritkán volt egy helyen egy éjszakánál tovább, a barlang maga volt a luxus. Mikor alkonyodni kezdett a tundra felett, Drizzt a barlang kényelmes homályában felébredt szendergéséből. Wulfgar örült neki, hogy a drow ennyire megbízik benne: alszik, ilyen nyilvánvalóan védtelenül, az első együtt töltött napon. Ez a tény, és Drizzt első leckéje együtt arra indította Wulfgart, hogy elgondolkodjék első kirohásán a sötét elf ellen.

– Akkor hát ma este kezdhetjük a tanulást? – kérdezte Drizzt.

– Te vagy az úr – mondta Wulfgar keserűen. – Én csak rabszolga vagyok.

– Nem vagy jobban rabszolga, mint én – felelte Drizzt. Wulfgar kíváncsian fordult felé.

– Mind a ketten adósai vagyunk a törpének – magyarázta Drizzt. – Én többször is az életemet köszönhettem neki, és ezért beleegyeztem, hogy megtanítsalak téged a harci tudományomra. Te egy esküt követsz, amit az életedért cserébe tettél. Így kénytelen vagy megtanulni, amit nekem meg kell tanítanom. Én senkinek sem vagyok az ura, és soha nem is akarok az lenni.

Wulfgar visszafordult a tundra felé. Még nem bízott meg teljesen Drizztben, bár nem tudta, miért lehet érdeke a drow-nak, hogy barátságot színleljen.

– Együtt fogjuk leróni tartozásunkat Bruenornak -mondta Drizzt. Tudta, mit érezhet a barbár, amikor évek óta először tekint ki a hazájára. – Élvezd ezt az éjszakát, barbár. Menj, amerre tetszik, és jusson megint eszedbe a szél érintése az arcodon. Holnap napnyugtakor kezdünk – Aztán magára hagyta Wulfgart.. Wulfgar nem tagadhatta, hogy értékeli azt a tiszteletet, amit a drow iránta tanúsított..

Nappal Drizzt a barlang hűvös árnyékában maradt, míg Wulfgar felfedezte az új vidéket, és vacsorára vadászott.

Éjszaka harcoltak.

Drizzt fáradhatatlanul gyakorlatoztatta a fiatal barbárt, és mindannyiszor rácsapott szablyája lapjával, valahányszor rés nyílt a fiú védelmén. A párbajok gyakran veszélyessé fokozódtak, mert Wulfgar büszke harcos volt, és feldühödött azon, hogy a drow jobb nála. Ez csak további hátrányba hozta, mert haragja a fegyelmettségnek még csak a látszatát is kisöpörte belőle. Drizzt ezt mindig gyorsan ki is mutatta néhány kardcsapással, ami után Wulfgar rendszerint a földön találta magát.

De Drizzt javára legyen mondvá, hogy sosem ingerelte szándékosan a barbárt, és nem próbálta megalázni. A drow módszeresen végezte munkáját. Látta, hogy az elsőrendű feladat a barbár reflexeinek élesítése és a védekezés fontosságának tudatosítása.

Drizztet valóban lenyűgözték Wulfgar nyers képességei. A fiatal harcosban rejlő hihetetlen lehetőségek csodálatba ejtették. Eleinte tartott attól, hogy a makacs büszkeség és keserűség majd lehetetlenné teszi Wulfgar tanítását, a barbár azonban felnőtt a kihíváshoz.

Felismerte annak az előnyeit, hogy olyan mestertől tanulhat, mint Drizzt, ezért nagyon figyelt. Büszkesége helyett, hogy hátráltatta volna, elhitetvén vele, hogy máris nagy harcos, akinek nincs szüksége tanulásra, inkább ösztönözte, hogy minden lehetőséget megragadjon, ami közelebb viheti becsvágyó céljaihoz. Az első hét végére, mikor fékezni tudta heves természetét, már képes volt hárítani Drizzt némelyik ravasz támadását.

Drizzt keveset mondott ez alatt az első hét alatt, bár időnként kedve lett volna megdicserni a barbárt egy jó hárításért vagy ellentámadásért, vagy csak általában azért a fejlődésért, amit Wulfgar tanúsított ilyen rövid idő alatt. A fiú azon

kapta magát, hogy mohón várja Drizzt megjegyzéseit, mikor valami különösen nehéz manővert hajtott végre, és retteg az elkerülhetetlen kardlaptól, mikor ostobán védtelenül hagyta magát.

A fiatal barbár megbecsülése a drow iránt egyre növekedett. Volt valami a drow-ban, panasz nélküli sztoikus magányában, ami megérintette Wulfgar becsületérzetét. Még nem tudta, miért választotta Drizzt ezt az életet, de amit már látott a drow-ból, az alapján biztos volt benne, hogy valamiféle elvekről van szó.

A második hét végére Wulfgar teljesen ura lett az Égisz-agyarnak, ügyesen forgatta, hogy kivédje a szabályák vágásait, és gondosan kiszámított ellencsapásokkal válaszolt. Drizzt látta a lejátszódó finom változást, ahogy a barbár már nem dühödött fel minden találat után, kezdte felismerni a saját sebezhető helyeit, és számított a következő támadásra.

Mikor Drizzt meggyőződött róla, hogy Wulfgar védekezése megfelelően megerősödött, elkezdte a támadóleckéket. A drow tudta, hogy az ő támadóstílus a Wulfgar számára nem a leghatékonyabb. A barbár sokkal hatásosabban tudta használni páratlan erejét, mint a ravasz cseleket és csavarásokat. Wulfgar népe természettől fogva agresszív harcosokból állt, és az ütés sokkal könnyebben jött náluk, mint a hárítás. A hatalmas barbár egyetlen, jól irányzott ütéssel leteríthetett volna egy óriást.

Csak a türelmet kellett megtanulnia.

Az egyik holdtalan éjszakán, mikor az esti leckére készült, Wulfgar tábortűz lángját vette észre messze kint a síkságon. Megbabonázva figyelte, hogy több másik láng is fellobban: arra gondolt, hogy ezek talán az ő törzsének tüzei.

Drizzt zajtalanul közeledett, a nagy barbár észre sem vette. A drow éles tekintete már jóval azelőtt meglátta tüzeket, mielőtt elég erősek lettek volna ahhoz, hogy Wulfgar is lássa. – A néped megmaradt – mondta, hogy megnyugtassa a fiatalembert.

Wulfgar meglepődött tanítója hirtelen felbukkanását. – Te tudsz róluk? – kérdezte.

Drizzt odaállt mellé, és végigtekintett a tundrán. – Nagy veszteségeket szenvedtek a bryn shanderi csatában – mondta. – Az elkövetkező tél pedig keményen sújtotta a sok nőt és gyereket, akikre nem vadászott már férfi. Nyugat felé menekültek, hogy megtalálják a

rénszarvasokat, és más törzsekkel álltak össze, hogy erősebbek legyenek.. A népek még tartják az eredeti törzsek nevét, de valójában csak kettő maradt meg: a Jávorszarvas és a Medve Törzse.

– Te a Jávorszarvas Törzsébe tartoztál – folytatta Drizzt, mire Wulfgar bólintott. – Az néped jól csinálta a dolgát. Most ők uralják a síkságot, és bár még sok évnek kell elteltie, míg a tundra népe visszanyeri a csata előtti erejét, a fiatalabb harcosok már lassan férfikorba lépnek.

Megkönnyebbülés hullámozott át Wulfgaron.. Félt, hogy a bryn shanderi csata annyira megtizedelte népét, hogy az nem tudott újra talpraállni.. A tundra kétszeresen kemény volt a hideg télben, és Wulfgar gyakran elgondolta, hogy ennyi harcos elvesztése – egyes törzsek az összes férfitagjukat elvesztették – a megmaradt embereket is lassú halálra kárhoztatja.

– Sokat tudsz a népemről – jegyezte meg Wulfgar..

– Sok napot töltöttem el azzal, hogy figyeltem őket -magyarázta Drizzt, miközben azon tűnődött, mire akar kilyukadni a barbár. – Megtanultam a trükkjeiket és módszereiket, amivel fenn tudnak maradni egy ilyen kietlen vidéken.

Wulfgar lágyan felkacagott és megrázta a fejét, mert meghatotta az az őszinte tisztelet, amivel Drizzt a Jeges Szelek Völgyének lakóiról beszélt. Alig két hete ismerte a drow-t, de már eléggé megértette Drizzt Do'Urden jellemét ahhoz, hogy tudja: legújabb felfedezése illik a képbe.

– Fogadni mernék, hogy még el is ejtettél néhány szarvast a sötétben, hogy reggel megtalálják az emberek, akik túl éhesek ahhoz, hogy feszegessék jószerencséjüket..

Drizzt nem felelt a megjegyzésre, de még a tekintetét sem fordította el, de Wulfgar bízott a sejtésében.

– Hallottál Heafstaagról?? – kérdezte a barbár egy kis hallgatás után.

– A törzsem királya volt, sok sebet látott, híres ember.

Drizzt jól emlékezett a félszemű barbárra. Már a név pusztán említésére is tompa fájdalom sajgott a vállába, ahol a hatalmas ember nehéz fejszéje megsebesítette. -Él – felelte Drizzt, leplezve megvetését. – Most Heafstaag viszi a szót egész északon. Nem maradt elég igaz vér, ami szembeszállna vele a harcban, vagy felszólalna ellene, hogy sakkban tartsa.

– Ő hatalmas király – mondta Wulfgar.. Nem hallotta meg a drow

szavaiban a mérget.

– Vad harcos – helyesbített Drizzt. Bíbor tekintete Wulfgarra szegeződött, és a barbárt teljesen meglepte haragos villogása. Wulfgar meglátta a hihetetlen jellemet azokban a bíbor medencékben, azt a belső erőt a drow-ban, melynek tisztasága még a legnemesebb királyt is iriggyé tette volna.

– Egy feddhetetlen jellemű törpe szárnyai alatt nőttél férfivá – szidta a fiút Drizzt. – Hát semmit sem nyertél ebből a tapasztalatból?

Wulfgar megnémult: nem talált szavakat a válaszhoz.

Drizzt úgy döntött: elérkezett az idő, hogy tisztázza a barbár elveit, és megítélje, mennyire érdemes és bölcs dolog a fiatalembert tanítani.

– Egy király erős jellemű és meggyőződésű személy, aki példamutatással vezet, és valóban törődik népe szenvedésével – mondta.

– Nem brutális alak, aki csak azért uralkodik, mert ő a legerősebb. Neked már volt alkalmad megtanulni ezt a különbséget.

Drizzt észrevette Wulfgar arcán a zavart, és tudta, hogy a törpék csarnokaiban eltöltött évek alapjaiban rázták meg azt a talajt, amin a barbár felnőtt. Remélte, hogy Bruenor hite Wulfgar erkölcsi érzékében és elveiben igaznak bizonyul, mert ő is – akárcsak Bruenor évekkel ezelőtt – felismerte az intelligens ember ígéretét, és foglalkoztatni kezdte a fiú jövője. Hirtelen megfordult és elment, hogy magára hagyja a barbárt a válaszok kereséséhez.

– És a lecke? – kiáltott utána Wulfgar, még mindig zavartan és meglepetten.

– Ma estére már megvolt – felelte Drizzt. Nem fordult vissza, de még csak nem is lassított. – Talán ez volt a legfontosabb lecke, amit taníthatok – A drow beleveszett az éjszaka sötétjébe, de a bíbor szemek határozott képe tisztán bevésődött Wulfgar gondolataiba. A barbár visszafordult a távoli tűz felé. És eltűnődött.

15.

A végzet szárnyai

Egy erős szélfúvás leple alatt jöttek, ami a nyílt keleti területek felől rohant Tízváros felé. Ironikus módon ugyanazt az utat követték Kelvin Halma mellett, melyen Drizzt és Wulfgar ment alig egy héttel előbb. De ez a verbeeg csapat dél felé tartott, a lakott terület felé, nem pedig a északra, a tundrára. Bár magasak és vékonyak voltak – az óriások közt a legkisebbek –, azért veszélyes ellenfélnek számítottak.

Egy fagyóriás vezette Akar Kessell roppant hadseregének előretolt felderítőcsapatát. A szél üvöltésében nem lehetett hallani, ahogy teljes sebességgel haladtak a titkos búvóhely felé, melyet ork felderítők találtak a hegység egyik déli, sziklás nyúlványában. A szörnyetegek alig voltak húszan, de mindegyiknél rengeteg fegyver és készlet volt.

Vezetőjük a lehető leggyorsabb tempót diktálta a cél felé. Biggrin – "Nagyvigyor" – volt a neve, ravasz és rendkívül erős óriás volt, akinek felsőajkát leszakította egy farkas, és így örökös, groteszk vigyor forrt az arcára. Ez a csonkulás azonban csak növelte az óriás tekintélyét, mert még a félelem tiszteletét is felébresztette különben engedetlen csapataiban. Akar Kessell személyesen választotta ki Biggrint a felderítőcsapat parancsnokául, pedig azt a tanácsot kapta, hogy egy kevésbé feltűnő csapatot küldjön – mondjuk Heafstaag embereit erre e kényes küldetésre. De Kessell nagyra tartotta Biggrint, és lenyűgözte az, hogy a kis verbeeg csapat mennyi mindent el tud vinni.

A csapat még éjfél előtt elhelyezkedett új szállásán, és azonnal megkezdte az alvóterületek, tárolóhelyiségek és a kis konyha kialakítását. Aztán vártak, hogy megtehessék az első halálos csapást Akar Kessell dicsőséges támadásában Tízváros ellen.

Egy ork futár érkezett minden pár napban, hogy ellenőrizze őket, és átadja a varázsló legújabb utasításait, értesítse Biggrint a következő szállítócsapat haladásáról. Minden Kessell tervei szerint haladt, de Biggrin aggodalommal látta, hogy harcosai egyre mohóbban és

izgatottabban viselkednek minden egyes futár érkezésekor, remélve, hogy elérkezett a nagy masírozás ideje.

De az utasítások mindig ugyanazok voltak: maradjatok elrejtőzve, és várjatok.

Alig két hét alatt a zsúfolt barlang feszült légkörében az óriások minden bajtársiassága elenyészett. A verbeegek a tettek lényei voltak, nem az elmélkedésé, és az unalom elkerülhetetlenül csalódottá és dühössé tette őket. Napirenden voltak a veszekedések, melyek gyakran harcba torkoltak. Biggrin azonban mindig a közelben volt, és általában sikerült véget vetnie a csetepatéknak, mielőtt bárki súlyosabban megsebesült volna. Az óriás pontosan tudta, hogy már nem sokáig bír el a csatára szomjazó bandával. Az ötödik futár egy különösen meleg és kellemetlen napon esett be a barlangba. Ahogy a szerencsétlen ork belépett a közös helyiségbe, azonnal morgó verbeegek fogták körül.

– Mik a hírek? – kérdezte az egyik türelmetlenül. Abban a hitben, hogy Akar Kesselrel elég védelmet tudhat a háta mögött, az ork nyílt daccal nézett szembe az óriással: – Kerítsd elő a vezéredet, katona – parancsolta.

Ekkor hirtelen egy hatalmas kar ragadta meg az orkot a gallérjánál fogva, és durván megrázta. – Kérdeztek, te szemét – mondta egy másik óriás. – Mik a hírek?

A láthatóan megrettent ork dühös fenyegetéssel válaszolt: – A varázsló ezért lenyúzza az irhátokat!

– Én eleget hallottam – morogta az első óriás, és roppant kezét az ork nyaka köré fonta. Felemelte a földről a szerencsétlen teremtményt, mindössze egy kezével. Az ork szájalmasan vergődött és csapkodott, de ez a legkevésbé sem zavarta a verbeeget..

– Tekerd ki azt a koszos nyakát! – kiáltott fel valaki.

– Szedd ki a szemét, és dobd be egy sötét lyukba! -mondta egy másik.

Biggrin lépett be a helyiségbe, és gyorsan áttört a sokadalmon, hogy kiderítse a mozgolódás okát. Nem

volt meglepve, amikor azt látta, hogy az egyik verbeeg kínoz egy orkot.. Valójában a látvány még szórakoztatta is az óriásvezért, de tudta, milyen veszedelmes lenne i felingerelni a lobbanékony Akar Kessellet. Nem egy szemtelen goblint látott már kínhalált halni engedetlenség miatt, vagy egyszerűen csak a varázsló kifacsarodott

ízlésének szórakoztatására. – Tedd le azt a nyomorultat – parancsolta higgadtan Biggrin.. Dörmögések, morgások hallatszottak az óriás körül.

– Verd be a fejit! – kiáltotta ez egyik.

– Harapd le az orrát! – rikkantotta egy másik. Mostanra az ork pofája már felpuffadt a légszomjtól, és már alig vergődött. A verbeeg, aki tartotta, néhány pillanatig állta Biggrin fenyegető tekintetét, aztán a fagy-óriás csizmás lábai elé hajította áldozatát.

– Legyen a tiéd – vicsorgott a verbeeg Biggrinre.. – De ha megint szemtelenkedik velem, befalom!

– Elegem van ebből a lyukból – panaszkodott az egyik hátsó óriás. – Főleg amikor ott van egy egész völgy tele bűdös kis törpékkel, amit el lehetne foglalni! – A morgás még hangosabban folytatódott.

Biggrin körülnézett, és felmérte a fortyogó haragot, ami hatalmába kerített az egész csapatot, és azzal fenyegetett, hogy az egész barlangot egyetlen véres csatatérre változtatja.

– Holnap éjjeltől kezdve kijárunk majd körülnézni -ajánlotta fel Biggrin.. A fagyóriás tudta, hogy ez veszélyes húzás, a másik lehetőség azonban a biztos katasztrófa volt. – Egyszerre csak hárman, és senki se tudjon róla!

Az ork némileg összeszedte magát, él hallotta Biggrin javaslatát. Tiltakozni kezdett, de az óriásvezér azonnal elhallgattatta.

– Pofa be, ork kutya – parancsolta Biggrin, és arra a verbeegre nézett, aki fölemelte az orkot.. – Vagy hagyom, hogy a barátom megegyen!

Az óriások vidám ordítózásba törtek ki, és egymás vállát tapogatták: megint bajtársak voltak. Biggrin visszaadta nekik az akció ígétét, bár a vezér kételyeit korántsem oszlatta el katonái viharos öröme.

Csak úgy röpködtek a levegőben a törpe-receptek, amiket a verbeegek találtak ki – ilyenek, mint "Almás Törpe", meg "Szakállas, Szalonnás és Szeletelt".

Biggrin beleborzongott, mikor arra gondolt: mi lesz, ha a verbeegek véletlenül belebotlanak a kicsi népbe.

* * *

Biggrin hármásával eresztette ki a verbeegeket a barlangból, és csak az éjszakai órákban. Az óriásvezér valószínűtlennek tartotta, hogy a törpék a völgynek erre az északi részére vetődnének, de tudta, hogy így is nagy kockázatot vállal. Megkönnyebbülten sóhajtott fel minden alkalommal, valahányszor a járőrök baj nélkül visszatértek. A verbeegek morálját már csak az is tízszeresére növelte, hogy kimehettek a zsúfolt barlangból. A belső feszültség gyakorlatilag eltűnt, és a harcosok újra lelkesedtek a közeledő háborúért. Kelvin Halmának oldalából sokszor látták Caer-Konig, Caer-Dineval és Termalaine fényeit nyugat felől, de még Bryn Shanderét is délen. A városok láttán elfantáziáltak az jövőendő diadalról, és ezek a gondolatok elegendőnek bizonyultak a várakozás elviseléséhez. Újabb hét múlt el. Minden rendben lévőnek tűnt. Látva a hatalmas javulást, amit apró intézkedése okozott, Biggrin lassan megnyugodott kockázatos döntése után.

De aztán két törpe, akik Bruenortól hallották, hogy jó kő van Kelvin Halmának árnyékában, elmerészkedett a völgy északi végébe, hogy felderítsék a bányászati lehetőségeket. Egy késő délután érkeztek a sziklás hegy déli lejtőjére, és alkonyatra már tábornok vertek egy lapos sziklán, egy gyorsfolyású patak mellett.

Ez az ő völgyük volt, és sok év óta nem történt itt semmi baj. Alig tettek óvintézkedéseket.

Így esett, hogy az első verbeeg őrző, ami elhagyta a barlangot aznap éjjel, észrevette a tábornok fényét és meghallotta a gyűlöletes törpék jellegzetes beszédét.

A hegy másik oldalán Drizzt Do'Urden felnyitotta szemét nappali alvása után. Mikor kilépett a barlangból a sűrűsödő homályba, Wulfgart a szokott helyén találta, amint elgondolkodva nézett a pusztára felé.

– Vagyódsz a hazád után? – tette fel a szónoki kérdést Drizzt. Wulfgar megvonta hatalmas vállát, és távoli hangon felelt: – Meglehet – A barbár számos zavarbaejtő kérdést kényszerült feltenni magának a népéről és szokásaikról, mióta megismerte Drizztet. A drow rejtély volt számára, a harci zsenialitás és a tökéletes önkontroll különös kombinációja. Drizzt képesnek tűnt arra, hogy minden lépését a kéréseketlen morál és a nagyszerű

kaland mércéjéhez mérje.

Wulfgar kérdőn fordult a drow felé. – Miért vagy te itt? – kérdezte hirtelen.

Most Drizzt volt az, aki elgondolkodva meredt a sötétbe. Az éjszaka első csillagai már megjelentek, tükörképük élesen csillogott az elf szemeinek tavában. De Drizzt most nem látta a csillagokat: elméje régi képeket idézett fel a földalatti, fénytelen drow városokról.

– Emlékszem – Drizzt tisztán látott, mert a szörnyű emlékek mindig élénken megmaradnak – mikor először láttam meg a felszíni világot. Akkor még sokkal fiatalabb voltam, egy nagy fosztogatócsapat tagja. Egy titkos barlangon át jöttünk elő, és lecsaptunk egy kis elf falura – A drow beleborzongott a beléje villanó képekbe. – A társaim levágtak mindenkit az erdei elf klánból. Minden nőt. Minden gyereket.

Wulfgar növekvő iszonyodással hallgatta. Az a rajtaütés, amiről Drizzt mesélt, akár a Jávorszarvas vad törzsének akciója is lehetett volna.

– Az én népem öl – folytatta Drizzt komoran. – Irgalom nélkül – Wulfgarra nézett, hogy megbizonyosodjék róla: a barbár jól megértett.

– Hidegvérrel.

Egy pillanatig hallgatott, hogy a barbár felfoghassa a szavai teljes súlyát. A hideg gyilkosok egyszerű, mégis meghatározó leírása zavarba ejtette Wulfgart.. Ő szenvedélyes harcok közt nevelkedett, akiknek egyetlen célja az életben a hadi dicsőség hajszolása volt – Tempos dicsérete a küzdelem által. A fiatal barbár egyszerűen nem tudta megérteni ezt az érzelmentes gonoszságot. Bár el kellett ismernie, hogy ez igen csekély különbség. Drow vagy barbár, a hadjárat eredménye ugyanaz.

– A démoni istennő, akit szolgálnak, nem hagy helyet semmilyen más fajnak – magyarázta Drizzt. – Főleg más elf fajoknak sem.

– De hát ebben a világban sosem fogadnak be – mondta Wulfgar.. – Biztosan te is tudod, hogy az emberek örökké tartani fognak téled.

Drizzt bólintott. – A legtöbben igen – ismerte el. – Keveset mondhatok barátomnak, mégis elégedett vagyok. Látod, barbár, így is megkapom a saját megbecsülésemet, büntudat és szégyen nélkül – Felállt, és elindult az éjszakába. – Gyere – mondta a fiúnak. – Ma este harcoljunk jól, mert elégedett vagyok képességeid fejlődésével,

és leckéidnek ez a része hamarosan végetér..

Wulfgar még egy pillanatig ott ült, és gondolkozott. A drow kemény, és anyagi értelemben üres életet élt, mégis gazdagabb volt, mint bárki, akit Wulfgar valaha ismert. Drizzt ragaszkodott az elveihez a szorító körülmények ellenére, önként elhagyta saját népének megszokott világát, hogy egy olyan másik világban éljen, ahol sosem fogják elfogadni és értékelni.

A távozó elf után nézett, aki már csak árny volt a homályban. – Talán mi ketten nem is vagyunk olyan különbözőek – motyogta magában.

– Kémek! – suttogta az egyik verbeeg..

– Elég eszetlenek, hogy tűzzel kémkednek – mondta egy. másik.

– Csapjuk agyon őket! – indult az első a fény felé.

– A főnök azt mondta, hogy ne! – emlékeztette a harmadik a másik kettőt. – Nekünk figyelni kell, nem csapkodni!

Elindultak lefelé a sziklás ösvényen a törpék kis tábora felé, olyan halkan lopózva, ahogyan csak tudtak, minek következtében olyan csendesek voltak, mint egy kölavina.

A két törpe tudta, hogy valaki vagy valami közeledik.

Elővigyázatosság képpen előhúzták fegyverüket, bár úgy gondolták, hogy Wulfgar és Drizzt, vagy esetlen caer-konigi halászok látták meg a tüzüket, és most csatlakozni akarnak hozzájuk a vacsoránál.

Mikor a tábor láthatóvá vált alattuk, a verbeegek látták, hogy a törpék szilárdan, kezükben fegyverrel állnak.

– Észrevettek minket! – mondta az egyik óriás, és lebukott a sötétbe.

– Jaj, fogd be a szád – szólt a második.

A harmadik óriás, aki épp olyan jól tudta, mint a második, hogy a törpék még nem tudhatják, kik ők, megragadta a második vállát, és gonoszul kacsintott. – Ha megláttak minket – érvelt – akkor kénytelenek vagyunk lecsapni őket!

A második óriás halkan felkuncogott, nehéz husángját a vállára vetette, és elindult a tábor felé.

A törpék teljesen megdöbbenek, mikor a verbeegek lezúdultak a táborukra és körülvették őket. De egy sarokbaszorított törpe épp olyan kemény, mint bármi más a világon, ezek pedig a Mithril Csarnok klánjából származtak, és egész életükben a könnyörtelen

tundra ellen harcoltak. Ez a csata nem lesz olyan könnyű, mint ahogy a verbegek gondolták.

Az első törpe elkerült egy nehézkes csapást a vezető verbeegtől, aztán kalapácsával a szörnyeteg lábfejére csapott. Az óriás ösztönösen felemelte sebesült lábát, és féllábon ugrált, a tapasztalt törpe harcos pedig azonnal ledöntötte a térdére mért csapással.

A másik törpe gyorsan reagált, kalapácsát hajszálnyi pontossággal hajította el, és szemén találta a másik verbeeget..

De a harmadik, aki a legokosabb volt mind közül, felkapott egy követ, mielőtt rohamozott volna, és hatalmas erővel viszonozta a törpe dobását. A kő a szerencsétlen törpe halántékáról pattant le, és a nyakát oldalra csapta. A feje a vállára nyaklott, és holtan zuhant a földre.

Az első törpe hamarosan végzett volna az óriással, amit leterített, de a harmadik szörnyeteg már rajta is volt. A két harcoló fél hártott, visszatámadott, és tulajdonképpen még a törpe is volt előnyben. Ez az előny azonban csak addig tartott, míg a szemendobott óriás eléggé magához nem tért ahhoz, hogy közbevesse magát.

A két verbeeg ütései csak úgy záporoztak a törpére. Egy rövid ideig sikerült elkerülnie őket, de aztán vállon találták és hátraesett. Hamar összeszedte magát, mert kemény volt, mint a kő, de egy nehéz csizma lépett rá és szegezte a földhöz.

– Taposd széjjel! – vicsorgott a sebesült óriás, akit a törpe tett csúffá.

– Aztán megfőzzük!

– Nem főzzük meg! – morogta az óriás, aki a törpén állt. Lassan kiszorította a szuszt szerencsétlen áldozatából.

– Biggrin főz meg minket, ha rájön! – A másik kettő valóban megrettent, mikor emlékeztették őket brutális főnökük haragjára. Reménytelenül néztek ravaszabb társukra megoldásért.

– Berakjuk őket meg a holmijukat egy sötét lyukba, és nem beszélünk erről többet.

Sok mérföldre keletre magányos tornyában Akar Kessell türelmesen várt. Ősszel az utolsó – és legnagyobb -kereskedőkaravánok térnek vissza Tízvárosba Luskanból, tele kincsekkel és készletekkel a hosszú télre. Roppant seregei akkora már összegyűlnek, és

elindulnak, hogy dicsőségesen elpusztítsák a szálnalmas
halásznépséget. A könnyű győzelem pusztá gondolata is jólesően
megborzongatta a varázslót.
Nem tudhatta, hogy a háború első csapása már megesett.

16.

Sekély sírok

Mikor Wulfgar nemsokkal dél előtt felébredt, kipihenten az éjszakai munka után, meglepetten látta, hogy Drizzt is fent van, és hosszú útra csomagol.

– Ma újfajta leckébe kezdünk – magyarázta Drizzt a barbárnak. – Indulunk, amint ettél valamit.

– Hová?

– Először a törpebányákhoz – felelte Drizzt. – Bruenor biztosan látni akar, hogy fel tudja mérni, mennyit fejlődöttél – mosolygott rá a barbárra. – Nem fog csalódni.

Wulfgar elmosolyodott, mert bízott benne, hogy újonnan szerzett ügyessége a kalapáccsal még a zsémbes törpét is lenyűgözi. – És aztán?

– Termalaine-ba, a Maer Dualdon partjára. Van ott egy barátom. Egy a kevésből – tette hozzá gyorsan egy kacsintással, mire Wulfgar elmosolyodott. – Agorwal a neve. Szeretném, ha találkoznál néhány emberrel Tízvárosból, hogy jobban megítélhesd őket.

– Mit kéne megítélnem? – kérdezte Wulfgar mérgesen. A drow sötét, mindentudó tekintete szinte beléhatolt. Wulfgar tudta, mit forgat a fejében Drizzt. A sötét elf megpróbálja személyes közelségbe hozni azt a népet, amit a barbárok ellenségüknek kiáltottak ki, hogy megmutassa Wulfgarnak az emberek, nők, gyerekek mindennapi életét, akik az áldozatai lettek volna, ha a harc a domboldalban másként fordult. Wulfgar, aki nem félt semmilyen harcban, most félt szembenézni ezekkel az emberekkel. A fiatal barbár már kezdte megkérdőjelezni harcisa népének erényeit: az ártatlan arcok, amikkel találkozni fog a városokban, melyeket a népe csak úgy kiválasztott, hogy felégesse, bízást elpusztítják régi világának alapjait.

A két útítárs nem sokkal később elindult Kelvin Halmának keleti ösvényein. Poros szél fűjt kitaratóan keletről, és szúrós homokszemekkel bombázta őket, mikor áthaladtak a takaratlan hegyoldalon. Bár a ragyogó nap különösen fárasztotta Drizztet, erős tempót diktált, és nem állt meg pihenni.

Késő délután, mikor végre megkerülték a déli nyúlványt, fáradtak voltak, de jókedvűek.

– A bányák védelmében el is felejtettem, milyen gonosz tud lenni a tundrai szél! – nevetett Wulfgar..

– A völgy pereme alatt már védve leszünk – mondta Drizzt.

Megveregette az oldalán az üres vizestömlőt.. -Gyere, tudok egy helyet, ahol megtölthetjük, mielőtt tovább megyünk.

Nyugat felé vezette Wulfgart, a hegy keleti lejtői alatt. A drow ismert egy jeges patakot nem messze innen, melynek vizét Kelvin Halmának fenti hava táplálta.

A patak vidáman csörgedezett a köveken. A közelben madarak csicseregtek, egy hiúz osont el zajtalanul. Minden rendben lévőnek tűnt, mégis, mikor a lapos kőhöz értek, melyen gyakran táboroztak az utazók, Drizzt érezte, hogy itt valami nagyon nem jó. Valami kézzel fogható jel után kutatott, ami megerősíthette volna növekvő gyanúját.

Wulfgar viszont hasravágódott a kövön, és izzadt, poros arcát mohón a vízbe merítette. Mikor azonban kiemelte a fejét, vörös foltokat vett észre a sziklán, és követve a véres nyomot, talált egy darab szőrös bőrt, mely megakadt egy éles sziklacsúcsban éppen a patak fölött.

Mivel mindketten ügyes nyomkövetők voltak, a barbárnak és a vándornak nem sok nehézséget okozott kitalálni, hogy nem is olyan régen itt csata zajlott. A bőrdarabon lévő durva szőrt szakállként azonosították, amiről természetesen eszükbe jutottak a törpék.

Három pár óriás méretű lábnyomot leltek a közelben. Követve az érintő nyomvonalakat, melyek dél felé vezettek egy homokos folthoz, hamarosan megtalálták a sekély sírokat.

– Nem Bruenor – mondta komoran Drizzt, mikor megvizsgálta a két holttestet. – Fiatalabb törpék: Bundo, Fellhammen fia, és Dourgas, Komorkard Argo fia, azt hiszem.

-Akkor hát siessünk a bányákhoz -javasolta Wulfgar..

– Hamarosan – felelte a drow. – De előbb még meg kell tudnunk egyet s mást arról, mi történt itt, és talán ez a mostani az egyetlen lehetőségünk. Ezek az óriások csak átmentek itt, vagy tanyát ütöttek valahol a környéken? És vajon többen is vannak?

– Szólni kell Bruenornak – ellenkezett Wulfgar..

– Szólni fogunk – mondta Drizzt. – De ha ez a három még a közelben van, és szerintem itt kell lenniük, mivel vették a fáradságot,

hogy elássák az áldozataikat, akkor lehet, hogy éjszaka visszajönnék – Nyugat felé terelte Wulfgar tekintetét, ahol az ég már kezdett alkonyi rózsaszínbe fordulni. – Készen állsz a harcra, barbár? Wulfgar elszánt mordulással levette válláról Égiszagyart, és megsimította az adamantit nyelet. – Majd meglátjuk, ma éjszaka kié lesz a győzelem.

Egy sziklaorom rejtékébe húzódtak, és vártak, míg a nap a láthatár alá bukott, és a sötét árnyak éjszakába mélyültek.

Nem kellett soká várniuk, mert ugyanazok a verbeeg, akik megölték a törpéket, ma az elsők voltak, akiket kieresztettek a barlangból, és most friss áldozatokat kerestek. Az őrjárat hamarosan ott csörtetett a hegy lejtőin, és kibukkant a patak melletti lapos sziklára.

Wulfgar már indult volna rohamra, de Drizzt visszafogta, mielőtt még elárulta volna pozíciójukat. A drow-nak is leghőbb vágya volt megölni ezeket az óriásokat, de látni akarta, hogy nem tudhatnak-e meg valamit arról, miért jöttek ide először.

– A fene egye meg! – morgott az egyik óriás. – Most nincs egy darab törpe se!

– Rohadt balszerencse – dörgött a másik. – Pedig ez az utolsó esténk itt kint – A többiek kíváncsian néztek rá.

– Holnap megjön a másik csapat – magyarázta a verbeeg. – Kétszer annyian leszünk, tele bűdös orkok-kal és ogrékkal, és a főnök nem enged ki minket, amíg minden meg nem nyugszik megint.

– Még többen leszünk abba a bűzös lyukba! – panaszkodott a másik.

– Akkor menjünk – mondta a harmadik. – Itt nincs semmi, ne vesztegezzük az időnket.

A két kalandozó a szikla mögött reflexszerűen megmerevedett, mikor az óriások a távozásról kezdtek beszélni.

– Ha el tudunk jutni ahhoz a sziklához – vélte Wulfgar, és épp arra a köre mutatott, amit a verbeeg is felhasználtak előző esti rajtaütésükhöz – akkor rajtuk lehetünk, még mielőtt felfogják, hogy itt vagyunk! – fordult izgatottan Drizzt felé, de hátrahőkölt, amikor meglátta a drow tekintetét. A bíbor szemekben olyan vágyakozó tűz égett, amelyet Wulfgar még sosem látott.

– Csak hárman vannak – mondta Drizzt olyan törékeny nyugalommal, ami kirobbanással fenyegetett. –Nincs szükségünk meglepetésre.

Wulfgar nem egészen tudta, hogyan értelmezze ezt a váratlan változást a sötét elfben.. – Te tanítottál arra, hogy minden előnyt ki kell használni – mondta óvatosan.

– A harcban igen – felelte Drizzt. – De ez bosszú. Hadd lássanak meg minket, hadd érezzék a küszöbön álló végzet rettenetét! – A szabályák hirtelen megjelentek karcsú kezében, és mikor kilépett a szikla mögül, határozott lépteit a halál tántoríthatatlan ígérését hordozták.

Az egyik óriás felordított meglepetésében, és mindhárman megdermedtek, mikor meglátták az elébük lépő drow-t. Zavartan és nyugtalanul alkottak védekező vonalat a lapos kövön. A verbeek hallottak már drow legendákat, olyanokat is, mikor a sötét elfek egyesítették erőiket az óriásokkal, Drizzt hirtelen felbukkanása azonban teljes meglepetésként érte őket.

Drizzt élvezte ideges rángatózásukat, és visszafogta magát, hogy kiélvezze a pillanatot.

– Mit akarsz? – kérdezte az egyik óriás óvatosan.

– A törpék barátja vagyok – felelte Drizzt sátáni kacajjal. Wulfgar is előugrott mellette, mikor az egyik óriás habozás nélkül rohamra indult. Drizzt azonban megállította a fajzatot. Egyik szablyáját előreszegezte, és halálos nyugalommal kijelentette: – Halott vagy – A verbeeket egyszeriben bíbor lángok nyaldosták körül. Az óriás rémülten felordított, és visszahátrált egy lépést, de Drizzt módszeresen követte.

Ellenállhatatlan vágy tört Wulfgarra, hogy elhajítsa a harci kalapácsot, mintha Égisz-agyar a saját akaratát érvényesítette volna. A fegyver átsüvített a levegőn, a középén álló óriásba vágódott, és a vízbe lökte széttört testét.

Wulfgar maga is megdöbbsent a dobás halálos erején, de aggódott, hogyan fog szembeszállni a harmadik óriással egy szál törrel, mert csak az maradt nála. Az óriás felismerte előnyét, és azonnal rohamozott. Wulfgar a törért nyúlt.

De Égisz-agyart találta, ami mágikus úton visszatért a kezébe.

Fogalma sem volt erről a különös erőről, amit Bruenor belebűvölt a fegyverbe, de most nem is volt ideje ezen gondolkodni.

A legnagyobb óriás félt ugyan, de nem volt merre menekülnie, így minden-mindegy alapon nekitámadt Drizztnak, amivel újabb előnyhöz juttatta az elfet.. A szörnyeteg magasra emelte nehéz

husángját, még el is túlozta a mozdulatot dühében, mire Drizzt villámgyorsan átszúrt a börtunikán az óriás védtelenül hagyott hasába. Az óriás egy árnyalatnyi tétovázással folytatta a hatalmas csapást, a fúrge drow-nak azonban még rengeteg ideje volt, hogy kitérjen előle. Ahogy az ütés lendülete kibillentette az óriást az egyensúlyából, Drizzt újabb két lyukat döfött a vállába és a nyakába. – Figyelsz, fiú? – kiáltott oda vidáman Wulfgarnak.. -Úgy harcol, mint a tieid.

Wulfgart alaposan lekötötte a maradék egy óriás. Könnyedén háritotta Égisz-agyarral a szörnyeteg erőteljes csapásait, de azért néha a mellette folyó csatára is rá tudott pillantani. A jelenet komor emlékeztető volt arra, hogy milyen értékes dolgokat tanult Drizzt-től, mert a drow most játszott a verbeeggel, a saját féktelen haragját fordította ellene. A szörnyeteg újra és újra halálos csapásra készült, Drizzt azonban mindannyiszor gyorsan szúrt, aztán eltáncolt. Tucatnyi sebből folyt a verbeeg vér, és Wulfgar tudta, hogy Drizzt bármelyik pillanatban végezhet a munkájával. Meglepte őt, hogy a sötét elf élvezi a kínzó játékot.

Wulfgar még nem támadott neki ellenfelének, húzta az időt, ahogy Drizzt-től tanulta, hogy a dühödt verbeeg kifárasza magát. Már látta is, hogy az óriás csapásai ritkábbak és gyengébbek. Végül az izzadságtól csillogó, ziháló óriás túl sokáig találta leengedni kalapácsát, és védtelen maradt. Égisz-agyar ütött egyszer, ütött kétszer, és az óriás ernyedten rogyott össze.

A Drizzttel harcoló verbeeg most már féltérden volt, a drow átvágta az egyik térdinát. Mikor Drizzt látta, hogy Wulfgar óriása összeesik, úgy döntött, hogy ő is véget vet a játéknak. Az óriás tett még egy hiábavaló csapást, Drizzt pedig beszúrt a lendülő fegyver mögött, ezúttal teljes súlyával. A penge átszúrta az óriás nyakát, és onnan fölfelé az agyába hatolt.

* * *

Később, amikor Wulfgarral szemügyre vették munkájuk eredményét, Drizzt kimondta, ami a szívét nyomta:

– A kalapács? – Csak ennyit kérdezett.

Wulfgar az Égisz-agyarra nézett, és vállat vont. – Nem tudom –

válaszolta őszintén. – A saját mágiájából jött vissza a kezembe! Drizzt magában elmosolyodott. Tudta. Milyen remekművet készített Bruenor, gondolta. És hogy szeretheti ezt a fiút, ha ilyen értékes ajándékot adott neki!

– Egy húszas csapat verbeeg jön – morogta Wulfgar..

– És másik húsz van itt már most – tette hozzá Drizzt.

– Menj egyenesen Bruenorhoz – mondta. – Ez a három éppen most jött a rejtékhelyükről: nem lesz nehéz visszakövetni a nyomukat, és megtudni, hol vannak a többiek.

Wulfgar beleegyezően bólintott, de aggódva tekintett Drizztre.. Az a különös izzás, amit a drow szemében látott, mielőtt megtámadták a verbeegeket, nyugtalanította a barbárt. Nem volt egészen biztos benne, milyen merészségekre ragadtathatja magát a drow. – És mit akarsz csinálni, amikor megtalálod a bűvőhelyet?

Drizzt nem szólt semmit, csak szárazon elmosolyodott, csak növelve a barbár bizonytalanságát. Végül mégiscsak csillapította Wulfgar aggodását. – Légy ugyanitt reggel. Nyugodt lehetsz, nem kezdem el a mókát nélküled!

– A hajnal első fénye előtt visszaérek – felelte komoran Wulfgar.. Sarkonfordult, és eltűnt a sötétben. Olyan gyorsan ment, ahogy csak a lába bírta.

Drizzt is elindult, követte a három óriás nyomait nyugat felé Kelvin Halmának oldalában. Végül óriások mély hangja ütötte meg a fülét, és nem sokkal később már látta is a sietősen összetákolt faajtókat, melyek a rejtékhelyet jelezték, bár ravasz módon bokrokkal is álcázták őket félúton fent a sziklás hegylábazon.

Drizzt türelmesen várakozott, és hamarosan egy másik, három óriásból álló őrzőjáratot látott kilépni a rejtékhelyről. Aztán később, mikor ők visszatértek, egy harmadik csapat indult el. A drow próbálta figyelni, hogy nem lépett-e életbe valami riadó az első őrzőjárat hiányzása miatt. De a verbeegek mindig is trehányak és megbízhatatlanok voltak, és Drizzt az elkapott beszédfoszlányokból úgy vette ki, hogy az óriások azt hiszik: társaik vagy eltévedtek, vagy egyszerűen dezertáltak. Mikor a drow néhány órával később továbbindult, hogy előkészítse további terveit, tudta, hogy a meglepetés ereje még mindig az ő oldalán van.

Wulfgar rohant az éjszakában. Átadta az üzenetet Bruenorak, aztán azonnal visszaindult északra. Hosszú léptei több mint egy órával az első napsugár előtt eljuttatták a lapos kőhöz, még mielőtt Drizzt visszaért. Wulfgar visszahúzódott a kőszirt mögé várakozni: percről percre egyre jobban aggódott a drow miatt.

Végül, amikor már nem bírta tovább a feszültséget, megkereste a verbeegek nyomait és követni kezdte őket a búvóhely felé, elszánva arra, hogy megnézi, mi történt. Alig lépett tízet, mikor egy kéz érintette meg a fejét hátulról. Ösztönszerűen megpördült, hogy szembenézzen támadójával, de meglepetése örömbé fordult, amikor megpillantotta Drizztet.

Drizzt nem sokkal Wulfgar után ért a találkozóhelyre, de elbűjt, és figyelte, hogy a barbár megbízik-e megállapodásukban, vagy úgy dönt, hogy a saját kezébe veszi az ügyet. – Sose kételkedj egy megbeszélte találkozóban, míg el nem múlt az ideje – fedtte a drow Wulfgart, bármennyire is meghiúsította a barbár aggodalma iránta.

De Wulfgar már nem válaszolhatott, mert hirtelen egy ismerős, mogorva hangot hallottak: – Hol vannak azok röfögő óriások? Hadd vágom le őket! – kiáltotta Bruenor a lapos kőről mögöttük. A feldühödött törpék hihetetlen sebességre képesek. Bruenor klánja alig egy óra alatt összegyűlt, és már indultak is a barbár után, majdnem olyan gyorsan, mint az ő hosszú léptei.

– Jó, hogy jöttetek – kiáltotta vissza Drizzt, és visszaindult a törpéhez. Bruenor komor elégtétellel méregette a három halott verbeeget. Ötven vastekintetű, harcrakész törpe, több mint a fél klán állt a vezére körül.

– Elf– üdvözölte Bruenor Drizztet a szokott módon. –Tanyájuk van, ugye?

Drizzt bólintott. – Egy mérföldre keletre innen, de ne emiatt aggódj elsősorban. Az óriások nem mennek sehova, viszont vendégeket várnak, épp mára.

– A fiú mondta – szólt Bruenor. – Egy húszfős csapatot

– Meglengette a fejszéjét. – Valahogy az az érzésem, nem fognak eljutni a búvóhelyig! Lehet valamit tudni arról, hogy merrefelé jönnek?

– Csak észak vagy kelet felől érkehetnek – vélte Drizzt. – Valahol a Jégyszél Hágón át, a Lac Dinnershere északi végét megkerülve. Akkor hát üdvözölni fogod őket a népeddel?

– Hát hogyné – felelte Bruenor. – Lejtvölgyön biztosan átmennek – pislogott. – Te mit tervezel? – kérdezte Drizzt. – És mi lesz a fiúval?

– A fiú velem marad -jelentette ki Drizzt. – Pihenésre van szüksége. Mi majd figyeljük a rejtekhelyet.

Drizzt tekintetének mohó csillogása azt sugallta Bruenornak, hogy valószínűleg nem csak egyszerű figyelésről lesz szó. – Őrült elf-motyogta a bajusza alatt.

– Biztos egymaga akar elbánni minddel – Megint kíváncsian a halott óriásokra tekintett. – És győzni! – Aztán Bruenor szemügyre vette a két hőst: megpróbálta összepasszítani a verbeegek sebeit a kétféle fegyverrel.

– A fiú kettőt terített le – mondta Drizzt a törpe ki nem mondott kérdésére.

Ritka mosolyainak egyike jelent meg Bruenor arcán.

– Ő kettőt, te meg egyet, mi? Megcsúszott a nyelved, elf!

– Ugyan már! – torkollta le Drizzt. – Láttam, hogy szüksége van erre a kis gyakorlásra!

Bruenor megrázta a fejét: őt magát is meglepte, hogy ennyire büszke Wulfgarra, bár persze ezt nem mondta meg a fiúnak, nehogy elbizakodottá tegye.. – Megcsúszott a nyelved! – kiáltotta megint, mikor elindult a klán élén. A törpék ritmusos kántálásba kezdtek, egy ősi dallamba, mely valaha elveszett hazájuk ezüstös csarnokaiban zengett.

Bruenor visszanézett két barátjára, és komolyan elgondolkodott rajta, mi fog maradni az óriások búvóhelyéből, mire ő és törpéi visszatérnek.

17.

Bosszú

A nehéz tehet cipelő törpék fáradhatatlanul masíroztak tovább. Harcra készen meneteltek, némelyek nehéz csomagot hurcoltak, mások súlyos fagerendákat.

A drow tippje az erősítés érkezésének irányáról az egyetlen lehetséges megoldásnak tűnt, és Bruenor pontosan tudta, hol várja őket. Csak egy út volt, ami könnyű bejárást biztosított ide: Lejtvölgy, mely egy szinten volt a tundrával, viszont lejjebb, mint a hegy déli lejtői.

Bár pihenés nélkül mentek fél éjszaka, és egész reggel, a törpék azonnal munkához láttak. Fogalmuk sem volt, mikor érkeznek az óriások, bár valószínűleg nem nappal: biztosak akartak lenni benne, hogy minden készen áll. Bruenor el volt szánva rá, hogy gyorsan csap le, minimális veszteségekkel. Felderítőket állított a hegyoldal magasabb pontjaira, másokat pedig kiküldött a pusztára. A csapata maradéka Bruenor irányítása alatt előkészítette a terepet a rajtaütéshez. Az egyik csapat csapdaárkot ásott, egy másik a magukkal hozott fagerendákból két hatalmas hajítógépet ácsolt. Nyílpuskások keresték a legjobb helyeket a közeli hegyoldal kőtömbjei közt, ahonnan a legjobban tudnak célózni.

Rövidesen minden elkészült. De a törpék még mindig nem pihentek. Átfésülték az egész terepet, hogy kihasználhassanak minden kínálkozó előnyt a verbegekkel szemben.

Később, mikor a nap már lefelé szállt a láthatáron, az egyik őrszem a hegyen szólt, hogy porfelleget lát kelet felől. Hamarosan a pusztáról is visszajött az egyik felderítő, és jelentette, hogy húsz verbeeg, néhány ogre, és legalább egy tucat ork közeledik Lejtvölgy felé. Bruenor jelzett a nyílpuskásoknak rejtekhelyükön. A hajítógépek legénysége megvizsgálta a gépek álcázását, és tett még néhány utolsó simítást. Aztán a klán legerősebb harcosai, köztük maga Bruenor, kis gödrökbe ásták be magukat Lejtvölgy kijárt ösvénye mentén, és úgy vágták ki a gypedarabokat, hogy vissza tudják húzni maguk fölé.

Ők mérik majd az első csapást.

Drizzt és Wulfgar Kelvin Halmának kötőmbjei között helyezkedtek el az óriások barlangja felett. A drow csak amiatt aggódott Bruenorékát illetően, hogy esetleg néhány óriás előre megy fogadni az érkező erősítést, és így elrontja a törpék meglepetését.

Néhány eseménytelen óra után Drizzt aggodalmai beigazolódtak. A drow a párkány árnyékában pihent, míg Wulfgar megfigyelés alatt tartotta a barlangot. A barbár alig látta a bokrok mögé rejtett ajtókat, de tisztán hallotta a sarokvas nyikordulását, valahányszor valamelyik kinyílt. Várt néhány pillanatot, mielőtt riasztotta a drow-t, hogy meggyőződjön róla: valóban kijöttek az óriások a barlangból.

Aztán hallotta őket beszélni a nyitott ajtó sötétjében, és egyszerre csak fél tucát verbeeg bukkant elő. Drizzt felé fordult, de az örökéber drow már ott is állt mögötte, és hunyorogva nézte az óriásokat a fényben.

– Nem tudom, mire készülnek – mondta Wulfgar..

– Keresik eltűnt társaikat – felelte Drizzt. Ő élesebb hallásával a beszélgetés néhány részletét tisztán kivette, még mielőtt az óriások kijöttek volna. Ezeket a verbegeket úgy utasították, hogy legyenek a lehető legkörültekintőbbek, de találják meg a régóta késében lévő őrzőjelet, vagy legalábbis határozzák meg, merre tűntek el. Még aznap éjszakára vissza kellett térniük, vagy az eltűntekkel, vagy nélkülük.

– Figyelmeztetnünk kell Bruenort – mondta Wulfgar..

– Ez a csapat már rég megtalálta a halott társakat, és riasztotta a barlangot, mielőtt visszaérnénk – felelte Drizzt. – Amellett azt hiszem, hogy Bruenornak már így is van épp elég óriása, akikkel el kell bántani.

– Akkor mit tegyünk?? – kérdezte Wulfgar.. – Az biztos, hogy tízszer nehezebb lesz legyőzni a barlangot, ha számítanak a bajra – A barbár észrevette, hogy az a furcsa izzás megint ott van a drow szemében.

– A barlangiak semmivel sem lesznek okosabbak, ha ezek az óriások nem térnek vissza – mondta Drizzt tárgyilagosan, mintha hat verbeeg megállítása csak amolyan jelentéktelen akadály lenne. Wulfgar hitetlenkedve hallgatta, bár már sejtette, mit forgat a fejében Drizzt.

A drow észrevette Wulfgar elbizonytalanodását, és szélesen elmosolyodott. – Gyere, fiú – mondta, hogy a lekicsinylő megszólítással felpiszkálja a barbár büszkeségét. – Hetekig gyakoroltál keményen erre a pillanatra – Könnyedén átugrott egy kis szakadék fölött, és visszafordult Wulfgar felé. Szemei vadul csillogtak a délutáni napfényben.

– Gyere – ismételte meg a drow, és intett. – Csak hatan vannak! Wulfgar lemondóan megrázta a fejét, és felsóhajtott. A gyakorlás hetei alatt összeszedett és halálosan hatékony vívónak ismerte meg Drizztet, aki hűvös precizitással mérlegelt minden cselet és csapást. De az utolsó két napban Wulfgar egy nagyon is merész – majdhogynem vakmerő – oldalát ismerte meg a drow-nak. Drizzt rendületlen önbizalma volt a* egyetlen dolog, ami meggyőzte Wulfgart arról, hogy az elf nem öngyilkos tettekre készül, és ez az egy dolog készítette arra Wulfgart, hogy jobb belátása ellenére kövesse őt. Eltűnődött rajta, hogy vajon van-e valami határa a drow iránti bizalmának.

Akkor és ott érezte meg, hogy Drizzt egyszer majd olyan helyzetbe fogja belevinni, amiből nem lehet megszökni.

Az óriásőrvjárat egy ideig dél felé tartott, Drizzt és Wulfgar persze titokban a nyomukban volt. A verbeegek nem találták nem találták közvetlen nyomát az eltűnt óriásoknak, és féltek, hogy túl közel kerülnek a törpebányákhoz, ezért élesen visszakanyarodtak északkelet felé, nagyjából a lapos szikla irányába, ahol a csetepaté történt.

– Hamarosan rájuk kell csapnunk – mondta Drizzt. -Menjünk közelebb hozzájuk.

Wulfgar bólintott. Hamarosan egy töredezett, sziklás részhez értek, ahol a keskeny ösvény hirtelen elkanyarodott. A talaj enyhén emelkedős volt, és Drizztéék látták, hogy az út egy kisebb szakadék pereméhez fog vezetni. A nap már eléggé alkonyodott ahhoz, hogy némi menedéket nyújtson. Drizzt és Wulfgar sokatmondó pillantást váltottak: eljött a cselekvés ideje.

Drizzt, aki sokkal tapasztaltabb volt, hamar meglátta a támadás leginkább sikerrel kecsegtető lehetőségét. Némán intett Wulfgarnak, hogy álljon meg. – Le kell csapnunk, aztán el kell húzódnunk –

suttogta. – Aztán újra lecsapni.

– Nem könnyű dolog óvatos ellenféllel szemben -mondta Wulfgar..

– Van valamim, ami a segítségünkre lehet – A drow levette a zsákot a hátáról, előszedte a fekete szobrocskát, és előhívta barátját. Mikor a csodás macska hirtelen megjelent, a barbárnak rémületében elállt a lélegzete, és félreugrott.

– Miféle démont idéztél meg? – kiáltotta olyan hangosan, ahogy csak merte. Ujjpercei elfehéredtek, úgy szorította Égisz-agyart.

– Guenhwyvar nem démon – nyugtatta meg társát Drizzt. – Ő barát, és értékes szövetséges – A macska felmordult, mintha értené, és Wulfgar újabb lépést hátrált.

– Nem természetes vadállat – ellenkezett a barbár. – Én nem harcolok egy boszorkányosan felidézett démon mellett! – A Jeges Szelek völgyének barbárjai nem féltek sem embertől, sem állattól, a fekete praktikák azonban teljesen idegenek voltak számukra, és tudatlanságuk sebezhetővé tette őket.

– Ha a verbeegek rájönnek az igazságra az eltűnt őrjáratról, akkor Bruenorék veszélybe kerülnek -mondta Drizzt sötéten. – A macska segíteni fog nekünk, hogy ezt a csoportot megállítsuk. Hagynád, hogy félelmeid akadályozzák a törpék megmentését? Wulfgar fölegyenesedett, és némileg összeszedte magát. Drizzt hivatkozása a büszkeségére és a törpékre leselkedő nagyon is valós fenyegetés arra készítette, hogy időlegesen félretegye ellenérzéseit a fekete praktikák iránt. – Küldd el a bestiát, nincs szükségünk segítségre.

– A macskával együtt biztos, hogy mindet elkapjuk. Nem fogom kockáztatni a törpék életét a te kényeskedésed miatt – Drizzt tudta, hogy hosszú időbe fog telni, míg Wulfgar elfogadja Guenhwyvart szövetségesnek, ha egyáltalán ez valaha is megtörténik, de most csak Wulfgar együttműködésére volt szüksége a támadáshoz.

Az óriások már órák óta meneteltek. Drizzt türelmesen megvárta, ahogy alakzatuk kezd szétesni, és egy-két szörnyeteg néha hátramarad. A dolgok épp úgy alakultak, ahogy a drow remélte.

Az ösvény egy utolsó kanyart vett kék hatalmas kötömb között, aztán jelentősen kiszélesedett, és meredekebben haladt fölfelé a szakadék pereméhez. Ott élesen elfordult és továbbhaladt a peremen, egyik oldalán tömör sziklafallal, a másik oldalon köves szurdokkal. Drizzt intett Wulfgarnak, hogy álljon készen, aztán akcióba küldte a nagy

macskát.

Az erősítés-csapat: húsz verbeeg, három ogre és egy tucat ork könnyű tempóban haladtak, Lejtvölgyet már jóval alkonyat után érték el. Többen voltak, mint ahogy arra a törpék eredetileg számítottak, de nem túlságosan aggódtak az orkok miatt, és tudták, hogyan bánjanak el az ogrékkal.. Az óriások voltak a csata kulcsai. A hosszú várakozás nem tompította el a törpék idegeit. A klán egyik tagja sem aludt majdnem egy napja, mégis feszültek és éberek maradtak, hogy megbosszulják rokonaik halálát.

Az első verbeeg még sértetlenül léphetett a lejtős területre, de mikor a csapat utolsó tagja is elérte a rajtaütési zóna határát, Mithril Csarnok törpéi támadásba lendültek. Bruenor csoportja csapott le elsőként: előugrottak gödreikből, éppen az óriások és orkok mellé, aztán nekimentek a legközelebbi célpontnak. Céljuk az ellenfél harcképtelenné tétele volt, a törpe harci elvet alkalmazták: a fejsze éles felével elvágni a térdhajlat izmait és inait, a kalapács lapos fejével pedig szétzúzni elől a térdkalácsot.

Bruenor egyetlen csapással leterített egy óriást, aztán el akart szaladni, de egy ork kivont kardjával találta szembe magát. Mivel nem volt ideje ütésváltásra, Bruenor feldobta fegyverét a levegőbe, és felkiáltott: -Kapd el! – Az ork szeme ostobán követte a fejsze figyelemelterelő röptét. Bruenor sisakos fejével nekirohant az ork mellkasának, elkapta a fejszét röptében, és elrohant az éjszakába, épp csak annyira állt meg, hogy útközben még belerúgjon egyet az orkba..

A szörnyetegeket teljesen meglepetésként érte a támadás, sokuk már a földön hevert. Aztán megindultak a hajítógépek.. Lándzsanagyságú lövedékek csapódtak az első sorokba, és egymásnak lökték az óriásokat. A nyílpuskások is előugrottak rejtekhelyükről, és halálos zárótűzet zúdítottak az óriásokra, aztán letették fegyverüket, és lerohantak a hegyoldalra. Bruenor csapata harci V-alakzatba rendeződött, és visszatért a csatába.

A szörnyetegek még csak nem is tudták rendezni soraikat, és mire fel tudták volna emelni fegyverüket, hogy reagáljanak, a soraikat máris megtizedelték.

A lejt völgyi csata percekben belül végetért.

Egyetlen törpe sem sérült meg komolyan, a szörnyetek közül viszont csak az az ork maradt életben, akit Bruenor kiűtött.

Guenhwyvar megértette gazdája kívánságát, és zajtalanul az ösvény melletti töredezett sziklák közé szökkent: a verbeegek elé került, és letelepedett az ösvény felett a kőfalon. Mélyen lekuporodott, ő is csak árny volt a sűrűsödő homályban. Az első óriás elhaladt alatta, de a macska engedelmesen várt, csendesesen, mint a halál. A megfelelő pillanatra. Drizzték közelebb osontak, egészen ki az útra a csapat mögé.

Az utolsó óriás, egy különösen kövér verbeeg megállt egy pillanatra, hogy szusszanjon egyet. Guenhwyvar villámgyorsan lecsapott.

A párdúc leugrott a falról, és hatalmas karmait az óriás arcába vágta, aztán elrugaszkodott a szörnyeteg széles válláról, és visszaszökkent a falra. Az óriás ordított kínjában, és az arcát markolászta.

Égisz-agyar a feje hátulján találta el, és a szakadékba taszította.

Az sorban utolsó előtti óriás hallotta a fájdalomkiáltást. Azonnal visszarohant az ösvényen, és épp időben bukkant ki az utolsó kanyarból ahhoz, hogy lássa szerencsétlen társát lebukfencezni a sziklás szirtfalon. A roppant macska nem tévovázott: levetette magát második áldozatára, erős karmai keményen belekapaszkodtak az óriás mellkasába. Vér fröccsent szerteszét, mikor a kétujjnyi tépőfogak a húsos nyakba mélyedtek.

Guenhwyvar nem kockáztatott: mind a négy mancsával karmolt, hogy elejét vegye az ellentámadásnak, de a döbönt óriás még csak a kezét sem tudta felemelni, mielőtt végleg összezárult körülötte a sötétség. Most, hogy már a többiek is rohantak visszafelé, Guenhwyvar elugrott, hagyta, hogy a ziháló óriás saját vérébe füljön. Drizzték az ösvény két oldalán rejtőztek el a kövek mögé: a drow elővette szabályait, a barbár pedig a kalapácsot markolta, ami annakidején magától tért vissza a kezébe.

A macska nem hibázott. Számtalanszor eljátszotta már ezt a jelenetet a gazdájával, és jól ismerte a meglepetés előnyét. Tévovázott egy pillanatig, míg a többi óriás is észrevette őt, aztán rohanni kezdett vissza az ösvényen, Drizzték rejtekhelye felé.

– A kutya fáját! – kiáltott fel az egyik verbeeg, mit sem törődve

haldokló társával. – Egy marha nagy macska! És fekete, mint az üst alja!

– Menjünk utána! – rikoltotta egy másik. – Szép új kabát lesz belőle annak, aki elkapja! – Átugráltak a fekvő óriáson, ügyet sem vetettek rá, csak csörtettek a párdúc után.

Drizzt volt közelebb hozzájuk. Hagyta az első kettőt elmenni, és a másik kettőre koncentrált. Egymás mellett haladtak el a köve mellett, Drizzt pedig kiugrott eléjük az ösvényre, bal szablyáját az egyik óriás mellkasába döfte, a másikat pedig egy jobbkezes suhintással megvakította. Az első óriásba szúrt kardot forgatótengelyként használva a drow tántorgó ellenfele mögé fordult, és másik pengéjét a szörnyeteg hátába szúrta. Aztán egyetlen finom csavarintással sikerült mindkét pengét kiszabadítania, és elszökkent, mikor a halálos sebet kapott óriás a földre zuhant.

Wulfgar is elengedte az első óriást. A második majdnem egyvonalba ért a barbárral, amikor Drizzt rátámadott a második kettőre. Az óriás megtorpant és sarkonfordult, hogy segítsen a többieknek, de ekkor rejtékhelyéről Wulfgar meglendítette kalapácsát, és egyenest az óriás mellkasába csapott. A szörnyeteg a hátára esett, a levegő szó szerint kirobbant a tüdejéből. Wulfgar gyorsan visszahúzta a kalapácsot, aztán meglendítette az ellenkező irányba. A vezető óriás épp időben fordult hátra, hogy pont az arcába kapja a csapást.

Wulfgar habozás nélkül rárontott a közelebbi óriásra, és erős karjait a verbeeg vastag nyaka köré fonta. Az

óriás gyorsan magához tért és medvefogásba ölelte a barbárt, és bár még ült, nem sok erőfeszítésébe került, hogy kisebb ellenfelét teljesen felemelje a földről. A sok évnyi kötőzés és kovácsolás azonban a barbár izmait is megacélozta. Szorította fogását az óriáson, és lassan forgatni kezdte összefogott karjait. A verbeeg feje hangos reccsenéssel oldalra nyaklott.

Az óriás, amit Drizzt megvakított, vadul hadonászott husángjával. A drow állandó mozgásban tartotta, ide-oda táncolt körülötte, és egyik döfést a másik után vitte be a védtelen szörnyetegnek. Drizzt azokat a létfontosságú pontokat célozta, melyeket biztonságosan elérhetett, hogy gyorsan elbánjon ellenfelével.

Wulfgar megmarkolta a kalapácsot, és odament az arconvágott verbeeghez, hogy megbizonyosodjék róla: halott. Vigyázva fürkészte az ösvényt, hogy lássa, ha Guenhwyvar visszafelé jön. Látta a

macskát akcióban, és nem volt kedve személyesen is összeakadni vele.

Mikor az utolsó óriás is holtan hevert, Drizzt visszament a barátjához. – Még nem tudod felfogni, mennyire rátermett vagy a harcban! – nevetett, és hátbaveregette a barbárt. – Nekünk hat óriás se sok!

– Most elmegyünk megkeresni Bruenort? – kérdezte Wulfgar, bár még mindig látta a veszedelmes lobogást a drow szemében. Tudta, hogy még biztosan nem indulnak.

– Nincs rá szükség – felelte Drizzt. – Biztos vagyok benne, hogy a törpék urai a helyzetnek.

– De van egy gondunk – folytatta. – Sikerült megölni az első csapat óriást, és még mindig nálunk a meglepetés előnye. De hamarosan, újabb hat eltűnés után a barlangiak éberek lesznek a veszedelem legkisebb jelére.

– A törpék valószínűleg reggel térnek vissza – mondta Wulfgar.. – Dél előtt megtámadhatjuk a barlangot.

– Akkor már túl késő lesz – tettetett csalódottságot Drizzt. – Attól tartok, hogy még ma este, késedelem nélkül le kell csapnunk rájuk. Wulfgar nem volt meglepve: még csak nem is vitatkozott. Félt, hogy túl sokat vállalnak a drow-val, hogy a drow terve túl veszélyes, de kezdett belenyugodni a vitathatatlan ténybe: követni fogja Drizztet bármilyen kalandba, bármilyen valószínűtlennek is látszanak túlélési esélyeik.

És kezdte bevallani magának, hogy élvezi ezt a hazardírozást a sötét elf oldalán.

18.

Biggrin háza

Drizzt és Wulfgar kellemesen meglepődött, mikor megtalálták a verbeeg barlang hátsó bejáratát. Magasan fent volt a sziklás meredély nyugati oldalán. Szemét- és csonthalmok heverték szétszórva a sziklák aljánál, és vékony, de egyenletes füstcsík tekergett kifelé a nyitott barlangból, sülő birkahús szagával.

A két bajtárs egy ideig a bejárat alatti bozótban kuporgott, figyelték az aktivitás szintjét. A hold feljött, fényesen és világosan, az éjszaka jelentősen kivilágosodott. – Kíváncsi vagyok, nem késsük-e le a vacsorát -Jegyezte meg a drow száraz mosollyal. Wulfgar megrázta a fejét, és nevetett a drow hátborzongató hidegvérén.

Bár többször hallottak hangokat közvetlenül a nyílás mögül, edények csörgését és beszédet, egyetlen óriás sem mutatkozott a barlangon kívül holdnyugta előtt. Ekkor egy kövér verbeeg, ruhájából ítélve a szakács lépett ki, és egy nagy fazék szemetet zúdított le a lejtőn.

– Ő az enyém – mondta Drizzt hirtelen megkomolyodva. – El tudod vonni a figyelmed?

– A macska megteszi – felelte Wulfgar, bár nem igazán vágyott rá, hogy kettesben maradjon Guenhwyvarral..

Drizzt felkúszott a sziklás lejtőn, igyekezett menet közben az árnyak rejtekében maradni. Tudta, hogy sebezhető marad a holdfényben, míg nem jut a bejárat fölé, de a mászás nehezebbnek bizonyult, mint várta, és lassan haladt. Mikor már majdnem a nyílásnál volt, hallotta a szakácsot mozgolódni a bejáratnál, nyilván egy másik fazék szemetet készült kiönteni.

De a drow-nak nem volt hová rejtőznie. Egy kiáltás a barlang belsejéből elvonta a szakács figyelmét. Drizzt rádöbrent, hogy milyen kevés ideje van, amíg biztos

helyre érhet: rohanvást tette meg az utolsó néhány lépést az ajtónyílás szintjéig, és bekukkantott a fáklyafényes konyhába.

A helyiség durván négyszögletes volt, a bejáratall szemben hatalmas

kőtűzhellyel. A tűzhely mellett egy félig kinyitott faajtót látott, mögüle számos hang szűrődött ki. A szakács sehol sem volt látható, de egy fazék szemét ott állt a bejárat mellett.

– Nemsokára visszajön – motyogta magában a drow, miközben a kezével tapogatózva ügyesen felkészült a bejárat fölé. A lejtő alján az ideges Wulfgar tökéletes mozdulatlanságba dermedve ült, miközben Guenhwyvar föl-alá járkált előtte.

Néhány perc múlva megjelent a szakács a fazékkal. Mikor a verbeeg kiöntötte a szemetet, Guenhwyvar megjelent. Egyetlen hatalmas ugrással ott termett, és félrebillentett fejjel morgott a szakácsra.

– Hordd el magad innent, rühes macska! – vakkantotta az óriás. Láthatólag se meg nem lepődött, se meg nem ijedt a párdúc hirtelen felbukkanásától. – Mert különben fejbecsaplak és megfőzlek!

A verbeeg fenyegetése üres szólamnak bizonyult. Miközben túlméretezett öklét rázta a nagy macska felé, Drizzt Do'Urden a hátára vetette magát a falról. Szablyaival a kézben a drow habozás nélkül fültől-fülig átvágta az óriás torkát. A verbeeg egy nyikkanás nélkül hanyatlott le a lejtőn, a felgyült hulladék közé. Drizzt hirtelen a küszöbre lendült, és megfordult: reménykedett, hogy egyetlen másik óriás sem jön be a konyhába.

Pillanatnyilag biztonságban volt. A helyiség üres. Mikor Guenhwyvar és Wulfgar odasompolyogtak, intett nekik, hogy kövessék. A konyha kicsi volt (óriások számára mindenképp), és szegényesen felszerelt. A jobboldali falnál volt egy asztal többféle serpenyővel. Mellette egy nagy vágódeszka, belevágva egy csicsás, bár rozsdás, és láthatólag hetek óta nem pucolt bárd. Drizzt balján fűszeres, füves polcok voltak. A drow ezeket kezdte vizsgálgatni, miközben Wulfgar a szomszédos helyiségbe lesett.

A másik terem szintén szögletes volt, de nagyobb, mint a konyha. Hosszú asztal választotta ketté a helyiséget, és éppen szemben Wulfgar egy ajtót látott. Három óriás ült az asztal közelebb eső felén, a negyedik köztük és az ajtó között állt, két másik pedig az asztal túlsó oldalán terpeszkedett. Ürösültet marcangoltak, és gulyást szürcsöltek hozzá, miközben végig káromkodtak és egymást ugratták – a verbeegek egy tipikus vacsorája. Wulfgar több mint futó érdeklődéssel figyelte meg, hogy a szörnyetegek a pusztá kezükkel tépik le a csontról a húst. A teremben nem voltak fegyverek.

Drizzt egyik kezében egy zsákkal, amit a polcon talált, másikban

pedig az egyik szabályával Wulfgar mellé lépett. – Hat – suttogta Wulfgar a szoba felé mutatva. A nagy barbár megragadta Égisz-agyart, és mohón bólogatott. Drizzt is kikukkantott, és gyors támadási tervet készített.

Wulfgarra mutatott, aztán az ajtóra. – Jobbra – suttogta. Aztán magára mutatott. – Mögöttes, balra.

Wulfgar tökéletesen értette, de azt nem tudta, Drizzt miért hagyta ki Guenhwyvar. A macskára mutatott.

Drizzt csak a vállát vonta meg mosolyogva, de Wulfgar vette a lapot. Még a szkeptikus barbár is biztos volt benne, hogy Guenhwyvar ott lesz majd, ahol a legnagyobb szükség van rá.

Wulfgar kirázta izmaiból az ideges bizsergést, és keményen megmarkolta Égisz-agyart. Egy gyors kacsintás után berobbant az ajtón, és lecsapott a legközelebbi célpontra. Az óriás, a társaság pillanatnyilag egyetlen álló tagja szembefordult támadójával, de ennél több nem telt tőle. Égisz-agyar meglendült, és halálos pontossággal zúzta be az óriás mellkasát. Hihetetlen erejével Wulfgar gyakorlatilag több lábnyira felemelte a hatalmas szörnyeteget. Az óriás aztán összetört, levegőért kapkodva hullott a barbár mellé, de az már ügyet sem vetett rá: a következő csapást fontolgatta.

Drizzt, a sarkában Guenhwyvarral, elrohant barátja mellett a két ülő óriás felé. Kinyitotta a nála lévő zsák száját, megpördült, mire vakító liszteső borította el a két óriást. A drow nem lassított le menet közben, kardját az egyik lisztes verbeeg torkába mártotta, aztán az asztal tetejére gördült. Guenhwyvar ráugrott a másik óriásra, erőteljes állkapcsa a szörnyeteg ágyékába tépett.

Az asztal túloldalán ülő két verbeeg reagált először érdemben. Az egyik felugorva várta Drizzt rohamát, míg a másik, nem tudván, hogy ő Wulfgar következő áldozata, a hátsó ajtó felé igyekezett. Wulfgar gyorsan észrevette a menekülő óriást, és habozás nélkül elhajította a kalapácsot. Ha Drizzt az asztalon gurulása közben tudta volna, milyen közel jár

ahhoz, hogy az eldobott fegyver őt találja el, lett volna egy-két keresetlen szava a barbárhoz. A kalapács azonban a jó célba talált: a verbeeg vállába, és elég erővel csapta neki a falhoz, hogy eltörjön a nyaka.

A megvágott nyakú óriás a padlón vergődött, és hiábavalóan

tapasztotta kezét a nyakára, életadó vére egyre folyt elfelé. Guenhwyvarnak pedig nem sok fáradságába került elintézni a másikat. Csak két verbeeg maradt, akivel foglalkozni kellett. Drizzt befejezte a gördülő mozdulatot, és talpraszökkent az asztal másik végében, ügyesen elkerülve az ott várakozó verbeeg utána kapó kezét. Ellenfele és az ajtó közé ugrott. Az óriás hatalmas kezeit kiterjesztve sarkonfordult, és rohamra indult. De most már a drow második pengéje is elől volt az elsővel együtt, és a két szablya lenyűgöző haláltáncot járt. Minden egyes pengevillanásra az óriásnak egy-egy tömpe ujjá repült a padlóra. A verbeegnek hamarosan már csak két véres csonk volt a keze helyén. Őrült dühében vadul csévelt tuskószerű karjaival. Drizzt szablyája gyorsan a koponyája oldala alá vágott, és véget vetett a lény ámokfutásának.

Ezalatt az utolsó verbeeg a fegyvertelen barbár felé rohant. Roppant karjait Wulfgar köré fonta, és felemelte a levegőbe: próbálta kiszorítani belőle a szuszt. Wulfgar kétségbeesetten feszítette meg izmait, hogy természetesebb ellenfele ne tudja szétroppantani a háta csontjait.

A barbárnak nehezőre esett a lélegzés. Dühödten vágta állon az óriást, és már készült a második csapásra.

De ekkor Bruenor beledolgozott varása révén a kalapács visszaszökkent a kezébe. Wulfgar diadalmas ordítással vágott a kalapács tompábbik végével az óriás szemébe. Amaz lazított a szorításon, és hátratántorodott kínjában. A világ egyetlen fájdalmas, elmosódott folt lett: a szörnyeteg nem is látta, hogy Égisz-agyar Wulfgar feje fölé lendül, és a feje felé zúg. Csak az izzó robbanást érezte a fejében, aztán élettelen teste az asztalra bukkott: a gulyást, a sültet a padlóra sodorta..

– Ne öntsd ki az ételt! – kiáltotta Drizzt gúnyos ál-haraggal, és egy különösen zaftosnak látszó húsdarab felé nyúlt.

Ekkor hirtelen nehéz csizmadobogás hallatszott a második ajtó mögül. – Menj vissza, ki! – kiáltotta Wulfgar, és a konyha felé indult.

– Megállj! – szólt Drizzt. – Még csak most kezdődik a móka! – Egy homályos, fáklafényes folyosóra mutatott, ami a szoba bal oldali falából nyílt. – Arra! Gyorsan!

Wulfgar tudta, hogy megkísértik a szerencsájüket, de megint azon kapta magát, hogy hallgat az elfre..

És megint mosolygott.

Wulfgar elrohant a nehéz fa dúc mellett a járat elején, és bevetette magát a homályba. Körülbelül harminc lépést mehetett, Guenhwyvar kellemetlen közelségben az oldalán, mikor észrevette, hogy Drizzt nem megy utánuk. Épp idejében fordult hátra, hogy lássa, ahogy a drow nyugodtan kísétál a teremből a fagerendák alatt. A szablyáit is eltette. Ehelyett egy hosszú tör volt a kezében, melynek gonosz hegyére egy szép darab ürü-hús volt felszúrva.

– Az óriások? – kérdezte Wulfgar a sötétből. Drizzt oldalra lépett, az egyik masszív fagerenda mögé. – Itt jönnek mögöttem – mondta Drizzt higgadtan, és jót harapott a húsból. Wulfgarnak leesett az álla, amikor egy csapat tájtékozó verbeeg rontott be a járatba, de nem vették észre az elrejtőzött drow-t.

– Prayne de crabug ahm keike rinedere be-yogt iglo kes gronü – kiáltotta Wulfgar, miközben sarkonfordult és továbbrohant a folyosón, remélve, hogy nem zsákutcába fut.

Drizzt lehúzta a húsdarabot a töre hegyéről, és a földre hullajtotta, magában csendesen átkozódva, amiért a finom falatok pocsékba mennek. Tisztára nyalta a tör, és türelmesen várt. Mikor az utolsó verbeeg is elcsörtetett mellette, előugrott rejtkehelyéről, az utolsó óriás térdhajlatába szúrta a tör, és visszabújt a gerenda másik oldala mögé. A sebesült óriás felordított fájdalmában, de mire ő vagy társai visszafordulhattak volna, a drow már sehol sem látszott.

Wulfgar bekanyarodott és a falnak vetette hátát. Könnyen kitalálta, mi állította meg az üldözőket. A falka visszafordult, mikor rájöttek, hogy a bejárathoz közelebb is van egy ellenfél.

Egy óriás ugrott a gerendák közé, szétvetett lábakkal és felemelt husánggal fürkészte egyik ajtót a másik után, hogy megpróbálja kitalálni, merre mehetett a láthatatlan támadó. Mögötte, kissé oldalt Drizzt előhúzott kicsi kést a két csizmájából, és csodálkozott, hogy lehetnek az óriások annyira ostobák, hogy tíz másodpercen belül kétszer is beveszik ugyanazt a trükköt. Az elf azonban nem akart vitába szállni szerencséjével: következő áldozata mögé került, és még mielőtt a többi óriás figyelmeztethette volna, az egyik kését az óriás

combjába vágta, megsértve a térdinát. Az óriás oldalra tántorodott,

Drizzt félreugrott, és megcsodálta, milyen gyönyörű célpontot kínálnak a verbeeg nyakának vastag erei, mikor a szörnyeteg összeszorította a fogát a fájdalomtól.

De a drow-nak nem volt ideje megállni, és a hadiszerencsén elmélkedni. A csapat többi tagjai – öt dühödő óriás – már félredobták sebesült társukat, és alig néhány lépésre voltak Drizzttól.. Az elf mélyen a verbeeg nyakába döfte második kését, és a barlang mélyébe vezető ajtó felé ugrott. El is érte volna, ha a szobába visszatérő első óriásnál nem lett volna egy nagy kő. A verbeegek ügyes kőhajítók voltak, ez a példány pedig még az átlagosnál is hozzáértőbbnek bizonyult. A drow fedetlen feje volt a célpontja, és a dobás pontos volt.

Wulfgar hajítása is célba talált. Égisz-agyar szétzúzta a sebesült társa mellett elrohanó óriás gerincét. A sebesült verbeeg, aki éppen Drizzt törét húzkodta kifelé a térdéből, döbbenten látta társa hirtelen halálát, és a vad barbár örült rohamát.

Drizzt a szeme sarkából látta a repülő követ. Sikerült eléggé elugrania ahhoz, hogy a feje sértetlen maradjon, de a nehéz lövedék így is vállon találta, és a földre terítette. A világ megfordult körülötte, mintha ő maga lenne a tengelye. Küszködve próbálta helyretenni magát, mert valahol az agya hátuljában tudta: az óriás közeledik felé, hogy végezzen vele. De minden összefolyt előtte. Aztán sikerült összpontosítania valamire, ami az arca előtt hevert. Rászegezte a szemét, küszködve próbálta élesbe hozni a képet, és megállítani a forgást.

Egy verbeeg ujj.

A drow visszatért. Gyorsan a fegyveréért nyúlt.

De tudta, hogy elkéssett, mikor meglátta a feléje tornyosuló, husángját halálos csapásra emelő óriást.

A sebesült óriás a járat közepére állt, hogy fogadja a barbár rohamát. A verbeeg lábai érzéketlenné váltak, nem tudott elég szilárdan megállni. Wulfgar könnyedén félrelökte és berontott a szobába. Ott két óriás várta.

Guenhwyvar a forduló óriás lábai közé szökkent, és olyan magasra és messzire ugrott, amennyire csak tudott. Épp amikor a Drizzt fölött álló óriás lendíteni kezdte bunkóját a tehetetlen elf felé, Drizzt fekete árnyat látott elsuhanni az arca előtt. Tépett seb jelent meg az óriás arcán. Drizzt tudta, mi történt, amikor hallotta Guenhwyvar párnás

tappancsainak dobbanását az asztalon. Bár most már egy másik óriás is csatlakozott az elsőhöz, és mindketten ütésre készülődtek, Driztnek ennyi késlekedés elég volt. Villámgyors mozdulattal előrántotta egyik szablyáját a tokjából, és az első óriás lágyékába döfte. A szörnyeteg kétrét görnyedt fájdalomában Drizt fölött, és így éppen a feje hátuljára kapta társa csapását. – Köszönöm – morogta a drow, miközben átgördült a testen, talpraszökkent, és döfött megint, ezúttal a teste is követte fölfelé szűrő pengéjét.

A másik óriásnak az életébe került a tétovasága. Mert míg ostobán bámulta társa szétfreccsent agyvelejét a bunkója végén, a drow görbe pengéje a bordái alá szúrta, át a tüdején, egészen a szívéig.

Az idő lelassult a halálosan sebesült óriás számára. A husángnak, amit leejtette, mintha percek kellettek volna, hogy elérjen a padlóig. Egy dőlő fa alig észrevehető mozdulatával csúszott vissza a verbeeg a szablyáról. Tudta, hogy esik lefelé, de a padlót már nem érte el. Soha...

Wulfgar remélte, hogy ütésével egy időre sikerült kivonnia a forgalomból az óriást ott az alagútban – kellemetlen lett volna, ha hirtelen felbukkan a háta mögött. Minden erejére szüksége volt, hogy állja a sarat a két óriás ellen, akik előtte álltak. Pedig nem kellett volna aggódnia a háta miatt, mert a sebesült verbeeg ájultan hevert az járat fala mellett, és aligha foglalkoztatták a külvilág eseményei. A másik oldalon pedig Drizt épp most végzett a két másik óriással. Wulfgar hangosan elnevette magát, amikor látta, hogy barátja letörli a vért pengéiről, és átmegy a szobán. Az egyik verbeeg is észrevette a közeledő elfet, és otthagytá a barbárt, hogy szembeszálljon az új ellenféllel.

– Kis tökmag, azt hiszed, elbírsz velem? – dörögte az óriás.

Drizt kétségbeesést színelve nézett körül. Mint mindig, most is talált valami pofonegyszerű megoldást. Guenhwyvar meglapulva kúszott az óriás holttestek között, hogy kedvező pozícióba kerüljön. Drizt egy kis lépést tett hátrafelé, a macska felé csalta az óriást. Az óriás husángja Wulfgar bordáiba csapott, és a fagerendának vágta a barbárt. De Wulfgart keményebb fából faragták, mint a gerendát: sztoikus nyugalommal viselte a csapást, és kétszeresen viszonzta a kalapácsával. A verbeeg megint támadott, Wulfgar megint visszavágott. Már vagy tíz perce harcolt pihenés nélkül, de buzgott benne az adrenalin, és nem érzett fáradtságot. Kezdte

értékelní a bányaában Bruenornak végzett végtelen gürcölést, és a sok mérföldnyi futást, amit Drizzttel megtettek a tanulás hetei alatt, mert csapásai lankadatlan erővel ostromolták fáradó ellenfelét.

Az óriás közelíteni kezdett Drizzthez.. – Ne mozdulj, nyomorult kis patkány! – hörögte. – És semmi trükközés! Látni akarom, mit tudsz tisztességes harcban!

Mikor az óriás odaért, Guenhwyvar mögéjük szökkent, és fogait keményen a verbeeg bokájába mélyesztette. Az óriás ösztönösen hátránézett a támadóra, de aztán gyorsan észbekapott, és visszatekintett az elfre.....

... hogy éppen lássa, ahogy a görbe kard a mellébe fúródik.

Drizzt egy kérdéssel válaszolt a verbeeg döbbsent tekintetére: –

Honnan a pokolból gondoltad, hogy tisztességesen fogok harcolni?

A verbeeg megingott. A penge nem talált a szívébe, de tudta, hogy a sebe hamarosan végzetes lehet, ha nem látják el. A vér szabadon ömlött az óriás bőrtunikájára, és a verbeeg láthatóan nehezen szedte a levegőt. Drizzt felváltva támadott Guenhwyvarral, döfött és elkerülte az nehézkes ellentámadásokat, míg társa a szörnyeteg másik oldalához került. Tudták, és az óriás is tudta, hogy ez a harc hamarosan végetér..

Wulfgar ellenfele nem tudta tovább tartani védekező pozícióját a nehéz husánggal. Wulfgar is kezdett fáradni, így hát belekezdett egy régi tundrai harci énekbe, Tempos Dalába, melynek buzdító dallamai erőt öntöttek belé a végső rohamhoz. Kivárta, míg a verbeeg husángja végérvényesen leereszkedett, és akkor csapott, egyszer, kétszer, háromszor. Wulfgar már majdnem összeesett a kimerültségtől a harmadik csapás után, az óriás viszont elterülve hevert a padlón. A barbár fáradtan fegyvere nyelére támaszkodott, és nézte, hogyan cincálják darabokra barátai a maguk verbeegjét.

– Jó munka volt! – nevetett Wulfgar, mikor az utolsó óriás is elhullott.

Drizzt odament a barbárhoz, bal karja ernyedten lógott az oldalánál. Kabátja és inge elszakadt, ahol a kő eltalálta, a bőre pedig lehorzsolódott és feldagadt.

Wulfgar őszinte aggodalommal nézegette a sebet, mire Drizzt azzal válaszolt, hogy felemelte sebesült karját,

bár az arca eltorzult az erőlködéstől. – Hamar meggyógyul – nyugtatgatta Wulfgart.. – Csak egy csúnya dudor, ennyi igazán nem nagy ár tizenhárom verbeegért!!

Mélyhangú morgás hallatszott az alagútból.

– Azaz még csak tizenkettőért – helyesbített Wulfgar.. – Ez még rugdalózik – Wulfgar mély sóhajjal emelte fel a kalapácsot, hogy elvégezze feladatát.

– Egy pillanat – mondta Drizzt, mert eszébe jutott valami. – Mikor az óriások berontottak az alagútba, kiabáltál valamit az anyanyelveden, azt hiszem. Mit mondtál?

Wulfgar szívből elnevette magát. – Ez a Jávorszarvas Törzsének régi csatakiáltása – magyarázta. – Erő barátainnak, halál ellenségeimre! Drizzt gyanakodva méregette a barbárt, és azon tűnődött, mennyire lehet képes Wulfgar arra, hogy hazugságokat gyártson.

A sebesült verbeeg még mindig az alagút falának támaszkodott, mikor a két bajtárs és Guenhwyvar odaértek. A drow töre mélyen bennemaradt az óriás térdében, a pengéje beszorult két csont közé. Az óriás gyűlölködve, mégis furcsán nyugodtan nézte őket.

– Ezért megfizettek – köpött Drizzt felé. – Biggrin majd eljátszadozik veletek, mielőtt megöl, ebben biztosak lehettek!

– Szóval tud beszélni – mondta Drizzt Wulfgarnak.. Aztán az óriáshoz szólt: – Biggrin??

– A barlang főnöke – felelte az óriás. – Biggrin biztosan találkozni akar majd veletek.

– Mi pedig vele szeretnénk találkozni! – robbant ki Wulfgar.. – Van egy kis visszafizetnivalónk, két törpével kapcsolatban! – Mikor Wulfgar a törpéket említette, az óriás megint kiköpött. Drizzt pengéje megvillant, és egy ujjnyira állt meg az óriás nyaka előtt.

– Ölj csak meg– nevetett az óriás őszinte nemtörődömséggel.

Nyugalma zavarba ejtette Drizztet. – Én az uramat szolgálom! – jelentette ki az óriás. – Akar Kessellért dicsőség meghalni!

Wulfgar és Drizzt nyugtalanul pillantott egymásra. Sosem láttak vagy hallottak ilyen fanatikus hűséget

verbeegeknél, és ez a megnyilvánulás aggasztotta őket. A verbeegek alapvető hibája, ami miatt képtelenek voltak a kisebb fajok fölé kerekedni, az volt, hogy nem tudtak teljes szívvel dolgozni egy

ügyért, és nem tudtak huzamosabb ideig egy vezetőt követni.

– Ki ez az Akar Kessell? – kérdezte Wulfgar..

Az óriás gonoszul felkacagott. – Ha a városokból valók vagytok, hamarosan megtudjátok!

– Mintha azt mondtad volna, hogy Biggrin ennek a barlangnak a vezére – mondta Drizzt.

– A barlangnak igen – felelte az óriás. – És valamikor egy törzset is vezetett. De most az urunkat szolgálja.

– Baj van – morogta oda Drizzt Wulfgarnak.. – Hallottál valaha olyasmiről, hogy egy verbeeg törzsfőnök harc nélkül lemond a vezető szerepéről?

– Aggódok a törpék miatt – mondta Wulfgar.. Drizzt visszafordult az óriáshoz, és úgy döntött, hogy témát vált, hátha így közvetlenebb információhoz jut. – Mi van ennek az alagútnak a végén?

– Semmi – felelte az óriás gyanúsán gyorsan. – Csak alvóhely, semmi több.

Hűséges, de ostoba, gondolta Drizzt. Megint Wulfgarhoz fordult. – El kell intéznünk Biggrint meg a többieket, akik még itt vannak, nehogy figyelmeztetni tudják ezt az Akar Kessellt.

– És ezzel mi legyen? – kérdezte Wulfgar.. De az óriás megválaszolta a kérdést Drizzt helyett. A dicsőség káprázata taszította őt a halálkeresésbe a varázsló szolgálatában. Megfeszítette izmait, és mit sem törődve a térdébe hasító fájdalommal Drizztékre vetette magát.

Égisz-agyar a kulccsontjába vágott, Drizzt kardja a bordái közé döfött, Guenhwyvar pedig beleharapott. De az óriás halotti maszkja mosolygott.

A folyosó az ebédlő hátsó ajtaja mögött sötét volt, és le kellett venniük egy fáklyát a falról, hogy magukkal vigyék.. Miközben az alagútban egyre mélyebbre és mélyebbre jutottak a hegybe, számos kis kamra mellett haladtak el, melyek zöme üres volt, de némelyikben mindenféle készletek halmozódtak: ennivaló, tömlők, husángok és lándzsák. Drizzt feltételezte, hogy Akar Kessell bázisnak akarta használni ezt a barlangot.

Egy ideje már tökéletes volt a sötétség, és Wulfgar, aki nem

rendelkezett elf társa hőlátásával, idegeskedni kezdett, amikor a fáklya lassan leégett. De aztán egy tágasabb terembe jutottak, a legnagyobbba, amit eddig itt láttak, és azon túl az alagút kivezetett az éjszaka szabad ege alá.

– Az elülső bejárat – mondta Wulfgar.. – És nyitva van. Gondolod, hogy Biggrin elment?

– Psszt – hallgattatta el Drizzt. A drow mintha hallani vélte volna valamit a sötétben messze jobbfelől.. Intett Wulfgarnak, hogy maradjon a terem közepén a fáklyával, aztán elkúszott a sötétben. Drizzt megtorpant, amikor érdes óriáshangokat hallott meg maga előtt, bár nem látta a hatalmas testek körvonalait. Mikor egy nagy kandallóhoz ért, rájött, mi 'a helyzet. A hangok a kéményen keresztül jöttek.

– Biggrin?? – kérdezte Wulfgar, amikor Drizzt visszatért.

– Valószínűleg – mondta Drizzt. – Gondolod, hogy átférsz a kéményen?

A barbár bólintott. Először Drizztet nyomta fel – a drow még mindig nem sok hasznát tudta venni a bal karjának – aztán ő is mászni kezdett. Guenhwyvart hátrahagyták őrnék.

A kémény kanyargott egy ideig, aztán elágazott. Az egyik út lefelé vezetett arra, amerről a hangok jöttek, a másik pedig elvékonyodva a felszínre emelkedett. A beszélgetés most már hangos és heves volt, és Drizzt lekúszott, hogy megnézzze. Wulfgar tartotta a drow lábát, hogy segítsen neki az utolsó részen, ahol a kéménycső úgyszólván függőlegessé vált. Drizzt fejjel lefelé lógva kukkantott be egy újabb szobába. Három óriást látott: az egyik az ajtónál állt a szoba túlsó végében, a másik háttal a kandallónak, a harmadik pedig, egy hatalmas fagyóriás, őket szidta. Drizzt a torz, alaktalan mosolyból tudta, hogy ez csak Biggrin lehet.

– Hogy szóljak Biggrinnek – esedezett a kisebb óriás.

– Megfutamodtál egy csatából! – dörögte Biggrin.. -Hagytad meghalni a barátaidat!

– Nem... – tiltakozott az óriás, de Biggrin már eleget hallott.

Roppant fejszéjének egyetlen csapásával leszelte a kisebbik óriás fejét.

Wulfgarék éber őrségben találták Guenhwyvart, amikor visszamásztak a kéményből. A nagy macska megfordult és felmordult, jelezvén, hogy felismerte őket, mire Wulfgar, aki nem

értette a torokhangú morgás jelentését, óvakodva hátralépett.

– Kell lennie egy mellékfolyosónak a főjáratból lejjebb – vélte Drizzt. Most nem volt ideje derülni barátja idegességén.

– Akkor induljunk – mondta Wulfgar..

Valóban találtak egy mellékfolyosót, ahogy a drow gondolta, és hamarosan egy ajtóhoz értek, ami vélhetőleg az óriások szobája felé vezetett. Szerencsekívánatképpen hátbaveregették egymást, Drizzt még Guenhwyvar oldalát is meglapogatta, Wulfgar viszont nem volt hajlandó ugyanerre. Aztán berontottak.

A szoba azonban üres volt. Egy ajtó, amit az előbb Drizzt nem láthatott a kandallóból, tárva-nyitva állt.

Biggrin egyetlen megmaradt katonáját elküldte a titkos oldalajtón át egy üzenettel Akar Kessellhez.. A nagy óriás megszégyenült, és tudta, hogy a varázsló nem fogja egykönnyen elfogadni ekkora értékes csapat elvesztését. Biggrin egyetlen lehetősége az volt, hogy maga bánik el a behatolókkal, és reménykedik benne, hogy fejük lecsillapítja kegyetlen urát. Az óriás az ajtóra tapasztotta fülét, és várta, hogy áldozatai belépjenek a szomszéd szobába.

Wulfgar és Drizzt benyomakodott a második ajtón is, és egy pazar szobába jutottak, melynek padlóját puha szőrmék és nagy, kényelmes párnák borították. Két másik ajtó vezetett ki a helyiségből. Az egyik résnyire nyitva volt, mögötte sötét folyosó, a másik csukva.

Wulfgar hirtelen megállította Drizztet kinyújtott kezével, és intett a drow-nak, hogy legyen csendben. Az igazi harcos megfoghatatlan tulajdonsága, a láthatatlan veszedelmeket megérző hatodik érzék lépett működésbe nála. A barbár lassan a csukott ajtóhoz fordult, és a feje fölé emelte Égisz-agyart. Egy pillanatra megállt, és félrebillentett fejjel hallgatózott, hogy igazolást találjon gyanújára. Semmit sem hallott, de bízott az ösztöneiben. Ordítva Temposhoz fohászkodott, és lecsapott a kalapáccsal. Az ajtó hatalmas recsenéssel széthasadt, és deszkái – Biggrinnel egyetemben – a földre estek.

Drizzt észrevette az óriás főnök mögötti szoba nyitott titkos ajtajának lendülését, és tudta, hogy az utolsó óriás kicsúszott a kezükből. A

drow gyorsan elindította Guenhwyvart. A párdúc megértette a helyzetet, mert futásnak eredt, Biggrint egyetlen csapással eltakarítva az útjából. A verbeeg küldönc nyomába eredt.

Vér patakzott a hatalmas óriás fejéből, de kemény koponyája ellenállt a kalapácsnak. Drizzt és Wulfgar nem hittek a szemüknek, mikor a hatalmas fagyóriás megrázta magát, és felállt, hogy szembenézzen velük.

– Ez nem lehet – mondta Wulfgar..

– Makacs darabnak látszik – vont vállat Drizzt.

A barbár megvárta, míg Égisz-agyar visszatér hozzá, aztán a drow-val együtt elindult az óriás felé.

Biggrin az ajtóban maradt, nehogy ellenfelei a hátába kerüljenek.

Baljósan meredtek egymásra.

– Te biztosan Biggrin vagy – hajolt meg Drizzt.

– Az vagyok -jelentette ki az óriás. – Biggrin!! Az utolsó ellenfeletek!

– Nem csak makacs, öntelt is! – jegyezte meg Wulfgar..

– Kis emberke – torkollta le az óriás. – Vagy százat lecsaptam a száználmas kis fajtádból!

– Eggyel több ok arra, hogy megöljünk – jelentette ki Drizzt nyugodtan.

Biggrin olyan gyorsan és hirtelen, hogy Drizzték teljesen meglepődtek, széles ívben meglendítette roppant fejszéjét. Wulfgar hátraugrott a hatóköréből, Drizztnek pedig sikerült lebuknia, a drow mégis megborzongott, amikor látta, hogy a fejsze egy jókora darabot hasít ki a kőfalból.

Wulfgar azonnal visszaszökkent a szörnyeteg elé, és Égisz-agyarral a fagyóriás mellkasába vágott. Az óriás megrezzent, de állta. – Ennél erősebben üssél, kis emberke! – dörögte, mikor erőteljesen visszalendítette a fejszét a tompa végével előre.

Drizzt megint alábukott, Wulfgar viszont, fáradtan az eddigi harcoktól, nem volt elég gyors. Sikerült maga elé kapnia Égisz-agyart, de Biggrin csapásának pusztá ereje is a falhoz csapta. A földre rogyott.

Drizzt tudta, hogy bajban vannak. Bal karja továbbra is használhatatlan volt, reflexeit meglassította a kimerültség, az óriás pedig túl erős volt ahhoz, hogy a csapásait hárítani lehessen. Sikerült bevinnie egy rövid kis döfést az egyik szablyájával, miközben az

óriás a következő lendítésre készült, aztán a főfolyosó felé menekült.
– Fussál csak, fekete kutya! – dörögte az óriás. -Utánad megyek, és elkaplak! – Azzal gyilkolásra szomjasan Drizzt után csörtetett.

A drow elrakta szablyáit, mikor elérte a fő járatot, és alkalmas helyet keresett ahonnan rajtaüthet az óriáson. De semmit sem talált, így elment a kijárat felé félútig, és várt.

– Hová bújhatnál? – ingerelte az óriás, és hatalmas teste megjelent a folyosóban. A drow a sötétből feléje hajított két kést. Mindkettő talált, de Biggrin nem lassúdott meg.

Drizzt kifelé indult a barlangból. Tudta, hogy ha Biggrin nem megy utána, akkor vissza kell mennie: nem hagyhatja Wulfgart meghalni. A hajnal első sugarai már áttörtek a hegyeken, és Drizzt aggódni kezdett, hogy az erősödő fény tönkreteszi minden rajtütési lehetőségét. Felküzdötte magát az egyik kisebb fára, ami a bejáratot takarta, és előhúzta a törét.

Biggrin kirentott a fényre, és körülnézett. – Itt vagy valahol, te nyomorult kutya! Nincs hová futnod!

De Drizzt már rajta is volt: szúrta-vágta az óriás arcát és nyakát, ahol érte. Biggrin dühösen elbődült, és hátrarántotta hatalmas testét, mire Drizzt, aki elgyengült kezével nem tudott jól megkapaszkodni, visszarepült az alagútba. Éppen sebesült vállára esett, és kis híján elvesztette az eszméletét a fájdalomtól. Egy pillanatig tekeregve próbált lábraállni, de egy nehéz csizmának ütközött. Tudta, hogy Biggrin nem érhetne utol ilyen gyorsan. Lassan a hátára fordult, és azon tűnődött, honnan jöhetett ez az új óriás.

De kilátásai gyökeresen megváltoztak, mikor észrevette, hogy Wulfgar áll fölötte, kezében a kalapáccsal, arcán komor tekintettel. Wulfgar a barlangba belépő óriást figyelte.

– Ő az enyém – mondta a barbár sötéten.

Biggrin valóban ocsmányul festett. A feje oldala, ahol a kalapács eltalálta, sötét színű alvadt vérrel volt borítva, míg más helyeken friss vér folyt végig az arcán újabb sebekből. A két kés, amit Drizzt beledobott, még mindig ott állt az óriás mellkasában, mint két morbid kitüntetés.

– Ezt is kibírod? – kérdezte Wulfgar, miközben Égisz-agyart az óriás felé hajította.

Biggrin válaszul kidüllesztette a mellkasát, hogy megfogja az ütést. – Kibírok én mindent, amit te csinálni tudsz!

Égisz-agyar célbatalált, és az óriás hátratántorodott. A kalapács eltört egy-két bordát, de ez az óriásnak meg se kottyant.

Azt viszont Biggrin nem tudta, hogy a kalapács beleverte Drizzt egyik törét a szíve szélébe.

– Most már tudok futni – suttogta Drizzt Wulfgarnak, mikor látta, hogy az óriás megint közeledik.

– Én maradok – mondta a barbár a legkisebb félelem nélkül.

Drizzt előhúzta a szablyáját. – Jól beszélsz, bátor barátom. Terítsük le ezt az ocsmány bestiát – vár a vacsora!

– Nehezebb dolgod lesz, mint gondolnád – morogta Biggrin..

Hirtelen szúrást érzett a mellkasában, de épp csak felmordult. –

Ennél keményebb ütésre nem vagytok képesek, és én még mindig jövők! Nincs reményetek a győzelemre!

Drizzték féltek, hogy az óriás dicsekvésében több igazság van, mint ahogy gondolták. Sebesültek, kimerültek voltak, mégis elszánták magukat, hogy maradnak, és bevégzik a feladatukat.

A szilárdan közeledő óriás tökéletes önbizalma azonban felettébb nyugtalanító volt.

Biggrin csak akkor döbrent rá, hogy valami nagyon nagy baj van, amikor néhány lépésnyi közelségbe ért a két bajtárshoz. Ezt Wulfgarék is tudták, mert az óriás mozgása egyszer csak láthatóan lelassult.

Az óriás dühödten meredt rájuk, mintha becsapták volna. – Kuttyák!

– zihálta, és vér buggyant ki a szájából. – Milyen trükköt...

Aztán holtan összerogyott.

– Menjünk a macska után? – kérdezte Wulfgar, amikor visszamentek a titkos ajtóhoz.

Drizzt egy fáklyát csomagolt elő valami rongyokból, amit talált. –

Bízz az árnyékban – felelte. – Guenhwyvar nem hagyja megszökni a verbeeget.. Különben is finom ennivaló vár a barlangban.

– Te csak menj – mondta Wulfgar.. – Én itt maradok, és megvárom, míg a macska visszajön.

Drizzt megveregette a barbár vállát, és elindult. Sok minden mentek keresztül az együtt töltött rövid idő alatt, és Drizzt úgy sejtette, hogy az izgalom még csak most kezdődik. A drow lakomádalokat énekelt, mikor megindult a főfolyosón, de csak hogy

Wulfgart félrevezesse, mert nem az ebédlőasztalhoz igyekezett elsősorban. Az óriás, akivel beszéltek, kitérő választ adott, mikor az alagútról kérdezték. És a többi dolog mellett, amit találtak, Drizzt úgy hitte, hogy ez csak egy dolgot jelenthet – kincset.

A nagy párdúc könnyedén szökelte a töredezett köveken, és hamar utolérte a nehézléptű óriást. Guenhwyvar hamarosan már hallotta a verbeeg ziháló légzését is, ahogy az óriás minden lépéssel megküzdött. De olyan örülten menekült, hogy nem ment le Kelvin Halmának oldalából a völgy könnyebb terepére. Az egyenesebb utat kereste, mert ezt hitte a gyorsabbnak.

Guenhwyvar épp olyan jól ismerte a hegy környékét, mint a gazdája, tudta, hol laknak a hegy lényei. A macska már kitalálta, merre fogja terelni az óriást. Mint egy juhászcutya, gyorsan utolérte a szörnyeteget, és hátsó feléhez kapdosva egy kicsi, mély hegyi tó felé kényszerítette. A rémült verbeeg, aki tudta, hogy a halálos harci kalapács és a görbe kardok nem lehetnek messze mögötte, nem mert megállni, hogy szembeszálljon a párduccal. Vakon rohant az ösvényen, amit Guenhwyvar kiválasztott neki.

Kicsivel később Guenhwyvar kitört az óriás mögül, és előrerohant. Mikor elérte a hideg víztükör szélét, félrebillentett fejjel koncentrált, hogy találjon valamit, ami segíthet terve végrehajtásában. Ekkor apró csillanást vett észre az első hajnali fény ragyogása mellett a vízen. Éles szeme meglátta a halálos mozdulatlanságú hosszú alakot. Elégedetten, hogy a csapda áll, Guenhwyvar egy közeli párkány mögé húzódott, és várt.

Az óriás zihálva odabotorkált a tóhoz. Egy pillanatig minden rettegése ellenére egy sziklatömbnek támaszkodott. Pillanatnyilag elég biztonságosnak tűnt a helyzet. Mikor lélegzethez jutott, az óriás gyorsan körülnézett, nem üldözik-e, aztán tovább indult. Csak egy út vezetett át a kis tavon: egy kidőlt fatörzs.

Az óriás megpróbálgatta a lábával: elég szilárdnak tűnt, így óvatosan elindult rajta. A macska addig várt,; míg az óriás elég közel nem jutott a tó közepéhez, aztán hatalmas szökkenéssel a verbeegre vetette magát. Nehéz huppanással érkezett a meglepett óriásra, mancsait a szörnyeteg mellkasára támasztotta, és visszalökte, magát a part felé. Beleesett ugyan a jeges vízbe, de hamar kiúszott. Az óriás

egy ideig hadonászott, hogy állva tudjon maradni, de aztán a vízbe csobbant. A víz mohón készült elnyelni. Az óriás kétségbeesetten kapott egy közeli úszó fadarab után: az után a hosszú alak után, amit Guenhwyvar az előbb észrevett.

De mikor a verbeeg keze megérintette, a fadarabnak vélt alak hirtelen csapkodni kezdett: az ötven láb hosszú vízikígyó szédítő sebességgel fonta körbe áldozatát. Az erőteljes gyűrűk hamarosan a verbeeg oldalához szorították a karjait, és elkezdték irgalmatlan facsarásukat.

Guenhwyvar kirázta a vizet csillogó fekete bundájából, és visszanézett a tóra. A hatalmas kígyó testének újabb része tekeredett a verbeeg álla alá, és a felszín alá rántotta. A párduc elégedetten nyugtázta, hogy a feladat megoldódott. Hosszú, hangos győzelmi mordulással indult vissza a barlang felé.

19.

Rossz hírek

Drizzt végigment az alagutakon, a halott óriások teteme mellett, csak azért állt meg, hogy egy újabb darab ürühúst kapjon fel az asztalról. Átment a támgerendák között és elindult a homályos járatban, mohóságát csak józan esze fékezte. Ha az óriások itt lenn rejtették el a kincsüket, akkor az a kamra csak egy titkos ajtó mögött lehet, vagy valami bestia vigyázza, de valószínűleg nem óriás, mert az már előjött volna harcolni.

Az alagút elég hosszú volt, és egyenesen észak felé futott: Drizzt úgy gondolta, hogy most éppen Kelvin Halmának tömege alatt halad. Maga mögött hagyta az utolsó fáklyát, de inkább hálás volt a sötétségért. Élete nagy részét népének fénytelen földalatti világában töltötte, és nagy szemei nagyobb biztonsággal vezették itt, mint a világosságban.

A járat hirtelen egy rácsos, vasalt ajtóban végződött, melynek fém keresztpántját nagy lánc és lakat rögzítette. Drizzt némi büntudatot érzett, amiért magára hagyta Wulfgart.. A drow-nak két gyengéje volt: az első a csata borzongása, a második pedig a legyőzött ellenfél zsákmányának felderítése. Nem az arany, a gazdagság csábította Drizztet: nem érdekelte a kincs, és ritkán tartott meg valamit abból, amit talált.. Egyszerűen azt a csodálatos érzést szerette, amikor először pillantotta meg a drágaságokat, a kotorászás izgalmát, és a lehetőséget, hogy talán valami ősidők óta elfeledett varázstárgyra bukkan, esetleg egy régi, hatalmas mágus könyvére.

Büntudata azonnal elszállt, mikor egy kis lakatnyitót szedett elő az övtáskájából. Elvileg sosem tanulta a tolvajlás művészetét, de éppoly fürge és ügyes volt, mint a legtöbb mestertolvaj.. Érzékeny ujjával és éles hallásával nem sok problémát jelentett neki az otromba lakat: másodperceken belül kinyitotta. Drizzt hallgatózott, nincs-e valami zaj az ajtó mögött. Mivel semmit nem hallott, óvatosan felemelte a nagy keresztvasat, és félretette. Megint fülelt, aztán előhúzta egyik

szablyáját, és visszafojtott lélegzettel belökte az ajtót. Csalódott sóhajjal robbant ki belőle a visszatartott lélegzet. A szobában két halványuló fáklya pislákol. A helyiség kicsi volt, és üres is, egy nagy, fémkeretes tükör kivételével, ami középen állt. Drizzt kitért a tükör útjából, mert tudta, hogy ezek a tárgyak sokszor mágikus tulajdonságokkal rendelkeznek, aztán közelebbről szemügyre vette.

A tükör fele ember-magasságú volt, de egy finoman kidolgozott vasállványon állt. Az ezüst bevonat és a félreeső elhelyezés azt sugallta Drizztnek, hogy ez nem egy közönséges tükör. Beható vizsgálódása mégsem mutatott sem misztikus rúnákat, sem másféle jelet, ami tárgy a tulajdonságaira utalhatott volna.

Mivel nem tudott semmi szokatlant felfedezni benne, Drizzt óvatlanul a tükör elé lépett. Hirtelen rózsaszínes köd kezdett kavarni a tükörben, mintha egy háromdimenziós tér lenne az üveg mögé zárva. Drizzt elugrott, inkább kíváncsian, mint félve, és figyelte a kibontakozó látványt.

A köd sűrűsödni kezdett, és gomolygott, mintha valami rejtett tűz táplálná. Aztán a közepe szétoszlott, és egy férfiarc tiszta képe jelent meg benne, egy ösztövé, beesett arc, a déli városok divatja szerint kifestve.

– Miért háborgatsz? – kérdezte az arc a tükör előtti üres szobától. Drizzt még egy lépést tett oldalra, hogy még távolabb kerüljön a jelenés látásának vonalától. Megfordult a fejében, hogy szembenéz a rejtélyes képpel, de aztán eszébe jutott, hogy barátainak túl sokba kerülhet, ha ő ilyen meggondolatlanul cselekszik.

– Állj elém, Biggrin!! – parancsolta a kép. Türelmetlenül viczorogva várt néhány pillanatig, és egyre feszültebb lett. – Ha rájövök, melyik idióta idézett meg kéretlenül, nyúllá változtatom és farkasverembe vettetem! -rikoltotta vadul a kép más. A tükör hirtelen felvillant, és a kép eltűnt.

Drizzt megvakart az állát: nem tudta, van-e még itt valami felfedeznivaló. De aztán úgy döntött, hogy túl nagy a kockázat.

* * *

Mikor Drizzt visszatért az alagúton keresztül, Wulfgart

Guenhwyvarral együtt ott találta a főjáratban a bezárt és eltorlaszolt elülső ajtók előtt. A barbár a macska izmos nyakát és vállát simogatta.

– Látom, hogy Guenhwyvar megnyerte a barátságodat – mondta Drizzt.

Wulfgar elmosolyodott. – remek szövetséges – rázogatta meg játékosan az állatot. – És igazi harcos! – Fel akart állni, de hirtelen visszaesett a padlóra.

Hatalmas robbanás rázta meg a barlangot: egy hajítógép-lövedék zúzta be a nehéz ajtókat, szétforgácsolta a fájukat, és bedöntötte őket. Az egyik ajtó pontosan félbetört, a másiknak pedig leszakadt a felső sarokvasa: az ajtó megcsavarodott alsó zsanérján lógott tovább.

Drizzt kardot rántott, és védően Wulfgar fölé állt, miközben a barbár feltápáskodott.

Hirtelen egy szakállas harcos ugrott a csüngedező ajtóra: egy kerek pajzs, rajta a habzó söröskupa-emblémával az egyik karján, a másikban vérfoltos harci fejsze. – Gyertek ki játszani, óriások! – Kiáltotta Bruenor, és pajzsára csapott a fejszével – mintha a klánja már nem csapott volna épp elég zajt, hogy felferje a barlangot. – Nyugalom, vad törpe! – nevetett Drizzt. – A verbeegék mind egy szálig halottak.

Bruenor észrevette barátait, és leugrott az alagútba. Hamarosan utánaözlött egész klánja. – Mind halottak! – kiáltott a törpe. – A mindenedet, elf, tudtam, hogy az egész játékod elveszed előlünk! – És mi van az erősítéssel? – kérdezte Wulfgar..

Bruenor gonoszán felkacagott. – Egy kicsit több bizalom kéne, fiú! Egy közös gödörben fekszenek, bár még a temetést sem érdemelték meg, én mondom. Csak egy maradt életben, egy nyomorult ork, aki csak addig él, míg mozog a nyelve.

A tükrös epizód után Drizzt fölöttéb érdeklődött az ork kivallatása iránt. – Kikérdeztétek?

– Eddig nem mondott semmit – felelte a törpe. – De van egy pár módszerünk, hogy dalolásra bírjuk!

Drizzt ezt jobban tudta. Az orkok nem voltak hűséges teremtmények, de ha mágia hatása alatt álltak, a kínzással sem lehetett sokra menni náluk. Kellet valami, ami megtöri varázst, és Drizztnek volt némi sejtelve róla, mi használna. – menj Regisért – mondta Bruenornak. – A félszerzet szóra tudja bírni az orkot, hogy elmondjon nekünk

mindent, amit tudni akarunk.

– A kínzás mulatságosabb – lamentált Bruenor, de ő is belátta a drow javaslatának bölcsességét. Igencsak kíváncsi volt, miért dolgozik össze ennyi óriás – és aggódott is. És most még az orkok is...

Drizzt és Wulfgar a kis terem távoli sarkában ültek, olyan messzire Bruenortól és a többi törpétől, amennyire csak lehetett. Bruenor egyik csapata már visszatért Pusztaerdőről Regisszel, és bár mindnyájan elfáradtak a harcban és menetelésben, túlságosan izgatta őket a várható információ ahhoz, hogy aludni tudjanak. Regis és a fogoly ork a szomszédos szobába vonultak egy kis magánbeszélgetésre, ahogy a félszerzet szilárdan irányítása alá vette őt rubinfüggője segítségével.

Bruenor egy új receptet próbált ki éppen – óriásagyugulyást. Az undorító, szagló alkotórészeket egyenesen egy verbeeg kivájt koponyájában forralta. – Használjátok a fejeteket! – mondta Drizzték undorodó, iszonyodó arcát látva. – A háziliba jobb ízű, mint a vadliba, mert nem használja az izmait. Ugyanez igaz egy óriás agyára is!

Drizzték azonban nem egészen így látták a dolgot. Viszont nem akartak elmenni sem, nehogy lemaradjanak valamiről, amit Regis esetleg mond, így hát a legtávolabbi sarokba húzódtak, és beszélgetni kezdtek.

Bruenor fülelt, hogy hallja, mit beszélnek, mert olyasvalamiről volt szó, ami őt is érdekelte.

– Egy fél azért az ultolsóért a konyhában – ellenkezett Wulfgar.. – És egy fél a macskának.

– És csak egy felet kapsz azért ott a szakadéknál -mondta Drizzt.

– Rendben – mondta Wulfgar.. – A folyosóit meg Biggrint is megfellezzük?

Drizzt bólintott. – Akkor az összes felet meg közös áldozatot összeadva, tíz és fél nekem, és tíz és fél neked.

– Meg négy a macskának – tette hozzá Wulfgar..

– Négy a macskának – visszhangozta Drizzt. – Jól küzdöttél, barátom. Eddig egyenlőek vagyunk, de nekem az az érzésem, hogy ennél még sokkal több harc áll előttünk, és a végén az én nagyobb tapasztalatom fog győzni.

– Öregszel, jó elf – ingerkedett Wulfgar, és hátradőlt a falhoz. Magabiztos mosoly villant szőke szakálla mögül. – Majd meglátjuk. Majd meglátjuk.

Bruenor is mosolygott, részint barátai jószándékú versengésén, részint az ifjú barbár töretlen önbizalmán. Wulfgar ügyesen lépést tudott tartani még egy olyan veteránnal is, mint Drizzt Do'Urden. Regis előjött a szobából. Máskor derűs arcának aggodalmas szürke árnyalata megfagyasztotta a levegőt.

– Hol az ork?? – kérdezte Bruenor, és elővette a fejszéjét: félreértelmezte a félszerzet arckifejezését.

– Bent. Minden rendben van vele – felelte Regis. Az ork boldogan elmondott újdonsült barátjának mindent Akar Kessell hódítási terveiről, és a gyülekező csapat nagyságáról. Regis szemmel láthatóan reszketett, miközben beszámolt barátainak a hallottakról.

– A környék összes goblintörzse és verbeeg-klánja összegyűlt egy Akar Kessell nevű varázsló irányítása alatt – kezdte a félszerzet.

Drizzt és Wulfgar összenéztek Kessell nevének hallatán. Mikor a verbeegtől hallott róla, a barbár azt hitte, hogy Akar Kessell egy roppant fagyóriás, de Drizzt mást sejtett, főleg a tükrös eset után.

– Tízváros megtámadását tervezik – folytatta Regis. – És még a barbárok is csatlakoztak hozzájuk, valami hatalmas, félszemű vezető irányításával.

Wulfgar arca kivörösödött haragjában és szégyenében. Az ő népe orkok mellett harcol! Ráismert a vezérre, akiről Regis beszélt, hisz a Jávorszarvas Törzséből származott, sőt, még a törzs zászlaját is hordozta Heafstaag hírnökeként. Drizztet is fájdalmas emlékek fűzték a félszemű királyhoz. Csillapítóan a barbár vállára tette a kezét.

– Menjetek Bryn Shanderbe – mondta a drow Bruenornak és Regisnek. – Az embereknek fel kell készülniük.

Regis fájdalmasan hiábavalónak látta a készülődést. Ha az ork becslései a gyülekező seregről helyesek voltak, akkor Tízváros egyesített csapatai sem képesek ellenállni a támadásnak. A félszerzet lehorgasztotta fejét, és némán motyogott, nem akarta a szükségesnél jobban megijeszteni barátait. – El kell mennünk!

Bár Bruenor és Regis meg tudták győzni Cassiust a híreik fontos és sürgős mivoltáról, napokba telt, mire a többi szószólót is össze lehetett szedni tanácskozni. A bütyköshal szezonjának csúcsa volt éppen, későnyár, és mindenki azon igyekezett, hogy még az utolsó luskani karaván indulása előtt szert tegyen valami nagy fogásra. A kilenc halászfalu szószólói tisztában voltak a településük iránti felelősségükkel, de nem szívesen hagyták ott a tavakat akár csak egy napra is.

Így hát a bryn shanderi Cassius, Pusztaerdő új szószólója, Muldoon, az easthaveni Glenshater – ők mindig Tízváros közös javát nézték –, és a termalaine-i Agorwal kivételével – aki Bruenor feltétlen híve volt –, a tanács nem volt túlságosan fogékony hangulatban.

Kemp, aki még mindig erősen neheztelt Bruenorra a Drizzt-eset miatt, különösen bomlasztó volt. Mielőtt Cassiusnak lehetősége lett volna elmondania a Rend Formaságait, a mogorva targosi szószóló felpattant ültéből és öklével az asztalra csapott. – A pokolba a formaságokkal! – morogta Kemp. – Milyen joron rendelsz be minket a tavakról, Cassius? A luskaniak már indulni készülnek, mi meg itt rostokolunk ennél az asztalnál.

– Invázióról kaptunk hírt, Kemp szószóló – felelte Cassius higgadtan, megértve a halász dühét. – Nem hívattalak volna benneteket az évnék ebben a szakában, ha nem sürgős ügyről lenne szó.

– Akkor hát igazak a pletykák – vicsorgott Kemp. – Azt mondd, invázió? Bah! Átlátok ezen a mesterkedésen!

Agorwal felé fordult. Az utóbbi néhány hétben tetőzött Targos és Termalaine harca, Cassius minden erőfeszítése ellenére, hogy békésebb mederbe terelje a vitát. Agorwal hajlott a tárgyalásra, Kemp azonban hallani sem akart róla. Így a gyanakvással együtt a sürgős tanácsulást nem is lehetett volna ennél rosszabbul időzíteni.

– Micsoda szármalmas próbálkozás! – dörögte Kemp. Végignézett szószóló-társain. – Agorwálnak és cinkosainak kicsinyes kísérlete arra, hogy kedvező rendezést csikarjanak ki Termalaine számára, Targos kárára!

A Kemp által szított gyanakvó légkör Schermontot, Caer-Konig új szószólóját is felbátorította: vádlón mutatott a caer-dinevali Jensin

Brentre.. – Neked mi volt a szereped ebben az árulásban? – szegezte neki a kérdést. Schermont akkor lett szószóló, mikor elődjét megölték a Lac Dinnershere vizén egy dinevali hajóval vívott harc során. Dorim Lugar Schermont barátja és vezetője volt, és az új szószóló politikája Caer-Dineval ellen még keményebb volt, mint elődjéé.

Regis és Bruenor tehetetlen undorral dőltek hátra a kezdődő szóváltás hallatán. Végül Cassius lecsapott kalapácsával, hogy a nyele kettétört, és ezzel elég ideig elhallgattatta a többieket ahhoz, hogy szólni tudjon.

– Egy kis csendet kérek! – mondta. – Tartsátok magatokban mérges szavaitokat, és halljátok a rossz hír hozóját! – A többiek visszahanyatlottak székükbe, és csendben maradtak, de Cassius tartott tőle, hogy a baj már megtörtént.

Átadta a szót Regisnek.

Regis őszinte rémülettel, szenvedélyesen adta elő, amit az orktól megtudott, és amit barátai tettek a verbeeg-barlangban és Lejtvölgyben.. – És Bruenor foglyul ejtette az egyik orkot, aki az óriásokat kísérte -mondta. Némelyik szószólónak elállt a lélegzete a gondolatra, hogy ilyen teremtmények összeálltak, de Kemp és néhányan mások jobban törődtek riváisaik közvetlenebb fenyegetésével: ők nem hatódtak meg.

– Az ork azt mondta – folytatta komoran Regis – hogy egy hatalmas mágus, Akar Kessell jön hatalmas goblin– és ork-seregével Meg akarják hódítani Tízvárost! – Azt hitte, hogy drámai kijelentése megteszi majd a hatását.

De Kemp dühöngött. – Egy ork szavára, Cassius? Egy bűdös ork miatt hívtál be minket a tavakról ebben a kritikus időben?

– A félszerzet meséje nem szokatlan – tette hozzá Schermont.. – Egy fogságba esett ork összehord mindenfélét, csak hogy az irháját mentse.

– Vagy talán más az ok – sziszegte Kemp Agorwal felé. Cassius, bár ő elhitte a híreket, hátradőlt a székében

és nem szólt semmit. A tavakon uralkodó feszültségek mellett, a halászszезon végének rohamos közeledésével sejtette, hogy ez fog történni.

Lemondóan nézett Bruenorékra, és vállat vont, mikor a tanácsülés megint ordítózássá fajult.

A zűrzavarban Regis előszedte a rubintot a mellénye alól, és oldalba bökte Bruenort. Csalódottan néztek egymásra: remélték, hogy nem lesz szükség a mágikus kőre.

Regis koppantott a kalapácsával, hogy szót kérjen, és Cassius meg is adta neki. Ekkor, ahogy öt évvel ezelőtt is, felpattant az asztalra, és fő ellenlábásához lépett.

Ezúttal azonban nem az volt az eredmény, amire számított. Kemp sokat gondolkodott az elmúlt években arról a tanácsulésről a barbár invázió előtt. Örült az egész dolog végkimenetelének, és valójában tisztában volt vele, hogy hálával tartoznak a félszerzetnek a figyelmeztetésért. Az viszont zavarta, hogy eredeti álláspontját ilyen könnyedén elsöpörték. Cívakodó fajta volt, akinek legfőbb szenvedélye a halászás mellett a harc volt, elméje azonban éles és gyanakvó elme. Az elmúlt években sokszor figyelte Regist, és történeteket is hallott a félszerzet meggyőzési művészetéről. Mikor Regis közeledett, a testes szószóló került a tekintetét.

– Tűnj el, csaló! – morogta, és székét védekezően hátrább tolta az asztaltól. – Úgy tűnik, van valami furcsa módszered arra, hogy meggyőzd az embereket a véleményedről, de én most nem hagyom magam megbűvölni! – A többi szószólóhoz fordult. – Vigyázzatok a félszerzettel!! Van valami mágijája!

Kemp rájött, hogy semmilyen módon nem tudja bebizonyítani az igazát, de azt is látta, hogy erre nincs is szükség. Regis zavarba jött, és még csak válaszolni sem tudott a szószóló vádjaira. Még Agorwal is – bár tapintatosan – került a tekintetét.

– Ül le, csaló! – ingerkedett Kemp. – Velünk szemben mit sem ér a mágiad!

Bruenor, aki eddig hallgatott, most haragos arccal pattant fel. – Ez is csalás, te targosi kutya? – rikoltotta a törpe. Leszedett egy zsákocskát az övéről, és tartalmát: egy megcsonkított verbeeg fejet, az asztalra borította Kemp elé. Több szószóló is megrettenve hátraugrott, de Kemp a helyén maradt.

– Már sokszor elbántál vándor óriásokkal máskor is – felelte hűvösen.

– Vándor óriásokkal? – visszhangozta hitetlenkedve Bruenor. –

Kétszer húszat vágtunk le belőlük, meg orkokat és ogrékat!!

– Átvonuló horda – magyarázta Kemp nyugodtan, makacsul. – És már úgylis halottak, hisz te mondtad. Akkor mi köze ehhez a

tanácsnak? Ha elismerésre vágysz, megkaphatod! – Hangja csöpögött a méregtől, és mély elégedettséggel nézte Bruenor vörösödését. – Talán Cassius mondhatna egy beszédet a tiszteletedre Tízváros összes népe előtt.

Bruenor öklével az asztalra csapott, és nyílt fenyegetéssel nézett mindenkire, aki folytatni merete volna Kemp sértegetését. – Azért jöttünk ide, hogy segítsünk nektek megmenteni az otthonotokat és a fajtátokat! -dörögte. – Talán hallgattok ránk, tesztek valamit, és életben maradtok. Vagy a targosi kutyára hallgattok, és nem csináltok semmit. Akárhogy tesztek is, nekem elegendő volt belőletek! Csináljatok, amit akartok, és az istenek legyenek irgalmasak hozzátok! – Ezzel megfordult, és kiviharzott a teremből.

Bruenor komor hangvétele több szószólót rádöbbsentett, hogy a fenyegetés egyszerűen túl nagy ahhoz, hogy egy kétségbeesett fogoly egyszerű agyszüleményeként, vagy akár Cassius és más konspirátorok cselszövéseként el lehessen vetni. A büszke és gögös Kemp azonban nem engedett: még most is úgy hitte, hogy Agorwal és barátai, a félszerzet és a törpe az invázió álcája alatt akarnak valami előnyt kicsikarni maguknak. Kemp véleménye pedig a második legfontosabb volt Cassiusé után, főleg Caer-König és Caer-Dineval népének, akik látva Bryn Shander szigorú semlegességét csetepatéjukban, Targos kegyeit kezdték keresni.

Elég szószóló maradt gyanakvó, és hajlott Kemp véleményére ahhoz, hogy Cassius ne tudja határozott cselekvésre bírni a tanácsot. A vonalak hamarosan kialakultak.

Regis csak nézte, ahogy a szembenálló oldalak ide-oda dobálóztak a szavakkal, de az ő szavahihetőségének már befellegzett, és nem tudott hatást gyakorolni a találkozó további menetére. A legtöbb, amit Agorwal, Glenshater és Mualdon ki tudott szorítani Cassiusból, egy közlemény volt, miszerint: "Általános figyelmeztetést kell adni Tízváros minden háztartásának. Tudjon mindenki a hírekről, és lehessenek biztosak abban, hogy Bryn Shander falai mögött mindenkinek van hely, aki a mi védelmünket kéri."

Regis a megosztott tanácsot nézte. A félszerzet elgondolkodott azon, hogy egységesség nélkül mennyit érnek akár Bryn Shander magas falai is.

20.

Senki szolgálja

Nincs vita – vicsorogta Bruenor, nem mintha négy barátjának a sziklás hegyoldalban bármiféle ellenvetése lett volna a döntésével szemben. Ostoba kicsinyességükben és gőgjükben a szószólók szinte biztos halálra ítélték településeiket, és sem Drizzt, sem Wulfgar, sem Catti-brie, sem Regis nem várta el, hogy a törpék csatlakozzanak egy ilyen reménytelen ügghöz.

– Mikor torlaszoltjátok el a bányákat? – kérdezte Drizzt. A drow még nem döntötte el, hogy csatlakozik-e a törpékhez bányáik önkéntes börtönében, de úgy tervezte, hogy felderítőként fog tevékenykedni Bryn Shandernek legalább addig, amíg Akar Kessell serege meg nem érkezik a környékre.

– Még ma este elkezdjük az előkészületeket – mondta Bruenor. – De ha készen lesz, akkor nem mozdulunk. Hadd jöjjenek le azok a bűdös orkok hozzánk, majd akkor omlasztjuk rájuk a plafont! Akkor hát velünk maradsz?

Drizzt megvonta a vállát. Bár még mindig félt tőle Tízváros lakóinak zöme, a drow-ban valamiféle hűségérzet alakult ki, és nem volt biztos benne, hogy hátat tud fordítani választott otthonának, még ilyen öngyilkos helyzetben sem. Drizztnek pedig nem sok kedve volt visszatérni a fénytelen földalatti világba, még ha a törpék barlangjairól van is szó.

– És te hogy döntöttél? – kérdezte Bruenor Regist.

A félszerzet is hányódott túlélési ösztönei és Tízváros iránti hűsége között. A rubint segítségével jó élete volt az elmúlt években a Maer Dualdon partján. De most megfosztották fedezékétől. A tanácsból kiszivárgó szóbeszéddek után Bryn Shanderben mindenki a félszerzet mágikus befolyásáról suttogott. Nem kell hozzá sok idő, és minden településre eljut Kemp vádja, és akkor kerülni fogják, ha ugyan nem közösitik ki. Regis tudta, hogy a pusztaderdei gyöngyéletnek így is, úgy is vége.

– Köszönöm a meghívást – mondta Bruenornak. –Jönni fogok, még mielőtt Kessell megérkezik.

– Jó – felelte a törpe. – A fiú közelében kapsz majd helyet, hogy a törpéknek ne kelljen hallgatniuk a gyomorkorgásodat! – kacsintott dévajul Drizztre..

– Nem – mondta Wulfgar.. Bruenor kíváncsian nézte: félreértette a barbár szándékát, és azon gondolkodott, miért nem hajlandó a fiú elfogadni a félszerzetet maga mellé.

– Vigyázz magadra, fiú – ingerkedett a törpe. – Ha arra gondoltál, hogy a lány mellet maradsz, akkor jobban teszed, ha elugrasz a fejszém elől!

Catti-brie halkan kuncogni kezdett: zavarban volt, de meg is hatódott.

– A ti bányáitok nem nekem valók – mondta hirtelen Wulfgar.. – Az én életem a pusztáé.

– Elfelejtetted, hogy én döntök az életemről! – vágott vissza Bruenor. Kiabálása inkább egy apa bosszúságát, mint egy rabszolgatartó haragját idézte.

Wulfgar büszkén és keményen a törpe elé állt. Drizzt tudta, mire készül, és örült. Most már Bruenor is kezdte sejteni, mire akar kilyukadni a barbár, és bár nem örült az elválás gondolatának, ebben a pillanatban több büszkeséget érzett a fiúban, mint bármikor azelőtt.

– Kiszabott időm még nem ért véget – kezdte Wulfgar – mégis már sokszorosan visszafizettem tartozásomat neked, barátom, és a népednek.

– Wulfgar vagyok! – jelentette ki büszkén: állát keményen felszegte, izmai megfeszültek. – Már nem fiú vagyok, hanem férfi! Szabad férfi!

Bruenor érezte a szemében gyülekező nedvességet. Most először nem próbálta rejtgetni. A nagytermetű barbár elé lépett, és őszinte elismeréssel viszonzta Wulfgar tekintetét.

– Az vagy – mondta Bruenor. – Akkor megkérdezhetlek, hogy mi az akaratom: itt maradsz és harcolsz mellettem?

Wulfgar megrázta a fejét. – Megfizettem a tartozásomat. És mindig a barátomként fogok gondolni rád... drága barátként. De van még egy másik megfizetendő adósságom is – Kinézett Kelvin Halma felé. A csillagok tiszta fénnel ragyogtak a tundra fölött, és még hatalmasabbnak, üresebbnek mutatták a pusztaságot.

– Ott kint, a másik világban.

Catti-brie felsóhajtott, és nyugtalanul izegni-mozogni kezdett. Csak ő

értette meg egyedül a barbár halvány célzását. És nem örült ennek a választásnak.

Bruenor bólintott: tiszteletben tartotta a barbár döntését. – Akkor hát menj, és élj boldogul – mondta, megfőkezve elcsukló hangját.

Elindult lefelé a kőösvényen. Aztán egy utolsó pillanatra megállt, és visszanézett a fiatal, szálas barbárra. – Férfi vagy, efelől semmi kétség nem lehet – mondta a válla fölött. – De sose feledd el, hogy nekem mindig fiú leszel!

– Ne felejtem – suttogta Wulfgar halkán, mikor Bruenor eltűnt az-alagútban. Drizzt kezét érezte a vállán.

– Mikor mégy el? – kérdezte a drow.

– Ma éjjel – felelte Wulfgar.. – Ilyen sötét időkben nem lehet lazítani.

– És hová mész? – kérdezte Catti-brie, bár már tudta az igazságot, és a semmitmondó választ is sejtette.

A barbár a síkságra fordított ködös pillantását. -Haza..

Megindult vissza az ösvényen, Regis követte. Catti-brie azonban maradt, és intett Drizstnek is, hogy ő is kövesse a példáját.

– Mondj búcsút ma éjjel Wulfgarnak – mondta a drownak. – Nem hinném, hogy valaha még visszajön.

– Ő dönti el, hol az otthona – felelte Drizzt, sejtván, hogy Heafstaag csatlakozása Akar Kessellhez szerepet játszott Wulfgar döntésében. Elismerően nézte a távolodó barbárt. – Személyes ügyeket kell elintéznie.

– Jobban, mint gondolnád – mondta Catti-brie. -Wulfgar kalandot forgat a fejében – magyarázta. Nem akarta megtörni bizalmas viszonyát Wulfgarral, de úgy gondolta, hogy ha más nem, Drizzt Do'Urden biztosan segíteni tud valahogy. – Amit szerintem még a szabadulása előtt kell végrehajtania.

– A törzsi ügyek csak rá tartoznak – mondta Drizzt, mert sejtette, mire gondol a lány. – A barbároknak megvannak a maguk szokásai, és nem szeretik a kívülállókat.

– Ami a törzseket illeti, egyetértek – mondta Catti-brie.

– Wulfgar útja viszont, ha jól sejtem, nem egyenesen haza vezet. Valami mást tervez, egy kalandot, amire gyakran célozgatott, de sosem fejtett ki részletesen. Csak azt tudom, hogy nagy veszély van benne, és valami fogadalom, amit fél, hogy egyedül nem tud teljesíteni.

Drizzt a csillagfényes síkra nézett, és elgondolkodott a lány szavain. Tudta, hogy Catti-brie ravasz, és jó megfigyelő. Nem kételkedett a sejtéseiben.

A csillagok hunyorogtak a hideg éjszakában, az égi kupola ráborult a láthatár peremére. Ahol még nem látszanak a közeledő hadsereg tábortüzei, gondolta Drizzt.

Talán még van ideje.

Bár Cassius közleménye eljutott még a legtávolabbi városba is két napon belül, kevés menekült indult el Bryn Shander felé. Cassius éppen erre számított, különben nem tette volna meg a nagylelkű menedéknyújtási ajánlatot. Bryn Shander elég nagy város volt, lakossága pedig kevesebb, mint régen. Számos üres épület állt a falakon belül, és a város egy teljes kerülete – melyet az érkező kereskedőknek tartottak fent – volt lakó nélkül ebben az időszakban. Ha viszont a többi város lakóinak akár csak fele is ide jött volna, Cassiusnak igencsak nehéz dolga lett volna az elszállásolásukkal. A szószóló nem aggódott. Tízváros emberei kemény népek voltak, és mindennapos goblin fenyegetés árnyékában éltek. Cassius tudta, hogy ilyen elméleti fenyegetésnél többre van szükség ahhoz, hogy elhagyják otthonaikat. És a városok közti együttműködés ily alacsony foka mellett kevés városvezető fog egyáltalán valami intézkedést is tenni, hogy meggyőzzék a polgárokat a menekülés szükségességéről.

Mint kiderült, Glenshater és Agorwal voltak az egyetlenek, akik Bryn Shander kapui elé érkeztek. Majdnem az egész Easthaven felsorakozott vezetője mögé, Agorwallal azonban Termalaine népének alig fele volt. A Targos gögös városából érkező hírek, és a város Bryn Shanderhez hasonló védelmi képességei világossá tették, hogy onnan senki sem fog jönni. Termalaine halászsai közül sokan tartottak attól, hogy Targos előnyre tesz szert velük szemben, és nem voltak hajlandók lemondani a halászszезon legjobb hónapjáról. Hasonló volt a helyzet Caer-Koniggel és Caer-Dinevállal. A két ellenfél közül egyik sem akarta előnyhöz juttatni a másikat, és egyetlen lakójuk sem ment Bryn Shanderbe. Ezeknek a csatározó településeknek az orkok csak valami homályos, távoli fenyegetést jelentettek, mellyel elég majd akkor foglalkozni, ha megjelenik, a

településeik közti harc azonban maga volt a brutális valóság, mely áthatotta minden napjukat.

A nyugati szélen Bréma városa büszkén független maradt a többi településtől, és Cassius ajánlatában Bryn Shander gyenge próbálkozását látták hatalmi pozíciójának megerősítésére. Jórét és Dougan Gödre délen nem szándékozott elrejtőzni a fallal körülvett városban, sem csapatokat adni a csatához. Ez a két város a Vöröstó mellett – a legkisebb és halban legszegényebb víznél – nem engedhette meg magának, hogy félbehagyja a halászást. Öt évvel ezelőtt a barbár invázió előtt hallgattak a hívásra, és bár ők szenvedték a legnagyobb veszteségeket az összes város közül, mégis ők nyerték a legkevesebbet.

Számos csoport szivárgott be Pusztaerdőről, de a legészakibb város sok lakója úgy döntött, hogy kimarad dologból. Hősük elvesztette a becsületét, és most még Muldoon is más fényben látta a fűlszerzetet: az inváziós figyelmeztetést félreértésként, sőt, kiszámított cselként utasította el.

A környék közös java áldozatul esett a makacs büszkeség kicsinyes egyéni érdekeinek, mert Tízváros népe az egységet összetévesztette a függőséggel.

Regis visszatért Bryn Shanderbe némi személyes ügyintézés céljából Wulfgar távozásának másnapján. Egy jó barátja eljött Pusztaerdőről a fűlszerzet nélkülözhetetlen tulajdöntárgyaival, így ő a városban maradt, és elszörnyedve látta, hogy a napok mindenféle valódi harci előkészület nélkül futnak. Regis még a tanács után is reménykedett egy kicsit abban, hogy az emberek rádöbbenek a küszöbön álló végzetre, és összefognak, de most már kezdett ő is a törpék döntésére hajlani, hogy otthagyja Tízvárost, és bezárkózzon a bányákba. Ez volt az egyetlen lehetőség, ha életben akartak maradni. Regis részben magát okolta a közelgő tragédiáért, mert meg volt győződve arról, hogy gondtalanul járt el. Mikor Drizzttel kifőzték a tervet, hogy a politikai helyzet és a rubint hatalmának felhasználásával kényszerítik a

városokat egységbe a barbárok ellen, órákat töltöttek azzal, hogy felbecsülték a szószólók első reakcióját, és mérlegelték az egyes városok csatlakozásának értékét. De most Regis túlzottan bízott

Tízváros népeiben és a kőben, úgy gondolta, hogy ereje segítségével egyszerűen elsöpör minden kételkedést.

De aztán elbizonytalanodott saját bűnösségét illetően, amikor meghallotta a városokból érkező kételkedő és dölyfös válaszokat.

Miért csapnák be az embereket azzal, hogy védekezésre figyelmeztetik őket? Ha elég ostobák ahhoz, hogy büszkeségükkel pusztulást hozzanak a saját fejükre, akkor milyen felelőssége, sőt, joga van ahhoz, hogy megmentse őket?

– Azt kapjátok, amit megérdemelték! – mondta fennhangon a félszerzet, és akarata ellenére elmosolyodott, mikor rájött, hogy kezd épp olyan cinikus lenni, mint Bruenor.

De a kérgesség volt az egyetlen védelme ilyen reménytelen helyzetben. Remélte, hogy barátja hamarosan megérkezik Pusztardőről.

A menedéke pedig ott van a föld alatt.

Akar Kessell a Látás Csarnokában ült a Cryshal-Tirith harmadik szintjén, ujjai idegesen kopogtak hatalmas széke karfáján, ahogy a sötét tükörbe meredt maga előtt. Biggrin jelentése már rég esedékes lett volna az erősítés megérkezéséről. Az utolsó hívások pedig, amiket a varázsló a barlangból kapott, felettébb gyanúsak voltak: senki sem volt a másik oldalon, hogy fogadja válaszáat. Most a tükör csak sötétséget mutatott a barlangból: ellenállt a varázsló minden kísérletének, hogy megnézzé a szobát.

Ha a tükör eltört volna, Kessell érzékelte volna a változást a látásában. De a helyzet ennél rejtélyesebb volt: valami érthetetlen dolog állt távolbanéző tekintetének útjában. Ez a dilemma nyugtalanította, és arra gondolatra juttatta, hogy vagy becsapták, vagy felfedezték. Ujjai tovább kopogtak idegességében.

– Talán ideje volna döntení – javasolta Errtu szokott helyéről, a varázsló trónjának oldalából.

– Még nem vagyunk erőnk teljében! – torkollta le Kessell. – Több goblin törzs és egy nagy óriás-klán nem érkezett be. A barbárok pedig még nem állnak készen.

– A csapatok harcra szomjaznak – mutatott rá Errtu. – Egymással harcolnak – lehet, hogy hamarosan széthullik a sereged!

Kessell egyetértett abban, hogy ennyi goblin törzs összezárása ilyen hosszú ideig kockázatos és veszedelmes vállalkozás. Talán jobb lenne, ha azonnal elindulnának. A varázsló azonban biztosra akart menni. Azt akarta, hogy csapatai a lehető legerősebbek legyenek..

– Hol van Biggrin?? – bödült el Kessell. – Miért nem felel a hívásomra?

– Milyen előkészületeket tesznek az emberek? – kérdezte váratlanul Errtu.

De Kessell nem figyelt rá. A verejtéket törölgette az arcáról. Talán a kristálynak és a démonnak igaza volt abban, hogy a kevésbé gyanús barbárokat kellett volna oda küldeni. Mit gondolhatnak a halászok, ha észrevették, hogy ilyen különös összetételű szörnycsapat tanyázik a környékükön? Vajon mennyit sejthetnek?

Errtu komor elégtétellel nyugtázta Kessell idegességét. A démon és a kristály afelé tolták Kessellt, hogy csapjon le előbb, már akkor, amikor Biggrin üzenetei megszűntek. De a gyáva varázsló, akinek több bizonyosság kellett arról, hogy csapatai fölényes túlerőben vannak, továbbra is késlekedett.

– Menjek a csapatokhoz? – kérdezte Errtu, bízva benne, hogy Kessell ellenállása megszűnt.

– Küldj futárokat a barbárokhoz, és a törzsekhez, akik még nem csatlakoztak hozzánk – utasította Kessell. – Mondd meg nekik, hogy ha mellénk állnak, biztos győzelem vár rájuk! De azok, akik nem harcolnak mellettünk, elpusztulnak! Holnap elindulunk!

Errtu késlekedés nélkül elindult a toronyból, és hamarosan a csata kezdetének kiáltásai harsantak fel a hatalmas táborban. Goblinok és óriások nyüzsgtek izgatottan: sátrakat bontottak és készleteket csomagoltak. Hosszú hetek óta várták ezt a pillanatot, és most késedelem nélkül hozzákezdtek az utolsó előkészületekhez.

Aznap éjjel Akar Kessell hatalmas serege táborát bontott és megkezdte hosszú masírozását Tízváros felé.

A verbeeg barlangban a látótükör sértetlenül a helyén volt, és biztonságosan takarta az a nehéz pokróc, amit Drizzt Do'Urden ráterített.

Utóhang

Futott a nappal fényes világosságában, futott az éjszaka homályos csillagai alatt, arcában a szakadatlan keleti széllel. Hosszú lábai, hatalmas léptei fáradhatatlanul vitték, aprócska mozgó folt volt az üres pusztasíkján. Wulfgar napokig feszítette magát képessége abszolút határáig, még vadászást, evést is futtában végezte. Csak akkor állt meg, amikor a kimerültség teljesen úrrá lett rajta. Messze délre tőle a Világ Hátából áporodott gőzök mérges felhőjeként gomolygott elő Akar Kessel goblin- és óriás-serege. A kristályszilánk akaraterajtól eltompult agyak csak ölni, csak pusztítani vágytak. Csak Akar Kessel kegyét keresték. Három napnyi járásra a törpevölgytől a barbár számos harcos egy irányba vezető nyomait látta. Örült, hogy ilyen könnyen ráakadt a népére, de a nyomok nagy száma azt mutatta, hogy a törzsek gyülekeznek, és ez csak növelte küldetése sürgetését. Rohant tovább. Mégsem a fáradtság, hanem a magány volt Wulfgar legnagyobb ellensége. Nehezebb esett a hosszú órák alatt a múltat tartani a gondolatait, halott apjának tett esküjére gondolni, és a győzelem esélyeire. Mostani útjára azonban igyekezett nem gondolni, mert tudta, tervének pusztasík kétségbeesettsége tönkretenné elszántságát. Pedig ez volt az egyetlen esélye. Nem származott nemesi vérből, és nem rendelkezett a Kihívás Jogával Heafstaaggal szemben. Még ha le is győzné a választott királyt, akkor sem ismernék őt el vezetőjüknek. A magafajta csak úgy törvényesíthette törzsi király-voltát, ha valami hősi tettet hajtott végre. Rohant tovább a cél felé, ami számtalan király-jelöltet csalt már a végzetébe. Mögötte pedig az árnyak között a fajára jellemző kecsességgel ott ügetett Drizzt Do'Urden. Mindig kelet felé, a Reghed Gleccser irányába, egy Melegtó nevű helyre. Ingeloakastimizilian, a fehér sárkány barlangja felé, akit a barbárok egyszerűen csak "Jégahal"-nak neveztek.

Harmadik könyv

Cryshal-tirith

21.

A jeges sírkamra

A roppant gleccser aljánál egy apró völgyecskében, ' ahol az egyik jégsarkantyú töredezett szirtek és kőtömbök közt húzódott, ott volt a hely, amit a barbárok Melegtónak neveztek. Egy hévízforrás gyűlt itt apró tavacskába, és a melegvizek szakadatlan harcot vívtak a jéggel és a fagyos hőmérséklettel. Azok a barbárok, akiket a korai havak a szárazföld belsejében rekesztettek, vagy akik nem tudtak eljutni a tengerpartra a rénszarvas-csordával, gyakran találtak menedéket itt, mert még a leghidegebb hónapokban is fagymentes, életmentő vizet találtak itt. A tavacska meleg gőzei a környező levegő hőmérsékletét is elviselhetővé tették, ha kellemessé nem is.

A meleg és az ivóvíz azonban csak egy részét jelentette Melegtó vonzerejének. A ködös víz homályos felszíne alatt rengeteg drágakő, arany és ezüst pihent, mely értékben vetekedett az itteni királyok leggazdagabbikának kincsével is. Minden barbár ismerte a fehér sárkány legendáját, de a legtöbben csak mesének tartották, amit az öregek mesélgetnek a gyerekek szórakoztatására. Mert a sárkány hosszú, hosszú évek óta nem bukkant elő rejtett barlangjából.

De Wulfgar más véleményen volt. Az apja fiatal korában véletlenül rábukkant a titkos barlang bejáratára. Mikor Beornegar később tudomást szerzett a sárkány legendájáról, azonnal átlátta felfedezésének értékét, és éveket töltött a sárkányokról – főleg a fehérekről, és különösen Ingeloakatimizilianról – szóló adatok gyűjtésével.

Beornegar meghalt egy törzsek közti csatározásban, mielőtt megkísérelte volna a kincs megszerzését, de mivel olyan világban élt, ahol a halál mindennapos lehetőség volt, gondolt erre az eshetőségre, és átadta tudását a fiának. A titok nem szállt a sírba vele együtt.

Wulfgar az Égisz-agyar egyetlen dobásával leterített egy szarvast, és

magával vonszolta a tetemet a Melegtóig hátralévő néhány kilométeren át. Már kétszer is járt ezen a helyen, de mikor most meglátta, a különös szépségtől mégis elakadt a lélegzete. A tavacska fölött a levegő fehér fátyolba burkolózott, és úszó jégdarabok lebegtek a ködös vízen, mint kóbor szellemhajók. A környező kőtömbök különösen színesek voltak, a vörös és narancs mindenféle árnyalatában pompáztak, és vékony jégkéreg borította őket, mely csodálatosan ragyogó szikrákat szórt, meglepő kontrasztként a gleccser unalmas szürkesége előtt. Csendes hely volt ez, a szél gyászos mormogásától szikla- és jégfalak védtek.

Apja halála után Wulfgar megesküdött, hogy mintegy tiszteletadásként a halott felé megteszi ezt az utat, és valóra váltja atyja álmát. Most tisztelettel közelített a tóhoz, és bár más dolgok is nyomasztották, megállt, hogy gondolkodjék.. A tundra minden törzsének harcosai ugyanazzal a reménnyel jöttek ide, mint ő. És egyikük sem tért vissza soha.

A fiatal barbár azonban el vont szánva arra, hogy változtat ezen. Megfeszítette büszke állkapcsát, és nekilátott megnyúzni a szarvast. Az első akadály, amit le kellett küzdenie, maga a tó. A felszín alatt a víz csalókan meleg és kellemes volt, de aki kijött belőle, az menten megfagyott.

Wulfgar lehúzta az állat irháját, és kezdte lefejtetni az alatta húzódó faggyúréteget. Aztán ezt egy kis tíz felett addig olvasztotta, míg sűrű festék-állagú anyagot nem kapott, aztán ezzel tetőtől talpig bekente magát. Mély lélegzetet vett, hogy megerősítse magát, és gondolatait a feladatra koncentrálja, aztán megragadta Égisz-agyart, és belemerült a Melegtóba.

A borzongató ködfátyol alatt a víz hidegnek tűnt, de ahogy távolabb került a tó szélétől, Wulfgar már érezte a meleg áramlat erős, kavargó sodrását. Egy kiálló szikla segítségével tájékozódva kereste meg a tó pontos közepét. Itt egy utolsó levegőt vett, és apja utasításaira bízva magát sodródni kezdett az áramlattal, és hagyta, hogy lemerüljön a vízbe. Egy ideig süllyedt, aztán érezte, hogy kiszakad a főáramlatból a tó északi vége felé. A víz még a felszín alatt zavaros volt, így Wulfgarnak vakon kellett bíznia benne, hogy ki tud emelkedni a vízből, mielőtt elfogy a levegője.

Már alig néhány lábnyira volt a tó szélén lévő jégfaltól, mikor észrevette a veszedelmet. Összehúzta magát az ütközéshez, de az

áramlat hirtelen elfordult, és mélyebbre húzta. A homály feketeséggé sötétült, mikor Wulfgar besodródott a jég alatti rejtett nyílásba, melyen épp hogy csak átfért, de a szüntelen áramlás nem is adott neki választási lehetőséget.

Tüdeje levegőért sikoltott. Összeharapta az ajkát, hogy ne nyíljon ki a szája, és ne robbanjon ki belőle az utolsó kevés kis oxigén is.

Aztán egy szélesebb alagútba került, ahol a víz szétterült és a feje szintje alá süllyedt. Mohón szippantotta be a levegőt, de még mindig tehetetlenül sodródott a rohanó vízben.

Egy veszélyen túl van.

A folyam ide-oda kanyargott, és egy vízesés dübörgése hallatszott előtte. Wulfgar igyekezett lassítani haladásán, de nem talált semmilyen kapaszkodót, hisz az alagút jégfalait tükörsimára csiszolta az évszázados vízfolyás. A barbár vadul vergődött, az Égisz-agyar is kiesett a kezéből, miközben hasztalanul próbálta belevágni a tömör jégbe. Aztán egy széles, öblös barlangba érkezett, és meglátta maga előtt a zuhatagot.

Néhány lábnyira a vízesés karéján túl több hatalmas jégcsap lógott a kupolás mennyezetről, mélyebbre, mint ameddig Wulfgar látott.

Tudta, hogy ez az egyetlen lehetősége. Mikor a zuhogó tetejéhez ért, elrúgta magát, és karját az egyik ilyen jégcsap köré fonta. Gyorsan csúszott, ahogy a jégcsap keskenyedett, de látta, hogy aztán megint megvastagszik a padló közelében, mintha egy másik jégcsap nőtt volna ugyanott fölfelé, és összenőtt volna ezzel.

Pillanatnyilag biztonságban volt: áhítatosan nézett körül a furcsa barlangban. A vízesés megragadta a képzeletét. Gőz szállt fel a mélységből, szürrealisztikus látványt nyújtva. A folyam leömlött a zuhatagon, és nagyrészt egy kis szurdokban, alig egy repedésben folytatta útját harminc lábbal lejjebb. De a vízesésből szétfröccsenő vízcseppek megszilárdultak, ahogy kiváltak a főfolyamból, és mindenfelé szétrepültek a jégpadlón. Mivel még nem szilárdultak meg teljesen, erősen odatapadtak, ahová leesetek, így a vízesés körül furcsa alakú, csipkés jégalakzatok meredeztek.

Égisz-agyar átsuhant a vízesésen, és fehér szilánkokat szétcsapva a csipkés jégzobroknak repült. Bár Wulfgarnak el voltak gémberedve a kezei a jégcsap markolásában, gyorsan a kalapácshoz sietett, ami máris odafagyott a jéghez, és kirántotta a fagy erősödő szorításából. Az üveges felszín alatt, ahol a kalapács megrepesztette a külső

rétegeket, a barbár sötét árnyat pillantott meg. Közelebből is szemügyre vette, aztán visszahőkölt a hátborzongató látványtól. Egyik elődje tökéletesen konzerválódott teste volt az, aki nyilván lezúdult a vízeséssel, és a sűrűsödő jégben halt meg, ahová leérkezett. Vajon hányan jutottak ugyanerre a sorsra??

De nem volt ideje ezen hosszasan merengeni. Egyik aggodalma megszűnt, mert a barlang teteje alig néhány lábnyira volt a napsütötte felszíntől, és a nap be is sütött a tisztán jéggel fedett helyeken. A mennyezetről érkező legkisebb sugár is ezerszeresen verődött vissza a tükörszerű padlóról és falakról, gyakorlatilag az egész barlang szivárványos ragyogásban fürdött.

Wulfgar igencsak érezte a hideget, de a megolvasztott faggyú megfelelően védte. Kalandjának első részét túl fogja élni.

A sárkány képe azonban továbbra is ott leselkedett.

Számos kanyargó alagút vezetett ki a nagy teremből, melyeket a folyam még régebben, magasabb vízállása idején vajt ki. Ezek közül azonban csak egy volt elég nagy egy sárkány számára. Wulfgar fontolóra vette, hogy előbb megnézi a többi járatot is, hátha azok közt van egy kevésbé nyilvánvaló út a sárkánybarlangba. De a ragyogás és a ragadozófogként meredező jégcsapok megszedítették, és tudta, ha eltéved, vagy túl sok időt tékozol el, akkor ráesteledik: megszűnik a fény, és a hőmérséklet is az elviselhetőség határa alá süllyed.

így hát a padlóhoz ütogette Égisz-agyart, hogy leverje róla a jeget, aztán elindult egyenest abban a járatban, melyről azt sejtette, hogy Ingeloakastimizililánhoz fogja vezetni őt.

* * *

A sárkány mélyen aludt kincsei közt a jégbarlangban.; Hosszú évek magánya után biztos volt benne, hogy senki sem fogja zavarni.

Ingeloakastimizilian, vagy közismertebb nevén Jégahalál, elkövette ugyanazt a hibát, mint sokan a fajtájából. Az áramló folyam, ami bejárást és menekülési utat szolgáltatott a barlanghoz, az évek során leapadt: a sárkány ottrekedt kristály sírkamrájában.

Jégahalál kiélvezte az ember- és szarvasvadászat éveit. Működésének meglehetősen rövid ideje alatt a sárkány figyelemreméltó romboló és megfélemlítő hírnévre tett szert. De a sárkányok, főleg a fehérek, akik ritkán aktívak hideg környezetükben, évszázadokig élnek hús nélkül. Önző kincsszeretetük a végtelenségig életben tartja őket, Jégahalál vagyona pedig – ami ugyan a lakottabb vidékeken élő vörösök és kékek gyűjteményéhez képest kicsinek számított – a leghatalmasabb volt az összes tundralakó sárkányoké között.

Ha a sárkány valóban szabadságra vágyott volna, át tudta volna törni a barlang jégmennyezetét, Jégahalál azonban túl kockázatosnak tartotta ezt a lehetőséget így hát aludt, és álmában pénzeit, drágaköveit számolgatta – ezt a sárkányok nagyon szerették.

De a szendergő féreg nem látta át tökéletesen, milyen gondatlan lett. Zavartalan álmában Jégahalál évtizedek óta nem mozdult. Hideg jégtakaró rakódott a hosszú testre, és fokozatosan vastagodott, míg az egyetlen szabad hely már csak a roppant orrlyukak előtt maradt, ahonnan a sárkány ritmikus kilégzésének melege távoltartotta a fagyot.

Így Wulfgar, aki körültekintően óvakodott a hortyogás forrása felé, meg tudta lepni a sárkányt.

Jégahalál csodáját látva, melyet csak még szebbé tett a kristályos jégtakaró, Wulfgar félelmes áhítattal szemlélődött. Drágakövek és aranyak hegyei heverték szerte a barlangban hasonló jégkéreg alatt, de Wulfgar nem tudta levenni a szemét a sárkányról. Még sosem látott ehhez fogható nagyszerűséget, ekkora erőt.

Mivel bízott benne, hogy a sárkány mozdulatlanságra van kárhoztatva, koppantott egyet a kalapácsával. -Üdvözöllek, Ingeloakastimizilian!! – kiáltotta, udvariasan a bestia teljes nevét használva.

A halványkék szemgolyók fölpattantak, izzásuk még a jeges takaró

alól is látszott. Wulfgar megtorpant az átható tekintet alatt. A kezdeti sokk után azonban hamarosan visszanyerte önbizalmát. – Ne aggódj, hatalmas féreg – mondta bátran. – Én becsületes harcos vagyok, és nem ölök meg téged ilyen egyenlőtlen körülmények között – mosolyodott el szárazon. – Azzal is megelégszem, hogy elvigyem a kincsedet.

De a barbár döntő hibát követett el.

Egy tapasztaltabb harcos, még akár egy lovag is, eltekintett volna a lovagiasság kódexétől, és megragadta volna szerencséjét: álmában vágta volna a sárkányt. Kevés kalandozó, vagy kalandozó csapat akadt, aki egyenlő feltételeket adott volna bármilyen színű sárkánynak, és aztán ezt élve megúsza volna.

Az első rémület pillanatában még maga Jégahalál is tehetetlennek érezte magát, mikor felébredt és megpillantotta a barbárt. A tétlenségben elsatnyult hatalmas izmok nem bírták a jégbörtön súlyával és erejével. De mikor Wulfgar a kincset említette, a sárkány újult erőre kapott.

Jégahalál erőt merített a haragból, és izmainak elképesztő erejű megfeszítésével hatalmas jégdarabokat vetett le magáról. Az egész barlangrendszer megremegett, Wulfgar pedig a hátára esett a csúszós felszínen. A legutolsó pillanatban tért ki egy tűhegyes jégcsap elől, ami a rázkódástól vált le a mennyezetről..

Wulfgar gyorsan talpraállt, de mikor összeszedte magát, egy szarvas, fehér fejjel találta szembe magát, mely a szeme magasságában volt. A sárkány fehér szárnyai szétnyíltak, és lerázták a fehér takaró utolsó maradványait is. A kék szemek Wulfgarra meredtek.

A barbár kétségbeesetten nézett körül valami menekülés után.

Megfordult a fejében, hogy elhajtja Égisz-agyart, de tudta, hogy egy ilyen szörnyeteget nem ölhet meg egyetlen csapással. A gyilkos lehelet pedig elkerülhetetlenül jönni fog.

Jégahalál egy darabig méregette ellenfelét. Ha lehel, akkor meg kell elégednie fagyott hússal. Végül is sárkány volt, rettenetes féreg, és úgy hitte – nagyjából jogosan – hogy egyetlen ember sem tudja legyőzni. Ez a nagydarab ember, és különösen a mágikus kalapács - mert a sárkány érezte a varázst – azonban zavarta férget. Az óvatosság segítette Jégahalált életben maradni oly sok

évszázadon át. Ezzel az emberrel nem szabad közelharcba bocsátkozni,

Gyűlni kezdett a jéghideg levegő a tüdejében.

Wulfgar hallotta a levegővételt, és reflex-szerűen oldalra vetődött.

Nem tudta teljesen elkerülni a fuvallatot, a kimondhatatlanul fagyos hidegkúpot, de mozgékonyasága – és a szarvasfaggyú – miatt életben maradt. Egy jégtömb mögé esett, lábai szó szerint égtek a hidegtől, a tüdeje sajgott. Kellett neki egy pillanat, míg magához tért, de látta, hogy a fehér fej lassan a levegőbe emelkedik, és megkerüli a soványka fedezéket.

Wulfgar nem élt volna túl egy második lehetet.

Hirtelen sötétséggömb borította be a sárkány fejét, egy fekete tollú nyílveessző, aztán még egy suhant el a barbár mellett, és csapódott be valahová a sötétség belsejébe.

– Most támadj, fiú! Gyorsan! – kiáltotta Drizzt Do'Urden a kamra bejáratából. A fegyvelmezett barbár ösztönösen engedelmeskedett tanárának. A fájdalomtól eltorzult arccal kerülte meg a jégtömböt, és közeledett a csapkodó féreg felé.

Jégahalál ide-oda dobálta a fejét, hogy lerázza a sötét elf varázslatát. Teljesen elborította a düh, amikor újabb nyílveessző szúrását érezte. A sárkánynak csak egyetlen vágya volt: ölni. Még vakon is kitűnők voltak az érzékei: könnyedén bemérte a drow helyzetét, és ismét lehelt.

De Drizzt képzett volt a sárkányok tudományában. Tökéletesen mérte fel távolságát Jégahaláltól, és a halálos fagy ereje nem ért már el hozzá.

A barbár megrohamozta a másfelé figyelő sárkány oldalát, és minden erejét összeszedve belevágta Égisz-agyart a fehér pikkelyekbe. A sárkány felülvoltott fájdalomában. A pikkelyek állták az ütést, de a sárkány még nem érzett ekkora erőt emberi lényben, és nem óhajtott próbára tenni az irháját még egy csapással. Megfordult, hogy egy harmadik lehetettel végezzen a védtelen barbárral.

De egy újabb nyílveessző talált célba.

Wulfgar hatalmas csepp sárkányvért látott a földre hullani maga mellett, és a sötét gömb megtántorodott. A sárkány dühösen elbődült. Az egyik pikkelye megrepedt és levált, a védtelen hús látványa pedig visszaadta Wulfgar győzelmi reményeit.

De Jégahalál sok csatát élt már meg, és a harcnak még korántsem volt

vége. A sárkány tudta, milyen sebezhető a mágikus kalapáccsal szemben, és csak a megtorlásra koncentrált. A hosszú fark a pikkelyes hát fölé kanyarodott és Wulfgar felé csapott, épp amikor a barbár újabb ütésre készült. A sárkányhúsba csapó Égisz-agyar elégedettséget adó érzése helyett Wulfgar azt érezte, hogy húszlábnyit repül, és egy fagyott pénzhalomba vágódik.

A barlang forogni kezdett körülötte, felhősödő szemei mindenféle fényeket láttak, a tudata egyre távolodott. De aztán meglátta Drizztet, amint kivont szablyával, bátran közeledik Jégahalához. Látta, hogy a sárkány újra lehelni készül.

Kristály-élességgel látta a hatalmas jégcsapot is, ami épp a sárkány feje fölött függött a mennyezetről.

Drizzt előrelépett. Nem volt stratégiája ilyen hatalmas ellenfél ellen: remélte, hogy észrevesz valami gyenge pontot, mielőtt a sárkány megöli őt. Azt hitte, hogy Wulfgar kiesett a harcból, talán meg is halt a hatalmas farkcsapás után. Meglepődött, amikor valami mozgást látott oldalt.

Jégahalál is érzékelte a barbár mozgását, és meglendítette a farkát, hogy elejét vegye az oldala fenyegetettségének..

De Wulfgar megelőzte. Utolsó összeszedett erejével felpattant a halomról, és Égisz-agyart magasan a levegőbe hajította.

A sárkány farka célbatalált, és Wulfgar nem tudta, hogy elkeseredett kísérlete sikerrel járt-e. Mintha egy világosabb foltot látott volna megjelenni a mennyezeten, mielőtt elmerült volna a sötétségben.

Drizzt azonban tanúja volt diadaluknak. Megbabonázva figyelte a hatalmas jégcsap zuhanását.

Jégahalál, aki a sötét gömb miatt nem láthatta ezt a veszélyt, azt hitte, hogy a kalapács elrepült. Meglebben-tette a szárnyait. Karmos elülső lábai éppen kezdtek felemelkedni a földről, amikor a jégglándzsa a sárkány hátába vágódott, és visszanyomta a padlóra.

A sötétséggömb miatt Drizzt nem láthatta a halódó sárkány arckifejezését.

Viszont hallotta a gyilkos reccsenést, mikor a kígyószerű nyak a lendület hirtelen megtörése miatt felcsapódott és megroppant.

22.

Születéssel vagy tettel

A kis tűz melege eszméletre térítette Wulfgart.. Bizonytalanul tért magához, és először nem is értette, hol van, mikor elkezdett forgolódni a takaró alatt, ami emlékezete szerint nem is volt nála. Aztán felismerte Jégahalált, aki alig néhány yardnyira tőle hevert holtan, a hátába fűrődött hatalmas jégcsappal. A sötétséggömb elenyészett, és Wulfgarnak elállt a lélegzete, mikor meglátta, milyen halálosan pontosak volt a drow körülbelüli nyíllövései. Az egyik nyíl éppen a sárkány bal szeméből állt ki, és két másik vesszőnek csak fekete tolla lógott ki a szemből.

Wulfgar lenyúlt, hogy érezze Égisz-agyar nyelének ismerős, nyugtató érintését. A kalapács azonban nem volt sehol. Lábainak átható merevségét leküzdve a barbárnak sikerült felállnia, és elkéseredetten a fegyvere keresésére indult. És vajon hol a drow? Aztán meghallotta a kopácsolást az egyik oldalfülkéből. Mereven sántikálva került meg óvatosan a sarkot. Drizzt volt az: egy pénzérme-hegyen állt, és Wulfgar harci kalapácsával törte róla a jégkérget.

Drizzt észrevette Wulfgar közeledését, és üdvözlésképpen mélyen meghajolt. – Jó, hogy látlak. Sárkány Végzete! – kiáltotta.

– Én is örülök neked, elf barátom – felelte Wulfgar őszinte örömmel. – Jó messzire követtél.

– Nem túlságosan – felelte Drizzt, és újabb jégtömböt vert le a kincshalomról.. – Tízvárosban nem sok izgalom volt kilátásban, és nem hagyhattam, hogy megelőzz engem a számolóversenyben! Tíz és fél nekem, tíz és fél neked – jelentette ki széles mosollyal – és a sárkányt is felosztjuk, mert a felére igényt tartok.

– Mégis kapod, mert alaposan kiérdemelted – helyeselt Wulfgar.. – És jogod van a zsákmány feléhez is.

Drizzt elővett egy kis erszénykét, ami a nyakában lógott finom ezüstláncon. – Csak egy pár apróságot kérek – magyarázta. – Nekem nincs szükségem kincsekre, és amúgy se sokat tudnék innen kivinni.

Néhány darab megteszi.

Turkálni kezdett a halomnak abban a részében, amit szabaddá tett, és ráakadt egy drágakővel berakott kardgombra, melynek fekete adamantit markolata mesterien formázta egy vadászó macska pofáját. A csodálatos darab ellenállhatatlanul vonzotta Drizztet. A drow remegő ujjakkal szabadította ki a fegyver többi részét az arany alól. Egy görbe kard volt. Ívelt pengéje ezüstből készült, gyémánt éllel. Drizzt maga elé emelte, és csodálta könnyűségét, tökéletesen egyensúlyát.

– Néhány apróság... meg ez – helyesbített.

Még mielőtt találkozott volna a sárkánnyal, Wulfgar már gondolkodott azon, hogyan jusson ki a földalatti barlangból. – A vízáramlás túl erős és a vízesés pereme túl magas ahhoz, hogy vissza tudjak mászni Melegtőig -Mondta Drizztnek, bár tudta, hogy nyilván a drow is eljutott ugyanerre a következtetésre. – Még ha valahogy át is jutunk ezeken az akadályokon, nincs több szarvasfaggyú, hogy megvédjen minket a hidegtől, mikor kimegyünk a vízből.

– Nekem sem áll szándékomban újra átúszni a Melegtó vizén – nyugtatta meg Drizzt a barbárt. – De azért bízz meg a tapasztalatomban, hogy nem jövök felkészületlenül ilyen helyre! A tűzifát, és a takarót, amit rádterítettem, fókabőrbe csomagolva hoztam. És ezt is – Elővett egy háromágú csáklát, és egy vékony, de erős kötelet az övéről. Már talált is kiutat.

Drizzt felmutatott egy apró lyukra a mennyezetben a fejük felett. A jégcsap, amit Wulfgar Égisz-agyarral levert, magával rántotta a mennyezet egy részét is. – Én nem tudnám feldobni a kampót olyan magasra, de a te hatalmas karodnak ez nem okozhat gondot.

– Jobb időkben talán nem – felelte Wulfgar.. – De most nincs bennem erő, hogy megpróbáljam – A barbár közelebb jutott a halálhoz, mint gondolta, mikor a sárkány lehelete lecsapott rá, és a harc adrenalinjának kifogyásával nagyon érezni kezdte a hideget. – Attól tartok, hogy érzéketlen kezeim még meg sem tudják fogni a csáklát!

– Akkor fuss! – kiáltotta a drow. – Hadd melegítse fel magát a tested. Wulfgar már indult is, kocogott körbe-körbe a tágas teremben, arra készítve vérét, hogy újra áramlani kezdjen zsibbadt végtagjaiban.

Hamarosan kezdte érezni, hogy teste belső melege visszatér.

Csak két próbálkozás kellett neki, hogy átdobja a csáklyát a lyukon, és erősen beakassza valami jégdarabba. Drizzt ment elsőnek: szinte szaladt fel a kötélén.

Wulfgar befejezte feladatát a barlangban: egy zsákra való kincset és egyéb tárgyakat szedett össze, amire szüksége lehet. Neki már sokkal nagyobb gondot okozott felkúszni a kötélén, de a drow felülről jövő segítségével sikerült kivergődnie a jégre, mielőtt a nap a láthatár mögé bukott.

Melegtő mellett vertek tábort, szarvashúst ettek, és élvezték megérdemelt – és igencsak szükséges – pihenőjüket a meleg pára kényelmében.

Már hajnal előtt úton voltak megint, nyugat felé. Két napig rohantak váll váll mellett, hasonló sebességgel, mint ahogy jöttek. Mikor elérték a gyülekező törzsek lábnyomait, mindketten tudták, hogy elérkezett az elválás ideje.

– Jó utat, barátom – mondta Wulfgar, miközben lehajolt, hogy megvizsgálja a nyomokat. – Sosem fogom elfeledni, amit értem tétél.

– Neked is, Wulfgar – felelte Drizzt szomorúan. -Hatalmas kalapácsod ezentúl mindig tartsa rettegésben ellenfeleidet! – Elindult. Nem nézett vissza, de arra gondolt: vajon látja-e még valaha élve természetes bajtársát.

Wulfgar félretette a küldetés sürgősségét, hogy megálljon és elgondolkodjon érzésein, amikor először pillantotta meg a törzsek hatalmas táborát. Öt évvel ezelőtt, mikor büszkén hordozta a Jávorszarvas Törzsének lobogóját, az ifjú Wulfgar is egy hasonló gyülekezésben

menetelt, Tempos Dalát énekelve, és megosztva az erős sört a többi férfival, aki harcba – és valószínűleg a halálba – indult mellette.

Akkor másképp látta a csatát: a harcos dicső próbájának. – Ártatlan vadság – motyogta, és tisztában volt a két szó ellentmondásával, mikor visszaemlékezett akkori tudatlanságára. Gondolkodása azonban jelentős változáson ment keresztül. Bruenor és Drizzt azzal, hogy a barátaivá lettek és megtanították neki a világuk finomságait, személyessé tették számára a népet, melyre azelőtt pusztán

ellenségként gondolt, és rákényszerítették, hogy nézzon szembe tettei brutális következményeivel.

Keserű torlasz keletkezett Wulfgar torkában arra a gondolatra, hogy a törzsek újabb támadásra készülnek Tízváros ellen. És ami még visszataszítóbb, büszke népe goblinok és óriások oldalán vonul harcba.

Mikor megközelítette a tábor szélét, látta, hogy nincs Hengorot: nincs ünnepi Sörcsarnok a táborban. Néhány kis sátor, a törzsi királyok zászlajával, foglalta el a középső részt, a közkatonák tábortüzeitől övezve. A lobogókból Wulfgar látta, hogy majdnem mindegyik törzs itt van, összesített erejük azonban alig volt fele az öt évvel ezelőttinek. Drizzt megfigyelése, miszerint a barbárok még nem heverték ki a bryn shanderi mészárlást, fájón igaznak bizonyult. Két ór lépett Wulfgar elé. Ő nem tett rá kísérletet, hogy titokban közelítsen, most pedig a lábához helyezte Égisz-agyart, és felemelt kézzel mutatta: becsületesek a szándékai.

– Ki vagy te, hogy kísérlet és meghívás nélkül érkezel Heafstaag haditanácsára? – kérdezte az egyik ór. Felmérte az idegent, és igencsak hatással volt rá Wulfgar szembeötlő ereje, meg a csodálatos fegyver a lábánál. – Az biztos, hogy nem koldus vagy, nemes harcos, mi mégsem ismerünk.

– Ismersz, Revjak, Vörös Jorn fia – felelte Wulfgar, aki felismerte az emberben a törzse-bélit. – Wulfgar vagyok, Beornegar fia, a Jávorszarvas Törzsének harcosa. Öt évvel ezelőtt vesztettetek el, mikor Tízváros ellen vonultatok – magyarázta, gondosan úgy válogatva meg a szavait, hogy ne említse a vereséget. A barbárok nem szoktak ilyen kellemetlen emlékekről beszélni.

. Revjak tüzetesen szemügyre vette a fiatal embert. Barátja volt Beornegarnak, és jól emlékezett a fiúra, Wulfgarra.. Számolgatta az éveket, és összehasonlította az elveszett fiú körülbelüli korát az előtte álló fiatalemberével. De hamarosan megnyugodott: a hasonlóságok erősebbek voltak pusztá egybeesésénél. – Légy üdvözölve itthon, fiatal harcos! – mondta melegen. – Nagy utat tettél meg.

– Valóban – felelte Wulfgar.. – Nagyszerű és csodálatos dolgokat láttam, és sok bölcsességet tanultam. Sokat tudnék mesélni, de most igazából nincs időm üres fecsegésre. Azért jöttem, hogy Heafstaaggal találkozzam.

Revjak bólintott, és azonnal vezetni kezdte Wulfgart a tüzek mellett.

– Heafstaag örülni fog a visszatérésednek.

Wulfgar szinte hallhatatlanul válaszolta: – Azért annyira nem.

Kíváncsi sokadalom verődött össze a fejedelmi termetű fiatal harcos körül, ahogy közeledett a tábor központi sátrához. Revjak előre bement, hogy bejelentse Wulfgart Heafstaagnak, és azonnal vissza is tért a király engedélyével: Wulfgar beléphet.

Wulfgar a vállára vetette Égisz-agyart, de nem lépett a fellebbentett sátor-bejárat felé. – Amit mondani akarok, azt nyíltan, mindenki előtt fogom elmondani – mondta olyan hangosan, hogy Heafstaag is hallja. – Jöjjön hozzám Heafstaag!

Zavart mormogás hullámozott végig az embereken ezekre a kihívó szavakra, mert a tömegben szétfutó szóbeszéd szerint Wulfgar, Beornegar fia nem származott királyi vérből.

Heafstaag kirentott a sátorból. Néhány lányira állt meg kihívójától, kidüllesztette mellkasát, és egyetlen szemével vadul meredt

Wulfgarra.. A tömeg visszafojtotta a lélegzetét: azt várták, hogy az irgalmat nem ismerő király azonnal levágja a szemtelen ifjút.

De Wulfgar állta Heafstaag veszedelmes pillantását, és egy millimétert sem hátrált. – Wulfgar vagyok – jelentette ki büszkén – Beornegar fia, aki Beorne fia volt, a Jávorszarvas Törzsének harcosa, aki ott küzdött a bryn shanderi csatában, és Égisz-agyar, az Óriásölő forgatója – emelte magasra a kalapácsot. – Törpe mesterek barátja és Gwaeron Windstrom vándorának tanítványa, óriásölő és barlangfoglaló, valamint Biggrin, a fagyóriástörzsfőnök gyilkosa – Itt elhallgatott egy pillanatra, szeme kacsintásra húzódott, ahogy elmosolyodott következő bejelentése várható hatásától. Mikor úgy érezte, hogy a tömeg figyelme teljes, folytatta: – Wulfgar vagyok, a Sárkány Végzete!

Heafstaag megrezzent. A tundrán egyetlen élő embernek sem volt joga ilyen fellengzős címre.

– Élek a Kihívás Jogával – morogta Wulfgar mély, fenyegető hangon.

– Én pedig megöllek – felelte Heafstaag olyan nyugodtan, ahogy csak tudta. Nem félt senkitől, de aggasztotta Wulfgar széles válla és hatalmas izomzata. A királynak nem állt szándékában most, a tízvárosi halászok fölötti győzelem küszöbén kockára tenni

pozícióját. Ha lehetetlenné tudja tenni a fiatal harcost, akkor az emberek nem fognak megengedni egy ilyen harcot. Kényszeríteni fogják Wulfgart bejelentésének visszavonására, vagy azonnal megölik. – Milyen születés jogán teszel ilyen kihívást?

– Te egy varázsló kénye-kedve szerint vezeted a népünket – vágott vissza Wulfgar.. Gondosan figyelte a tömeg reakcióit, hogy felmérje egyetértésük vagy ellenkezésük mértékét. – Azt akarod, hogy goblinokkal és orkokkal közösködve fogjanak fegyvert! – Senki sem mert hangosan tiltakozni, de Wulfgar érzékelte, hogy sok másik harcos dühöng titokban a közeledő csata miatt. Ez megmagyarázza a Sörceansok hiányát is, mert Heafstaag elég bölcs ahhoz, hogy tudja: a parázsló harag gyakran robban ki egy ilyesfajta ünnep emelkedett hangulatában.

Revjak lépett közbe, mielőtt Heafstaag válaszolni tudott volna – akár szóval, akár fegyverrel. – Beornegar fia – mondta Revjak szilárdan. – Mindeddig nem szereztél jogot arra, hogy kétségbe vond királyunk parancsait. Nyílt kihívást jelentettél be: a hagyomány szabályai viszont megkívánják, hogy vagy születéssel, vagy tettel igazold a jogodat erre a harcra.

Izgalom hallatszott Revjak szavaiban, és Wulfgar azonnal tudta, hogy apja barátja miért lépett közbe: elejét akarta venni egy el nem ismert, ezért nemhivatalos csetepaténak. Revjak nyilván bízott abban, hogy a figyelemreméltó ifjú harcos teljesíteni tudja a feltételeket. És Wulfgar még azt is érezte, hogy Revjak, és talán sokan mások is, abban reménykednek, hogy a kihívás az ő sikerével fog végződni.

Wulfgar kihúzta magát és magabiztosan ellenfelére vigyorgott, erőt merítve abból a meglátásból, hogy az emberek csak azért követik Heafstaag vitatható parancsait, mert kötve vannak az egyszemű királyhoz, és a saját soraikból nem tudtak megfelelő embert kiállítani, akik kihívhatná.

– Tettel igazolom – mondta Wulfgar.. Anélkül, hogy levette volna a tekintetét Heafstaagról, Wulfgar szétbontotta a hátán az összetekert pokrócot, és elővett két lándzsaszerű tárgyat. Természetes mozdulattal a király elé lökte őket a földre. Azoknak, akik a tömegből láthatták az eseményt, egyszerre állt el a lélegzete, de még a sziklaszilárd Heafstaag is elsápadt, és visszahőkölt egy lépést.

– A kihívást most már nem lehet elutasítani! – kiáltott fel Revjak..

Jégghalál szarvai heverték a földön.

A Heafstaag arcán gyöngyöző hideg veríték elárulta a király feszültségét, miközben hatalmas fejszéje élet simogatta. – Még hogy a Sárkány Végzete! – puffogta meggyőződés nélkül a sátorba lépő zászlóvivő ifjúnak. – Valószínűbb, hogy egy alvó féregbe botlott bele!

– Bocsánatodat kérem, nagy király – mondta a fiatalember. – Revjak küldött, hogy szóljak: elérkezett a kijelölt idő.

– Jól van! – vicsorogta Heafstaag, és végigfuttatta ujját fejszéje csillogó élén. – Majd most megtanítom Beornegar fiát arra, hogy tisztelje a királyát!

A Jávorszarvas törzsének harcosai kört alkottak a küzdő felek körül. Bár ez Heafstaag népének magánügye volt, a többi törzsek is kíváncsian figyeltek egy kissé messzebről. A győztesnek nem lesz formális fennhatósága felettük, viszont ő lesz a tundra legerősebb és leghatalmasabb törzsének a királya.

Revjak belépett a körbe, és a két ellenfél közé állt. –Bejelentem Heafstaagot! – kiáltotta. – A Jávorszarvas Törzsének királyát! – Aztán végigsorolta a félszemű király hőstetteinek hosszú listáját. Heafstaag önbizalma mintha helyreállt volna a felsorolás alatt, bár egy kissé zavart és dühös volt amiatt, hogy Revjak őt jelentette be elsőnek. Csípőre tette a kezét, és fenyegetően meredt a legközelebbi nézőkre, aztán elmosolyodott, amikor azok hátrahőköltek, egyik a másik után. Ugyanígy viselkedett ellenfelével is, de Wulfgarral szemben csődöt mondott hetvenkedő-megfélemlítő taktikája.

– És bejelentem Wulfgart – folytatta Revjak.. – Beornegar fiát, aki megpályázza a Jávorszarvas Törzsének trónját! – Wulfgar listájának végigpörgetése persze jóval kevesebb időt vett igénybe, mint Heafstaagé.. Az utolsó tett bejelentése azonban kiegyenlítette az erőket.

– A Sárkány Végzete! – kiáltotta Revjak, a tömeg pedig, ami tiszteletteljesen elcsendesedett ennél a pontnál, izgatottan tárgyalni kezdte a számtalan pletykát, ami már keringeni kezdett Jégghalál pusztulásáról.

Revjak a két ellenfélre nézett, és kilépett a körből.

Elérkezett a dicső pillanat.

Elindultak a harci körben, óvatosan léptek, és figyelmesen méregették egymáson a gyengeség jeleit. Wulfgar észrevette a türelmetlenséget Heafstaag arcán, mely általános hiba volt a barbár harcosok között. Ő maga is ugyanilyen lett volna, ha nincsenek Drizzt Do'Urden kemény leckéi. A drow szabályjának ezernyi megalázó csapása megtanította Wulfgart arra, hogy az első csapás korántsem olyan fontos, mint az utolsó.

Végül Heafstaag fújt egyet, és elindult. Wulfgar is felmordult, és úgy mozdult, mintha egyenesen a közeledő roham útjába akarna állni. De az utolsó pillanatban ellépett, Heafstaag pedig nehéz fegyverének lendületétől sodortatva elzúgott ellenfele mellett, egyenesen bele a nézők első soraiba.

A félszemű király gyorsan összeszedte magát, és újabb rohamra indult, most már kétszer akkora dühtől fűtve: legalábbis Wulfgar így hitte. Heafstaag sok éve volt király, és számtalan csatát harcolt végig. Ha nem tanult volna meg harci technikájával alkalmazkodni a helyzethez, már rég levágták volna. Újra rárontott Wulfgarra, látszatra még sokkal esztelenebbül, mint az előbb. De mikor Wulfgar kilépett az útjából, Heafstaag fejszéje várta. A félszemű király számított a kitérő mozdulatra, és oldalra lendítette a fejszéjét: válltól könyékig végigvágott Wulfgar karján.

Wulfgar azonban gyorsan reagált: előrenyomta Égisz-agyart, hogy megelőzzön minden további támadást. Nem sok erő volt a mozdulatában, de a célzása jó volt: a nagy kalapács egy lépést hátranyomta a királyt. Wulfgar futólag megvizsgálta a sebet. Folytatni tudta a harcot.

– Jól hárítasz – morogta Heafstaag. – Jó hasznodat vettük volna a seregünkben. Nagy veszteség, hogy most meg kell öljelek – A fejsze újra lendült, és csapás csapást követve zuhogott végtelen sorozatban. Drizzt Do'Urden villámló pengéihez képest azonban Heafstaag fejszéje szinte esetlennek tűnt. Wulfgar gond nélkül hárította a támadásokat, időnként még vissza is ütött egy-egy kimért csapással Heafstaag mellkasába.

A félszemű király arca kivörösödött a haragtól a hiábavaló küszködéstől. – A fárasztó ellenfelek gyakran mozdulnak egyszerre teljes erőből – magyarázta Drizzt Wulfgarnak még a gyakorlás heteiben. – De ritkán mozognak a kézenfekvő irányba, arra, amerre azt hiszik, hogy te hiszed, hogy mennek!

Wulfgar figyelmesen koncentrált a várt cselre.

Mivel a király látta, hogy nem tud áttörni fiatalabb és gyorsabb ellenfele kitűnő védelmén, egyszerűen a feje fölé emelte roppant fejszéjét, és előreugrott, ordítással kísérve a támadást.

Wulfgar reflexei azonban a legfinomabb harci érzékenységen voltak, és Heafstaag túlzottan hangsúlyozott rohama azt sugallta neki, hogy irányváltásra számíthat. Felemelte Égisz-agyart, hogy hárítsa a színlelt csapást, de már fogást is váltott: a kalapács leereszkedett Heafstaag válla mellett, és ravasz, alacsony csapásra lendült.

Wulfgar tökéletesen megbízott törpe-készítette fegyverében: visszahúzta elülső lábát, és egy fordulattal, Égisz-agyar hasonló szögű mozdulatával fogadta a közeledő pengét.

A két fegyver feje hihetetlen erővel csapódott össze. Heafstaagnak megremegett a fejsze a kezében, és az erős rázkódás hátravetette a földre.

Égisz-agyar sértetlen maradt. Wulfgar most odamehetett volna, és egyetlen csapással végezhetett volna Heafstaaggal..

Revjak ökle ökölbe szorult a várakozásban Wulfgar küszöbönálló győzelme láttán.

– Sose téveszd össze a becsületességet az ostobasággal! – intette Drizzt Wulfgart a veszélyes sárkányos esel után. De Wulfgar többet akart ettől a harctól a puszta győzelemnél: maradandó benyomást akart okozni minden szemtanúnak. A földre ejtette Égisz-agyart, és egyenlőként közeledett Heafstaaghoz..

A barbár király nem elmélkedett jószerencséjén.. Rávetette magát Wulfgarra, és karját az ifjú nyaka köré fonta, hogy lerántsa a földre. Wulfgar előrehajolva fogadta a támadást, jól megvetette hatalmas lábait, és megállította nehezebb ellenfelét.

Vadul tusakodtak, kemény csapásokat váltottak, mire végre sikerült olyan szorosan összekapaszkodniuk, hogy már ne tudjanak ütni. Mindkét fél szeme kék és dagadt volt, horzsolások és vágások borították az arcukat, a mellkasukat.

De Heafstaag volt a fáradtabb, hordómellkasa erőlködve szedte a levegőt. Wulfgar dereka köré fonta a karját, és újra megpróbálta fáradhatatlan ellenfelét a földre vinni.

Ekkor Wulfgar hosszú ujjai Heafstaag fejének oldalára tapadtak. Az ifjú ujjpercei kifehéredtek az erőfeszítéstől, alkarja és válla megfeszült, és préselni kezdett.

Heafstaag rögtön tudta, hogy nagy bajban van. Wulfgar szorítása erősebb volt még a fehér medvéénél is. A király vadul vergődött, roppant öklei Wulfgar védtelen bordáit csévelték, hogy megtörjék Wulfgar halálos összpontosítását.

Most Bruenor egyik leckéje jutott az ifjú eszébe: -Gondolj a menyétre, fiú, viseld el a kisebb üléseket, de soha, soha ne engedd el, akit elkaptál! – Nyakán és vállán kidagadtak az izmok, ahogy térdrekényszerítette a királyt.

A szorítás erejétől megrettenve Heafstaag feszegetni kezdte a fiatalember alkarját, hiábavalóan próbálkozott enyhíteni a növekvő nyomáson.

Wulfgar rádöbbsent, hogy a saját törzséből készül megölni valakit. – Add meg magad! – ordított rá Heafstaagra, egy elfogadhatóbb megoldás reményében.

A büszke király egy utolsó csapással feleli.

Wulfgar az égre emelte tekintetét. – Én nem vagyok olyan, mint ő! – kiáltotta kétségbeesetten, fohászként bárkihez, aki meghallgatja. De csak egyetlen út állt előtte.

A fiatal barbár hatalmas vállai kivörösödtek, ahogy a vér beléjük tolult. Láta, hogy Heafstaag rémült tekintete értetlenné révül.

Hallotta a csont roppanását, érezte, hogy a koponya szétzúzódik a tenyere alatt.

Revjaknak ekkor be kellett volna lépnie a körbe, hogy bejelentsen a Jávorszarvas Törzsének új királyát.

De a többi szemtanúhoz hasonlóan ő is csak tágranyílt szemmel, leesett állal bámult.

A hátába fújó hideg szél segítségével Drizzt gyorsan megtette a Tízvárosig hátralévő utolsó mérföldeket. Még annak a napnak az éjszakáján, amikor Wulfgartól elvált, megpillantotta Kelvin halmának hófödte csúcsát. Az otthon látványa még gyorsabb tempóra ösztökélte a drow-t, valami halvány sejtelem a tudata peremén azonban azt súgta neki, hogy valami nincs rendben. Emberi szem ezt sosem vette volna észre, a drow éles éjszakai látása azonban végül meglátta: egy növekvő fekete oszlop oltotta ki az alacsonyabb csillagok fényét a hegytől délre. És egy másik, kisebb oszlop is volt, az elsőtől dél felé.

Drizzt megtorpant. Összehúzta a szemét, hogy megbizonyosodjon sejtése helyességéről. Aztán megint elindult, lassan, mert szüksége volt időre, hogy végiggondolja, milyen más úton mehetne. Caer-Konig és Caer-Dineval lángokban állt.

23.

Ostrom

Caer-Dineval flottája a Lac Dinnershere legdélibb vizein hajózott, hogy kihasználja az elmenekült easthaveniek által szabadon hagyott területeket.

Caer-Konig hajói megszokott helyükön halásztak a tó északi partjainál. Ők látták meg elsőnek a végzet közeledtét.

Kessell gonosz serege dühös méhrajként söpört végig a Lac Dinnershere északi partívén, és lezúdult a Jégszél Hágón.

– Horgonyt fel! – kiáltotta Schermont és még sok más kapitány, ahogy magukhoz tértek az első döbbenetből. De már akkor tudták, hogy nem érnek vissza időben.

A goblin sereg előőrse rárontott Caer-Konigra..

A hajósok látták a felcsapó lángokat, ahogy az épületek tüzet fogtak.

Hallották a vérszomjas támadók eszelős ordítózását.

És hallották az övéik halálkiáltásait.

Az otthonmaradt nők, gyerekek és öregek nem is gondolhattak ellenállásra. Menekültek. A goblinok pedig üldözőbe vették és lemészárolták őket.

Óriások és ogrék rohantak le a dokkokhoz, lecsapva vagy a halálosan hideg vízbe kényszerítve a szájalmas embereket, akik reménytelenül integettek a visszatérő flottának.

Az óriások hatalmas zsákokat cipeltek, és amikor a bátor halászok a kikötőhöz értek, hajóikat elhajított kötőbökök csonkították meg.

Goblinok áramlottak szüntelenül az elátkozott városba, a hatalmas sereg fő teste azonban tovább haladt a második város, Caer-Dineval felé. Ekkorra Caer-Dineval népe már látta a füstöt, hallotta a kiáltozást, és menekülni kezdett Bryn Shander felé, vagy kiment a dokkokra, hogy hazahívja a hajósokat. De Caer-Dineval flottája előtt még a segítő keleti szél ellenére is mérföldek álltak. A halászok látták Caer-Konig füstjét, sokan gyanították, mi történt, és tudták,

hogy rohanásuk még teljes széllel is hiábavaló. Mégis döbrent, hitetlenkedő nyögések hallatszottak minden fedélzeten, mikor a fekete felhő megkezdte baljós emelkedését Caer-Dineval legészakibb részei fölött.

Ekkor Schermont lovagias döntésre jutott. Mivel látta, hogy saját városán már nem tud segíteni, felajánlotta közreműködését a szomszédoknak. – Nem tudunk bejutni! – kiáltotta oda egy közeli hajó parancsnokának. –Add tovább: irány délre! Dineval dokkjai még szabadok!

Bryn Shander falainak mellvédjéről Regis, Cassius, Agorwal és Glenshater iszonyodva nézte, ahogy a gonosz sereg kizúdul a két kifosztott városból, és elfogdossa Caer-Dineval menekülőit.

– Nyisd meg a kapukat, Cassius! – kiáltott fel Agorwal. – Ki kell mennünk eléjük! Nem érik el a várost, ha nem lassítjuk le az üldözőket!

– Nem – felelte komoran Cassius, aki fájdalmasan tisztában volt nagyobb felelősségeivel. – Minden emberre szükség van a város védelméhez. Semmi értelme nem lenne kimenni a síkra egy ilyen túlerő ellen. Lac Dinnershere városainak végük!

– Védtelenek! – vágott vissza Agorwal. – Mik vagyunk, ha nem tudjuk megvédeni saját népünket? Milyen jogon állunk és nézzük innen a falak mögül, hogy a saját fajtánkat mészárolják?

Cassius megrázta a fejét: megingathatatlanul eltökélte, hogy megvédi Bryn Shandert.

De ekkor újabb menekülők jelentek meg a második úton, a brémain, akik hisztérikusan rohantak ki Termalaine nyílt városából, mikor meglátták útközben az égő településeket. Most már több mint ezer menekült volt Bryn Shander látótávolságában. A gyorsaságuk és a hátralévő távolság alapján Cassius úgy becsülte, hogy éppen az északi kapuk alatt fognak összefutni.

Ahol a goblinok el tudják kapni őket.

– Menj – mondta Agorwalnak.. Bryn Shander nem nélkülözhetette az embereket, a mező azonban hamarosan asszonyok és gyerekek véréből lett volna vörös.

Agorwal levezette vitézeit az északkeleti úton, hogy stratégiailag jó helyet találjanak, ahol beáshatják magukat. Egy kis gerincet

választottak, ahol az út kissé lejtősebb lett. Harcra és halálra készen várták meg, míg az utolsó menekülő is elrohan mellettük, rettegve és sikoltozva, abban a hiszemben, hogy nem érhetik el a város menedékét, mielőtt a goblinok beérik őket.

Az embervért szimatoló támadó horda legelsői közvetlenül az utolsó emberek: főleg gyermekeiket cipelő anyák nyomában voltak. A könnyű zsákmánytól meg-részegült üldözők nem is figyeltek fel Agorwal csapatára, csak amikor már rajtuk is voltak a lesben álló harcosok.

De akkor már késő volt.

A bátor termalaine-iak keresztűzbe fogták a goblinokat ijaikkal, aztán követték Agorwalt a kardos rohamra. Félelmet nem ismerve harcoltak, mint akik már belenyugodtak abba, amit a sors kiszabott számukra. Tucatnyi szörnyeteg maradt holtan a nyomukban, és minden perccel egyre több és több hullott el, ahogy a dühödt harcosok rendet vágtak közöttük.

De a sorok végeérhetetlennek tunktek. Ahogy egy goblin elesett, két másik ugrott a helyére. A termalaine-iak hamarosan belevesztek a goblinok tengerébe.

Agorwálnak sikerült egy magaslati pontra jutnia, és visszánézett a város felé. A menekülő asszonyok jókora utat tettek már meg a mezőn, de lassan mozogtak. Ha most az emberei megfordulnak és visszamenekülnek, akkor még Bryn Shander lejtői előtt megelőzik a menekülőket. A szörnyetegek pedig szorosán a nyomukban lesznek.

– Ki kell mennünk, hogy segítsünk Agorwálnak!! -ordított Glenshater Cassiusra. De a bryn shanderi szószóló ezúttal hajthatatlan maradt.

– Agorwal teljesítette feladatát – felelte Cassius. – A menekülők el fogják érni a falakat. Nem küldök ki több embert meghalni! Még ha egész Tízváros egyesített ereje lenne is ott kint a mezőn, akkor sem tudnánk legyőzni ezt az ellenfelet! – A bölcs szószóló már most átlátta, mekkora hátrányban vannak Akar Kesselrel szemben.

A jóindulatú Glenshater teljesen elanyátlanodott.. -Vigyél le néhány csapatot a dombról – engedett Cassius. – Hadd segítsenek a menekülőknak az utolsó mászásban.

Agorwal emberei most már igencsak szorult helyzetben voltak. A termalaine-i szószóló megint visszánézett, és elégedett volt: a nők és gyerekek biztonságban voltak. Felnézett a magas falakra, tudta, hogy

Regis, Cassius és a többiek látják őt, a magányos alakot a kis kiemelkedésen, bár ő nem tudta kivenni őket a bryn shanderi mellvéden bámészkodó tömeg között.

Újabb goblinok érkeztek, ezúttal ogrék és verbeegek társaságában. Agorwal tiszteltet barátainak a városba. Elégedett mosolya őszinte volt, amikor sarkonfordult, és lerohant a lejtőn, hogy csatlakozzon győzedelmes csapataihoz a legszebb pillanatokban.

Aztán Regis és Cassius látta, hogyan csap át a fekete áradat Termalaine minden hős harcosán.

Alattuk döngve becsapódott a nehéz kapu. Az utolsó menekülők is a falakon belül voltak.

Míg Agorwal és katonái csak a becsület csatájában nyertek, az egyetlen erő, ami aznap harcba bocsátkozott Akar Kessell csapataival, és életben is maradt, a törpék serege volt. A Mithril Csarnok klánja napokat töltött kemény munkában, felkészüléssel, az invázió mégis majdnem elsöpört mellettük. A varázsió kényszerítő akarata olyan kemény fegyelemben tartotta a csapatokat, ami goblinoknál – főleg vegyes, ellenséges törzseknél – példátlan volt, és Kessell seregének pontos terve volt arra vonatkozólag, mit kell teljesíteniük az első rohamban. Ebben a fázisban a törpékről még nem volt szó.

De Bruenor csapata másképp tervezte. Nem szándékozták elevenen eltemetni magukat a bányáikba anélkül, hogy legalább néhány goblint le ne fejezzenek, vagy szét ne zúzzák a térdét egy-két óriásnak.

A szakállas népből sokan felmásztak a völgyük déli végébe. Mikor a gonosz sereg utója elment mellettük, a törpén ingerelni kezdték őket, kihívásokat kiáltoztak feléjük, és az anyjukat szidták. Az orkok és a goblinok minden más élőnél jobban gyűlölik a törpéket, és Kessell terve egy szempillantás alatt elpárolgott a fejükből Bruenoréknak már csak a pusztta látásától is. Törpevére szomjazva egy jelentős csapat vált ki a főszeregből.

A törpék egészen közeire csalogatták őket szidalmaikkal, míg a szörnyek már majdnem rajtuk voltak. Aztán Bruenor és a népe visszahúzódott a sziklás párkány mögé, és le a meredek lejtőn.

– Gyertek, játsszatok, ostoba kutyák! – kuncogott Bruenor gonoszul,

mikor eltűnt az ellenség látómezejéből. Kihúzott egy kötelet a háta mögött. Kigondolt egy cselt, és már alig várta, hogy kipróbálhassa. A goblinok berontottak a sziklás völgybe: négyszer annyian voltak, mint a törpék. És haragvó ogrék voltak a nyomukban.

A szörnyetegeknek nem volt esélyük.

A törpék tovább csalogatták őket, le a völgy legmeredekebb részén, a keskeny, lejtős párkányokig a sziklafalon, a törpebarlangok bejáratai előtt. Ez klasszikus rajtaütési hely volt, de az ostoba goblinok, akiknek elvette az eszét leggyűlöltebb ellenségeik látványa, csak jöttek, ügyet sem vetve a veszélyre.

Mikor az ellenség többsége már a párkányokon volt, a többiek pedig már kezdtek leereszkedni a völgybe, beindult az első csapda. A jól felfegyverkezett, de a hátsó alagutakban álló Catti-brie meghúzott egy kart. Tonnányi kő és homok zúdult a szörnyek utóvédjére, és azok, akik talpon maradtak a pusztító lavina után, azt látták, hogy a visszavezető utak el vannak torlaszolva és be vannak temetve.

Nyílpuskák pendültek rejtett leshelyekről, és egy csapat törpe rontott elő, hogy szembenézzen a goblinok elejével.

Bruenor nem volt köztük. Ő hátrább rejtőzött el az ösvényen, és figyelte, ahogy a goblinok vadul rohannak a préda felé. Lecsaphatott volna rájuk, de ő a nagyobb zsákmányra vadászott: az ogrékat várta.

A kötelet már gondosan kimérte és szétbontotta. Az egyik hurkos végét a dereka köré kötötte, a másikat pedig egy sziklára erősítette, majd két dobófejszét vett elő az övéből.

Kockázatos terv volt, talán a legveszélyesebb, amit a törpe valaha kipróbált, de már a puszta izgalom is mosolyt csalt Bruenor arcára, amikor hallotta a közeledő ogrék csörtetését. Alig bírta elnyomni nevetését, amikor kettő átment előtte a keskeny ösvényen.

Bruenor előugrott rejtekéből, rárontott a két meglepett ogréra, és a fejük felé hajította a két fejszét. Az ogréknak sikerült elhajolniuk a tessék-lássék dobások elől, de a dobálózás csak elterelő hadművelet volt.

Bruenor teste volt a valódi fegyver ebben a támadásban.

A dobások elől elhajló két meglepett ogre teljesen kibillent az egyensúlyából. A terv tökéletesen működött: az ogrék épp csak állva tudtak maradni. Erőteljes lábizmait megfeszítve Bruenor a levegőbe rúgta magát, és nekivágódott közelebbi szörnynek. Azzal együtt esett a másikra.

És mindhárman túlhemperedtek a párkány peremén.

Az egyik ogrénak sikerült belemarkolnia Bruenor arcába, de Bruenor azonnal beleharapott a támadó kézbe, és a szörny elengedte. Egy pillanatig csak kapálódzó lábak és karok erdeje látszott, aztán Bruenor kötele megfeszült, és szétválogatta őket.

– Jó landolást, fiúk – kiáltotta Bruenor. – Csókoljátok meg a sziklákat a nevemben!

A visszarántó kötél egy tárna bejáratához pottyantotta Bruenort a következő, legalacsonyabb párkányra, miközben a tehetetlen áldozatok a halálba zuhantak. Az ogrék mögött több goblin is értetlen döbbenettel bámulta a mutatványt. Aztán felismerték a lehetőséget, hogy a lógó kötél használatával lerövidíthetik az utat a barlangokig, így egymás után ragadták meg a kötelet, és indultak lefelé.

De Bruenor erre is számított. Az ereszkedő goblinok nem értették, miért olyan síkos fogású az a fránya kötél.

Mikor Bruenor megjelent az alsó párkányon, egyik kezében a kötél végével, a másikban egy égő fáklyával, azonnal megértették.

Lángok futottak végig az olajos fonaton. A legfelső goblinnak még sikerült visszavergődnie a felső párkányra, a többiek azonban a szerencsétlen ogrék sorsára jutottak. Az egyik kis híján elkerülte a végzetes zuhanást, mert az alsó párkányra esett. De még mielőtt fel tudott volna állni, Bruenor lerúgta a peremről.

A törpe helyeslően bólogatott, mikor szemügyre vette két keze munkáját. Ez olyan trükk volt, amit jó lesz megjegyezni. Összeütötte a kezeit, aztán berohant a tárnába. A járat fölfelé lejtett, hogy beletorkolljon a magasabb alagutakba.

A felső párkányon a törpék visszavonuló harcot folytattak. Nem az volt a tervük, hogy kint gyilkos harcba bocsátkozzanak: az alagutak bejáratához akarták csalni a szörnyeket. Mivel a gyilkolás vágya minden érzéküket eltompította, a begőzölt támadók készségesen engedelmeskedtek, mert azt feltételezték, hogy túlerejükkel sarokba szorítják a törpéket.

Hamarosan számos alagút visszhangzott a kardcsattogástól. A törpék tovább hátráltak, hogy a végső csapdába vezessék ellenfeleiket. Egy kürt szólalt meg valahol a bányák mélyén. A törpék egycsapásra abbahagyták a közelharcot, és lerohantak a járatokba.

A goblinok és ogrék, akik azt hitték, hogy megszorították az

ellenséget, csak annyira álltak meg, hogy diadalmasan elbődüljenek, aztán a törpék után vetették magukat.

Az alagutak mélyén azonban láthatatlan kezek újabb karokat húztak meg. A végső csapda beindult, és a barlang-bejáratok egyszerűen beomlottak. A föld meg-remegett a lehulló sziklák súlya alatt: az egész sziklafal leszakadt.

Csak a leges-legelső szörnyek maradtak életben. Ők viszont meginogtak a rengésben, elvakultak a portól: a várakozó törpék azonnal levágták őket.

Az emberek még Bryn Shander távolságában és érezték a hatalmas omlást. Az északi falhoz sereglettek, hogy rémülten nézzék a felszálló port: azt hitték, hogy a törpék elpusztultak.

Regis azonban tudta, a mit tudott. Irigyelte a törpéket, akik biztonságban el vannak ásva hosszú alagútjaikban. Mikor meglátta a caer-konigi tüzek füstjét, azonnal rájött, hogy pusztáerdei barátja érkezését várva elvesztegette menekülési esélyét.

Most nyomorultul, reménytelenül nézte a Bryn Shander felé hömpölygő fekete tömeget.

Maer Dualdon és Vöröstő flottái azonnal visszatértek kikötőikbe, ahogy megértették, mi történik. Pillanatnyilag épen találták családjukat, kivéve a termalaine-iak, akik üres városba tértek vissza. Termalaine férfijai csak reménykedhettek benne, hogy hozzátartozóik eljutottak Bryn Shanderbe, vagy valami más menedékbe, mert látták Kessell seregének északi szárnyát átsöpörni a mezőn a városuk felé. Kelletlenül, de újra vízre szálltak. Targos, a második legerősebb város, az egyetlen, aminek még reménye volt arra, hogy valameddig kitartson a roppant sereggel szemben, hívta Termalaine hajóit is a dokkjaiba. Termalaine férfinépe pedig, akik hamarosan maguk is otthontalannak számítottak, elfogadták esküdt ellenségük ajánlatát. Vitájuk Kemp embereivel kicsinyes apróságnak tűnt a városokra zúduló katasztrófával szemben.

* * *

A csata sűrűjében Kessell goblin-tábornokai biztosak voltak benne, hogy még az éj beállta előtt az övük lesz Bryn Shander. Betű szerint követték parancsnokuk terveit. A serege főereje elkanyarodott Bryn Shandertől, és kivonult a nyílt terepre a főváros és Targos közé, nehogy a két nagyváros valamiképpen egyesíteni tudja a seregeit. Több goblin törzs szakadt le a főcsapatról, és csapott le Termalaine-ra, hogy meglegyen a napi harmadik fosztogatás is. De mikor üresen találták a várost, elálltak attól, hogy felgyűjtsák. Kessell seregének egy része így kész táborhelyre tett szert, ahol kényelmesen kivárhatták a közeledő ostromot.

Mint két hatalmas kar, ezernyi szörny sietett dél felé a főcsapatból. Kessell ármádiája oly mérhetetlenül nagy volt, hogy megtöltötte a Bryn Shander és Termalaine közti több mérföldes területet, de még így is elegen maradtak ahhoz, hogy vastag sorokban körülvegyék a főváros dombját.

Minden olyan gyorsan történt, hogy amikor a goblinok végül megálltak vad rohamukkal, a változás szinte drámai volt. A lélegzetelállító nyugalom néhány pillanata után Regis érezte, hogy a feszültség megint nő.

– Miért nem csinálják egyből végig? – kérdezte a két szószólót. Cassius és Glenshater, akik jobban ismerték a hadviselés módszereit, pontosan értették, mi történik.

– Nem sietős nekik, kis barátom – magyarázta Cassius. – Az idő nekik dolgozik.

Most már Regis is értette. A lakottabb déli vidékeken eltöltött sok év alatt sok színes és életszerű történetet hallott az ostrom rettenetes borzalmairól.

Aztán eszébe jutott Agorwal utolsó tisztelgése a távolban, elégedett tekintete, és önként vállalt halála. Regisnek semmiféle módon nem állt szándékában meghalni, de el tudta képzelni, mi vár rá és Bryn Shander bekerített népére.

Egyszerre irigyelni kezdte Agorwalt..

24.

Cryshal-tirith

Drizzt hamarosan elérte a letaposott vidékei, ahol a csapat áthaladt. A nyomok nem érték meglepetésként a drow-t, hisz a füstoszlopok már így is sok mindent elárultak neki. Csak az maradt kérdés számára, hogy vajon kitartott-e valamelyik város. Tovább indult a hegyek felé, és azon tűnődött, van-e még otthona, ahová visszatérhet. Aztán valami különös jelenléte észlelt, egy másvilági aurát, mely halványan fiatal korára emlékeztette. Lehajolt, és megint megvizsgálta a földet. Némelyik nyom friss trollesapás volt, de látott egy olyan karmolást is, amit nem hagyhatott semmiféle halandó lény. Drizzt idegesen körülnézett, de csak a szél mormolása hallatszott, és látni is csak Kelvin Halmát látta maga előtt, meg a Világ Hátát messze délen. Drizzt néhány pillanatig mozdulatlanul gondolkozott a jelenlétről, megpróbálta élesebb fókuszba hozni a halványan ismerős érzést.

Óvatosan mozdult meg. Most már ráismert emléke forrására, bár a pontos részletek elillantak. Tudta, minek a nyomába szegődik.

Egy démon jött a Jeges Szelek Völgyébe.

Kelvin Halma már jóval terjedelmesebbnek látszott Drizzt előtt, mire beérte a csapatot. Érzékenysége az alsóbb síkok lényei iránt – melyet a menzoberranzaniak évszázados kapcsolattartása fejlesztett ki – elárulta neki, hogy démon van a közelben, még mielőtt megpillantotta volna.

Aztán meg is látta a távoli alakokat: egy féltucat troll masírozott szoros alakzatban, és közöttük ott tornyosult Abyss egy szörnyetege. Drizzt azonnal látta, hogy nem holmi jelentéktlenebb lényről van szó, hanem egy nagy démonról. Kessell valóban hatalmas varázsló lehet, ha ellenőrzése alatt tud tartani egy ilyen félelmetes teremtményt!

Drizzt óvatos távolból követte őket. A csapat azonban elszántan igyekezett célja felé, elővigyázatossága szükségtelennek bizonyult. Drizzt azonban semmiféle kockázatot nem akart vállalni, mert

sokszor tanúja volt már ilyesfajta démonok haragjának. Ezek a démonok szinte mindennapi lények voltak a drow városban, Drizzt Do'Urden már csak ebből is látta, hogy rokonai élete nem neki való. Aztán közelebb húzódott, mert valami más ragadta meg a figyelmét. A démon egy kis tárgyat vitt, mely olyan erős mágiát sugárzott, hogy a drow még ebből a távolságból is tisztán érzékelte. A démon saját kiáramlásai azonban túlságosan lefedték ahhoz, hogy Drizzt tiszta képet alkothasson róla, így megint hátrébb húzódott.

Ezernyi tábortűz fényét pillantotta meg, amikor a csapat – és Drizzt – megközelítette a hegyet. A goblinok mindenfelé felderítőket állítottak, és Drizzt látta, hogy ennél nem mehet tovább. Felhagyott a követéssel, és a hegy előnyösebb kilátást kínáló helyei felé vette útját.

A drow földalatti látásának a napkelte előtti derengős órák feleltek meg a legjobban, és bár fáradt volt, Drizzt elszánta magát, hogy akkorra éber lesz. Sietve felmászott a sziklákon, fokozatosan araszolva a hegy déli oldala felé.

Ekkor látta meg a Bryn Shandert körülvevő tüzeket. Keletebbre parázs pislákoltt Caer-Komig és Caer-Dineval hajdani helyén. Vad kiáltozás hallatszott Termalaine felől, és Drizzt tudta, hogy ez a város is az ellenség kezére került.

Aztán megjelent az éjszakai égen a hajnalt jelző kékség, és sokkal több dolog látszott. Drizzt először a törpevölgy déli vége felé tekintett, és megnyugodott, hogy a szembenlévő fal elomlott.

Legalább Bruenor népe biztonságban van, és velük Regis is, gondolta a drow.

Bryn Shander látványa már sokkal kevésbé volt megnyugtató. Drizzt hallotta a foglyulejtett ork hencegését, látta a csapatok nyomait és tábortüzeit, de sosem tudta volna elképzelni azt az óriási tömeget, amit a fény erősödésével látott.

Beleborzongott a látványba.

– Hány goblin törzset szedtél össze, Akar Kessell? -hápogta. – És hány óriásnak parancsolsz?

Tudta, hogy Bryn Shander népe csak addig tarthat ki, amíg Kessell engedi. Nem remélhetik, hogy szembeszállhatnak ekkora erővel.

Elkeseredetten indult el, hogy valami pihenésre alkalmas odút keressen magának. Most úgysem nyújthat azonnali segítséget, a kimerültség pedig csak fokozta reménytelenségét, megakadályozta,

hogy építően gondolkozzék..

Mikor elindult a hegyoldalból, hirtelen mozgalmasság vonta magára a figyelmét a távoli mezőn. Ilyen messziről nem tudott kivenni egyéneket, a sereg egyetlen fekete tömegnek látszott, de tudta, hogy a démon előjött. Láta gonosz jelenlétének sötétebb foltját egy tiszta részen, néhány száz yarddal Bryn Shander kapui alatt. És érezte a hatalmas mágia természetfölötti erejét is, mely akár valamilyen ismeretlen életforma szíve lüktetett a démon karmos kezében.

Goblinok gyűltek oda a látványosságra, de jókora távolságot tartottak Kessell veszélyesen kiszámíthatatlan kapitányától.

– Mi ez? – kérdezte Regis a falakra gyűlt tömegben szorongva.

– Egy démon – felelte Cassius. – Méghozzá nagy.

– Ez elfűjja a mi kis védelmünket! – siránkozott Glenshater.. –

Hogyan állhatnánk meg egy ilyen ellenféllel szemben?

A démon mélyen meghajolt: ez a kristálytárgy varázsának felébresztéséhez szükséges rítus része volt. A fűre állította a kristályt, aztán hátralépett, és egy ősi varázs különös szavait kezdte el dörögni, vad crescendóba csapva, mikor az ég már kezdett világosodni a nap küszöbönálló érkezése előtt.

– Üvegtör? – kérdezte Regis, és lenyűgözve figyelte a pulzáló tárgyat.

Ekkor kibukkant a láthatáron a nap első sugara. A kristály felszikrázott és magához szólította a fényt: meghajlította a napsugár vonalát, és magába szívta energiáját.

Aztán a szilánk megint felvillant. A pulzálás felerősödött, ahogy a nap egyre jobban felkúszott a keleti égre, csak hogy fényét azonnal beszívja a Crenshinibon mohó mása.

A nézőknek a falakon elállt a lélegzetük a rettenettől, és azon tűnődtek, hogy vajon Akar Kessellnek még a nap fölött is hatalma van-e. Csak Cassiusban volt annyi lélekjelenlét, hogy összekapcsolja a kristály erejét a nap fényével.

Aztán a szilánk növekedni kezdett. A lüktetések csúcspontjainál kiterjedt, míg a következő ciklus elején kissé összezsugorodott..

Körülötte minden árnyékban maradt, mert magába szívott minden napfényt. Az alapja lassan, de megállíthatatlanul kiszélesedett, a csúcsa pedig magasra nyúlt a levegőbe. Az embereknek a falakon és a szörnyeknek a mezőn el kellett fordítaniuk tekintetüket a Cryshal-Tirith ragyogó hatalmától. Csak a drow a maga távoli leshelyéről, és

a démon, aki immunis volt az ilyen látványokra, volt tanúja annak, ahogy a Crenshinibon mása felépült. A harmadik Cryshal-Tirith kelt életre. A torony kiengedte szorításából a napot, ahogy a rítus végetért, és az egész környék napfényben fürdött.

A démon felmordult a sikeres varázslat láttán, és büszkén bemasírozott az új torony tükrözött kapuján, mögötte a trollok: a varázsló testőrei.

Bryn Shander és Targos ostromlott lakói a csodálat, áhítat és rettegés furcsa keverékével tekintettek a hihetetlen építményre. Nem állhattak ellen a Cryshal-Tirith földönkívüli szépségének, de tudták, mit jelent a torony megjelenése: Akar Kessell, az óriások és goblinok ura megérkezett.

Goblinok és orkok hulltak térdre, és az egész hatalmas sereg "Kessell! Kessell!" kiáltásokba tört ki, olyan fanatikus imádattal, hogy az emberi szemlélők beleborzongtak a látványba.

Drizztet is nyugtalanította a befolyásnak és imádatnak az a mértéke, amit a varázsló az amúgy független goblin törzsekre kényszerített. A drow ebben a pillanatban határozta el, hogy Tízváros népe csak egy módon menekülhet meg: Akar Kessell halálával. Még mielőtt számbavette volna a lehetőségeket, már tudta, hogy meg fog próbálni a varázsló közelébe jutni. Pillanatnyilag azonban pihennie kellett. Talált egy árnyas lyukat Kelvin Halmának oldalában, és hagyta, hogy a kimerültség leterítse.

Cassius is fáradt volt. A szószóló végigállta a hideg éjszakát a fal tetején, nézte a táborokat, és megpróbálta felmérni, mennyi maradt meg a goblin törzsek közti természetes ellenségeskedésből. Látott kisebb vitákat és szóváltásokat, de semmi komolyabbat, ami reményre adhatott volna okot, hogy a sereg még az ostrom előtt széthullik. Nem tudta elképzelni, hogyan érhetett el a varázsló ilyen drámai változást ősi ellenségek között. A démon megjelenése és a Cryshal-Tirith felépülése megmutatta neki, mekkora hatalommal rendelkezik Akar Kessell. Hamarosan eljutott arra a következtetésre, amire a drow.

De Drizzttől eltérően a szószóló nem pihent le, amikor a mező megint elcsendesedett, hiába győzködte őt az egészségeért aggódó Regis és Glenshater. Cassius több ezer rettegő ember felelősségét

hordozta a vállán, akik ott lapultak a város falai mögött. Ő nem pihenhetett. Információkra volt szüksége: kell lennie egy gyenge láncszemnek a varázsló látszólag áthatolhatatlan páncélján. Így a szószóló szorgalmasan figyelt és türelmesen várt az ostrom egész első, eseménytelen napján, megjegyezte a goblinok területhatárait, és azt a hierarchia-rendet, ami meghatározta az egyes csapatok távolságát Cryshal-Tirith képviselte központtól.

Keleten Caer-Konig és Caer-Dineval flottái Easthaven elhagyott városának kikötőjében horgonyoztak. Több legénység partra szállt, hogy készleteket gyűjtsön, de legtöbbször a hajókon maradtak, nem lévén biztosak abban, meddig ér el Akar Kessel keze. Jensin Brent és caer-konigi ellenlábasa azonnal irányításuk alá vették a helyzetet Caer-Dineval zászlóshajójáról, a Ködkeresőről. A két város közt minden vitának vége szakadt, legalábbis ideiglenesen – bár tartós barátságról szóló ígérek hangzottak el a Lac Dinnershere minden hajóján. Mindekét szószóló egyetértett abban, hogy most még ne hagyják el a vizet, és nem meneküljenek, mert tudták, hogy nincs hova menniük. Kessell mind a tíz várost fenyegette, Luskan pedig teljes négyszáz mérföldes távolságban volt, ráadásul épp Kessell csapatának útjában. A rosszul felszerelt menekültek nem remélhették, hogy odaérnek még a tél igazi beállta előtt. A partraszállt tengerészek hamarosan visszatértek a fedélzetre, azzal a jó hírrel, hogy Easthaveni még nem érintette a sötétség. További embereknek kellett kiszállniuk, hogy ennivalót és takarókat szedjenek össze, Jensin Brent azonban óvatos maradt, mert bölcsőbbnek gondolta, ha a vízen maradnak, ahol Kessell nem éri el őket.

Hamarosan újabb ígéretes hírek érkeztek.

– Jelek jönnek Vöröstóról, Brent szószóló! – kiáltott fel a az őrszem a Ködkereső árbockosarában. – Jórét és Dougan Gödrének lakói jól vannak! – Feltartotta jelzőjét: egy kis üvegdarabot, melyet Termalaine-ben készítettek úgy, hogy összegyűjtse a napsugarakat, és jelezni lehessen vele a tavakon át, nagyon pontos, de meglehetősen korlátozott kódtartománnyal. – Válaszoltak a hívásomra!

– Akkor hát hol vannak? – kérdezte Brent izgatottan.

– A keleti partokon – felelte az őrszem. – Kihajóztak a fálvaikból, mert védhetetlennek tartották. Még egy szörny sem bukkant fel, de a szószólók úgy érezték, hogy a tó távolabbi vége biztonságosabb lesz addig, míg a támadók tovább nem mennek.

– Tartsd velük a kapcsolatot – utasította Brent. – Szólj, ha új híreid vannak.

– Míg a támadók tovább nem mennek? – visszhangozta Schermont hitetlenkedve, mikor odalépett Jensin Brent mellé.

– Valóban ostobán reményteljes helyzetértékelés -mondta Brent. – De azért örülök, hogy déli szomszédaink még életben vannak.

– Menjünk el hozzájuk? Egyesítsük erőinket?

– Még ne – felelte Brent. – Félek, hogy túl sebezhetőek lennénk a két tó közötti nyílt terepen. Több információra van szükségünk, mielőtt hatékonyan cselekedni tudunk. Tartsuk fenn a kapcsolatot a két tó között. Szedj össze önkénteseket, akik üzeneteket visznek majd Vöröstóra..

– Azonnal indulniuk kell – helyeselt Schermont, és munkához látott. Brent bólintott, és a tó fölött visszanézett a halódó füstfelhőre az otthona fölött. – Több információ – motyogta magában.

Újabb önkéntesek indultak még aznap a veszedelmesebb nyugatra, hogy kifürkésszék a főváros helyzetét.

Brent és Schermont mesteri munkát végzett a pánik megfékezésében, de a váratlan, halálos invázió még így is a teljes kétségbeesés állapotában hagyta a túlélőket. Jensin Brent volt a kiugró kivétel.

Caer-Dineval szószólója bátor harcos volt, aki az utolsó leheletig kitartott. Büszke zászlóshajójával ott kerülgette a kikötőt, és az Akar Kessell elleni bosszú kiáltásaival élénkítette az embereket.

Most ott állt a Ködkereső fedélzetén, és várta a nyugati híreket. Késő délután hallotta meg a vágyott kiáltást.

– Még tartja magát! – rikkantotta az őrszem az árbockosárból, mikor meglátta a hírhozó villanó jelét – Bryn Shander áll!

Brent optimizmusa hirtelen hiteles lett. A hontalan áldozatok szerencsétlen csapatába lelket öntött a dühös bosszúvágy. Azonnal újabb hírvivőket küldtek ki, hogy vigyék el a hírt Vöröstóra: Kessell még nem aratott teljes győzelmet.

Mindkét tapon elkezdődött a harcosok és a civilek szétválasztása: a gyerekeket és nőket a legnehezebb és leglomhább hajókra tették, míg a katonák a leggyorsabb hajókra kerültek. A kijelölt hadihajók ezután

a külső kikötőkbe álltak, ahonnan gyorsan kifuthattak a tavakra. Vitorláikat ellenőrizték és megerősítették, hogy bírják a vad száguldást, amikor a harcosokat kell majd csatába vinniük.. Vagy ahogy Brent Jensin mondta: – A rohamot, ami a győzelemre viszi bátor legénységüket!

Regis megint csatlakozott Cassiushoz a falon, mikor észrevették a hírhozó jelzését a Lac Dinnershere déli partjairól. A félszerzet az éjszaka és a nappal nagy részét átaludta, azzal a gondolattal, hogy ha úgyis meg kell halnia, legalább kedvenc foglalatossága közben érje a vég. Meglepődött, amikor végül felébredt, mert azt hitte, hogy szendergése már örökké fog tartani

De Cassius már kezdte kissé másképp látni a dolgokat. Hosszú listát szedett össze Akar Kessel kaotikus csapatának lehetséges töréspontjairól: goblinokat bosszantó orkok, és mindkettejüket bosszantó óriások. Ha ki tudnának tartani addig, amíg a goblinok közti gyűlölködést megteszi a magáét Akar Kessel seregének szétzüllesztésében...

Aztán a Lac Dinnershere-ről és Vöröstóról érkező jelzések őszinte reménnyel töltötték el a szószólót, hogy az ostrom széteshet, és Tízváros fennmaradhat.

De ekkor a varázsló előadta drámai belépőjét, és Cassius reményei egycsapásra szertefoszlottak.

Vörös fénylűktetéssel kezdődött, mely a Cryshal-Tirith aljának üvegszerű falának belsejében körözött.. Aztán egy második, kék fény indult meg tornyon, az ellenkező irányba körözve.. Lassan keringtek a torony kerületén, amikor összetalálkoztak, zölden összeolvadtak, aztán szétválva folytatták útjukat. Aki ennek a látványnak tanúja volt, mind bizonytalanul figyelte, mi fog történni a következő pillanatban, de arról meg voltak győződve, hogy elképesztő hatalomdemonstráció következik.

A keringő fények felgyorsultak, erejük a sebességükkel együtt nőtt. Hamarosan egyetlen zöld csíkba mosódtak össze, olyan fényesen, hogy a nézőknek el kellett fordítani a tekintetüket. A fényből két ocsmány troli lépett ki, mindegyiknél egy-egy díszes tükör. A fények lelassultak, majd teljesen megálltak. Már az undorító trollok puszta látványa is elborzasztotta Bryn Shander népét, de a kíváncsiság nem

engedte, hogy elfordítsák a fejüket. A szörnyetegek egyenesen a város dombjának aljába mentek, és szembefordultak egymással, tükreiket egymás felé irányították, de még elfogták Cryshal-Tirith tükörképét is.

Iker-fénysugarak csaptak ki a toronyból, mindkettő egy-egy tükörbe lövellt, aztán a trollok közt összetalálkoztak. A toronyból hirtelen fényimpulzus csapott ki, a két szörnyeteg közti terület füstbe burkolózott, és amikor kitisztult, a fénysugarak helyén egy sovány, hajlott férfi állt vörös szaténköpenyben.

A goblinok megint térdrehulltak, és a földbe fúrták arcukat. Akar Kessell megérkezett.

Felnézett Cassius felé a falra, és gögös mosoly terült szét sovány ajkán. – Köszöntelek, Bryn Shander szószólója! – recsegte. – Üdvözöllek szép városomban! – nevetett szárazon.

Cassius nem kételkedett benne, hogy a varázsló felismerte, bár nem emlékezett rá, hogy valaha is látta volna ezt az embert. Regisékre nézett magyarázatért, de azok ketten csak a vállukat vonogatták.

– Igen, ismerlek téged, Cassius – mondta Kessell. – És téged is, jó Glenshater szószóló, téged is üdvözöllek. Gondolhattam volna, hogy itt vagy: Easthaven népe mindig segít, bármilyen reménytelen az ügy.

Most Glenshateren volt a sor, hogy értetlenül meredjen társaira, de megint nem érkezett magyarázat.

– Te ismeresz minket – felelte Cassius a jelenésnek. – Mi azonban nem ismerünk téged. Úgy tűnik, tisztességtelen előnyben vagy velünk szemben.

– Tisztességtelen? – tiltakozott a varázsló. – Minden előny az enyém! – nevetett megint. – Ismertek – legalábbis Glenshater..

Az easthaveni szószóló megint csak a vállát vonogatta Cassius kérdő tekintetére. A mozdulat láthatóan felbőszítette Kessellt.

– Több hónapig éltem Easthavenben – vakkantotta a varázsló. – Egy luskani varázslótanonc álcájában! Hál nem ravasz?

– Emlékszel rá? – kérdezte Cassius halkán Glenshatertől. – Nagyon fontos lehet.

– Lehetséges, hogy járt Easthavenben – felelte Glenshater hasonlóan suttogóra fogott hangon. – Bár a Vendégházból már évek óta nem volt senki a városunkban. De nyílt város vagyunk, sok idegen érkezik

minden áthaladó karavánnal. Az igazat megvallva, Cassius, egyáltalán nem emlékszem a fickóra.

Kessell dühöngött. Türelmetlenül toppantott a lábával, mosolya lehervadt. – Talán a visszatérésem majd emlékezetesebb lesz, ostobák! – recsegte. Kiterjesztett karral nyilatkoztatta ki: – Nézzétek meg jól Akar Kessellt, a Jeges Szelek Völgyének Zsarnokát! – rikoltotta. – Tízváros népei, uratok megérkezett!

– A szavaid egy kicsit koraiak... – kezdte Cassius, de Kessell egy eszelős rikoltással félbeszakította.

– Soha ne szakíts félbe engem! – kiáltotta a varázsló. Az arca kivörösödött, a nyakán kidagadtak az erek.

Aztán, mikor Cassius hitetlenkedve elhallgatott. Kessell némileg visszanyerte önuralmát. – Majd megtanulod, büszke Cassius! – fenyegetőzött. – Majd megtanulod!

Visszafordult a Cryshal-Tirithez, és egy egyszerű parancsszót mondott ki. A torony egy pillanatra elfeketedett, mintha nem lenne hajlandó kiengedni magából a

nap visszavert sugarait. Aztán izzani kezdett, mélyen e belsejéből, valami olyan fénnel, ami inkább a sajátjának tűnt, mint a nap visszavert fényének. A színe minden másodpercben változott, és a fény elkezdett körkörösén felkúszni a furcsa falakon.

– Nézzétek meg Akar Kessellt! – kiáltotta a varázsló.

– Nézzétek meg a Crenshinibon csodáját, és adjatok fel minden reményt!

Újabb fények kezdte villódzni a torony falaiban, véletlenszerűen emelkedve és süllyedve, elviselhetetlen táncban keringve az épület körül. Aztán fokozatosan felkúsztak a csúcsig, ami ragyogni kezdett, mintha lángolna, és a spektrum minden színén végigment, míg végül olyan vakító fehérén kezdett izzani, hogy vetekedett a nappal.

Kessell mintegy eksztázisban, felkiáltott.

A tűz elszabadult.

Vékony, perszelő vonalként lőtt ki északra, Targos szerencsétlen városa felé. Targos mellvédjein is sok néző volt, bár a torony tőlük sokkal messzebb volt, mint Bryn Shandertől, és ebből a messzeségből csak villogó foltnak látták a távoli síkon. Nem sok fogalmuk volt arról, hogy mi történik a főváros fala alatt, bár a feléjük tartó fénysugarat látták.

Csakhowy akkor már késő volt.

Akar Kessell haragja bedübörgött a büszke városba, azonnali pusztulást hozva magával. Tüzek lobbantak fel gyilkos útja mentén. Akiket a sugár elkapott, azok még csak fel sem tudtak kiáltani, mielőtt semmivé enyésztek. De azok, akik túléltek az első támadást • nők, gyerekek, de még harcedzett férfiak is – bizony sikítoztak. Kétségbeesett kiáltásaik elúsztak a nyugodt tó felett Pusztardőre és Brémába, Termalaine ujjongó goblinjaihoz, és végig a pusztán a rettegő bryn shanderiekhez..

Kessell intett, és kissé megváltoztatta a kilövés szögét, így végigsöpört a halállal egész Targoson.. A város minden fontosabb épülete lángokban állt hamarosan, és emberek százai heverték holtan vagy halódva, százalmasan hemperegve az utcákon, hogy kioltásuk a testüket elborító lángokat, vagy kétségbeesetten kapkodva egy korty levegőért a sűrű füstben.

Kessell kiélvezte a pillanatot.

De aztán önkéntelen borzongás rázta meg a gerincét. És mintha a torony is megremegett volna. A varázsló megmarkolta a varázstárgyat, mely most is ott volt a köpenye alatt. Megértette, hogy túl sokat követelt a Crenshinibontól..

A Világ Hátának szirtjei közt Kessell első tornya porrá omlott. A másodikkal is ez történt a tundrán. A szilánk beljebb vonta határait, és elpusztította a két torony-másolatot, ami elszívta az erejét.

Kessell is kimerítette az erőfeszítés, és a megmaradt Cryshal-Tirith fényei is lecsillapodtak, majd kihunytak. A sugár megremegett, és elhalt.

De a feladatát elvégezte.

Az első támadás érkeztekor Kemp és Targos többi büszke előjárója megígérték a népüknek, hogy tartani fogják a várost, míg az utolsó ember is el nem esik. de most még a makacs szószóló is belátta, hogy nincs más választásuk, csak a menekülés. Szerencsére maga a város, ami Kessell támadását kapta, egy magasabb helyről tekintett le a védett öbölterületre. A hajók sértetlenek maradtak. Termalaine hontalan halászhajói már a dokkokban voltak, mert a hajóikon maradtak, mikor bevonultak Targosba.. Ahogy felmérték a pusztítás hihetetlen terjedelmét a városon belül, felkészültek a legújabb menekültek áramlatára. Mindkét város hajóinak zöme kihajózott a támadást követő percekben. hogy mentsék magukat a szélfúttá szikráktól és törmeléktől. Néhány hajó maradt csak hátra, akik

szembenéztek a növekvő veszéllyel, és felszedték a később érkezőket.

Bryn Shander dokkjának népe sírásra fakadt a halálsikolyok hallatán. Cassiusnak azonban, aki azzal volt elfoglalva, hogy megkeresse és megértse Kessell gyengeségeit, nem volt ideje könnyekre. Pedig valójában a kiáltozás épp olyan mélyen érintette, mint bárkit, de mivel nem akarta, hogy az örült Kessell bármiféle gyengeséget vegyen észre rajta, bánat helyett acélos haragálcot erőltetett az arcára.

Kessell ránevetett. – Ne duzzogj, szegény Cassius -incselkedett. – Nem illik hozzád.

– Kutya vagy – dörögte vissza Glenshater.. – Az engedetlen kutyákat pedig megverik!

Cassius kinyújtott kézzel próbálta lecsillapítani szószólótársát. – Nyugalom, barátom – suttozta. – Kessell a mi rémületünkben él. Hagyd csak beszélni – többet árul el nekünk, mint hiszi.

– Szegény Cassius – ismételte meg Kessell maró gúnnyal. Aztán hirtelen eltorzult az arca a haragtól. Cassius figyelmét nem kerülte el a hirtelen változás, és elkönyvelte a többi összegyűjtött információ közé.

– Jól jegyezzétek meg, amit ma itt láttatok, bryn shanderiek!! – acsarogta Kessell. – Hajoljatok meg uratok előtt, különben ugyanez lesz a sorsotok! És mögöttetek nincs víz! Nektek nincs hová futnotok!

Megint felkacagott, és szemügyre vette a város dombját, mintha keresne valamit. – Mit csinálnátok? -recsegte. – Nincsen tavatok!

– Én szóltam, Cassius. Hallgass meg jól. Követet küldtök hozzám holnap, aki feltétlen megadásotok hírét hozza. És a büszkeségetek ennek akadálya lenne, akkor jusson eszetekbe a haldokló Targos nyüzszítése! Nézzetek a Maer Dualdon partjának városára útmutatásért, szájalmas kis Cassius. A tüzek még holnap virradatkor is égni fognak!

Ekkor egy futár érkezett a szószólóhoz. – Több hajót láttak kijönni a targosi füstfelhő alól. Már jelek is jönnek e menekültektől.

– És mi van Kemppel? – kérdezte aggodalmasan Cassius.

– Él – felelte a futár. – És bosszút esküdött..

Cassius megkönnyebbülten felsóhajtott. Nem különösebben szerette targosi kollégáját, azt azonban tudta, hogy a harcedzett szószóló

értékes fegyvernek bizonyulhat Tízváros számára.

Kessell hallotta a beszélgetést, és felmordult. – Hová mennének? – kérdezte Cassiust..

A szószóló kiszámíthatatlan és kiegyensúlyozatlan ellenfelét tanulmányozta, és nem válaszolt, de Kessell megfelelte helyette a kérdésre.

– Brémába? Az nem fog sikerülni! – Csettintett az ujjával, mire előre előkészített üzenet indult el a legnyugatibb csapatok felé. Egy nagy csapat goblin indult el nyugat felé.

Brémába.

– Látod? Bréma még ma elesik, és újabb flotta iszkol ki az imádott tavára. És ez a folyamat hasonló eredménnyel meg fog ismétlődni az erdei városban is. De milyen védelmet nyújthatnak a tavak, ha a kegyetlen tél megérkezik? – kiáltotta. – Milyen gyorsan tudnak elmenni előlem a hajóikkal, amikor a víz megfagy körülöttük? Megint nevetett, de most komolyabban, veszélyesebben. – Miféle védelme lehet bármelykötőknek is Akar Kessell ellen?

Cassius és a varázsló állták egymás rezzenetlen pillantását. A varázsló épp csak formálta a szavakat, Cassius mégis tisztán hallotta őt. " Miféle védelme? "

Kint a Maer Dualdonon Kemp visszafojtotta csalódott dühét, mikor az égő városra nézett. Koromtól fekete arcok néztek vissza iszonyodó hitetlenkedéssel a lángoló romokra, és nyíltan siratták elveszett barátaikat, rokonaikat.

De Cassiushoz hasonlóan Kemp is alkotó haragba fojtotta elkéseregését. Ahogy tudomást szerzett a Bréma felé induló goblin csapatról, a leggyorsabb hajóját küldte el, hogy figyelmeztesse a távoli város lakóit a tavon túli eseményekről. Aztán küldött egy második hajót is Pusztaerdő felé, hogy élelmet és kötszert kérjen, és esetleg kikötési lehetőséget.

Nyilvánvaló különbségük ellenére a tíz város szószólói sok tekintetben hasonlóak voltak. Mint Agorwal, aki boldogan áldozott fel mindent az emberek javáért, és mint Jensin Brent, aki nem volt hajlandó megadni magát a kétségbeesésnek, a targosi Kemp is visszavágásra biztatta az embereit. Még nem tudta, hogyan fogja véghezvinni a bosszút, de sejtette, hogy még nem mondta ki a végső

szavát a varázsló háborújában.

És ezt Cassius is így gondolta Bryn Shander falain.

Errtu

Drizzt előmászott rejtett odújából, mikor a nap utolsó sugarai is kezdtek eltűnni. Végigpásztázta a déli láthatárt, és nagyon nem tetszett neki, amit látott. Nagy szüksége volt a pihenésre, mégis mardosni kezdte a büntudat az égő Targos látványától, mintha elhanyagolta volna azt a kötelességét, hogy tanúja legyen Kessell védtelen áldozatai szenvedésének.

Pedig még az elfeknél alvásnak nevezett meditatív transzban sem tétlenkedett. Visszautazott távoli emlékei földalatti világába egy bizonyos érzést keresve, egy hatalmas jelenlét auráját, amit valaha ismert. Bár nem tudott elég közel menni a démonhoz, hogy jól megnézhesse, volt valami a lényben, ami ismerős húrt pendített meg legrégebbi emlékeiben. Egy átható természetellenes kisugárzás vette körül az alsóbb síkok lényeit, mikor azok az anyagi világban jártak, egy olyan aura, amit a sötét elfek minden más fajnál jobban megtanultak megérteni és felismerni. Nem csak ezt a démon-típust, de magát ezt a lényt is ismerte Drizzt. Sok évig szolgálta a népet ez a szörnyeteg Menzoberranzanban..

– Errtu – suttogta, miközben végigkutatta álmait.

Drizzt tudta a démon igazi nevét. A szörnynek jönnie kell a hívására.

Drizztnek több mint egy órájába telt, míg megfelelő helyet talált a démon hívására, és aztán még további órákig készítette elő a terepet. Célja az volt, hogy annyit vegyen el Errtu előnyeiből -főleg a méret és a repülési képesség volt fontos – amennyit csak tud, bár hön remélte, hogy találkozásuk harcmentes lesz. Azok az emberek, akik ismerték, merésznék tartották a drow-t, sőt, vakmerőnek, de ez halandó ellenfelekkel szemben volt, akik kitérték táncoló pengéinek útjából. A démonok – főleg az Errtuhoz hasonló méretűek és erejűek -azonban egészen mások voltak. Drizzt ifjúként gyakran volt tanúja ilyen szörnyetgek haragjának. Látott ledöntött épületeket, melyek

tömör kötőmbjeit egyszerűen letépték a karmos kezek. Látott hatalmas ember-harcosokat, akik ogrékat leterítő csapásokkal harcoltak a szörnyetegek ellen, csak hogy haldoklásuk iszonyatában rádöbbenjenek, hogy fegyvereik hasznavehetetlenek az alsóbb síkok egy ilyen erős teremtménye ellen.

A saját népe általában jobban kijött a démonokkal, tulajdonképpen még némi tiszteletet is kaptak tőlük, A démonok gyakran szövetkeztek a drow-kal egyenlő alapon, de néha még egyenesen szolgálták is a sötét elfeket, mert tartottak a fegyvereiktől, amikkel a drow-k rendelkeztek. De ez lent, a földalatti világban volt, ahol az egyedülálló kőalakzatok kisugárzásai rejtélyes és mágikus tulajdonságokkal áldották meg a drow mesterek által használt fémeket. Drizztnek már nem voltak meg otthona fegyverei, mert különös mágiájuk nem állhatta a napfényt: bár Drizzt gondosan óvta őket a sugaraktól, hamarosan használhatatlanokká váltak a felszínen. Kétkedett benne, hogy a most nála lévő fegyverek egyáltalán képesek lennének megsebezni Errtut. De még ha sebet is ejtenek rajta, az Errtu-féle démonokat nem lehet igazán elpusztítani otthoni síkjukon kívül. Ha harcra kerül a sor, Drizzt csak annyit remélhetett, hogy száz évre kitiltja a teremtményt az Anyagi Síkról.

Nem állt szándékában csatázni.

Mégis meg kellett próbálkoznia valamivel a városokat fenyegető varázsló ellen. Célja most az volt, hogy megtudjon valamit, ami valami gyengeségre deríthet fényt a varázslónál, módszere pedig az álcázás és félrevezetés volt: reménykedett benne, hogy Errtu még elég dologra emlékszik a sötét elfekről ahhoz, hogy meséje hihető legyen.

A találkozóhoz kiválasztott hely egy védett völgy volt néhány yardnyira a hegy sziklahomlokzatától. Az összeboruló falak a terület fele fölött tetőt alkottak, a másik fél völgy nyitott volt, de az egész hely be volt ágyazva a hegyoldalba, magas falak mögé, biztonságos láthatatlanságban Cryshal-Tirith felől. Most Drizzt egy törrel munkálkodott: védőrúnákat vésett a falakra és a padlóra azzal a hellyel szemben, ahol ülni fog. A mágikus szimbólumok mentális képei elhalványultak az agyában a hosszú évek alatt, és tudta, hogy munkája távol van a tökéletestől. De tudta, hogy minden lehetséges védelemre szüksége van arra az esetre, ha Errtu ellene fordul.

Mikor készen volt, keresztbe tett lábbal leült a tetővel fedett részre, a

védett terület mögé, és elővett egy kis szobrocskát a szákjából. Messzire maga elé lökte. Guenhwyvar jó próbája lesz a védő véseteknek.

A nagy macska válaszolt a hívásra. Megjelent a kis fülke másik oldalán, és éles szeme végigfűrkészte a terepet mindenféle veszély után, ami gazdáját fenyegetheti. Aztán, mivel nem érzett semmit, kíváncsian Drizztre nézett.

– Gyere ide – kiáltotta Drizzt, és intett a kezével. A macska elindult felé, aztán hirtelen megtorpant, mintha falba ütközött volna. Drizzt megkönnyebbülten sóhajtott, mikor látta, hogy rúnáiban azért maradt egy kis erő. Önbizalma némileg megnőtt, bár tudta, hogy Errtu a képességeik határáig próbára fogja tenni a rúnákat -vagy tán még azon is túl.

Guenhwyvar félrebillentett fejjel próbálta megérteni, mi tartotta vissza. Az ellenállás valójában nem volt nagyon erős, de gazdájának ellentmondó jelei: a hívás és a visszatartás megzavarta a macskát. Arra gondolt, hogy összeszedi minden erejét, és áttör a gyenge korláton, de gazdája elégedettnek tűnt attól, hogy megállt, Így a macska leült, és várt.

Drizzt buzgón tanulmányozta a tájat, hogy megkeressen azt az optimális helyet, ahonnan Guenhwyvar elugorhat és meglepheti a démont. Egy széles párkány az egyik falban és a tetőbe hajló rész felett alkalmasnak látszott. Intett a macskának, hogy menjen oda, és értékre adta, hogy ne támadjon, míg jelt nem kap. Aztán hátradőlt és próbált lazítani: végső mentális előkészületeit végezte a démon hívása előtt.

A mágikus toronyban Errtu Kessell háremének egyik sötét sarkában kuporgott, és örökké éber pillantásával a varázslót vigyázta, aki értelmüktől megfosztott háremhölgyeivel játszadozott. A gyűlölet izzó tüze lángolt Errtu szemében, ahogy az ostoba Kessellre nézett. A varázsló majdnem mindent elrontott erőfitogtatásával délután, és azzal, hogy nem volt hajlandó lerombolni az üres tornyokat maga mögött: tovább csökkentette Crenshinibon erejét.

Errtunak komor elégtételt jelentett, amikor Kessell visszajött a Cryshal-Tirithbe, és látótükrei révén meggyőződött róla, hogy a

másik két torony szétesett. Errtu óva intette Kessellt egy harmadik torony felépítésétől, a varázsló azonban törekeny egóját védelmezendő minden egyes nappal makacsabb lett: a démon, de még a Crenshinibon tanácsait is az ő abszolút hatalmának aláásására irányuló kísérletnek vette.

Így Errtu meglehetősen fogékony, sőt, még megkönnyebbült is volt, mikor meghallotta Drizzt hívását. Először tagadta egy ilyen hívás lehetséges voltát, de kimondott nevének hajlításai önkéntelenül megborzongatták a démon gerincét. Inkább kíváncsian, mint mérgesen, amiért egy halandó ki merészelte mondani a nevét, Errtu eltűnt a varázsló mellől.

Aztán újra jött a hívás, és úgy vágott bele a szél végtelen dalának harmóniájába, mint egy fehértarajú hullám a nyugodt tóba.

Errtu kiterjesztette hatalmas szárnyait és észak felé siklott a puszta felett, a hívó felé. Rémült goblinok iszkoltak el a suhanó démon árnya előtt, mert az Abyss lénye még a hold halvány sugaránál is olyan feketeséget vetett, ami mellett még az éjszaka is világosnak látszott.

Drizzt feszülten vette a levegőt. Érezte a démon biztos közeledését, ahogy az elkanyarodott a brémai úttól és felvágott Kelvin Halmának alsó lejtőire. Guenhwyvar felemelte fejét mancsairól: ő is megérezte a közeledő gonosz lényt. A macska egészen hátrahúzódott a széles párkányon, és mozdulatlanul meglapult. Várta gazdája parancsát, és bízott benne, hogy természetfeletti lopózási képességei segítségével még egy démon előtt is rejtve maradhat.

Errtu bőrs szárnyai összecsucódtak, mikor leereszkedett a párkányra. Azonnal megtalálta a hívó pontos helyét, de be kellett húznia széles vállait, hogy átférjen a völgy keskeny bejáratán.

Berontott, hogy kielégítse kíváncsiságát, aztán megölje a gyalázatos ostobát, aki fennhangon ki merészelte mondani a nevét.

Drizzt csak némi nehézség árán tudta megőrizni nyugalmát, mikor a nagy démon benyomult, és tömege szinte teljesen betöltötte a drow kis menedékén túli területet, még a csillagokat is eltakarta előle.

Most már nincs visszaút. Nem menekülhet.

A démon hirtelen, csodálkozva megállt. Errtu évszázadok óta nem látott drow-t, a felszínen, a legtávolabbi észak hidegében pedig végképp nem számított rá.

Drizzt valahogy megtalálta a hangját. – Üdvözöllek, káosz ura –

mondta nyugodtan, mélyen meghajolva. -Én Drizzt Do'Urden vagyok, a Daermon N'a'shezbaernon házából, Menzoberranzan kilencedik családjából. Köszöntelek szerény táboromban.

– Messzire vetődtél az otthonodtól, drow – mondta a démon hallható gyanakvással.

– Mint ahogy te is, Abyss hatalmas démona – felelte Drizzt hűvösen.

– És hasonló okok csaltak a világnak ebbe a sarkába, hajói sejtem.

– Tudom, miért vagyok itt – felelte Errtu. – A drow-k dolgait sosem értettem – de nem is érdekelt!

Drizzt megdörgölte vékony állát, és színlelt önbizalommal felkacagott. A gyomra hideg csomóba rándult, és érezte, hogy hamarosan kiűt rajta a hideg veríték. Megint felkacagott, és küzdött a félelem ellen. Ha a démon megérzi nyugtalanságát, akkor igencsak csökken a hitele. – De most, oly sok év óta először, úgy látszik, hogy útjaink összetalálkoznak, pusztítás hatalmas ura. A népem kíváncsi erre a varázslóra, akit te láthatólag szolgálsz.

Errtu kihúzta magát, és vörös szemében megjelentek az első veszélyes szikrák. – Szolgálók? – visszhangozta hitetlenkedve, megremegő hangon, mintha féktelen harag készülne kitörni belőle.

Drizzt sietett kivizsgálni megfigyelését. – A látszat azt mutatja, kaotikus szándékok öre, hogy a mágusnak bizonyos hatalma van fölötted. Az biztos, hogy Akar Kessell mellett dolgozol.

– Én semmiféle embert nem szolgálók! – dörögte Errtu, és dühös toppantásába beleremegett az egész barlang.

Drizzt arra gondolt, hogy talán most kezdődik a harc, amit nem nyerhet meg. Azt fontolgatta, hogy előhívja Guenhwyvart.

De a démon hirtelen megint lecsillapodott. Mivel meg volt győződve arról, hogy félig-meddig kitalálta a drow váratlan jelenlétének okát, Errtu fürkésző tekintetet vetett Drizztre.. – Szolgálni a varázslót? – nevetett. – Akar Kessell még az emberek alacsony mércéje szerint is hitvány alak. De ezt te is tudod, drow, ne is merd tagadni. Te is, ahogy én, a Crenshinibon miatt vagy itt, Kessell senkit sem érdekel!

A Drizzt arcára kiülő zavart kifejezés elég eredeti volt ahhoz, hogy kibillentse egyensúlyából Errtut. A démon még mindig azt hitte, hogy helyesen találgatott, és nem tudta megérteni, hogy a drow miért nem ismeri fel a nevet. – Crenshinibon – magyarázta, és karmos kezével dél felé intett. – A kimondhatatlan hatalom ősi bástyája.

– A torony? – kérdezte Drizzt.

Errtu bizonytalansága kirobbanó dühbe torkollt. -Nekem ne játszd meg, hogy semmit sem tudsz! – ordította a démon. – A drow urak jól ismerik Akar Kessell varázstárgyának hatalmát, különben nem jöttek volna a felszínre, hogy felkutassák!

– Nos jól van, jól sejtetted – adta meg magát Drizzt. -De biztosnak kellett lennem benne, hogy az a torony a síkon valóban az, amit keresek. Az én uraim nem irgalmaznak a gondatlan kémeknek.

Errtu gonoszul elmosolyodott, mikor eszébe jutottak

Menzoberranzan istentelen kínzókamrái. Valóban élvezetesek voltak azok a sötét elfeknél töltött évek!

Drizzt sietve olyan irányba terelte a beszélgetést, hogy megtudhasson valamit Kessell vagy a tornya gyengéiről. -Egy dolog zavart meg, féktelen gonoszság félelmetes lénye

– kezdte, ügyelve arra, hogy mindig más bókot mondjon.

– Milyen jogon birtokolja ez a varázsló a Crenshinibont?

– Semmilyenen – mondta Errtu. – Még hogy varázsló! Bah! A te népedhez mérten még tanoncnak is gyenge! Még a legegyszerűbb varázslatokra is alig áll rá a nyelve. De a sors gyakran csinál ilyen játékokat. Hadd legyen meg Akar Kessellnek ez a rövidke győzelme. Az emberek úgysem élnek sokáig!

Drizzt tudta, hogy veszedelmes talajon jár, de vállalnia kellett a kockázatot. Drizzt még a tőle néhány lábnnyira álló hatalmas démonnal együtt is úgy érezte, hogy túlélési esélyei sokkal nagyobbak, mint bryn shanderi barátaié. – Uraim mégis úgy vélik, hogy a torony megsérülhet a küszöbönálló harcban – blöffölt.

Errtu egy újabb pillanatig méregette Drizztet. A sötét elf megjelenése megzavarta a démon egyszerű tervét, hogy megörökli a

Crenshinibont Kesselltől. Ha Menzoberranzan városának hatalmas urainak valóban tervei vannak a varázstárggyal, akkor meg is szerzik, ezt a démon tudta. Kessell még a mögötte álló erőkkkel sem állhat ellen nekik. A drow pusztája jelenléte is megváltoztatta a démon kapcsolatát a Crenshinibonnal. Mennyire kívánta Errtu, hogy egyszerűen fölfalhassa Kessellt, és továbbállhasson a kristállyal, mielőtt még a drow elfek túlságosan beleártanak magukat!

Viszont Errtu sosem tekintette ellenségeinek a sötét elfeket, és kezdte meggyűlölni a handabandázó varázslót. Talán a szövetség mindkét félnek előnyös lenne.

– Mondd meg nekem, sötétség páratlan bajnoka – faggatózott Drizzt

– hogy veszélyben van-e a Crenshinibon?

– Bah! – szortyintott Errtu. – Még a torony, ami a Crenshinibonnak csak egy kivetülése, is sérthetetlen. Beszív minden támadást, ami tükrös falai ellen irányul, aztán visszaveri! Csak a pulzáló erőkristály, Cryshal-Tirith szíve sebezhető, az pedig biztonságban el van rejtve.

– Belül?

– Hát persze.

– De ha valaki bejutna a toronyba – érvelt Drizzt -akkor milyen védelem óvna a szívet?

– Ez lehetetlen! – felelte a démon. – Hacsak a tízvárosi halászoknak nem áll valami szellem a szolgálatában. Vagy egy főpap, esetleg főmágus, aki eltávolítja a fedővarázst. Uraid biztosan tudják, hogy Cryshal Tirith ajtaja láthatatlan és érzékelhetetlen bármilyen lény számára, aki arról a síkról való, ahol éppen a torony van. Az anyagi világ egyetlen lénye – a néped sem – talál be!

– De... – vágott közbe aggodalmasan Drizzt.

Errtu félbeszakította. – Még ha valaki be is tévedne az épületbe – morogta, mert felmérgette a lehetetlen feltételezések áradata – annak el kell mennie mellette. Kessell hatalma pedig a tornyon belül valóban figyelemreméltó, mert a varázsló maga is a Crenshinibon meghosszabbításává vált, a kristályszilánk elképzelhetetlen hatalmának élő kivetülése! A szív pedig Kessellen is túl van, legfelül a csúcson, ahol... – A démon itt megállt, mert hirtelen gyanút ébresztett benne Drizzt kérdezősködése. Ha a bölcs drow uraknak valóban olyan fontos a Crenshinibon, miért nem tudnak többet az erősségeiről és gyengeségeiről?

Errtu ekkor ismerte fel, hogy hibázott. Megint szemügyre vette Drizztet, de most más szemmel. Mikor először meglátta a drow-t, megdöbbenve a sötét elf pusztá jelenlététől is Drizzt külsejében kereste a csalás jeleit, hogy lássa, Drizzt vonásai nem illúziók-e, ravasz, bár egyszerű alakváltó trükkök, melyekre egy kisebb mágus is képes.

Mikor Errtu meggyőződött róla, hogy valódi drow, nem pedig illúzió áll előtte, Drizzt történetének hitelességét a sötét elfek stílusával összevágónak értékelte.

De most a démon már az finomabb jeleket nézte, nem Drizzt bőrét: a tárgyakat, amik nála voltak, és a helyet, amit kiválasztott a

találkozóra. Drizzten semmi, de még a fegyverei sem sugározták a föld mélyének jellegzetes mágiáját. Talán a drow urak a felszínhez alkalmazott módon szerelték fel a kémüket, gondolta Errtu. Az alapján, amit menzoberranzani szolgálatának éve alatt megtudott a sötét elfekről, ez a drow jelenlét nem volt különös.

De a káosz lényei amiatt maradhattak életben, hogy nem bíztak senkiben.

Errtu tovább fürkészte Drizzt eredetiségének jeleit. Az egyetlen dolog, ami Drizzt származására utalt, egy vékony ezüstitű volt a karcsú nyakon: ez a kis ékszer általános volt a sötét elfek közt a kis kincses erszényük tárolására. Mikor ezt figyelte, Errtu felfedezett egy második titkot, az elsőnél is finomabbat. A démon követte a szinte észrevehetetlen titkot, melyet a titű nyomott ki Drizzt titkjén.

Különös, gondolta, és talán áruló is. Errtu a titűre mutatott, kimondott egy parancssót, és kinyújtott ujját a levegőbe emelte. Drizzt megfeszült, mikor érezte, hogy a jelvény kúszni kezd fölfelé a titkjé alatt. Kibukott a ruha nyakánál, és a titű teljes hosszában kifeküdt Drizzt mellkasára.

Errtu ördögi mosolyra fakadt, szemei összeszűkültek. – Különös választás egy drow-tól – sziszegte gúnyosan. – Lloth szimbólumára számítottam volna, a néped démon-királynőjére. Ő biztosan nem örülne ennek! -Látszólag a semmiből egy sokágú korbács teremtett a démon kezében, és egy recés, csúnyán rovátkolt kés a másikon. Drizzt agya először ezernyi lehetőségen száguldott végig, kereste a leghihetőbb hazugságot, hogy kívágja magát szorult helyzetéből. De aztán lemondóan megrázta a fejét, és elvetette a hazugságokat. Nem hozza szegyenbe istenét.

Az ezüstitűn Regis ajándéka fűgött, egy faragvány, amit a félszerzet a kevéske általa kifogott bűtykösfejű halak egyikéből készített. Drizzt mélyen meghatódott, amikor Regis nekiajándékozta: a félszerzet legszebb munkájának tartotta. Ott himbálózott a titűn, szelíd hajlatai és árnyalatai valódi műalkotást mutattak.

Egy fehér egyszarvű-fej volt, Mielikki istennő szimbóluma.

– Ki vagy te, drow? – kérdezte Errtu. A démon már eldöntötte, hogy meg kell ölnie Drizztet, de a kíváncsiságát is felkeltette ez a különös találkozás. Egy sötét elf, aki az Erdő Úrnőjét követi? És még a felszínen is lakik! Errtu sok drow-t megismert az évszázadok folyamán, de olyanról még sosem hallott, aki elhagyta volna a drow-

k gonosz életformáját. Hidegvérű gyilkosok egytől egyig, akik még a káosz démonjának is tudtak egy-két új kínzási trükköt mutatni.

– Drizzt Do'Urden vagyok, ennyi igaz – felelte Drizzt. – Aki elhagyta Daermon N'a'shezbaernon házát – Minden félelem elszállt Drizztből, mikor látta, hogy nincs remény: meg kell küzdenie a démonnal. A tapasztalt harcos nyugalma szállta meg, aki felkészült minden útjába kerülő előny kihasználására. – Vándor, aki alázatosan szolgálja Gwaeron Windstromot, Mielikki istennő hőseit – hajolt meg mélyen a valódi bemutatkozás mellé.

Mikor felegyenesedett, előhúzta a szabályait. – Le kell győzzelek, hitványság hege -jelentette ki. – És visszaküldelek a feneketlen Abyss kavargó felhői közé. A napfényes világon a te fajtádnak nincs helye.

– Megzavarodtál, elf– mondta a démon. – Elveszítetted az örökségedet, és most azt mered feltételezni, hogy legyőzhetsz engem! – Lángok csaptak ki a sziklából Errtu körül. – Irgalmasan, egyetlen csapással öltelek volna meg, a fajtád iránti tiszteletből. De a büszkeséged felmérgeztetted: teszek róla, hogy végül már kíváncsi majd a halál! Gyere, érezd a tüzelem perzselését!

Drizztet majdnem legyűrte Errtu demontüzeinek forrósága, a lángok fénye pedig bántotta érzékeny szemét, és a démon csak elmosódó árnyak látszott. Drizzt látta, hogy a sötétség kiterjed a démon jobbán, és tudta, hogy Errtu felemelte szörnyű kardját. Már mozdult, hogy védekezzen, de ekkor a démon hirtelen félreszökkent, és felhördült dühös meglepetésében.

Guenhwyvar akaszkodott keményen a felemelt karba.

A hatalmas démon kitartotta a karját, hogy megpróbálja a falhoz nyomni a párducot, és távoltartsa létfontosságú részeitől a veszedelmes karmokat és fogakat. Guenhwyvar elszántan marcangolta a tömör kart, a démon húsát, izmait.

Errtu elhátrált a vad támadás elől, és elhatározta, hogy a macskával majd később foglalkozik. Fő gondolata a drow maradt, mert tisztelte a sötét elfek erejét. Errtu mér túl sok ellenfelet látott elhullani a sötét elfek számtalan trükkjeitől.

A sokágú korbács Drizzt lába felé csapott, túl gyorsan ahhoz, hogy a lángoktól elvakult drow hárihassa a csapást, vagy kitérhessen. Errtu megrántotta a nyelet, mikor a szíjak a drow lábai közé tekeredtek, és a démon hatalmas ereje könnyedén a hátára buktatta Drizztet.

Drizzt érezte a lábába hasító szúró fájdalmat, és hallotta a tüdejéből kihussanó levegőt, amikor a kemény sziklára esett. Tudta, hogy késedelem nélkül reagálnia kell, de a tűz fénye és Errtu hirtelen akciója megzavarta. Érezte, hogy végighúzzák a kövön, és hogy egyre nő a forróság. Épp időben sikerült felemelnie a fejét, hogy lássa foglyulejtett lábait a démontűzbe merülni. – Akkor hát meghalok -jelentette ki színtelenül.

De a lábai nem égtek.

Errtu már alig várta, hogy hallja áldozata fájdalmas sikolyait, így még egy erősebbet rántott a korbácson, és teljesen behúzta Drizztet a lángokba. A drow azonban alig érezte melegnek a tüzet.

Aztán egy végső tiltakozó szisszenéssel a perzselő lángok kihunytak. Egyik fél sem értette, mi történt, és mindketten azt hitték, hogy a másik keze van a dologban.

Errtu gyorsan lecsapott megint. Keményen Drizzt mellkasára taposott, megpróbálta belepasszírozni a sziklába. A drow kétségbeesetten hadonászni kezdett az egyik kardjával, de ennek semmi hatása nem volt a másvilági szörnyetegre.

De ekkor Drizzt meglendítette a másik kardot, amit a sárkány kincséből hozott el.

A penge parázsra hulló vízként sziszegve hatolt Errtu térdizületébe.

A fegyver markolata felforrósodott, mikor a penge a démon húsába vágott: szinte égette Drizzt kezét. Aztán jegesen hideg lett, mintha Errtu forró életerejét a saját hús erejével akarná kioltani. Drizzt ekkor értette meg, mi oltotta ki a tüzeket.

A démon tátogott a puszta rémülettől, aztán fájdalmában felkiáltott. Sosem érzett ilyen kint! Hátraugrott és vadul hánykolódni kezdett, hogy megszabaduljon a fegyver rettentő harapásától, magával vonszolva Drizztet, aki nem tudta elengedni a markolatot.

Guenhwyvart félresöpörte a démon vad őrjöngése: a szörny karjáról messze repült, és a sziklafálnak csapódott.

Drizzt hitetlenkedve nézte a sebet, ahogy a démon hátrált. Gőz szállt fel Errtu térdének nyílásából, de a vágás szélei el voltak jegesedve!

De Drizztet is legyengítette a csapás. A hatalmas démonnal vívott harcában a szablya birtokosa életerejét csapolta meg, belerántotta Drizztet a tüzes szörny elleni harcba.

Most a drow úgy érezte, hogy felállni sem lenne ereje. Mégis előrevetődött, pengéjét maga elé nyújtva, mintha magával húzná a

szablya mohósága.

A völgyecske bejárata túl szűk volt. Errtu sem elhajolni, sem félreugrani nem tudott.

A szablya a démon hasába fűrődött.

A robbanásszerű felbuzdulás, amikor a penge Errtu életerejének magjába hatolt, kiszívta Drizzt erejét, és hátravetette a drow-t. A sziklafalnak esett és összerogyott, de sikerült elég ébernek maradnia ahhoz, hogy tanúja legyen a tomboló, titáni küzdelemnek.

Errtu kijutott a párkányra. Most már imbolygott, próbálta kibontani a szárnyait. De a szárnyak erőtlenül konyultak le. A szablya fehéren izzott az erőtől, miközben folytatta támadását. A démon nem bírta megragadni és kirántani, pedig a penge, melynek mágiája kioltotta a tüzeket, győzedelmesnek látszott.

Errtu tudta, hogy gondatlan volt: túlságosan bízott abban, hogy bármilyen halandót egy csapással el tud pusztítani. A démonban fel sem merült egy ilyen gonosz penge jelenlétének lehetősége: sosem hallott ilyen hatású fegyverről.

Gőz csapott ki Errtu belsőségeiből, és elborította a küzdőket. – Hát száműztél engem, fondorlatos drow! -köpködté.

Drizzt szédelegve figyelte, ahogy a fehér izzás egyre erősebb lett, és a fekete árny egyre zsugorodott.

– Száz évre, drow! – hörögte Errtu. – Ez nem olyan nagy idő a te vagy az én fajtámnak! – A gőzpára egyre sűrűsödött, ahogy az árnyék elenyészett.

– Egy évszázad, Drizzt Do'Urden! – hallatszott Errtu elhaló kiáltása valahonnan nagyon messziről. – Akkor majd nézz a hátad mögé! Errtu ott lesz a nyomodban!

A pára a levegőbe emelkedett és eltűnt. Az utolsó hang, amit Drizzt hallott, a köpárkányra hulló szablya fémes csengése volt.

26.

A győzelem joga

Wulfgar hátradőlt székében az asztalfőn, a sietve felállított Mézsör Csarnok közepén. Türelmetlenül topogva viselte a hosszú holtidőket, melyeket a hagyomány előírt. Érezte, hogy embereinek már indulnia kéne, de épp a tradicionális ceremóniák és ünnepségek visszaállítása volt az, ami a szkeptikus és örökké gyanakvó barbárok szemében elhatárolta őt a zsarnok Heafstaagtól, és egyben föléje is helyezte. Wulfgar végül is öt évnyi távollét után tért vissza és hívta ki régóta uralkodó királyukat. Egy nappal később már elnyerte a koronát, és még egy nap múlva a Jávorszarvas Törzsének Wulfgar Királyává üttették.

És ő el volt szánva, hogy rövidnek szánt uralkodását ne elődje fenyegetőzései és megfélemlítő taktikája jellemezzék. Kérni fogja az összegyűlt törzsek harcosait, hogy kövessék a csatába, nem rájuk parancsol, mert tudta, hogy egy barbár harcost szinte kizárólag zabolátlan büszkesége vezet a harcba. Méltóságuktól megfosztva – hisz Heafstaag nem volt hajlandó tiszteletben tartani az egyes királyok önállóságát – a törzsbeliek semmivel sem voltak jobbak a csatában a közönséges embereknél. Wulfgar tudta, hogy vissza kell adni nekik a büszkeségüket, ha azt akarja, hogy bármiféle esélye legyen a varázsló seregének túlereje ellen.

Ezért felépítették a Hengorotot, a Mézsör Csarnokot, és a Dal Kihívása először hangzott fel öt év óta. Rövid, jó hangulatú vetélkedés bontakozott ki a törzsek közt, akik most felszabadultak Heafstaag nyomasztó uralmának fojtogatása alól.

A szarvasbőr csarnok felállítása nehéz döntés volt Wulfgar számára. Mivel úgy vélte, hogy van még ideje Kessell támadása előtt, mérlegelte a hagyomány helyreállításának jótéteményeit a sürgető sietség nyomásával szemben. Csak reménykedett benne, hogy a harc előtti készülődés zűrzavarában Kessell figyelmét elkerüli a barbár király, Heafstaag hiánya. Ha a varázsló valóban olyan hatalmas,

akkor ez nem valószínű.

Most nyugodtan és türelmesen várt, nézte a törzsbeliek tekintetébe visszatérő tüzeket.

– Mint régen? – kérdezte a mellett ülő Revjak..

– A régi szép időkben – felelte Wulfgar..

Revjak elégedetten dőlt hátra a sátor szarvasbőr falához, megadva az új főnöknek azt a magányt, amire láthatólag vágyott. Wulfgar pedig tovább várt, a megfelelő pillanatot kereste, hogy előadja javaslatát. A csarnok túlsó végében fejsze-hajító verseny kezdődött. Hasonlóan Heafstaag és Beorg taktikájához a múltkori Hengorotban, amikor a törzsek közti megegyezést pecsételték meg a csarnokban, a kihívás az volt, hogy egy fejszét kellet elhajítani a lehető legnagyobb távolságról úgy, hogy egy hordóba találva lyukat üssön rajta. A próbálkozás eredményeképp megtölthető korsók száma volt a sikeresség mércéje.

Wulfgar látta a lehetőséget. Felpattant a székéről, és a házigazda jogán magának igényelte az első dobást. A kiválasztott bíró elismerte Wulfgar jogát, és odahívta őt az első kijelölt távolsághoz.

– Én innen dobok – mondta Wulfgar, és a vállára vetette Égisz-agyart.

Hitetlenkedő, izgatott mormogás indult meg a csarnokban. A harci kalapács használata ilyen versenyben példátlan eset volt, de senki sem panaszkodott és nem is idézgették a szabályokat. Mindenki, aki hallotta a meséket, de nem látta Heafstaag bukását, mohón várta, hogy akcióban lássa a fegyvert. Egy hordó sört helyeztek egy székre a csarnok túlsó végében.

– Még egyet tegyetek mögé! – rendelkezett Wulfgar.. -És amögé is egyet! – Összpontosítása leszűkült a feladatra, és nem vette a fáradságot, hogy meghallgassa a suttogásokat maga körül.

A hordókat előkészítették, és a tömeg elhárított a fiatal király lövonalából. Wulfgar keményen megmarkolta Égisz-agyart, nagy levegőt vett, és megvetette a lábát. A döbrent nézők hitetlenkedve nézték, ahogy az új király mozgásba lendül, és a hatalmas kalapácsot sima mozdulattal és páratlan erővel elhajítja.

Égisz-agyar végigpörgött a hosszú csarnokon, áttörte az első hordót, aztán a másodikat, és nem csak hogy elvitte a harmadikat is, de még lyukat is ütött mögötte a sátorfalba. A legközelebb állók a nyíláshoz ugrottak, hogy megnézzék a kalapács további röppályáját, de a

fegyver eltűnt a sötétben. Indultak, hogy visszahozzák.

De Wulfgar megállította őket. Az asztalra ugrott, és maga elé emelte a kezét. – Halljátok szavam, északi puszták harcosai! – kiáltotta. A nézőknek már így is tátva maradt a szájuk a páratlan bemutatótól, és néhányan térdre is hulltak, mikor Égisz-agyar hirtelen újra a fiatal király kezében termett.

– Wulfgar vagyok, Beornegar fia, a Jávorszarvas Törzsének királya! Most mégsem királyként szólok hozzátok, hanem harcostársként, akit elborzasztott az a szégyen, amit Heafstaag próbált a fejünkre hozni! -Wulfgart tovább hajtotta a tudta, hogy megnyerte az emberek tiszteletét és figyelmét, és az, hogy nem tévedett valódi vágyaikat illetően. Ezek az emberek szabadságért kiáltottak az egyszemű király zsarnoksága alól, legutolsó hadjáratukban majdnem kipusztultak. és most goblinok és óriások mellett kellett volna harcolniuk: vágytak egy hősré, aki visszaszerzi nekik elveszett büszkeségüket.

– Én vagyok a sárkányölő! – folytatta. – És a győzelem jogán én birtoklom Jéghalál kincsét.

Erre megindult a sustorgás: a sárkány őrizetlenül maradt kincse volt a téma. Wulfgar egy hosszú pillanatig hagyta őket pletykálkodni, hogy felszítsa érdeklődésüket a sárkány aranya iránt.

Mikor az emberek végre lecsendesültek, folytatta: – A tundra törzsei nem harcolnak goblinok és óriások ügyéért! -jelentette ki helyeslő felkiáltások közepette. – Csak ellenük!

A tömeg hirtelen elcsendesedett. Egy ór sietett be a sátorba, de nem merte félbeszakítani az új királyt.

– Hajnalban Tízvárosba indulok – mondta Wulfgar.. -Megvívok a varázslóval, Kesselrel, és gonosz hordával. amit a Világ Hátának odúiból szedett össze.

A sokadalom nem válaszolt. A Kessel elleni harc gondolatát szívesen fogadták, de az, hogy visszamenjenek Tízvárosba, és segítsenek azokon, akik majdnem elpusztították őket, meg sem fordult a fejükben.

Most már közbeszólt az ór: – Attól tartok, hogy utad hiábavaló lesz, ifjú király – mondta. Wulfgar aggódó

tekintettel fordult felé: sejtette a híreket. – Már most nagy tüzek fekete füstfelhői szállnak a déli síkságon.

Wulfgar elgondolkozott az aggasztó híreken. Azt hitte, hogy több ideje van. – Akkor még ma éjjel elindulok! -dörögte a dermedt tömegnek. – Gyertek velem, barátaim, északi harcostársaim! Én utat mutatok nektek múltunk elveszett dicsőségéhez!

A tömeg tépelődőnek és bizonytalannak látszott. Wulfgar kijátszotta utolsó kártyáját.

– Bárkinek, aki velem jön, vagy ha elesik, a családjának, egyenlő részesedést kínálok a sárkány kincséből!

Úgy jött, mint egy hirtelen szélroham az Úszó Jég Tengeréről.

Minden barbár harcos szívét és képzeletét rabul ejtette, és legfényesebb napjaik gazdagságának, dicsőségének visszatérését ígérte.

Wulfgar zsoldoscsapata még aznap útnak indult a táborból, és végigdübörgött a pusztán.

Senki sem maradt hátra.

27.

A végzet órája

Brémát hajnalban felgyújtották.

Az apró, városfal nélküli falucskának esze ágában sem volt harcolni, mikor a szörnyetegek hulláma át-hömpölygött a Shaengarne folyón. Némi ellenállást tanúsítottak a gázlónál, pár lángoló nyílvesztőt lőttek az első goblinok közé, hogy feltartsák a goblinokat, amíg a legnagyobb és legnehezebb hajók is kifutnak a kikötőből, és elérik a tó biztonságát. Aztán az íjászok is visszamenekültek a dokkokhoz, és követték polgártársaikat.

Mikor a goblinok végre bejutottak a városba, tökéletes kihaltságot találtak. Dühösen nézték, ahogy a hajók visszahúzódtak észak felé, hogy csatlakozzanak Targos és Termalaine flottájához. Bréma túlságosan kiesett az útból ahhoz, hogy Akar Kessell valami hasznát vegye, így a táborhellyé átalakított Termalaine-től eltérően ezt a várost porig égették.

Az emberek a tavon, Kessell eszelős pusztításának legújabb áldozatai, reményvesztve figyelték, ahogy otthonaik pernyévé oszlanak.

Bryn Shander falairól Cassius és Regis is figyeli. – Újabb hibát követett el – mondta Cassius a félszerzetnek.

– Hogyhogy?

– Kessell sarokba szorította Targos, Termalaine, Caer-Konig és Caer-Dineval népét, és most Brémát is – magyarázta Cassius. – Most már nincs hova menniük: az egyetlen reményük a győzelem.

– Az nem túl nagy remény – jegyezte meg Regis. – Láttad, mire képes a torony. De még anélkül is el tudnának pusztítani minket Kessel seregei! Ahogy mondta: nála van minden előny.

– Meglehet – mondta Cassius. – A varázsló legyőzhetetlennek hiszi magát, annyi biztos. A leggyávabb állat is bátran harcol, ha falhoz szorítják, mert nincs vesztenivalója. Egy szegény ember veszélyesebb, mint egy gazdag, mert kevesebbre értékeli az életét. És

egy hontalanná tett ember a fagyos sztyeppéken aztán tényleg veszedelmes ellenfél!

– Ne félj, kis barátom – folytatta Cassius. – A reggeli tanácsban módot fogunk találni arra, hogy kihasználjuk a varázsló gyengeségeit.

Regis bólintott: nem tudott vitába szállni a szószóló egyszerű logikájával, és nem akarta elutasítani optimizmusát. Mégis, mikor végignézett a goblinok és orkok sűrű sorain, nem nagyon reménykedett.

Észak felé nézett, ahol a por már leülepedett a törpe-, völgyben. Bruenor kilátója nem létezett többé, leomlott a sziklafal többi részével, mikor a törpék lezárták alagútjaikat.

– Nyiss nekem ajtót, kérlek, Bruenor – suttogta Regis révülten. Eressz be.

Érdekes egybeesésként Bruenor és klánja ebben a pillanatban éppen egy ajtó nyitásának lehetőségeit beszélték meg az alagutakban. Az ogrék és goblinok elleni elsőprő siker után a harcos hosszúszakállúak belátták, hogy nem ülhetnek tétlenül, miközben goblinok, ogrék és még rosszabb lények pusztítják a világot körülöttük. Alig várták, hogy újra lecsaphassanak Kessellre. Földalatti elszigeteltségükben fogalmuk sem volt róla, hogy Bryn Shander áll-e még, de hallották hatalmas barlangrendszerük legdélebbi végén egy tábor zajait. Bruenor volt az, aki fölvetette egy második harc ötletét, főleg legközelebbi nem-törpe barátainak várható elvesztése miatti dühében. Nem sokkal azután, hogy az omlást túlélő goblinokat lekaszabolták, a Mithril Csarnok klánjának vezére maga köré gyűjtötte népét.

– Küldjete ki valakit az alagutak legtávolabbi végeire! – adta ki az utasítást. – Tudjátok meg, hol alusznak azok a kutyák.

Aznap éjjel a masírozó szörnyetegek zaja nyilvánvaló lett messze délen, a Bryn Shander körüli mezőkön. A szorgos törpék azonnal nekiláttak felújítani a kevésbé

használt alagutakat, amik abba az irányba vezettek. Mikor a sereg alá jutottak, tíz különálló, felfelé vezető aknát ástak, melyek alig valamivel a felszín alatt végződtek.

Különös ragyogás tért vissza a szemükbe: az olyan törpe szikrája, aki

tudja, hogy hamarosan goblin fejeket csaphat le. Bruenor fortélyos terve a bosszú maximális lehetőségét kínálta a legkisebb kockázattal. Öt perc alatt befejezhetik az új kijáratokat. És ezután egy perccel már az egész csapat Kessell alvó seregének közepében lehet.

A Cassius által tanácsnak nevezett találkozó valójában inkább fórum volt, ahol Bryn Shander szószólója előadhatta első megtorló stratégiáit. Mégsem ellenkezett a jelenlevő egyik szószóló sem. Cassius részletekbe menő figyelemmel tanulmányozta a goblin sereg és a varázsló minden rezdülését. A szószóló térképet készített az egész seregről, részletezte a potenciálisan legrobbanékonyabb ellenségeskedéseket a goblinok közt. és elmondta, becslése szerint mennyi idő kell ahhoz, hogy ez a belső széthúzás jelentékenyen meggyengítse a sereget.

Minden jelenlévő egyetértett azonban abban, hogy az ostrom összetartásának kulcsa a Cryshal-Tirith. A kristályépület félelmetes hatalma még a leghevesebb orkokat is feltétlen engedelmességbé törte. Cassius látta, hogy ennek az erőnek a határa a legfontosabb kérdés.

– Miért ragaszkodik Kessell annyira az azonnali megadáshoz? – vélte a szószóló. – Hagyhatná, hogy egy pár napig itt ülünk az ostrom nyomása alatt, hogy puhuljon az ellenállásunk. A többiek egyetértettek Cassius logikájával, de választ nem tudtak adni neki.

– Talán Kessell irányítása nem olyan erős, mint hiszi – felelt magának Cassius. – Lehet, hogy attól fél: szétesik a csapata, ha túl sokáig vár?

– Meglehet – felelte az easthaveni Glehshater.. – Vagy talán Akar Kessell egyszerűen látja az előnye nagyságát, és tudja, hogy nincs más választásunk, csak az engedelmeskedés. Nem lehet, hogy te összetéveszted az önbizalmat az aggodalommal?

Cassius egy pillanatig gondolkozott a kérdésen. –Érdekes álláspont – mondta végül. – Terveink szempontjából azonban lényegtelen – Glenshater és a többiek kíváncsian meredtek a szószólóra.

– Az utóbbit kell feltételeznünk – magyarázta Cassius. – Ha a varázsló valóban teljesen ura a seregének, akkor úgyis minden hiába, amivel próbálkozunk. Ezért arra a feltevésre kell alapoznunk, hogy

Kessell türelmetlensége mögött jól megalapozott aggodalom áll.

– Én nem úgy vettem észre, mintha a varázsló nagy stratégia lenne, megindult a pusztítás útján, és azt hiszi, hogy megadásra kényszeríthet minket, ami azonban éppen arra készteti sokunkat, hogy a végsőig ellenálljunk. A városok közt fennálló rivalizálásból egy bölcs támadó vezér kitűnő előnyt kovácsolhatott volna, Kessell otrombasága és brutalitása azonban összeforrasztotta a békétlenkedőket.

Cassius a feléje vetett várakozó pillantásokból látta, hogy kezdi megszerezni a jelenlevők támogatását. Két dolgot próbált elérni ezzel a tanácskozással: meggyőzni a többieket arról, hogy tartsanak vele abban a házárdjátékban, amire készül, meg hogy felrázza őket, reményt adjon nekik.

– Az embereink kint vannak – mutatott körbe tágas mozdulattal. – A Maer Dualdonon és a Lac Dinnersheren összegyűltek a flották, és valami jelre várnak, hogy Bryn Shander támogatja őket. Godd Mead és Dougan Gödrének népe hasonlóan cselekszik a déli tavon, állig felfegyverkezve, és teljes tudatában annak, hogy ha nem győzünk, a túlélőknek semmi esélye sem marad! – Áthajolt az asztalon, a szemébe nézett minden szemben ülőnek, és komoran folytatta: – Nem lesznek otthonok. Nem lesz remény az asszonyoknak. Nem lesz remény a gyerekeinknek. Nem lesz hová menekülni.

Cassius tovább tüzelte a többieket, és hamarosan melléállt Glenshater is, aki rájött, hogy a szószóló a lelkesedést akarja feltámasztani. Cassius a legmegfelelőbb pillanatot várta. Mikor a jelenlévő vezetők kétségbeesett apátiáját a túlélés elszánt vicsorgása váltotta fel, előhozakodott merész tervével.

– Kessell egy követet kért – mondta. – Tehát küldenünk kell.

– Te és én vagyunk a kézenfekvő eshetőségek – szólott közbe Glenshater.. – Melyikünk megy?

Száraz mosoly terült szét Cassius arcán. – Egyikünk sem – felelte. – Mi ketten lennénk a kézenfekvő eshetőségek, ha követni akarnánk Kessell követeléseit. De van még egy lehetőségünk – fordult Regis felé. A félszerzet kényelmetlenül fészkelődni kezdett, mert sejtette a szószóló tervét. – Van köztünk valaki, aki szinte legendás hírnévre tett szert figyelemreméltó meggyőzőési képessége révén. Talán ez a karizmatikus vonzerő a varázslóval szemben is hasznos időt nyerhet nekünk.

Regis kezdte rosszul érezni magát. Már régen tartott tőle, mikor fogja a rubintfüggő olyan mély bajba sodorni, amiből nem tud kimászni. Most már a többiek is Regist nézték, láthatóan kíváncsivá tette őket Cassius javaslata. A félszerzet bűbájáról és meggyőzőképességéről, valamint Kemp vádjairól szóló történetek keresztül-kasul bejárták a városokat, és persze minden mesélő felnagyította és eltúlozta a mesét saját fontosságának hangsúlyozására. Bár Regis nem különösebben örült annak, hogy titkára fény derült – az emberek többet nem mertek egyenesen a szemébe nézni – viszont bizonyos fokú hírnévre tett szert. Eddig még nem gondolt bele a lehetséges mellékhatásaiba annak, hogy ilyen sokan felnéznek rá.

– Képviseljen minket a félszerzet, Pusztardó volt szószólója Akar Kessell udvarában – öntötte szavakba Cassius a gyűlés úgyszólván egyhangú helyeslését. – Talán kis barátunk majd meg tudja győzni a varázslót arról, hogy helytelenül cselekszik gonoszságában.

– Tévedsz! – tiltakozott Regis. – Ezek csak pletykák...

– A szerénység – szakította félbe Cassius – nagyon szép tulajdonság, jó félszerzet. És minden jelenlevő értékeli önmagaddal kapcsolatos kételyeid őszinteségét, és még jobban értékeli azt a hajlandóságodat, hogy képességeidet még kételyeid mellett is bevedd Kessell ellen! Regis lehunyta a szemét és nem válaszolt, mert tudta, hogy az indítványt elfogadják, akár akarja, akár nem.

El is fogadták, egyetlen ellenszavazat nélkül. A sarokbaszorított emberek örömmel megragadtak minden lehetőséget, ami csak az útjukban került.

Cassius sietve bezárta a tanácsulést, mert úgy gondolta, hogy az egyéb dolgok – a túlsúfoltság és az élelmiszergondok – pillanatnyilag nem annyira fontosak. Ha Regis kudarcot vall, minden más kellemetlenség tárgytalanná válik.

Regis csendben maradt. Ő csak azért jött el a tanácsba, hogy támogassa szószóló barátait. Mikor elfoglalta helyét az asztalnál, egyáltalán nem állt szándékában aktívan résztvenni a megbeszélésben, arról már nem is beszélve, hogy a védelmi terv középpontjába kerüljön.

Az ülést elnapolták. Cassius és Glenshater diadalmasan össze kacsintottak, mert mindenki kissé derűlátóbban hagyta el a szobát, mint ahogy bejött.

Cassius visszatartotta Regist, mikor a félszerzet a többiekkel együtt

ki akart menni. A bryn shanderi szószóló becsukta az ajtót, hogy egy kis magán-eligazítást tartson terve első fázisának legfontosabb szereplőjével.

– Szólhattál volna előre! – morogta Regis a szószólónak, mikor becsukódott az ajtó. – Az lett volna a helyes, ha nekem is lett volna döntési lehetőségem ebben az ügyben.

Cassius komor arccal fordult a félszerzethez.. – Miféle döntési lehetősége van bármelyikünknek is? – kérdezte. – Így legalább adtunk nekik valami reményt.

– Túlbecsültök engem – tiltakozott Regis.

– Talán te becsülöd alá saját magad – mondta Cassius. Bár a félszerzet látta, hogy Cassius nem fog elállni a mozgásba lendített terv végrehajtásától, a szószóló önbizalma olyan önzetlen szellemet sugárzott Regis felé, ami megnyugtatóan hatott rá.

– Imádkozunk mindannyiunk érdekében, hogy az utóbbi legyen igaz – folytatta Cassius, és a székéhez ment. – Én valóban hiszem, hogy így van. Én bízom benned, még ha te nem is. Jól emlékszem, mit műveltél Kemp szószólóval a tanácsban öt évvel ezelőtt, bár a saját kijelentése kellett ahhoz, hogy meglássam a helyzet valódi mivoltát. Mesteri meggyőzés volt. Pusztarderai Regis, és méginkább az, mert oly sokáig megőrizted a titkát!

Regis elvörösödött, és megadta magát.

– Ha el tudtál bánni a targosi Kemp makacs fajtájával, akkor meglátod, Akar Kessell könnyű préda lesz!

– Egyetértek azzal a megfigyeléssel, hogy Kessellben nincs valami sok belső erő – mondta Regis – de a varázslóknak gyakran vannak ilyen megtévesztő trükkjeik. És elfeledkezel a démonról. Az ő fajtájával meg sem merek próbálkozni!

– Reméljük, hogy vele nem kell elbánnunk – mondta Cassius, és láthatóan megborzongott. – Mégis úgy

érezem, hogy neked kell elmenned a toronyhoz, és lebeszélned a varázslót. Ha nem tudjuk a sereget valahogy mozdulatlanágban tartani, amíg a saját belső zűrzavara szét nem zülleszti, akkor végünk. Higgy nekem, hisz a barátod vagyok: nem kérnélek téged erre, ha lenne bármilyen más lehetőség – A tehetetlen együttérzés fájdalmas kifejezése most tisztán előbukkant a szószóló optimizmusának felszín mögül. Aggodalma meghatotta Regist: mintha egy éhező könyörögne kenyérért.

Regisnek együttérzésével együtt is el kellett ismernie a terv logikáját, és az alternatív lehetőségek hiányát. Kessell nem adott nekik sok időt, hogy összeszedjék magukat az első támadás után. Targos elsőprésével a varázsló bemutatta, hogy képes Bryn Shandert is hasonlóképpen elpusztítani, és a félszerzet nem kételkedett benne, hogy a varázsló be is váltaná aljas fenyegetését.

Így kénytelen volt elfogadni a szerepét, mint az egyetlen lehetséges megoldást. Nem könnyen lendült akcióba, de ha elhatározta magát valamire, általában megpróbálta a lehető legjobban végrehajtani.

– Először is – kezdte – a lehető legbizalmasabban el kell mondjam neked, hogy valóban mágikus segítségem van – Cassius szemében felszikrázott a remény. Előrehajolt, hogy többet halljon, de Regis széttárta a tenyerét.

– Mindazonáltal meg kell értened – magyarázta – hogy egyes mesékkel ellentétben nem áll hatalmamban megfordítani egy ember szívét. Nem tudom jobban meggyőzni Kessellt arról, hogy álljon el ördögi tervétől, mint Kempet arról, hogy kössön békét Termalainen – Felállt párnázott székéből, és járkálni kezdett az asztal körül, kezét összekulcsolva a háta mögött. Cassius bizonytalan várakozásban figyelte: képtelen volt kikövetkeztetni, Regis mire akart kilyukadni beismerésével, aztán hatalma letagadásával.

– De néha képes vagyok arra, hogy valakivel egy más nézőpontból láttassam a környezetét – vallotta be Regis. – Mint az az eset, amit te említettél, amikor meggyőztem Kempet, hogy lépjen egy olyan kedvező útra, ami valójában segíteni fogja saját céljai elérésében.

– Így hát mondd el újra, Cassius, mit tudtál meg a varázslóról és seregéről. Lássuk, van-e mód rá, hogy Kessellben kételyeket ébresszünk azok iránt a dolgok iránt, amikre támaszkodik!

A félszerzet ékesszólása megdöbbentette a szószólót. Bár nem nézett Regis szemébe, látta az igazság ígérését azokban a mesékben, melyeket eddig túlzónak tartott.

– A hírnöktől tudjuk, hogy Kemp átvette a parancsnokságot a Maer Dualdon négy városának maradék erői fölött – magyarázta Cassius. – Ugyanígy Jensin Brent és Schermont is átvette a hatalmat a Lac Dinnersheren, és Vöröstó flottáival együtt valóban jelentős erőt alkothatnak!

– Kemp már bosszút esküdött, és kétlem, hogy a túlélők közül bárki is meg akarná adni magát, vagy menekülni akarna.

– hová is mehetnének? – motyogta Regis. Szánalmasan nézett Cassiusra, aki nem tudta megnyugtatni. Cassius eljátszotta a magabiztost, hogy reményt keltsen a többiekben, de most nem tudott üres ígéretekkel Regis elé állni.

Hirtelen Glenshater robbant be a szobába. – A varázsló megint a mezőn van! – kiáltotta. – Kéri a követet – és a torony fényei megint elindultak!

Mindhárman kirohantak az épületből. Cassius elismételte a fontosabb információkat.

Regis elhallgattatta. – Felkészültem – biztosította Cassiust. – Fogalmam sincs, hogy a terved sikerének van-e valami esélye, de én esküszöm: mindent megteszek, hogy a csel sikerüljön.

Már a kapunál voltak. – Sikerülnie kell – mondta Cassius, és vállonveregette Regist. – Nincs más reményünk – Vissza akart fordulni, de Regisnek volt még egy kérdése.

– És ha úgy látom, hogy Kessell meghaladja az erőmet? – kérdezte komoran. – Mit tegyek, ha nem sikerül?

Cassius körbenézett a város közterületein fagyoskodó nőkn, gyerekeken. – Ha nem sikerül – kezdte lassan – ha Kessellt nem lehet lebeszélni róla, hogy a torony erejét Bryn Shander ellen használja – állt meg újra, csak hogy később kelljen kimondani a szavakat – személyes parancsom alapján add fel Bryn Shandert.

Cassius elfordult és a mellvéd felé indul, hogy tanúja legyen a találkozásnak. Regis többet nem habozott, mert tudta, hogy ha most megáll, végképp meggondolhatja magát, és szégyenszemre eliszkol. Mielőtt még lett volna ideje gondolkozni, már kívül is volt a városkapun, és bátran masírozott le a dombon, a várakozó Akar Kessell felé.

Kessell megint megjelent a trollok hordozta két tükör között, és keresztbefont karral, türelmetlenül topogva áll. Arca ördögi grimaszából Regisnek az a határozott érzése támadt, hogy a varázsló féktelen dührohamában agyonsújtja, még mielőtt elérné a domb alját. Mégis Kessellen kellett tartania a szemét, hogy folytatni tudja útját. A nyomorult trollok kimondhatatlanul taszították és undorították: teljes erejére szüksége volt, hogy közel menjen hozzájuk. Már a kaputól érezte rothadó bűzüket.

Valahogy mégis elvergődött a tükrökig, és a varázsló elé állt.

Kessell meglehetősen hosszú ideig tanulmányozta Regist.

Nyilvánvalóan nem várta, hogy a félszerzet képviseli a várost, és azon tűnődött, miért nem Cassius jött személyesen egy ilyen fontos találkozóra. – Bryn Shander követeként, és mindenki nevében, aki most a falai mögött van?

Regis bólintott. – Pusztaerdei Regis vagyok – felelte -Cassius barátja, a Tízek Tanácsának hajdani tagja. Engem jelöltek ki, hogy a városbeli népért beszéljek.

Kessell szemei összeszűkültek a közeli győzelem víziójában. – És a feltétlen megadás üzenetét hoztad tőlük?

Regis nyugtalanul mozgolódott, szándékosan úgy, hogy a rubintfüggő lengeni kezdjen a nyakában. – Négyszemközt szeretnék veled tanácskozni, hatalmas varázsló, hogy megbeszélhessük a megállapodás részleteit.

Kessell szeme elkerekedett. Cassiusra nézett a falon. – Azt mondtam, feltétlen! – rikoltotta. Mögötte Cryshal-Tirith fényei erősödni és kavargogni kezdtek. – Most látni fogod szemtelenséged következményét!

– Várj! – könyörgött Regis, és ugrálni kezdett, hogy magára vonja a varázsló figyelmét. – Vannak bizonyos dolgok, amiket tudnod kell, mielőtt döntesz!

Kessell nem sok figyelmet szentelt a félszerzet handabandázásának, a rubintfüggő viszont megragadta a tekintetét. Bár fizikai teste és kivetített képe közti távolság védelmet nyújtott neki, lenyűgözőnek találta a követ.

Regis nem tudott ellenállni a késztetésnek, hogy el ne mosolyodjon, bár csak kissé, mikor látta, hogy a varázsló elfelejtett pislogni. – Tudok valamit, amit egészen biztosan fontosnak fogsz értékelni – mondta a félszerzet nyugodtan.

Kessell intett, hogy folytassa.

– Ne itt – suttogta Kessell. – Itt túl sok a kíváncsi fül. A goblinok nem örülnének annak, amit mondani fogok!

Kessell egy pillanatig fontolgatta a félszerzet szavait. Furcsán alávetettnek érezte magát, és nem tudta, miért.

– Rendben van, félszerzet – egyezett bele. – Meghallgatlak

– Aztán egy villanás és egy füstfelhő kíséretében Kessell eltűnt.

Regis a válla fölött visszanézett a falak népére, és bólintott.

A toronyból érkező telepatikus parancsra a trollok Regis felé fordították a tükröt, bár Regis már eltűnt. A szószóló kissé

megnyugodott Regis utolsó pillantásától, és attól, hogy a nap már lemenőben volt, Bryn Shander pedig még mindig állt. Ha sejtése a varázsló időzítése alapján helyes, akkor a Cryshal Tirith az energiája nagy részét a nap fényéből meríti.

Úgy tűnt, hogy terve legalább még egy éjszakát nyert nekik.

Drizzt még vaksiságában is felismerte a felett álló sötét alakot. A drow beverte a fejét, mikor elszakadt a penge markolatától, hűséges társa, Guenhwyvar pedig némán virrasztott mellette a drow öntudatlanságának hosszú órái alatt, bár a macska is alaposan legyengült a harcban.

Drizzt ülő helyzetbe emelkedett, és megpróbálta tisztázni magában, hol van. Először azt hitte, hogy felvirradt a hajnal, de aztán rájött, hogy a halvány napfény nyugat felől jön. A nap javarészeben eszméletlen volt, és gyenge, mert a szablya kiszívta életerejét a démonnal vívott harcban.

Guenhwyvar még törődöttebbnek látszott. A párduc vállai ernyedten csüngtek le a kőfalnak ütközés óta, és Errtu egy mély sebet is vágott az egyik elülső lábába.

De még a sebeknél jobban is kínozta a mágikus állatot a fáradtság. Már órákkal túlhaladta normális tartózkodási idejét az anyagi síkon. Otthoni síkja és drow síkja között a szálat már csak a macska saját mágikus energiája tartotta érintetlenül, és minden további perc csak csökkentette az erejét.

Drizzt gyengéden megsimogatta az izmos nyakat. Tudta, milyen áldozatot hozott érte Guenhwyvar, és szerette volna visszaküldeni őt az otthonába.

De nem tehetette. Ha a macska visszatér saját síkjára, órák telnek el, mielőtt elég erőt szed össze ahhoz, hogy helyre tudja állítani a kapcsolatot ezzel a világgal. Neki viszont most volt szüksége a macskára.

– Még egy kicsit – könyörgött. A hűséges állat a tiltakozás minden jele nélkül feküdt mellette. Drizzt szánakozva nézte, és megint megveregette a nyakát. Mennyire szerette volna elengedni! De nem tehetette.

Abból, amit Errtutól hallott, tudta, hogy a Cryshal-Tirith ajtaja láthatatlan az Anyagi Sík lakói számára.

Drizztnék szüksége volt a macska szemeire.

Hazugság a hazugságban

Regis kidörzsölte a villanás káprázatát a szeméből, és a varázsló előtt találta magát. Kessell egy kristálytrónon terpeszkedett, lábait lezserül keresztbevetve. Egy négyszögletes kristályteremben voltak, mely törékeny benyomást keltett, mégis olyan kemény volt, mint a tömör szikla. Regis azonnal tudta, hogy a torony belsejében van. A terem tele volt különös alakú, díszes tükrökkel. Ezek közül különösen egy – a legnagyobb és legszebb – ragadta meg Regis figyelmét, mert annak mintha tűz égett volna a belsejében. Először Regis a tükör elé nézett, hogy lássa a kép eredetijét, de aztán rájött, hogy a lángok nem tükörképek, hanem magában a tükör dimenzióiban történnek.

– Üdvözöllek otthonomban – nevetett a varázsló. – Szerencsésnek tarthatod magad, hogy tanúja lehetsz nagyszerűségének! – De Regis Kessellre. összpontosította a tekintetét, és tüzetesen megvizsgálta a varázslót, mert a hangja tónusa nem emlékeztetett a többiek hadarására, akiket elbűvölt a rubinttal.

– Gondolom, megbocsátod meglepetésem, amikor először megláttalak – folytatta Kessell. – Nem gondoltam, hogy Tízváros gögös népe egy félszerzetet fog küldeni! – Megint elnevette magát, és Regis tudta, hogy valami megtörte a varázst, amit a varázslóra bocsátott, mikor kint voltak.

A félszerzet sejtette, mi történhetett. Érezte a szoba lüktető erejét: kézenfekvő volt, hogy Kessell ebből táplálkozott. Kihelyezett pszihéje sebezhető volt a kő mágiájával szemben, de itt bent az ereje jócskán meghaladta a rubin befolyását.

– Azt mondtad, hogy tudsz valamit – mondta hirtelen Kessell. – Akkor most mondd el, elejétől végéig! Vagy nagyon kellemetlen lesz a halálod!

Regis hebegni kezdett, valami mesél próbált kitalálni. Az átlátszó hazugságok, amiket kiagyalt, nem sokat értek volna a rubin által nem befolyásolt varázsló ellen. Sőt, nyilvánvaló gyenge pontjaik sok mindent elárulnának Cassius valódi tervéről. Kessell főlegyenedett

a trónján, és parancsoló tekintettel a félszerzet fölé hajolt: – Beszélj! Regis acélos akaratot érzett a gondolatai közé hatolni, mely arra kényszerítette, hogy engedelmeskedjen Kessell parancsainak. De azt is érezte, hogy ez az uralkodó erő nem a varázslóból árad. Inkább valami külső forrásból érkezett, talán abból a láthatatlan tárgyból, amit avarázsio a köpenye alatt markolászott.

De a félszerzetek erős természetes ellenálló képességgel rendelkeztek az ilyen mágiával szemben, és egy segítő erő – a rubinté – is segített Regisnek leküzdeni a kényszerítő akaratot, és fokozatosan visszaszorítani. Hirtelen ötlet villant bele Regisbe.. Elég egyént látott már a saját bűbája alá esni, hogy utánozni tudja árulkodó testtartásukat. Egy kicsit összegörnyedt, mintha hirtelen teljesen ellazult volna, és üres tekintetét Kessell válla fölött egy képre szegezte. Érezte, hogy kiszárad a szeme, de kibírta, hogy ne pislogjon.

– Milyen információt kívánsz? – kérdezte gépiesen. Kessell magabiztosan hátradőlt. – Nevezz Kessell

Nagyúrnak – parancsolta.

– Milyen információt kívánsz. Kessell Nagyúr?

– Jó – mosolyodott el önelégülten Kessell. – Valid be az igazat, félszerzet: a történet, aminek az elmondására ideküldtek: csalás.

Miért ne?, gondolta Regis. Az igazság szikráit tartalmazó hazugság csak annál erősebb. – Igen – felelte. -Hogy azt hidd, a legigazabb szövetségeseid konspirálnak ellened.

– És mi volt a cél? – faggatta Kessell, és nagyon elégedett volt magával. – Bryn Shander népe biztosan tudja, hogy könnyedén szétzúzhatom őket mindenféle szövetségés nélkül is. Elég gyengécske terv.

– Cassiusnak nem áll szándékában próbálkozni azzal, hogy legyőzzön téged, Kessell Nagyúr – mondta Regis.

– Akkor miért vagy itt? És miért nem adta meg Cassius egyszerűen a város, ahogy parancsoltam?

– Azért küldtek, hogy kételyeket ültessenek el benned -felelte Regis, vakon rögtönözve, hogy lefoglalja és kíváncsivá tegye Kessellt. Szavai álcája alatt valami új tervet próbált összekovácsolni. – Hogy Cassius időt nyerjen a valódi tervének megvalósításához.

Kessell előrehajolt. – És mi lenne ez a valódi terv? Regis hallgatott: valami válasz után kutatott.

– Nem állhatsz ellen nekem! – dörögte Kessell. – Akaratom túlságosan hatalmas! Válaszolj, vagy kitépem a választ az agyadból!
– A szökés! – bökte ki Regis, és miután kimondta, számos lehetőség nyílt meg előtte.

Kessell megint hátradőlt. – Ez lehetetlen – felelte. – A seregem túl erős ahhoz, hogy az emberek áttörhessék.

– Talán nem olyan erős, mint hiszed, Kessell nagyúr – lengette meg a csalt Regis. Most már tisztán látta, merre kell mennie. Hazugság a hazugságban. Tetszett neki a képlet.

– Magyarázd meg – parancsolta Kessell, és aggodalom felhőzte el kevély arcát.

– Cassiusnak szövetségesei vannak a sereged soraiban.

A varázsló remegő haraggal pattant fel trónjáról. Regis csodálkozott, milyen hatásosan működik egyszerű félrevezetése. Egy pillanatig elgondolkodott rajta, hogy az ő áldozatai vajon tették-e ugyanígy bolonddá őt. De inkább jövőbeli megfontolásra hagyta ezt a zavaró ötletet.

– Orkok élnek Tízváros népe közt most már több hónapja – folytatta Regis. – Az egyik törzs még kereskedelmi kapcsolatba is lépett a halászokkal. Ok is válaszoltak hadbahívó szavadra, de még mindig Cassiushoz hűségesek, ha ugyan hűségesek valakihez is. Alig érkezett a csapatod Bryn Shanderhez, már megtörténtek az első üzenetváltások az ork főnök és a Bryn Shanderből kilopózó ork küldöncök között.

Kessell hátrasimította a haját, és idegesen dörgölni kezdte az arcát. Lehetséges lenne, hogy látszólag győzhetetlen seregének valami titkos gyengesége van?

Nem, senki sem merhet ellenszegülni Akar Kessellel!!

Mégis, ha némelyikük szövetkezik ellene – ha mind összeszövetkeznek ellene – akkor tudna róla? És hol van Errtu?

Lehet, hogy a démon áll a dolog mögött?

– Melyik törzs? – kérdezte Regis halkan. A hangja elárulta, hogy a félszerzet hírei elbizonytalanították.

Regis most teljesen behúzta a varázslót a csőbe. – Az a csapat, amit visszaküldtél Bréma elpusztítására: a Csonka Nyelv Orkjai – mondta, és teljes elégtételére szolgált a varázsló elkerekedő szeme. – Nekem csak az volt a feladatom, hogy te ne tegyél semmit Bryn Shander ellen az éj beállta előtt, mert az orkok hajnal előtt térnek vissza,

látszólag azért, hogy elfoglalják kijelölt helyüket a harcmezőn, de valójában azért, hogy rést nyissanak a nyugati szárnyon. Cassius levezeti az embereket a nyugati lejtőkön a nyílt tundrára. Csak abban reménykednek, hogy elég sokáig megzavarnak, és így elég előnyre tesznek szert. Aztán majd egész Luskanig üldözheted őket!

Sok nyilvánvaló gyenge pont volt ebben a tervben, de elkeseredett emberek részéről elfogadható döntésnek tűnt. Kessell öklével a trón karfájára vágott. – Az ostobák! – vicsorogta.

Regis egy kissé könnyebben lélegzett. Kessell mindent elhitt.

– Errtu! – rikoltotta hirtelen. Fogalma sem volt róla, hogy a démon már ki van tiltva ebből a világból.

Nem kapott választ. – Ó, légy átkozott, te démon! -átkozódott

Kessell. – Sosem vagy kéznél, amikor szükség van rád! – Regis felé pördült. – Te várj itt. Később még lesznek kérdéseim hozzád! –

Haragja dübörgő tüze gonoszul parázslott. – De először beszélnem kell a tábornokaimmal. Megtanítom a Csonka Nyelv Orkjait, hogyan szánjanak szembe velem!

Igazából Cassius megfigyelései alapján a Csonka Nyelv Orkjai

Kessell legerősebb és legfanatikusabb támogatói voltak.

Hazugság a hazugságban.

Kint a Maer Dualdonon aznap este a négy város összegyűlt flottája gyanakodva figyelte, ahogy egy második szörnycsapat vált ki a főerőből Bréma irányába.

– Különös – jegyezte meg Kemp a pusztaerdei Muldoonnak és a brémai szószólónak, akik ott álltak mellett a targosi zászlóshajón. Bréma egész lakossága kint volt a tavon. Már az első orkcsapat is minden ellenállás nélkül el tudta foglalni a várost. Bryn Shander pedig még mindig érintetlenül állt. Miért erősíti a varázsló ezt a vonalat?

– Zavarba ejt ez az Akar Kessell – mondta Muldoon.. – Vagy zseni, akinek a szökevényeit én nem tudom követni, vagy kiáltó taktikai hibákat követ el!

– Feltételezzük a második lehetőséget – mondta Kemp reménykedve.

– Mert minden hiába, ha az első az igaz!

Így hát folytatták a harcosok csoportosítását egy lehetséges visszavágáshoz, a nőket és gyerekeket pedig Pusztaerdő bárkáiba,

hasonlóan a másik két tó taktikájához.

Bryn Shander falain Cassius és Glenshater már értőbb szemmel figyelték a csapatmozgást.

– Ez mesteri fogás volt, fűszerzet – suttogta bele Cassius az éjszakai szélbe.

Glenshater mosolyogva tette a kezét szószólótársa vállára. – Megyek és értesítem a parancsnokaidat -mondta. – Ha eljön a támadás pillanata, készen kell állnunk!

Cassius Glenshater kezébe csapott, és jóváhagyólag bólintott. Mikor az easthaveni szószóló elment, Cassius kihajolt a falon, és elszántam méregette Cryshal-Tirith elsötétült falait. Összeszorított foggal morogta: – El fog jönni a mi időnk!

Kelvin Halmának magas kilátópontjáról Drizzt Do'Urden is tanúja volt a hatalmas sereg hirtelen megmozdulásának. Éppen befejezte utolsó előkészületeit Cryshal-Tirith bátor megrohamozásához, mikor a távoli fáklyák serege hirtelen elindult nyugat felé. Nyugodtan ülték egy ideig Guenhwyvarral, és tanulmányozták a helyzetet: valami jelét keresték annak, mi idézte elő a mozgást.

Semmit sem láttak, az éjszaka azonban telt, sietniük kellett. Drizzt nem tudta, hogy hasznára lesz-e a mozgolódás a maradék erők csökkenésével, vagy éppen hátrányos, mert a többiek éberebbek. Viszont tudta, hogy Bryn Shander népe nem engedhet meg magának késlekedést. Elindult lefelé a hegyi ösvényen, a nagy párdúc zajtalanul a nyomában.

Hamarosan kijutottak a nyílt terepre, és elindultak a brémai úton. Ha Drizzt megállt volna hallgatózni, éles fülével hallotta volna északról még egy közeledő sereg dübörgését.

De a drow délre koncentrált, látása a Cryshal-Tirith várakozó sötét tömbjére szűkült sietségében. Kevés teherrel ment, csak azt vitte magával, amit feltétlenül szükségesnek ítélt a feladathoz. Nála volt az öt fegyvere: a két szablya a derekán a tokjában, a tör az övében, és a két kés a csizmájában. Szent szimbóluma és kincseserszénye a nyakában, meg egy kis zsákocskas liszt – még az óriásbarlangból – a derekán: szentimentális emlék a Wulfgarral végrehajtott merész kalandokról. Minden más holmiját: hátizsákját, kötelét, vízestömlőjét és egyebeket a kis kövölgyben hagyta.

Hallotta a vigadozó goblinok kiabálását, mikor haladt Termalaine keleti pereme mellett. – Most csapjatok le, Maer Dualdon tengerészei – mondta a drow magában. De mikor jobban belegondolt, örült, hogy a hajók kint maradtak a vízen.. Még ha oda tudnának osonni és gyorsan rá is tudnának rohanni a városban tartózkodó hordára, nem engedhetnek meg maguknak ekkora emberveszteséget. Termalaine várhat: most egy fontosabb csatát kell megharcolni.

Drizzt és Guenhwyvar megközelítették Kessell főtáborának külső kerületét. A drow-t megnyugtatta a látvány, hogy a mozgolódás lecsendesedett a táborban. Egyetlen magányos ork támaszkodott fáradtan a lándzsájára, és tessék-lássék nézegette az északi láthatárt. De még ha éber lett volna, akkor sem vehette volna észre a két árny éjszakánál sötétebb, hangtalan közeledtét.

– Jelentkezz! -jött a parancs valahonnan a távoból.

– Minden tiszta! – felelte az ör.

Drizzt hallgatta a különböző helyekről felhangzó válaszokat. Jelzett Guenhwyvarnak, hogy maradjon hátra, aztán dobótávolságig megközelítette az őrszemet.

A törődött ork még csak meg sem hallotta a közeledő veszedelem süvítését.

Aztán Drizzt már mellette is volt, és elkapta a zuhanó testet. A drow kihúzta törét az ork torkából és óvatosan a földre fektette áldozatát.

Guenhwyvarral együtt láthatatlan árnyakként lopóztak tovább.

Áttörtek az egyetlen őrvonalon, ami az északi szélre volt állítva, és most akadálytalanul haladtak az alvó táboron át. Drizzt tucatnyi orkot és goblint ölhetett volna meg, még egy verbeeget is – bár az óriás zengő hortyogásának hirtelen megszűnése feltűnést kelthetett volna – de nem engedhetett meg magának ilyen késedelmet.

Guenhwyvar minden perccel egyre gyengébb lett, és már második ellensége: a közeledő hajnal jelei is kezdtek láthatóvá válni a keleti égen.

A drow reményei jelentős erőre kaptak az eddigi eredményektől, de derűlátása jócskán megcsappant, mikor meglátta a Cryshal-Tirithet.. Egy egész csapatnyi harcrakész ogre vette körül a tornyot.

Lekuporodott a macska mellé: nem tudta, mit tegyenek.. Ha ki akarnak jutni a táborból még az áruló hajnali fény előtt, akkor arra kell visszamenniük, amerről jöttek. Drizzt azonban kételkedett benne, hogy Guenhwyvar ebben a leromlott állapotban akár csak

meg is kísérelhetné ezt. Az út folytatása viszont reménytelen harcot jelentene egy csapat ogréval.. Úgy tűnt, nincs válasz erre a dilemmára.

De ekkor történt valami a tábor északkeleti részén, és út nyílt Drizzték előtt. Hirtelen riadókiáltások harsantak fel, mire az ogrék kissé arrébb mozdultak őrhelyükről. Drizzt először azt hitte, hogy a legyilkolt ork őrt találták meg, a kiáltások azonban túl messze keletről érkeztek.

Hamarosan acélcsettogás verte fel a hajnal előtti levegőt. Csata kezdődött. Ellenséges törzsek, gondolta Drizzt, bár ilyen távolságból nem tudta kivenni a harcoló feleket.

De kíváncsisága nem is volt túl erős. A fegyelmetlen ogrék még messzebbre távolodtak el kijelölt helyükről. Guenhwyvar pedig észrevette az ajtót. Egy pillanatig sem haboztak.

Az ogrék észre sem vették a toronyba belopódzó két árnyat a hátuk mögött.

Furcsa érzés, valami zümmögő vibráció lepte meg Drizztet, mikor belépett a Cryshal-Tirith ajtaján, mintha egy élő entitás eleven zsigereibe került volna. De ment tovább a sötét folyosón, ami a torony első szintjére vezetett, és csodálta a különös kristályos anyagot, ami az épület falait és padlóját alkotta.

Egy szögletes csarnokban találta magát, egy négyhelyiséges építmény alján. Ez volt az a hely, ahol Akar

Kessell általában parancsnokait fogadta: a varázsló elsődleges fogadóterme.

Drizzt körülpillantott a terem sötét formáin, és még sötétebb árnyaikon. Bár nem látott mozgást, érezte, hogy nincs egyedül.

Tudta, hogy Guenhwyvarnak is hasonló kellemetlen érzései vannak, mert a prémes nyakon felmeredt a szőr, és a macska halkán, hosszan felmordult.

Kessell ezt a szobát átmeneti zónának szánta saját maga és a külvilág szemete között. Olyan szoba volt az, ahová ritkán látogatott. Itt szállásolta el Akar Kessell a trolijait..

29.

Más lehetőségek

Mithril Csarnok törpéi napnyugta után készültek el első titkos kijáratukkal. Bruenor mászott fel elsőnek a létra tetejére és kukkantott ki a kivágott gyeptégla alól a nyugovóra térő szörnycsapatra. A törpebányászok olyan ügyesen dolgoztak, hogy egy nagy ork- és goblin-csoport kellős közepébe ásták az aknát anélkül, hogy a szörnyetegek felfigyeltek volna rájuk.

Bruenor mosolyogva húzódott vissza klántársai közé. – Fejezzétek be a másik kilencet is – adta ki az utasítást, mikor elindult az alagútban Catti-brievel.. – Máma jó mély álma lesz némelyik semmirekellőnek! -jelentette ki, és megveregette a fejszéje fejét.

– És nekem mi lesz a szerepem a harcban? – kérdezte Catti-brie, mikor eltávolodtak a többi törpétől.

– Te húzod meg a kart, hogy beomlaszd a járatot, ha valamelyik disznó lejutna – felelte Bruenor.

– És ha mindnyájukat megölnék ott a mezőn? -érvelt Catti-brie. – Nem sok reményem lesz itt eltemetve.

Bruenor megsimogatta vörös szakállát. Ezt a következményt nem vette számításba: úgy gondolta, ha a klán elesik, Catti-brie biztonságban lesz a beomlott alagutakban. De hogyan élhetne itt lent egyedül? Milyen árat kellene fizetnie a túlélésért?

– Akkor hát fel akarsz jönni harcolni? Elég jól bánsz a karddal, és én melletted leszek!

Catti-brie egy darabig fontolgatta a lehetőséget. – A karoknál maradok – döntötte el. – Épp elég lesz saját magadra vigyázni ott fent. És valakinek itt kell lennie: nem hagyhatjuk, hogy a goblinok a magukénak kiáltásák ki a termeinket!

– Amellett – tette hozzá futó mosollyal – ostobaság, hogy aggódom. Tudom, hogy visszajössz hozzám,

Bruenor. Sem te, sem a többiek nem hagytak cserben soha! –

Homlokon csókolta a törpét, és elsietett.

Bruenor utánamosolyogott.. – Bátor kislány vagy, Catti-brie – motyogta.

Az alagutak munkája néhány óra alatt megvolt. Az aknákat kiásták és felettük az egész alagútrendszer elő volt készítve úgy, hogy beomoljon a visszavonulás fedezésére vagy a goblinok betörésének megállítására. Az egész klán felsorakozott a tíz akna aljánál feketére kormozott arccal és sötét hangtompító anyagba burkolt páncélban, fegyverekkel. Bruenor ment fel először körülnézni. Kikukkantott és sötétben elmosolyodott. Körülötte az orkok és goblinok már eltették magukat éjszakára.

Már éppen jelt akart adni a többieknek, hogy kövessék, mikor hirtelen felbolydult a tábor. Bruenor az akna tetejénél maradt, bár fejét a gyéptégla alá húzta (amire egy rohanó goblin rá is lépett), és megpróbálta kitalálni, mi riasztotta fel a szörnyetegeket. Elkiáltott parancsszavakat hallott, és csörgést, mintha nagy sereg gyülekezne. Újabb hangok hallatszottak, melyek a Csonka Nyelv haláláért kiáltottak. Bár a törpe még sosem hallotta ezt a nevet azelőtt, könnyen kitalálta, hogy egy ork törzsé. – Szóval egymás közt harcolnak, mi? – motyogta halk kuncogással. Látta, hogy a törpék támadásával most várni kell. Visszamaszott a létrán.

A klán azonban, csalódottan a késedelem miatt, nem széledt szét. Elszánták magukat, hogy az aznap esti feladatot végre kell hajtani. Így hát vártak.

Az éjszaka már a közepén is túl járt, de még mindig mozgolódás hangjai hallatszottak fentről, a táborból. A várakozás azonban nem tompította el a törpék eltökéltségét. Sőt, ellenkezőleg, még fokozta is a hangulatot, növelte szomjukat a goblin vérre. Ezek a harcosok kovácsok is voltak, mesteremberek, akik hosszú órákig voltak képesek dolgozni egy sárkányszobor egyetlen pikkelyén. Jól ismerték a türelmet.

Végül, mikor minden elcsendesedett megint, Bruenor felmászott a létrán. Még ki sem dugta a fejét, már hallotta a megnyugtató szusszanásokat és hangos hortyogásokat.

A klán nem késlekedett tovább: kiszivároglak a lyukakból, és módszeresen nekiláttak gyilkos munkájuknak. Nem kéjelegtek az orgyilkos-szerepben, jobb szerették a nyílt, szemtől szembeni harcot, de belátták az ilyenfajta rajtaütés szükségességét, és különben sem tartották nagyra a goblin életeket.

A környék lassan elcsendesedett, ahogy egyre több és több szörnyeteg süllyedt a halál néma álmába. A törpék, elsősorban az

ogrékra koncentráltak, arra az esetre, ha támadásukat esetleg felfedezik, mielőtt nagyobb kárt tehetnének. Stratégiájuk azonban szükségételennek bizonyult. Hosszú percek teltek el megtorlás nélkül. Mire az egyik őrszem észrevette, mi történik, és kiáltásával riadóztatta a táborn, már több mint ezer szörnyeteg vére áztatta a földet. Kiáltások harsantak fel körülöttük, de Bruenor nem fűjt visszavonulót. – Álljatok össze! – parancsolta. – Jó szorosan az alagutak körül! – Tudta, hogy az ellentámadók első rohama szervezetlen és előkészítetlen lesz.

A törpék szoros védekező alakzatba tömörültek, és nem esett nehezükre levágni a goblinokat. Bruenor fejszéjére számos új rovásk került, mire a goblinok először neki tudtak támadni.

De Kessell seregének rohamai egyre szervezettebbé váltak. A saját alakzataikban mentek a törpék ellen, egyre növekvő számuk pedig – ahogy a tábor felébredt és riadót fűjt – mind keményebben nehezedett a klánra. Aztán egy ogre-csapat, Kessell elit toronyőrgárdája indult meg a mezőn át.

Az első visszavonuló törpék – az alagút-szakértők, akiknek az omlasztás előtti utolsó ellenőrzést kellett elvégezniük – a létra felső fokaira tették csizmás lábukat. A menekülés az alagutakba kényes műveletnek ígérkezett, és a hatékony gyorsaság lett a siker vagy a kudarc döntő tényezője.

Bruenor azonban váratlanul visszaparancsolta az alagút-szakértőket az aknákból, és utasította a törpéket, hogy tartsák a pozíciójukat.

Egy ősi dal első taktusait hallotta meg, egy dalét, ami néhány évvel ezelőtt még rettegéssel töltötte volna el. Most azonban reményt ébresztett a szívében.

Felismerte a hangot, ami az éneklőket vezette.

Újabb csonka, rothadó húsú kar esett a földre Drizzt Do'Urden surrogó pengéinek csapásai alatt.

A félelmet nem ismerő trollok azonban köréje gyűltek. Rendes esetben Drizzt már a belépéskor megérezte volna a jelenlétüket. Rettentő bűzük mellett bajosan rejtőzhettek el. Ezek azonban valójában nem is voltak a teremben, amikor Drizzt belépett. Ahogy beljebb ment, beindított egy mágikus riadót, ami felgyújtotta a varázsló fényeit és idehívta az öröket. Azokon a mágikus tükrökön

keresztül léptek be, amiket Kessell helyezett el a teremben. Drizzt már leterítette az egyik nyomorult bestiát, de pillanatnyilag inkább a meneküléssel törődött, nem a harccal. Őt újabb szörnyeteg lépett az első helyébe, és ez több volt, mint amennyivel egyetlen harcos el tud bánni. Drizzt hitetlenkedve rázta a fejét, mikor a lefejezett troli hirtelen felállt, és vakon vagdalkozni kezdett. Eztán egy karmos kéz ragadta meg a bokáját. Oda se kellett néznie, anélkül is tudta, hogy az imént levágott végtag az. Iszonyodva rúgta el magától a groteszk kezét, megfordult, és a csigalépcsőhöz rohant, ami fölfelé vezetett a torony második szintjére a terem túlsó végében. Parancsára Guenhwyvar már jóval előtte elkezdte felfelé vonszolni magát a lépcsőn, és most fent várt. Drizzt halványan hallotta rémítő üldözői cuppogó lépteit, és a levágott kéz ocsmány karmainak kaparászását, ami szintén a nyomába eredt. A drow anélkül rohant fel a lépcsőn, hogy visszanézett volna, remélve, hogy gyorsasága és mozgékonyasága elég előnyt szerez neki ahhoz, hogy valami menekülési lehetőségei találjon.

Mert a lépcső tetején nem volt ajtó.

A felső lépcsőpihenő négyszögletes volt, körülbelül tíz láb széles. Két oldala nyitott volt a terem felé. a harmadik a lépcsőhöz kapcsolódott, a negyedik pedig sima tükörfal volt, ami pontosan olyan széles volt, mint a pihenő széle, és eközé, meg a mennyezet közé volt rögzítve. Drizzt remélte, hogy rá tud jönni a különös ajtó nyitjára, már ha a tükör tényleg átjáró.

Nem lesz, könnyű.

Bár a tükör a vele szemközti fal díszes tapétázatát mutatta, a felülete tökéletesen simának és repedésmentesnek tűnt, nem volt rajta semmi fogódzó, ami titkos nyílást sejtetett volna. Drizzt elrakta fegyvereit és végigtapogatta kezével a felületet, hogy lássa, nincs-e valami fogantyú elrejtve a tekintete elől, de a tapintása csak a látását igazolta.

A trollok megindultak a lépcsőn.

Drizzt megpróbált átnyomakodni az üvegen, elmondott minden nyitó bűvszót, amit ismert, egy dimenzió kívüli kaput keresett, azokhoz hasonló, amin Kessell ocsmány őrei bejöttek. De a fal szilárd korlát maradt.

Az első troli elérte a lépcső felét.

– Kell lenni valahol valami utalásnak! – jajdult fel a drow. – A varázslók imádják a kihívást, és ebben semmi szórakoztató nincs! – Az egyetlen lehetséges válasz a tapéta bonyolult mintáiban és képeiben rejtőzött. Drizzt bámulni kezdte, próbált az ezernyi összefonódó ábra közt valami különleges nyomra bukkanni, ami megmutatja neki az utat a biztonság felé.

A bűz már el is érte. Hallotta az örökké éhes szörnyetegek mohó nyáladzását.

De úrrá kellett lennie iszonyatán, hogy koncentrálni tudjon a milliónyi mintára. Egy dolog magára vonta a figyelmét: egy költemény sorai, melyek végigkúsztak a felső keret összes többi ábráján. Az ősi mestermű tompa színei előtt a kalligrafikus betűk az újabb kori kiegészítés kiugró élénkségével virítottak. Ezt vajon Kessell írta hozzá?

Gyere hát csak bátran
Be az orgiára
De előbb legyen meg a kilincs!
Látod, mégis láthatatlan,
Volt, mégis találhatatlan,
És fogó, ami húskéznek nincs!

Az egyik sor különösen kiugrott a többi közül. Gyerekkorában gyakran hallotta Menzoberranzanban ezt a mondatot: "Volt, mégis találhatatlan". A szavak Urgutha Forkára utaltak, egy gonosz démonra, aki egy különösen pusztító járványt bocsátott a világra az ősidőkben, amikor Drizzt ősei még a felszínen jártak. A felszíni elfek mindig is tagadták Urgutha Forka létezését, és a drow-kat tették felelőssé a járványért, a sötét elfek azonban tudták, amit tudtak. Testi felépítésükben volt valami, ami immunissá tette őket a démonnal szemben, és miután észrevették, hogy ellenfeleikre viszont milyen pusztító a betegség, csak tovább növelték a világos elfek gyanakvását azzal, hogy Urguthát szövetségesükként tartották számon.

Így a "Látod, mégis láthatatlan" mondat lekicsinylő sor volt egy hosszabb drow mesében, titkos tréfa a gyűlölt rokonokkal szemben, akik ezerszám pusztultak el egy lény miatt, akinek még a létét is

tagadták. A feladvány megoldhatatlan lett volna mindenki számára, aki nem ismerte Urgutha Forka meséjét. A drow értékes előnyre bukkant. Végignézte a tapéta tükörképét, hogy valami képet találjon, ami kapcsolatban lehet a démonnal. És meg is találta derékmagasságban: magának Urguthának a képmása, teljes rémisztő csodájában. A démont úgy ábrázolták, amint éppen egy elf fejét zúzza szét egy fekete bottal, a szimbólumával. Drizzt látta már ezt a portrét. Semmi sem tűnt oda nem illőnek vagy különösnek. A trollok megtették az utolsó fordulót is. Drizzt ideje a végére járt. Megfordult, és az eredeti tapétán kezdett keresni valami furcsaságot. Itt Urgutha ököllel verte lejbe az elfet: nem volt bot!

Drizzt visszafordult a tükör felé, és megpróbálta megmarkolni a démon illúzió-fegyverét. De csak sima üveget talált. Majdnem felordított csalódottságában.

De tapasztalata fegyelemre tanította, és hamar visszanyerte az önuralmát. Visszahúzta kezét a tükörtől, és megpróbálta a saját tükörképét ugyanabba a mélységbe pozícionálni, mint ahol a pálcát sejtette. Lassan összezárta az ujjait, és a siker növekvő reményével látta a keze képét a bot köré kulcsolódni.

Lassan megmozdította a kezét.

Egy halvány repedés jelent meg a tükrön.

Mire az első troli elérte a lépcső tetejét, Drizzt és Guenhwyvar már eltűntek.

A drow visszaállította az ajtót zárt helyzetébe, hátradőlt, és felsóhajtott megkönnyebbülésében. Egy homályosan megvilágított lépcső volt előtte, melynek teteje a második szintre vezetett. Nem állta el ajtó a bejáratot, csak egy gyöngyös zsinórsor, mely narancssárgán szikrázott a tulsó szoba fáklyafényétől. Drizzt kacarászást hallott.

Zajtalanul felkúsztak a lépcsőn, és kikandikáltak a felső pihenő széle fölött. Kessell háremterméhez érkeztek.

A termet tompítóbúrák alatt égő fáklyák lágy fénye világította be. A padló vastag vánkossal volt tele, és a terem egy darabja le volt függönyözve. A háremhölgyek, Kessell elmevesztett játékszerei a játszadozó gyerekek gátlástalan lelkesedésével nevetgéltek. Drizzt kételkedett benne, hogy észre tudná venni őt, de ha észreveszik is,

nem aggódott miatta. Azonnal látta, hogy ezek a százalmas, megtört teremtések képtelenek bármit is tenni ellene.

De azért éber maradt, főleg a lefuggönyözött budoárnál. Kételkedett benne, hogy Kessell ide öröket rakott volna, főleg olyan kiszámíthatatlanul vadakat, mint a trollok, de Drizzt nem engedhette meg magának, hogy hibát kövessen el.

Guenhwyvarral az oldalán árnytól árnyig osont, és mikor felértek a következő lépcsőn, a harmadik szinthez, Drizzt kissé megnyugodott. De ekkor visszatért a zümmögő hang, amit Drizzt a toronyba belépve hallott. Erőre kapva folytatódott, mintha dala magának a falnak a vibrálásából eredne. Drizzt körülnézett a hang forrása után.

A terem mennyezetén harangok kezdtek csilingelni kísértetiesen. A falakon vadul táncoltak a fáklyafények.

Drizzt ekkor már értette.

Az épület kezdett életre kelni. A mező kívül az éjszaka sötétjében maradt, de a torony csúcsát már a hajnal első sugarai érintették.

A harmadik szintre, Kessell tróntermébe vezető ajtó hirtelen kitarult. – Jó munka volt! – rikoltotta a varázsló. A kristály trón mögött állt a terem túlsó végében, kezében egy meggyújtatlan gyertyával. Regis engedelmesen állt mellette, arcán üres kifejezéssel.

– Lépj be – mondta Kessell álságos udvariassággal. – Ne aggódj a trollok miatt, akiket megsebesítettél, hamarosan meggyógyulnak – Hátravetett fejfel kacagni kezdett.

Drizzt ostobának érezte magát, ha arra gondolt, hogy minden óvatossága és lopódkodása csak azért volt, hogy a varázslót szórakoztassa! Szablyái markolatára tette a kezét, és belépett az ajtón.

Guenhwyvar a lépcső árnyékában maradt, részben azért, mert a varázsló nem adta jelét, hogy tudna a macskáról, részben pedig azért, mert nem akarta pazarolni az erejét.

Drizzt megállt a trón előtt és mélyen meghajolt. A trón mellett álló Regis látása meglehetősen felkavarta, de sikerült eltitkolnia, hogy ismeri a félszerzetet. Regis hasonlóan idegenül viselkedett, amikor megpillantotta a drow-t, bár Drizzt nem tudta, hogy ez tudatos akció, vagy a félszerzet valamiféle varázslat hatása alatt áll.

– Üdvözöllek, Akar Kessell – hebegte Drizzt a földmély lakóinak tört akcentusával, mintha nem ismerné jól a felszín nyelvét. Úgy gondolta, hogy bízvást alkalmazhatja ugyanazt a taktikát, mint a

démon ellen. – A népem küldött jó szándékkal, hogy tárgyaljak veled közös érdekeinkről.

Kessell fennhangon felnevetett. – Valóban? – Széles mosoly terült szét az arcán, mely hirtelen vicsorgásba torzult. – Ismerlek, sötét elf! Bárki, aki valaha is élt Tízvárosban, hallotta Drizzt Do'Urden nevét mesékben vagy tréfákban! Így inkább ki se mondd a hazugságaidat! – Bocsánatodat kérem, hatalmas varázsló – mondta Drizzt nyugodtan, taktikát váltva. – Úgy tűnik, te sok tekintetben bölcsebb vagy a démonodnál.

Kessell arcáról eltűnt az önhitt kifejezés. Már régóta tépelődött azon, miért nem válaszol Errtu a hívásaira. Megnövekedett tisztelettel tekintett a drow-ra.. Ez a magányos harcos legyőzött volna egy hatalmas démont?

– Engedd meg, hogy újra elkezdjem – mondta Drizzt. – Üdvözöllek, Akar Kessell – hajolt meg mélyen. – Drizzt Do'Urden vagyok, Gwaeron Windstrom vándora, a Jeges Szelek Völgyének őre. Azért jöttem, hogy megöljelek.

A szabályák kiröppentek hüvelyükből.

De Kessell sem télenkedett. A kezében tartott gyertya hirtelen fellobbant. Fénye beleütközött a rengeteg prizmába és tükörbe, amik az egész termet borították, és egyre koncentráltabb, élesebb lett. A gyertya felvillanásának pillanatában három koncentrált fénysugár zárta a drow-t háromszögletű börtönbe. Egyik sugár sem ért hozzá, de Drizzt érezte az erejüket, és nem merte keresztezni őket.

Drizzt tisztán hallotta a torony zümmögését, ahogy a napfény leszűrődött rajta. A terem jelentősen kivilágosodott, ahogy a falak, melyek a fáklyafényben tükörszerűnek tunk, most megmutatták ablak-mivoltukat.

– Azt hitted, hogy egyszerűen besétálsz ide, és megszabadulsz tőlem? – kérdezte hitetlenkedve Kessell. -

Én Akar Kessell vagyok, te ostoba! A Jeges Szelek Völgyének Zsarnoka! A leghatalmasabb seregnek parancsolok, mely valaha ennek az elhagyatott vidéknek a jeges pusztáit tapodta!

– Nézd meg a seregem! – Intett, mire az egyik nézőtűkör életrekelt, és megmutatta a tornyot körülölelő óriási tábor egy részét, az ébredezők hangjaival együtt.

Aztán halálordítás hallatszott valahonnan a mező láthatatlan távolából. A varázsló is, a drow is ösztönösen a távoli lármára

hangolta hallását, és folyamatos csatazajt hallottak. Drizzt kérdően nézett Kessellre, hátha a varázsló tudja, mi történik a tábor északi részében.

Kessell egy intéssel felelt a drow ki nem mondott kérdésére. A tükör képét egy pillanatra valami belső köd borította el, aztán a mező egy másik része jelent meg. A kiáltások és a fegyvercsattogás tisztán, erősen hallatszott a látóeszköz belsejéből. Aztán, ahogy a köd eltisztult, Bruenor és klántársai váltak láthatóvá, ahogy a hátukat egymásnak vetve harcolnak a goblinok tengerében. A törpék körül a mező tele volt goblinok és ogrék szétszórt holttesteivel.

– Látod, milyen ostoba dolog szembeszállni velem? – sipította Kessell.

– Nekem úgy tűnik, hogy a törpék jó munkát végeztek.

– Ugyan már! – rikoltotta Kessell. Megint intett, mire a köd visszatért a tükörbe. Hirtelen Tempos Dala csendült fel belőle. Drizzt előrehajolt, és a szemét meregetve igyekezett átlátni a fátylon, hogy meglássa a daloló csapat vezérét.

– Még ha az ostoba törpék le is vágta egy-két hitványabb goblint, újabb és újabb harcosok áradnak hozzám, hogy csatlakozzanak seregemhez! Mindnyájatoknak vége, Drizzt Do'Urden! Akar Kessell megérkezett!

A köd kitisztult.

Háta mögött ezernyi feltüzelt harcossal Wulfgar közeledett a mit sem sejtő szörnyetegek felé. Azok a goblinok és orkok, akik legközelebb voltak a rohamozó barbárokhoz, urukba vetett csorbítatlan hitükben örömmel üdvözltek beígért szövetségeseik érkezését.

Aztán meghaltak.

A barbár horda szétesapott köztük, vadul gyilkolva és dalolva. Még a fegyverek csattogásán keresztül is hallani lehetett a Tempos Dalához csatlakozó törpék hangját.

Tágranyílt szemmel, leesett állal, a haragtól reszketve intette el Kessell a megdöbbenő képet, és visszafordult Drizzthez.. – Nem számít! – mondta, küzdve hangjának remegésével. – Kegyetlenül elbánok velük! Aztán pedig Bryn Shander lángba borul!

– De először te jössz, áruló drow – sziszegte a varázsló. – Saját fajtád gyilkosa! Milyen istened maradt, akihez imádkozhatsz? – Ráfűjt a gyertyára, mire a láng kilendült.

A visszaverődés szöge megváltozott, és az egyik sugár elérte

Drizztet: teljesen átfúrta a régebbi szablya markolatát, aztán a keze fekete bőrét is. Drizztnek eltorzult az arca kínjában, és a sebéhez kapott. A szablya a földre hullt, és a sugár visszatért eredeti helyére. – Látod, milyen egyszerű? – ingerkedett Kessell. – Silány kis elméd el sem tudja képzelni a Crenshinibon hatalmát! Érezd megtiszteltetésnek, hogy ízelítőt adtam neked ebből a hatalomból, mielőtt meghalsz!

Drizzt szorosan összezárta a száját, és a szemében sem volt nyoma könyörgésnek, ahogy a varázslóra nézett. Már régen hivatása elfogadható kockázatként fogadta el a halál lehetőségét, és el volt szánva arra, hogy méltósággal hal meg.

Kessell megpróbálta megtörni. Ide-oda ingatta a halálos lángot, mire a sugarak is cikázni kezdtek. Végül belátta, hogy a büszke vándorból nem fog sem nyöszörgést, sem könyörgést kicsalni, és elunta a játékot. – Ég veled, ostoba – morogta, és már csücsörített, hogy leheletével megtáncoltassa a lángot.

De Regis elfújta a gyertyát.

Néhány pillanatra mintha minden megdermedt volna. A varázsló rémült döbbenettel nézett le a félszerzetre, akit rabszolgájának hitt. Regis csak megvonta a vállát, mintha maga is épp úgy meglepődne ezen a váratlan bátor cselekedeten, mint Kessell.

Ösztöneire támaszkodva a varázsló a tükörbe hajította a kis ezüsttálcát, amin a gyertya volt, és ordítva a szoba hátsó része felé futott egy kis létrához, ami az árnyak közt rejtőzött. Drizzt épp csak az első lépéseit tett meg, mikor a tüzek feldübörögtek a tükörben. Négy ördögi, vörös szem bámult kifelé, és két pokolkutya rontott ki a törött üvegen.

Guenhwyvar útját állta az egyiknek, átugrott gazdáján, és egyenesen nekiesett a démoni kutyának. A két állat a szoba hátulja felé bukfacezett, egy fekete vöröshomokszínű karom– és agyar-forgatag, ami félreacsapta Regist.

A második kutya Drizztre bocsátotta tüzes leheletét, de mint a démonnál, Drizztet most sem zavarta a tűz. A tűzgyűlölő szablya eksztatikus pendüléssel szelte ketté a rohamozó kutyát. Drizztet lenyűgözte a penge ereje, de még arra sem volt ideje, hogy szemügyre vegye csúffá tett áldozatát. Folytatnia kellett az üldözést. Elérte a létra alját. Fentről, a torony legfelső szintjének nyitott titkos ajtaján át lüktető fény ritmikus villanásai látszottak. Drizzt érezte,

hogy a vibrálás erőssége minden egyes dobbanással nő. Cryshal-Tirith szíve gyorsabban vert a kelő nappal. Drizzt tudta, milyen veszélybe tart, de nem volt ideje rá, hogy megálljon és elgondolkodjon az esélyeken.

Megint ott állt Kessellel szemben, ezúttal az épület legkisebb szobájában. Közöttük a levegőben ott lebegett a pulzáló kristálydarab – a Cryshal-Tirith szíve. Négy oldala volt, és elvékonyodott, mint egy jégcsap. Drizzt látta, hogy pontos kicsinyítése toronynak, bár alig egy láb hosszú.

A Crenshinibon tökéletes mása.

Fényfal sugárzott ki belőle, mely félbevágta a szobát, egyik oldalon a drow-val, a másikon a varázslóval. Drizzt a varázsló kuncogásából tudta, hogy ez a fal épp oly szilárd, mint a kő. Az alsó teremtől eltérően itt csak egyetlen tükör – mely inkább ablaknak tűnt a tornyon -volt, épp a varázsló mellett.

– Üss rá a szívre, ostoba! – nevetett Kessell. – A Cryshal-Tirith szíve erősebb a világ minden fegyverénél! Semmi nem tud még csak karcolást sem ejteni rajta, akár mágikus, akár nem! Üss csak rá: hadd derüljön ki ostoba gögöd!

De Drizztnek más tervei voltak. Elég rugalmas és ravasz volt ahhoz, hogy lássa: bizonyos ellenfeleket nem lehet csupán pusztá erővel legyőzni. Mindig vannak más lehetőségek is.

Eltette megmaradt fegyverét, a mágikus görbe kardot, és kezdte kibontani a kötelet, ami a zsákocskát erősítette a derekához. Kessell nyugtalanul figyelte: zavarta a drow nyugalma a halál küszöbén. – Mit csinálsz? -kérdezte a varázsló.

Drizzt nem válaszolt. Módszeresen és zavartalanul folytatta munkáját. Meglazította a zsákocska száját, aztán széthúzta.

– Azt kérdeztem, mit csinálsz! – vicsorogta Kessell, mikor Drizzt megindult a szív felé. A másolat hirtelen oly sebezhetőnek tűnt a varázsló szemében. Kessellnek az a kényelmetlen érzése támadt, hogy ez a sötét elf veszedelmesebb, mint ahogy ő eredetileg gondolta.

Ezt a Crenshinibon is érezte. A kristályszilánk telepatikus úton utasította Kessellt, hogy bocsásson ki egy gyilkos villámot, és végezzen a drow-val..

De Kessell félt.

Drizzt közeledett a kristályhoz. Megpróbálta megfogni, de a fényfal

visszalökte a kezét. Bólintott, hisz erre számított, és a lehető legnagyobbra tárta a zsákocska száját. Csak és kizárólag a toronyra koncentrált, a varázslóra nem is nézett, handabandázására ügyet sem vetett.

Aztán a zsákocska lisztjét a kristályra zúdította.

A torony tiltakozóan felnyögött, és elsötétült.

A fényfal, ami elválasztotta a drow-t a varázslótól, elenyészett.

Drizzt azonban még mindig a toronyra koncentrált. Tudta, hogy a fojtó lisztréteg csak rövid ideig tudja visszatartani a kristály erőteljes kisugárzását.

De elég ideig ahhoz, ráborítsa a most már üres zsákot, és erősen bekösse a száját. Kessel feljajdult és előreszökött, de a kivont szablya megállította.

– Nem! – kiáltotta a varázsló tehetetlenül. – Felfogod a következményeit annak, amit tettél? – Mintegy válaszképpen a torony megremegett. Hamar lecsendesült, de mindketten érezték a növekvő veszedelmet. Valahol a Cryshal-Tirith zsigereiben már megindult a bomlás.

– Tökéletesen – felelte Drizzt. – Legyőztelek, Akar Kessell. Rövid és önkényes uralkodásod Tízváros felett végetért.

– Megölted magadat, drow! – mondta Kessell, mikor a torony megint megremegett, ezúttal vadabbul. – Nem tudsz kijutni, mielőtt a torony rád omlik!

Újabb rázkódás következett. Aztán egy következő.

Drizzt minden aggodalom nélkül vállat vont. – Akkor úgy legyen – mondta. – A célomat elérem, mert te is elpusztulsz.

A varázsló hirtelen eszelős kacajba tört ki, és a toronyfalba ágyazott tükörnek ugrott. Ahelyett, hogy áttört volna az üvegen és kiesett volna, ahogy Drizzt várta, a mágus belecsusszant a tükörbe és eltűnt.

A torony újra megrázkódott, és most a remegés nem maradt abba.

Drizzt a titkos csapóajtó felé indult, de alig bírt talpon maradni.

Repedések jelentek meg a falakon.

– Regis! – ordította, de nem kapott választ. A szoba falának egy része már be is omlott, Drizzt látta a törmelékhalmozatot a létra alján.

Reménykedve abban, hogy barátja már kimenekült, Drizzt az egyetlen lehetséges utat választotta.

Belevetette magát a varázstükörbe Kessell után.

30.

A Jeges Szelek Völgyének csatája

Bryn Shander népe hallotta a csatazajt a mezőn, de a hajnal beállta előtt nem láthatták, mi történik. Vad üdvívalgással üdvözölték a törpéket, és meghökkenve látták a Kessell soraiba vágó barbárokat, akik derűs nemtörődomséggel kaszabolták a goblinokat..

Cassius és Glenshater a szokott helyükön álltak a falon, és az események váratlan fordulatán gondolkodtak. Nem tudták, hogy bevessék-e csapataikat a harcba, vagy sem.

– Barbárok? – hápogott Glenshater.. – Ők most barátaink vagy ellenségeink?

– Orkokat öldösnek – felelte Cassius. – Barátok. Kint a Maer Dualdonon Kemp és a többiek szintén

hallották a csetepatét, bár nem láthatták, kik vívnak. Még zavarbajetőbb módon egy második harc bontakozott ki délnyugat felé is, Bréma városában. Bryn Shander népe tört ki, és támadott? Vagy Akar Kessell serege pusztítja saját magát?

Ekkor a Cryshal-Tirith hirtelen sötétbe borult, eddig üvegszerű, vibráló oldalai homályos, halálos nyugalomba süppedtek.

– Regis – motyogta Cassius, mert érezte, hogy a torony elveszti erejét. – Volt egy hősünk!

A torony megremegett. Hatalmas repedések jelentek meg a fal egész hosszában. Aztán az épület széthasadt.

A szörnysereg rettegő döbbenettel nézte istenként imádott varázslója tornyának pusztulását.

Bryn Shanderben megszólaltak a kürtök. Kemp emberei diadalordítással siettek az evezőkhöz. Jensin Brent kiküldött megfigyelői visszajelezték a meglepő eseményeket a Lac Dinnershere flottájának, ami viszont Vöröstóra továbbította az üzenetet. Tízváros hontalanjainak minden menedékén ugyanaz az üzenet futott át:

" Roham! "

A Bryn Shander falai mögött összegyűlt sereg kiözönlött a mezőre. Caer-Konig és Caer-Dineval flottái a Lac Dinnersheren, Godd Mead

és Dougan Gödre pedig délen vonta fel a vitorlát, hogy a keleti széllel átszelje a tavat. A Maer Dualdonon összegyűlt négy flotta keményen evezett a bosszú felé. Káosz és meglepetés forgószélszerű rohanásában kezdődött meg a Jeges Szelek Völgyének csatája.

Regis kitért az útból, mikor a marakodó bestiák megint elsüvítettek mellette, és kétségbeesetten vágták-tépték egymást. Guenhwyvarnak rendes esetben nem okozott volna gondot a pokolkutya, de legyengült állapotában most az életéért küzdött. A kutya forró lehelete megperzselte a bundáját, agyarak a nyakába mélyedtek. Regis szívesen segített volna a macskának, de még csak annyira sem tudott a közelükbe jutni, hogy belerúghasson a kutyaába. Miért rohant el Drizzt olyan hirtelen?

Guenhwyvar érezte, hogy a kutya erőteljes állkapcsa a nyakát szorongatja. Átgördült, nagyobb súlya magával sodorta a kutyát. De a kutya makacs szorítása nem lankadt. A macska szédelegni kezdett a légszomjtól. Kezdte elméjét visszaküldeni a síkokon át igazi otthonába, bár sajnálta, hogy cserbenhagyja gazdáját a szükség pillanatában.

Aztán a torony elsötétült. A meglepett pokolkutya fogása lazult, és Guenhwyvar gyorsan kihasználta a lehetőséget. A kutya bordáinak támasztotta mancsait, kitépte magát a szorításból, és elhemperedett a sötétbe.

A kutya keresgélni kezdte ellenfelét, de a párdúc lopódkodási képessége meghaladta még az ő éles érzékeit is. Aztán egy másik áldozatot pillantott meg. Egy ugrással Regisnél termett.

Guenhwyvar most már olyan játékot játszott, amit ő ismert jobban. A párdúc az éjszaka lénye volt, olyan ragadozó, ami a sötétből tör ki és öl, mielőtt áldozata tudatára ébredne jelenlétének. A kutya lekuporodva készült Registre vetődni, mikor a párdúc a hátára ugrott, és karmai mélyen a rozsdaszín irhába mélyedtek.

A kutya csak egyszer vonyított fel, mielőtt a gyilkos agyarak a torkába téptek.

A tükrök megrepedeztek és széthulltak. Egy hirtelen támadt lyuk a padlón elnyelte Kessell trónját. Kristálytörmelék darabjai kezdtek záporozni, ahogy a torony végső halálgörceiben rángott. A lenti

háremből érkező sikolyok elárulták, hogy az egész épületben hasonló a helyzet. Regis örömmel látta, hogy Guenhwyvar végzett a kutyával, de tudta, hogy a párduc hősiessége milyen hiábavaló. Nincs hová futniuk: Cryshal-Tirith pusztulásából nincs menekvés.

Regis maga mellé hívta Guenhwyvart.

Nem látta a macska testét a sötétségben, de a szemeit igen, melyek részegeződve mozogtak körülötte, mintha a macska be akarná cserkészni. – Mi van? – hebegte a félszerzet, és arra gondolt, hogy Guenhwyvar beleőrölt a sebekbe és megpróbáltatásokba.

Egy faldarab szakadt le éppen mellette, és a padlóra sodorta.. Látta, hogy a macska szemei a levegőbe emelkednek: Guenhwyvar ugrott. Por fojtogatta, és érezte, hogy a torony végső összeomlása megkezdődött. Aztán még mélyebb sötétség lepte el, amikor a macska beborította.

Drizzt érezte, hogy zuhan.

A fény túl éles volt, nem látott semmit. És nem is hallott, még a levegő suhogását sem. Mégis biztosan tudta, hogy zuhan.

Aztán a fény szürke derengéssé tompult, mintha felhőn haladna át.

Az egész olyan álombeli volt, olyan tökéletesen valószerűtlen. Nem emlékezett, hogy került ebbe a helyzetbe. Még a saját nevére sem emlékezett.

Aztán mély hókupacba huppant, és tudta, hogy nem álmodik.

Hallotta a szél füttyülését, érezte a csontig maró hideget. Megpróbált felállni, hogy jobban szemügyre vehesse környezetét. Emlékezett Cryshal-Tirithre, emlékezett rá, hol volt. Csak egy válasz lehetséges. Kelvin Halmának tetején van.

* * *

Bryn Shander és Easthaven katonái Cassius és Glenshater vezetésével lezúdultak a domb lejtőjén, és keményen a zavarodott goblinok közé rontottak. A két szószólónak egy cél lebegett a szeme előtt: áttörni a szörnyek vonalait, és egyesülni Bruenor csapatával. Néhány perccel előbb a falról látták, hogy a barbárok ugyanezt a stratégiát követik, és úgy gondolták, hogy ha mind a három sereg összehatalálkozik, akkor soványka esélyeik igencsak megerősödnek. A goblinok utat engedtek a támadásnak. Tökéletes meglepetésükben és elkeseredésükben a váratlan események láttán a szörnyek képtelenek voltak bármiféle védekező vonalra emlékeztető formációba rendeződni.

Mikor a Maer Dualdon négy flottája partraszállt Targos romjaitól északra, ugyanilyen szervezetlen és fejtetlen ellenállással találkoztak. Kemp és a többi vezető úgy látták, hogy könnyedén megvethetik lábukat a szárazföldön, de aggódtak amiatt, hogy a Termalaine-ben állomásozó nagy goblin csapat hátbatámadhatja őket, ha beljebb nyomulnak a parttól, és elvágják az egyetlen menekülési útjukat. Pedig nem kellett volna aggódniuk. A csata első fázisában a termalaine-i goblinok valóban kirontottak, hogy varázslójuk segítségére siessenek. De ekkor a Cryshal-Tirith romba dőlt. A goblinok már eddig is kissé skeptikusak voltak, mert az éjszaka folyamán olyan szóbeszédet hallottak, hogy Kessell egy nagy csapatot küldött ki a Csonka Nyelv Orkjainak elpusztítására Beremenbe.. És mikor látták a tornyot, Kessell hatalmának kristálytűjét összeomlani, átgondolták a lehetőségeiket, és mérlegelték a következményeket. Aztán visszamenekültek északra, a nyílt pusztá biztonságába.

Szélfúttá hó sűrítette tovább a ködös homályt a hegy tetején. Drizzt a földre szegezte a szemét, de így is alig látta a saját lábait, ahogy elszántan rakosgatta egyiket a másik elé. Még nála volt a mágikus szablya, és halványan izzott is, mintha helyeselné a fagyos hőmérsékletet.

A drow elgémberedett teste azt kívánta, hogy induljanak már lefelé, Drizzt mégis haladt tovább a magasban, az egyik szomszédos csúcs felé. A szél aggasztó hangot sodort a fülébe – eszelős kacagást.

Aztán meg is látta a varázsló homályos alakját, ahogy a déli mélység fölé hajol, és próbálja kivenni, mi folyik odalent a csatamezőn.

– Kessell! – rivallt rá Drizzt. Látta, hogy az alak felrebben, és tudta, hogy Kessell meghallotta őt, még a szél zúgásán keresztül is. –

Tízváros népének nevében követelem, hogy add meg magad! De gyorsan, különben ez a szél itt helyben megfagyaszt minket!

Kessell vadul vicsorgott. – Még mindig nem érted, mivel állsz szemben? – kérdezte csodálkozva. – Valóban azt hiszed, hogy megnyerted ezt a csatát?

– Még nem tudom, hogy lent hogyan boldogulnak az emberek – felelte Drizzt. – De te elbuktál. A tornyod elpusztult, Kessell, és anélkül csak hitvány tükör-csaló vagy! – Nem állt meg, miközben beszélt, és most már alig néhány lábnyira volt a varázslótól, de ellenfele továbbra is csak fekete folt volt a szürke háttér előtt.

– Tudni akarod, hogyan boldogulnak, drow? – kérdezte Kessell. – Akkor nézd! Légy tanúja Tízváros elestének! – A köpenye alá nyúlt, és egy fénylő tárgyat húzott elő -egy kristályszilánkot. A felhők mintha visszahúzódtak volna előle. A szél megállt a szilánk hatókörében. Drizzt látta, milyen hihetetlenül hatalmas. Érezte, hogy visszatér a vér megdermedt tagjaiba a kristály fényében. Aztán a szürke fátyol is elenyészett, és tiszta lett előttük az ég.

– Elpusztult a torony? – gúnyolódott Kessell. – Csak a Crenshinibon számtalan másolatának egyikét zúgtad szét! Egy zsák liszt? A világ legerősebb varázsa ellen? Nézz csak le az ostobákra, akik ellenem akartak szegülni!

A csatamező teljes szélességében feltárult a drow előtt. Látta Caer-Dineval és Caer-König hajóinak fehéren dagadó vitorláit, ahogy a Lac Dinnershere nyugati partjához közelítettek.

Délen Jórét és Dougan Gödrének flottái már kikötöttek. Hajósaik eleinte nem ütköztek ellenállásba, és éppen felálltak, hogy benyomuljanak a szárazföldre. A Kessell gyűrűjének déli részét alkotó goblinok és orkok nem látták a Cryshal-Tirith végzetét. Bár érzékelték az erő és az irányítás megszűnését, sokan a helyükön maradtak, vagy kerültek meg Bryn Shander dombját, hogy csatlakozzanak a harchoz.

Kemp csapatai is a parton voltak már, és óvatosan észak felé figyelve indultak meg. Ez a csoport Kessell erőinek sűrűjébe érkezett, de éppen itt, a torony közelében volt a Cryshal-Tirith pusztulása a

legcsüggesztőbb hatású. A halászok több menekülő, mint harcoló goblinnal találkoztak.

A mező közepén, ahol a legkeményebb harc folyt, Tízváros emberei és szövetségeseik jól álltak. A barbárok már majdnem összetalálkoztak a törpékkel. Wulfgar kalapácsának erejétől és Bruenor páratlan bátorságától sarkallva a két csapat szétmorzsolta minden ellenfelet, aki közéjük állt. És hamarosan újabb erősítés volt kilátásban, mert Cassiusék is egyenletes tempóban közeledtek.

– A tekinteted azt mondja, hogy a sereged nem áll jól – mondta Drizzt. – Tízváros "ostoba" népe még nem szenvedett vereséget! Kessell magasra emelte a kristályszilánkot, ami még nagyobb erővel kezdett sugározni. Lent a harcmezőn a küzdők még ebből a távolságból is érezték a Cryshal-Tirithnél megismert hatalmas jelenlét feléledését. Ember, törpe és goblin egyaránt megtorpant egy pillanatra még halálos küzdelmében is, és a hegy csúcsára nézett. A szörnyetegek istenük visszatérését érezve vad üdvívalgásba törtek ki, és előrelódultak eddigi védekező pozíciójukból. Kessell dicsőséges megjelenése bátorságot öntött beléjük: vad dühvel lendültek támadásba.

– Láthatod, hogy már a pusztja jelenlétem is hogy fellelkesíti őket! – hencegett Kessell gögösen.

De Drizzt nem figyelt oda – sem a varázslóra, sem a harcra. Most már víztócsákban állt, a kristály megolvasztotta körülöttük a havat. Egy zajra figyelt, amit éles füle a távoli tusa csattogásában is meghallott. Tiltakozó moraj hallatszott Kelvin Halmának fagyott csúcsairól.

– Lássátok Akar Kessell dicsőségét! – rikoltotta a mágus, és hangját fűlsiketítőre erősítette a kezében tartott varázstárgy. – Milyen könnyen elpusztíthatom a hajókat ott a tavakon!

Drizzt látta, hogy Kessell gögijében nem veszi észre a körülötte gyülekező veszedelmeket, és szarvashibát követ el. A drow-nak csak annyit kellett tennie, hogy a következő néhány pillanatban visszatartsa a varázslót minden döntő akciótól. Reflexszerűen megmarkolta a

tört az övén, és Kessell felé hajított, bár tudta, hogy Kessell valamiféle perverz szimbiózisba forrt a Crenshinibonnal, és neki nincs esélye a találatra. Abban reménykedett, hogy el tudja vonni a varázsló figyelmét és haragját a csatamezőtől.

A tör átsüvített a levegőn, Drizzt pedig sarkonfordult és futásnak eredt.

Vékony sugár csapott ki a Crenshinibonból, és elolvasztotta a fegyvert, mielőtt még az célbatalált volna, Kessell azonban feldühödött. – A porban fogsz csúszni előttem! – kiáltotta Drizztnak. – Gyalázatos kutya, megérdemled, hogy te legyél ma az első áldozatom! – Elfordult a sziklaperemtől, hogy a szilánkot a menekülő drow felé szegezze. De ahogy megfordult, térdig az olvadó hóba süllyedt.

Aztán ő is meghallotta a hegy dühös morajlását.

Drizzt kitört a varázstárgy hatóköréből, és habozás nélkül, vissza sem tekintve rohant, hogy olyan messzire távolodjon el Kelvin Halmának déli oldalától, amennyire csak tud.

Kessell most már mellkasig merült a vizes hóba, és küszködve próbált kiszabadulni. Megint a Crenshinibon erejét hívta segítségül, de koncentrációja megremegett a küszöbön álló végzet nyomása alatt. Kessell hosszú évek óta először most újra gyengének érezte magát. Nem a Jeges Szelek völgye zsarnokának, hanem annak a kétbalkezes tanoncnak, aki megölte mesterét.

Mintha a kristályszilánk visszautasította volna.

Ekkor a hegyoldal egész hótakarója lezúdult. A morajlás mérföldes távolságban is megrengette a földet Embereket, orkokat és goblinokat döntött fel.

Kessell magához szorította a szilánkot, mikor zuhanni kezdett. De a Crenshinibon égette a kezét, szinte tolt el magától. Kessell túl sokszor hibázott. A varázstárgy többé nem fogadta el őt birtokosának.

Kessell felsikoltott, mikor érezte, hogy a szilánk kicsúszik a kezéből. Sikolyát azonban elnyomta a lavina dübörgése. A hó hideg sötétje összezárult körülötte, és görögve sodorta magával a lejtőn. Kessell kétségbeesetten hitte, hogy ha még mindig nála lenne a szilánk, még ezt is túlélne. Ez sovány vigasz volt, mikor megáll Kelvin Halmának egyik alacsonyabb csúcsán.

Rajta a fél hegyoldal hava.

* * *

A szörnysereg megint látta elbukni istenét. A lendületüket tápláló erő egyszeriben elenyészett. De mikor Kessell előzőleg újra megjelent, némi koordináló tevékenység indult meg. Két fagyóriás – csak ők maradtak valódi óriások Kessell seregében – átvette a parancsnokságot. Maguk mellé hívták az elit ogre őrcsapatot, aztán maguk köré gyűjtötték az ork és goblin csapatokat, és engedelmességre szólították fel őket.

A sereg elbizonytalanodása azonban nyilvánvaló volt. Az Akar Kessell vaskezü uralma alá eltemetett törzsi ellentétek most otromba bizalmatlanság formájában kerültek újra felszínre. Csak az ellenségtől való félelem tartotta meg őket a harcban, meg a fagyóriások.

– Jó, hogy találkoztunk, Bruenor! – kiáltott fel Wulfgar, miközben szétlapította egy goblin fejét. A barbár csapat végre áttört a törpékhez.

– Bizony, fiú! – felelte a törpe, és saját ellenfele mellkasába vágta a fejszéjét. – Majdnem elkéstél! Már arra gondoltam, hogy a te adagodat is levágom ezekből a ocsmányságokból!

De Wulfgar másfelé figyelt. Észrevette, hogy a két óriás irányítja a sereget. – Fagyóriások – mondta Bruenor-nak, és az ogrék gyűrűje felé mutatott. – Csak ők tartják össze a törzseket!

– Annál jobb a muri! – nevetett Bruenor. – Gyerünk! Így hát segédeivel és Bruenorral az oldalán a fiatal király elkezdett utat vágni a goblinok között.

Az ogrék összetömörültek újsütetű parancsnokaik előtt, hogy elvágják a barbár útját.

De ekkor Wulfgar már elég közel volt.

Égisz-agyar elsuhogott az ogre sorok fölött, és épp fejbetalálta az egyik óriást, hogy az élettelenül rogyott a földre. A másik hitetlenkedve tátogott, amiért egy ember képes lehet ilyen halálos csapást mérni a fajtájára ekkora távolságból, és csak egy pillanatig habozott, aztán megfutamodott a csatából.

A gonosz ogrék azonban rendületlenül rohantak Wulfgar csapatára, és visszaszorították. De Wulfgar elégedett volt, és nyugodtan hagyta magát nyomni, hogy minél előbb csatlakozhasson az ember– és törpe-sereghez.

Bruenor azonban nem hagyta annyiba a dolgot. Ő ezt a fajta kaotikus küzdelmet szerette a legjobban. Eltűnt az első ogre-sor hosszú lábai alatt, és a porban, kavarodásban láthatatlanul mozgott a sorok közt. Wulfgar a szeme sarkából látta a törpe különös akcióját. – Hová igyekszel?. kiáltott utána, de a harcra szomjazó Bruenor nem hallotta a kiáltást, és amúgy sem figyelt volna oda rá.

Wulfgar nem látta a vad törpe mozgását, de követni tudta Bruenor helyzetét, ahogy egyik ogre a másik után görnyedt kétrét kínjában, a térdét vagy az ágyékát markolászva.

A közvetlen csatában részt nem vevő orkok és goblinok Kelvin Halmának ormát figyelték: várták a második kinyilatkoztatást.

De csak az alacsonyabb lejtőn összegyűlt havat látták.

Caer-Konig és Caer-Dineval népe bosszúszomjasan száguldottak teljes vitorlával, még a sekély, homokos részeken is átmentek a kerülő idővesztésének elkerülésére. Leugráltak a hajókról és a partra gázoltak. Olyan félelmet nem ismerő elszántsággal vetették magukat a harcba, hogy ellenfeleik elhátráltak előlük.

Mikor megvetették lábukat a szárazon, Jensin Brent szoros alakzatba fogta őket, és délnek fordultak. A szószóló messzire elvezette őket ebbe az irányba, és tudta, hogy Jórét és Dougan Gödrének népe észak felé vágja át magát, hogy találkozzon velük. Terve az volt, hogy a Keleti úton egyesül velük, aztán együtt indulnak nyugatra Bryn Shander felé.

A városnak ezen az oldalán a legtöbb goblin már megfutamodott, és sokan mentek északnyugatra a Cryshal-Tirith és a harcoló emberek felé. Lac Dinnershere serege sebesen haladt célja felé. Minimális veszteségekkel érték el az utat, ott pedig beásták magukat, hogy megvárják a délieket.

Kemp aggodalmasan figyelt a Maer Dualdonon úszó magányos hajó jeleire. A targosi szószóló, a tó négy városának egyesített parancsnoka óvatosságában ilyen messzire jutott el egy északi támadástól tartva. Ellenőrzés alatt tartotta az embereit, és csak azokkal a szörnyekkel engedte harcolni őket, akik odamentek hozzájuk, bár ez az óvatos álláspont a mezőn dúló vad csata hangjai

mellett fájdalmas volt kalandvágyó lelkének.

Ahogy a percek lassan teltek, és semmiféle goblin erősítés nem mutatkozott, a szószóló kiküldött egy kis szkúnert, hogy menjen végig a part mentén, és tudja meg, mi tartja vissza a termalaine-i hódító erőket.

Aztán észrevette a közeledő fehér vitorlákat. A kis hajó árbocán magasan lengett a zászló, amit Kemp a legjobban szeretett volna látni, de amire a legkevésbé számított: a fogás vörös zászlaja, mely jelen esetben azt jelentette, hogy Termalaine üres, és a goblinok észak felé menekülnek.

Kemp a lehető legmagasabb pontra ugrott, arca kipirult a bosszúvágytól. – Törjétek meg a vonalakat, fiúk! – kiáltotta embereinek. – Vágjatok nekem utat a városig a dombra! Hadd találjon minket Cassius a küszöbén, amikor visszajön!

Vad ordítás kísérte minden lépésüket: elvesztették otthonukat és családjukat, a városukat kiégették a lábuk alól. A legtöbbjüknek nem volt vesztenivalója. Csak némi keserű elégtételre számíthattak.

A harc a reggel egész hátralévő részében tombolt. Emberek és szörnyetegek emelgették kardjukat, ami mintha kétszer olyan nehéz lett volna, mint máskor. A kimerültség azonban legfeljebb lelassíthatta őket, ám a küzdőkben lángoló haragot azonban nem csillapította.

A harcvonalak kivehetetlenekké váltak, ahogy a harc kibontakozott. Csapatok szigetelődtek el reménytelenül a parancsnokuktól. Sok helyen goblinok és orkok vagdalkoztak egymás ellen, képtelenül arra, hogy elnyomják régi keletű gyűlölködésüket, még a közös ellenségjelenlétében is. Sűrű porfelhő ülte meg a legvadabb ütközeteket, acél csendült acélnak, kardok koppantak pajzsokon, fájdalom, halál és diadal kiáltásai fűszereztek az általános zajongást. Az egyedüli kivétel a harcedzett törpék csapata volt. Az ő soraik a legkevésbé sem zilálódtak szét, bár Bruenor még mindig nem tért vissza.

A törpék szilárd alapot szolgáltatottak a barbároknak, ahonnan kicsaphattak, és ahová Wulfgar és kis csapata visszatérhetett. A fiatal király már ott volt emberei között, mikor Cassiusék megérkeztek. A szószóló és Wulfgar élesen meredtek

egymásra, egyikük sem tudta, hányadán áll a másikkal. De mindketten elég bölcssek voltak ahhoz, hogy tökéletesen megbizzanak a pillanatnyi szövetségben. Mindketten tudták, hogy az értelmes ellenfelek félreteszik nézeteltéréseiket egy nagyobb ellenséggel szemben.

Csak egymás támogatásában bízhattak. Együtt számban felülmúltak és elsöpörtek minden egyedi ork vagy goblin törzset, amivel találkoztak. És mivel a goblin törzsek nem voltak hajlandóak összehangolni tevékenységüket, egyik csapat sem élvezett külső támogatást. Wulfgar és Cassius egymás mozgásait fedezve küldtek ki védőalakzatokat, hogy vigyázzák a széleket, míg az egyesített csapat főereje egyenként szétzúzta a törzseket.

Bár csapatai tízszer annyi goblint vágtak le, mint amennyi embert veszítettek, Cassius komolyan aggódott. A szörnyek közül még ezrek voltak, akik kapcsolatba sem kerültek az emberekkel, de még a fegyverüket sem használták, az ő emberei viszont már majdnem összeestek a fáradtságtól. Vissza kell vinnie őket a városba. Hagyta, hogy a törpék menjenek előre.

Wulfgar szintén aggódott, hogy harcosai meddig bírják ezt az iramot. Tudta, hogy nincs más lehetőség, ezért utasította embereit, hogy kövessék Cassiust és a törpéket. Ez házárdjáték volt, mert a barbár király még abban sem volt biztos, hogy a bryn shanderiek egyáltalán beengedik-e őket a városukba.

Kemp erői figyelemreméltó előrehaladást tettek a főváros dombja felé, de mikor már közel voltak a célhoz, keményebb és elszántabb csapatokba ütköztek. Alig száz yardnyira a dombtól leragadtak és minden oldalról harcra kényszerültek.

A kelet felől érkező csapatoknak könnyebb dolguk volt. A Keleti Út felől kevesebb ellenállásba ütköztek, és ők érték el elsőként a dombot. Örülten száguldottak át a tavon, aztán rohantak végig a pusztán, Jensin Brent – az egyetlen életben maradt szószóló a négyből, mert Schermont és a másik két déli szószóló elesett a Keleti Úton – mégsem engedett pihenést. Tisztán hallotta a heves küzdelem hangjait, és tudta, hogy az északi mezőkön a védők Kessell főserégével néznek szembe, és minden segítségre szükségük van. Mégis, mikor a szószóló és csapata kibukkant az utolsó kanyarból a város északi kapuja felé, dermedten torpantak meg, és meredtek a legvéresebb harcra, amit valaha láttak vagy hallottak. Harcosok

tapostak az elesettek testeinek halmain, az esetleg fegyverüket vesztett küzdők foggal-körömmel tépték az ellenséget.

Brent azonnal átlátta, hogy Cassius és csapata valószínűleg vissza tud jutni a városba. Maer Dualdon seregei azonban szorult helyzetben voltak.

– Nyugatra! – kiáltotta oda embereinek, és a csapdába került csapat felé indult. Új adrenalin-löket repítette a fáradt harcosokat bajtársaik megmentésére. Brent parancsai alapján hosszú, szoros vonalban mentek le a lejtőn, de mikor elérték a harcmezőt, csak a középső csapat haladt tovább. A szélső erők középre zártak, és az egész erő hamarosan éket alkotott, melynek hegye Kemp megszorongatott serege felé mutatott.

Kemp emberei örömmel kaptak a segítségen, és az egyesített csapat hamarosan képes volt visszavonulni a domb északi oldalához. Az utolsó botorkálók akkor estek be, mikor Cassius serege, Wulfgar barbárjai és a törpék kitörtek a legzártabb goblinvonalakból, és felmásztak a nyílt domboldalra.

Most, hogy az emberek és törpék csapata egyesült, a goblinok óvatosakká váltak. Veszteségeik döbbenetesek voltak. Óriások és ogrék nem maradtak, goblinok és orkok teljes törzsei heverték holtan. A Cryshal-Tirith megfeketedett romhalmaz lett, Akar Kessell pedig jégsírba zárva pihent.

Az emberek Bryn Shander dombján törődöttek és kimerültek voltak, komoran összeszorított állkapcsuk azonban elárulta a megmaradt szörnyetegeknek, hogy utolsó vérükig harcolni fognak. Behátráltak az utolsó sarokba, ahonnan már nincs tovább visszavonulás.

Kétely árasztott el minden goblint ér orkot, akikre a harc folytatása hárult. Bár létszámuk elegendő lett volna a győzelemhez, sokan esnek még el, mielőtt Tízváros tüzes népe és szövetségeseik elbuknak. És akkor is mi lenne? Melyik megmaradt törzsé lenne a győzelem? A varázsló irányítása nélkül a túlélők aligha tudnák elosztani a zsákmányt harc nélkül.

A Jeges Szelek Völgyének csatája nem úgy folyt le, ahogy Akar Kessell megjósolta.

31.

Győzelem?

Tízváros népe törpe– és barbár szövetségeseivel minden oldalról elérte a dombot, és egyesülve állt Bryn Shander északi kapuja előtt. És míg seregük egységes hadállásba rendeződött, a valamikor különálló csoportok egybeforrtak a túlélés közös céljában, Kessell serege az ellenkező utat választotta. Mikor a goblinok először berontottak a Jégszél Hágón, céljuk a győzelem volt Akar Kessell dicsőségére. De Kessell eltűnt, a Cryshal-Tirith elpusztult, és a régi ellenségeket összetartó kötelék foszladozni kezdett.

Az emberek és törpék újjáéledő reménnyel figyelték a támadósereget, mert a széleken sötét árnyak váltak ki és menekültek a harcmezőről vissza a tundrára.

Tízváros serege azonban továbbra is három oldalról körül volt véve, a háta mögött Bryn Shander falaival. Ezen a ponton a szörnyek nem kezdeményeztek támadást, de ezernyi goblin maradt meg a helyén.

A csata folyamán korábban, mikor az első támadások meglepetésként érték az inváziós erőket, a véderők parancsnokai egy ilyen megtorpanást katasztrofálisnak tartottak volna, mely megtöri lendületüket, és időt ad ellenfeleiknek, hogy kedvezőbb alakzatokba rendeződjenek.

De most a szünet kétszeres áldásként jött: pihenőt adott a kimerült katonáknak, és lehetőséget nyújtott a goblinoknak és orkoknak, hogy teljes egészében felfogják veszteségeiket. A mező a városnak ezen oldalán tele volt holttestekkel, és inkább goblinokkal, mint emberekkel. A Cryshal-Tirith romos halma pedig csak növelte a szörnyek csüggedését. Egy óriás vagy ogre sem maradt, hogy rendbe rázza a szakadozott vonalakat, és minden másodperccel több és több támadó hagyta cserben az ügyüket.

Cassiusnak volt ideje, hogy rövid tanácskozáásra hívja össze a megmaradt szószólókat.

Nem sokkal távolabb Wulfgar és Revjak találkozott Fender Mallottal, a törpecsapat kijelölt vezetőjével Bruenor nyugtalanító távollétében.

– Örülünk, hogy visszatértél, hatalmas Wulfgar -mondta Fender.. – Bruenor tudta, hogy vissza fogsz jönni.

Wulfgar végignézett a mezőn, valami jelet keresett, ami Bruenor jelenlétére utalhatott volna. – Van valami hírek Bruenorról??

– Éppen te láttad utoljára – felelte Fender komoran. Mindketten hallgattak, és a mezőt fürkésztek.

– Bár hallanám még egyszer a fejszéd csattogását -suttogta Wulfgar..

De Bruenor nem hallhatta őt.

– Jensin – kérdezte Cassius a caer-dinevali szószólótól.

– Hol vannak asszonyaitok a gyerekekkel? Biztonságban vannak?

– Jó helyük van Easthavenben – felelte Jensin Brent.

– Mostanra már ott vannak Jórét és Dougan Gödrének emberei is. Jól őrzik őket, és készleteik is vannak. Ha Kessell hitványai arra mennek, ez emberek elég korán tudni fognak róla, és kihajózhatnak a Lac Dinnershere-re.

– De meddig maradhatnak életben a vízen? – kérdezte Cassius.

Jensin Brent semmitmondóan vállat vont. – Gondolom, míg be nem áll a tél. De mindig lesz hol kikötniük, mert a maradék goblinok és orkok nem tudják kezükben tartani még a partvonal felét sem.

Cassius elégedettnek tűnt. Kemphez fordult.

– Pusztardőn – felelte Kemp a ki nem mondott kérdésre. – És fogadni mernék, hogy jobb dolguk van, mint nekünk! Elég hajójuk van ahhoz, hogy akár várost is alapíthassanak a Maer Dualdon közepén.

– Ez jó – mondta Cassius. – Ez még egy lehetőséget hagy nyitva számunkra. Itt talán tartani tudjuk magunkat egy ideig, aztán visszavonulunk a város falai mögé.

Ott a goblinok és orkok még létszámfölényükkel sem hódíthatnak meg minket!

Jensin Brentet láthatólag vonzotta az ötlet, de Kemp húzta a száját. – Így a mieink elég biztonságban lesznek – mondta. – De mi lesz a barbárokkal?

– Az ő asszonyaik elég kemények ahhoz, hogy nélkülük is életben maradjanak – felelte Cassius.

– Engem egy cseppet sem érdekelnek a rossz szagú asszonyaik –

robbant ki Kemp, és szándékosan felemelte a hangját, hogy Wulfgarék is hallják. – Én róluk, ezekről a vad kutyákról beszélek! Gondolom, nem akarod szélesre tárt kapukkal beinvitálni őket! Wulfgar büszkén elindult a szószólók felé.

Cassius mérgesen fordult Kemphez: – Makacs számár! – suttogetta keményen. – Az egységben van az egyetlen reményünk!

– A támadásban van az egyetlen reményünk! – vágott vissza Kemp.

– Megfélemlítettük őket, és te most azt akarod, hogy elszaladjunk és elbújjunk!

A hatalmas barbár király a két szószóló elé lépett: szinte feléjük tornyosult. – Üdvözllek, bryn shanderi Cassius – mondta

udvariasan. – Wulfgar vagyok, Beornegar fia, a törzsek vezére, akik azért jöttek, hogy csatlakozzanak nemes ügyetekhez.

– Ugyan mit tudhat a ti fajtátok a nemességről? – vágott közbe Kemp.

Wulfgar ügyet sem vetett rá. – Meglehetősen sokat hallottam a beszélgetéseitekből – folytatta rendületlenül. – Úgy vélem, hogy rossz modorú és hálátlan tanácsadód az egyetlen lehetséges javaslatot tette. Cassius, aki azt várta, hogy Wulfgar feldühödik Kemp sértésein, először megzavarodott.

– A támadást – magyarázta Wulfgar.. – A goblinok most bizonytalanok abban, hogy milyen előnyökre tehetnek szert.

Elgondolkoznak rajta, hogy egyáltalán miért követték a gonosz varázslót erre az átkozott helyre. Ha hagyjuk, hogy újra visszatérjen a harci kedvük, veszedelmes ellenségek lesznek.

– Köszönet a szavaidért, barbár király – felelte Cassius. – Én mégis úgy gondolom, hogy ez a csöcselék nem tud végrehajtani egy ostromot. Egy hét sem telik bele, és szétszélednek.

– Meglehet – mondta Wulfgar.. – De a népednek ezért is drágán meg kell fizetnie. A saját akaratukból távozó goblinok nem fognak üres kézzel visszatérni barlangjaikba. Még számos védtelen város akad, amire lecsaphatnak elfelé menet.

– És ami még rosszabb, nem fognak elmenni félelemmel a szemükben. A visszavonulásod megmentheti néhány embered életét, Cassius, de nem veszi elejét ellenségeitek jövőbeli visszatérésének!

– Akkor hát egyetértesz azzal, hogy támadnunk kéne? – kérdezte Cassius.

– Ellenségeink már félnek tőlünk. Körülnéznek és látják a

pusztulást, amit rájuk hoztunk. A félelem erős fegyver, főleg goblinok ellen. Teljesítsük be a győzelmet, ahogy ti tettétek ellenünk öt évvel ezelőtt... – Cassius látta a fájdalmat Wulfgar tekintetében az emlékre -... és kergessük vissza ezeket az alávaló bestiákat hegyi odúikba! Sok évig nem mernek majd előmerészkedni, hogy újra a városaitok ellen induljanak.

Cassius mélységes elismeréssel nézett a fiatal barbárra, de mélységes kíváncsisággal is. Alig tudta elhinni, hogy ezek a büszke pusztai harcosok, akikben még élénken él a Tízvárostól elszenvedett vereség emléke, a halásztelepülések segítségére siettek. – A népem valóban alaposan megtizedelt benneteket, nemes király. Véres kegyetlenséggel. Miért jöttetek hát?

– Ezt majd azután beszéljük meg, mikor végrehajtottuk a feladatunkat – felelte Wulfgar.. – Most pedig énekeljünk! Keltsünk rettegést ellenfeleink szívében, és törjük meg őket!

Revjakhöz és többi vezéreikhez fordult. – Énekeljetek, büszke harcosok! – parancsolta. – Hirdesse Tempos Dala a goblinok közelgő halálát! – Üdviválgás futott végig a barbárok sorain, és büszkén emelték fel hangjukat a harc istenéhez.

Cassius látta a dal azonnali hatását a legközelebbi szörnyetegeken: elhátráltak egy lépést, és a fegyverüket szorongatták.

Mosoly futott át a szószóló arcán. Még mindig nem értette a barbárokat, de a magyarázat várhatott. – Csatlakozzunk barbár szövetségeseinkhez! – kiáltotta katonáinak. – A mai nap a győzelem napja!

A törpék is belekezdtek ősi hazájuk komor harci dalába. Tízváros halászaik Tempos Dalának szavait követték, először bátortalanul, míg az idegen hajlítások és mondatok könnyedén nem gördültek ajkukról. Akkor aztán teljes erővel rázendítettek, saját városuk dicsőségét hirdetve, ahogy a barbárok is a saját törzsükét.

A tempó egyre gyorsult, a hangerő pedig erőteljes crescendóba csapott. A goblinok beleremegtek halálos ellenségeik növekvő lelkesedésébe. A széleken elosonó dezertőrök folyama egyre sűrűbb lett.

Aztán az emberek és törpék serege egyetlen gyilkos hullámként zúdult le a dombról.

Drizztnak sikerült elég messzire elbotorkálnia a déli hegyoldaltól, hogy megmeneküljön a lavina dühétől, de ezzel együtt veszélyes helyzetben találta magát. Kelvin Halma nem volt magas hegy, de a felső harmadát örök, mély hó borította, és teljesen ki volt szolgáltatva a környék nevét adó jeges szeleknek.

És ami még rosszabb volt, a drow lába átázott a Crenshinibon okozta olvadásban, és most a nedvesség jéggé dermedt a bőrén: minden lépés fájdalmat okozott neki a hóban.

Eltökélten vonszolódott tovább a nyugati oldal felé, a legjobb védelmet kínálta a szél ellen. Mozdulatai erőteljesek és eltúlzottak voltak, hogy fenntartsák végtagjaiban a vérkeringést. Mikor azonban elérte a hegycsúcs szélét, és elindult lefelé, óvatosabban kellett mozognia, nehogy Akar Kessell sorsára jusson.

A lábai most már teljesen érzéketlenek voltak, de mozgásban tartotta őket, szinte kényszeríteni kellett automatikus reflexeit.

De aztán megcsúszott.

Wulfgar vad harcosai csaptak rá először a goblinok vonalára, vagdalták és szorították a szörnyetegeket. Sem goblin, sem ork nem állhatott meg a hatalmas király előtt, de a harc zsúfolt zűrzavarában kevesen tudtak kitérni előle. Egymás után hullottak el.

A félelem majdhogynem megbénította a goblinokat, és tétovázásuk halálra ítélte az elsőket, akik a vad barbárokkal találkoztak.

A csapat bukása azonban a hátsóbb sorokból eredt. Azok a törzsek, akik eddig még nem is vettek részt a harcban, elgondolkoztak a hadjárat folytatásának bölcs voltán, mert rájöttek, hogy elegendő előnyre tettek szert hazai riválisaikkal szemben – akiket meggyengítettek a súlyos veszteségek – hogy otthon a Világ Hátán kiterjesszék területüket. A harc második fellángolása után nem sokkal hazainduló ork és goblin törzsek tucatjainak nyomában kerekedett porfelhő.

A tömeges dezertálás hatása azokra is bomlasztó volt, akik nem tudtak ilyen könnyen elmenekülni. Még a legostobább goblin is tudta, hogy győzelmi esélyük Tízváros makacs védői ellen csakis számbeli fölényükben rejlik.

Égisz-agyar folyamatosan csapkodott, ahogy Wulfgar egymagában vágott utat maga előtt. Még Tízváros emberei is félrehúzódtak

mellőle, mert megrettentek hatalmas erejétől. Saját népe azonban áhítattal nézett fel rá, és mindent megtett, hogy méltóan kövesse dicső vezérét.

Wulfgar egy csapat ork közé vetette magát. Égisz-agyar lecsapta az egyiket, és a halott a mögötte állókat is ledöntötte estében. Wulfgar visszakezes csapása ugyanilyen eredménnyel járt a másik oldalon. Egy csapásra majdnem az ork csapat fele a földre került, holtan, vagy kábultan.

A többiek nem óhajtottak a hatalmas ember útjába állni.

Easthaveni Glenshater is egy goblincsapat közepébe ugrott, remélve, hogy épp olyan lelkesedésre ösztönzi ezzel embereit, mint Wulfgar az övéit. Glenshater azonban nem volt olyan látványos óriás, mint Wulfgar, és fegyvere sem volt olyan hatalmas, mint Egisz-agyar.

Kardjával leterítette az első goblint, aztán ravaszul megpördült és levágott egy másikat. Jól csinálta, de egy elem hiányzott a támadásából – az a kritikus tényező, ami Wulfgart a többiek fölé emelte. Glenshater megölt ugyan két goblint, de nem keltett olyan zavart a soraikban, ami a folytatáshoz szükséges lett volna.

Menekülés helyett, ahogy azt Wulfgarral szemben tették, a maradék goblinok előretörték mögötte.

Glenshater éppen a barbár király mellé érkezett, mikor egy lándzsa gonosz hegye a hátába fúródott és átszúrta.

A gyászos esetet látva Wulfgar felemelte a kalapácsát, és agyonütötte a lándzsafogó goblint. Glenshater hallotta a lecsapó kalapács hangját, és még sikerült hálásan elmosolyodnia, mielőtt holtan a földre zuhant.

A törpék másképp harcoltak, mint szövetségeseik. Megint szoros, támogató alakzatba álltak, és egyszerre

tarolták le a goblinokat.. A gyermekeikért és asszonyaikért küzdő halászok pedig félelem nélkül harcoltak és haltak.

Alig egy óra leforgása alatt minden goblin csapatot szétzúztak, egy fél órával később pedig az utolsó szörnyeteg is holtan hevert a véráztatta földön.

Drizzt a csúszó hó fehér taraján sodródott a hegyoldalban.

Tehetetlenül bucskázott, próbált megkapaszkodni minden kiálló sziklában. Ahogy közeledett a hósáv aljához, kirepült a csuszamlásból és a szürke sziklákra hemperedett, mintha a hegy

büszke, legyőzhetetlen csúcsai kidobták volna a hívatlan vendéget. A mozgékonyasága – és egy jó adag szerencse mentette meg. Mikor végre meg tudta fékezni a lendületét és kapaszkodót talált, látta, hogy számos sérülése csak felületes: egy karcolás a térdén, egy vérző orr és egy kificamodott csukló voltak a legsúlyosabbak. Visszatekintve Drizzt szinte még áldásnak is látta a kis lavinát, mert így gyorsan lejutott a hegyen. Nem volt benne biztos, hogy enélkül el tudta volna kerülni Kessell fagyos sorsát.

Eddigre a déli csata második része már elkezdődött. Drizzt a csata zaját hallva kíváncsian figyelte a törpevölgy másik oldalán elvonuló ezernyi goblint. De nem lehetett biztos benne, mi történik, bár ismerte a goblinok gyáva hírét.

De nem is szentelt túl sok gondolatot ennek, többé már nem a csata foglalkoztatta elsősorban. Tekintete a megfeketedett halomra vándorolt, ami valaha a Cryshal-Tirith volt. Lemászott Kelvin Halmának aljába és elindult a brémai úton – a romok felé. Fel kellett derítenie, hogy Regis és Guenhwyvar megmenekült-e.

Győzelem.

Sovány vigasz volt ez Cassiusnak, Kempnek és Jensin Brentnek, mikor végignézték a véres mezőn. A szószólók közül csak ők hárman élték túl a csatát: a hét másik halálát lelte.

– Győztünk -jelentette be Cassius komoran. Reménytelenül nézte, ahogy további katonák rognak össze holtan a korábban szerzett halálos sebektől, mert látni akarták a véget: addig nem voltak hajlandóak meghalni. Tízváros férfinépének több mint fele holtan hevert, és soknak volt várható még a halála, mert az életbenmaradtok fele is súlyos sérülést szerzett. Négy város égett porig, egy másikat pedig kifosztottak és megrongáltak a megszálló goblinok.

Iszonyatos árat fizettek a győzelemért.

A barbárokat is megtizedelte a csata. Javarészt fiatalon és tapasztalatlanul fajtájuk szívósságával harcoltak, és úgy haltak meg, hogy sorsukat életük meséjének dicső befejezéseként fogadták. Csak a számos harcban edzett törpék úszták meg komolyabb veszteségek nélkül. Többeket levágtak, voltak sebesültek is, de jobbára készek lettek volna azonnal tovább harcolni, ha újabb

goblinokra bukkantak volna. Nagy bánatuk volt viszont Bruenor hiánya.– Menjetek a népetekhez – mondta Cassius szószóló társainak. – Aztán ma este jöjjetek vissza tanácsra. Kemp fog szólni Maer Dualdon négy városa nevében, Jensin Brent pedig a másik tavak népéért.

– Sok mindenről kell határoznunk, és kevés az időnk – mondta Jensin Brent. – Nyakunkon a tél.

– Megmaradunk! – jelentette ki Kemp a rá jellemző daccal. De mikor látta társai mogorva tekintetét, engedett egy kicsit a realizmusuknak. – Még ha kemény küzdelem is lesz.

– Ahogy az én népemnek is – szolt egy másik hang. A három szószóló megfordult, és Wulfgart látták közeledni a mészárlás poros, szürrealista háttere felől. A barbár tetőtől talpig mocskos és véres volt, mégis minden ízében igazi, nemes király. – Én is meghívtást kérek a tanácsba, Cassius. Sok minden van, amit a népeink nyújtani tudnak egymásnak ezekben a nehéz időkben.

Kemp felmordult: – Ha teherhordó állatokra van szükségünk, inkább ökröket veszünk.

Cassius veszedelmes pillantást lövellt Kempre, és azt mondta: – Kérlek, csatlakozz a tanácshoz, Wulfgar, Beornegar fia. A mai segítségetekért a népem nagyon sokkal tartozik nektek. Ismét megkérdelek: miért jöttetek el?

Wulfgar megint, immár másodszor hagyta figyelmen kívül Kemp sértését. – Hogy visszafizessünk egy adósságot – mondta Cassiusnak.

– És talán azért, hogy megjavítsuk mindkét nép életét.

– Goblinöléssel?? – kérdezte Jensin Brent, bár sejtette, hogy a barbár ennél többre gondol.

– Kezdetnek igen – felelte Wulfgar.. – De még sok minden van, amit tehetünk. Az enyéim még a yetiknél is jobban ismerik a tundrát.

Tudjuk, milyen és hogyan kell életbenmaradni benne. A ti népeteknek is előnyére válna a barátságunk, különösen ezekben a nehéz időkben.

– Bah! – szortyintott Kemp, de Cassius elhallgattatta. A bryn shanderi szószólót érdekelték a lehetőségek.

– És a te néped mit nyerne egy ilyen szövetségből?

– Kapcsolatot – felelte Wulfgar.. – Összekötő láncszemet egy olyan fényűző világgal, amit azelőtt nem ismertünk. A törzsek egy sárkány kincsét tartják a kezükben, az arany és az ékszer azonban nem

melegít a téli éjszakákon, és húst sem ad, ha ritka a vad.

– A ti népetekre nagy újjáépítő munka vár. Az én népemnek pedig vagyona van, hogy segítsen ebben. Viszonzásul Tízváros jobb életet biztosít nekünk – Cassius és Jensin Brent beleegyezően bólintott, mikor Wulfgar előadta tervét.

– Végül, és talán ez a legfontosabb – folytatta a barbár – szükségünk van egymásra, legalábbis pillanatnyilag. Mindnyájan legyengültünk és sebezhetőek vagyunk a környék veszedelmeivel szemben. Együtt a maradék erőnk átsegít minket a télen.

– Meglepsz és kíváncsivá teszel – mondta Cassius. – Gyere hát el a tanácsba személyes meghívással, és indítsunk be egy olyan tervet, ami előnyös lesz mindenki számára, aki túlélte az Akar Kessell elleni küzdelmet!

Mikor Cassius megfordult, Wulfgar egyik hatalmas kezével megragadta Kemp ingét és könnyedén felemelte a földről a targosi szószólót. Kemp csapkodni kezdte az izmos alkart, de aztán látta, hogy nincs esélye a barbár acélos szorítása ellen.

Wulfgar veszedelmesen meredt rá. – Most az egész népemért vagyok felelős, ezért elengedtem a fülem mellett a sértéseidet – mondta. – De ha eljön a nap, mikor már nem leszek király, jobban teszed, ha soha többet nem keresztezed az utamat! – Azzal csuklója egy rántásával a földre nyekkentette a szószólót.

Kemp, alti pillanatnyilag túlságosan megijedt ahhoz, hogy dühös vagy zavart legyen, csak ült a földön, és nem válaszolt. Cassius és Jensin Brent összenéztek, és halkán kuncogni kezdtek.

De jókedvük csak addig tartott, míg meg nem látták a közeledő lányt, akinek karja véres kötésben volt, arcát és haját pedig vastag por fedte. Wulfgar is észrevette őt, és a lány sebei jobban fájtak neki, mint a sajátjai bármikor.

– Catti-brie! – kiáltotta, és odaszaladt hozzá. A lány kinyújtott tenyérrel csillapította le.

– Nem sérültem meg komolyan – nyugtatta meg Wulfgart könnyedén, pedig a barbár számára nyilvánvaló volt, hogy a seb igenis mély. – Bár gondolni se merek rá, mi lett volna velem, ha Bruenor nem jön.

– Láttad Bruenort?

– Az alagutakban – magyarázta Catti-brie. – Néhány ork betévedt,

lehet, hogy be kellett volna omlasztanom a járatot. De nem voltak sokan, és hallottam, hogy a törpék jól haladnak a felszínen.
-Aztán lejött Bruenor, de mögötte újabb orkok jöttek. Egy tartógerenda kidőlt: azt hiszem, Bruenor vágta el, de túl nagy volt a por meg a zűrzavar.
– És Bruenor?? – kérdezte aggódva Wulfgar.. Catti-brie a mezőre nézett. – Ott van kint. Téged kéretett.

Mire Drizzt elérte a Cryshal-Tirith romjait, a csatának már vége volt. A rettentő utórezgések látványai és hangjai ott zajlottak körülötte, célja azonban változatlan maradt. Mászni kezdett a maradványokon. Valójában örültnek tartotta magát, hogy ilyen reménytelen üggyel foglalkozik. Még ha Regis és Guenhwyvar ki is jutottak a toronyból, hogyan találja meg őket?

De azért csak ment tovább makacsul, nem volt hajlandó megadni magát feddő logikának. Épp ebben különbözött a népétől: őt a szíve vezette, ez hozta ki a hatalmas városok sötétjéből. Drizzt Do'Urden megengedte magának, hogy szánalmat érezzen.

Felmászott a romhalmaz oldalára, és pusztá kézzel áskálódni kezdett a törmelékben. A nagyobb darabok miatt nem tudott mélyre hatolni, mégsem adta fel. Nem nagyon használta égett bal kezét, így a jobbjá hamarosan vérezni kezdett a karcolásoktól. De ő csak folytatta tovább, először körbe, aztán magasabban.

És kitartása elnyerte jutalmát. Mikor elérte a halom tetejét, ismerős mágikus aurát érzett. Az erő egy apró hasadékhoz vezette két kő között. Óvatosan benyúlt, remélve, hogy sértetlenül találja a tárgyat, és kihúzott egy kis macskafigurát. Remegő ujjakkal vizsgálta végig, de a szobrocska épnek tűnt – a mágia ellenállt a kövek súlyának.

Mégis vegyesek voltak érzelmei a lelettel kapcsolatban. Bár megkönnyebbült, hogy Guenhwyvar láthatóan megmenekült, a szobrocska jelenléte azt mondta neki, hogy Regisnek valószínűleg nem sikerült kijutnia. Összeszorult a szíve. És még ennél is jobban összeszorult, mikor valamit megcsillanni látott a résben. Benyúlt, és kihúzta az aranyláncot a rubintfüggővel: félelmei megerősítést nyertek.

– Méltó sírhely neked, bátor kis barátom – mondta sötéten, és abban a pillanatban elhatározta, hogy a dombot Regis Halmának fogja

nevezni. Viszont nem értette, mi választotta el a félszerzetet a nyakláncától, mert sem vér, sem más jel nem volt a láncon, ami azt mutatta volna, hogy rajta volt Regisen a halálakor.

– Guenhwyvar – suttogta. – Gyere, árnyékom – Átjárta az ismerős érzés, mikor maga elé helyezte a szobrocskát. Megjelent a fekete köd és felvette a nagy macska alakját: Guenhwyvar sértetlennek látszott, és mintha kissé ki is pihente volna magát az otthonában töltött néhány óra alatt.

Drizzt macska-barátja felé lépett, de ekkor egy második ködfelhő jelent meg kissé arrébb, és kezdett alakot öltetni.

Regis alakját.

A félszerzet csukott szemmel, tátott szájjal ült, mintha éppen nagyot akarna harapni valami láthatatlan finomságból. Egyik keze ökölbe szorult mohó állkapcsa mellett, a másik nyitva volt előtte. Mikor szája az üres levegőbe harapott, szemei meglepetten felpattantak. – Drizzt! – jajdult fel. – Igazán megkérdézhettél volna, mielőtt elhozol! Ez a tökéletesen csodálatos macska megszerezte nekem a legfinomabb ételt!

Drizzt csak a fejét csóválta, és félig megkönnyebbülten, félig hitetlenkedve elmosolyodott.

– Ó, ez remek – kiáltott fel Regis. – Megtaláltad a drágaköveket. Azt hittem, hogy elvesztettem: valamilyen okból nem jött el velem meg a macskával

Drizzt visszaadta neki a rubintot. A macska el tud vinni magával valakit a síkok között? Drizzt elhatározta, hogy később majd felfedezi Guenhwyvarnak ezt a képességét.

Megsimogatta a macska nyakát, aztán visszaengedte a saját világára, ahol tovább pihenhet. – Gyere, Regis -mondta komoran. – Lássuk, miben segíthetünk.

Regis lemondóan vállat vont, és felállt, hogy kövesse a drow-t.

Mikor a rom tetejére érték, és látták a vérfürdőt a maga teljességében, a félszerzet csak akkor fogta fel a pusztítás hatalmasságát. A lábai majdnem kiszaladtak alóla, de barátja segítségével sikerült leereszkednie.

– Győztünk? – kérdezte Drizztet, mikor már a mezőn voltak, mert nem tudta, hogy a látványt a tízvárosiak győzelemnek vagy vereségnek címkézték.

– Életben maradtunk – helyesbített Drizzt. Hirtelen kiáltás harsant

fel, mikor egy csapat halász

észrevette őket, és eszeveszetten kiáltozva rohanni kezdett feléjük. –

Varázslóölő és toronyromboló! – ordibálták.

A mindig szerény Drizzt lesütötte a szemét.

– Éljen Regis! – folytatták – Tízváros hőse!

Drizzt meglepetten, de derűsen pillantott barátjára. Regis csak tehetetlenül megvonta a vállát, mintha épp olyan áldozata lenne a tévedésnek, mint Drizzt.

A férfiak megragadták a félszerzetet, és a vállukra emelték. –

Dicsőségesen fogunk bevinni téged a városba, a tanácsba! –

jelentette ki az egyik. – Neked mindenki előtt szavad van a meghozandó döntésekben! – Aztán csak úgy mellékesen odaszólt Drizztnek: – Te is jöhetsz, drow.

Drizzt elhárította a meghívást. – Mindenki Regist élteti – mondta, és mosoly játszadozott az ajkán. – Kis barátom, te mindig olyan

szerencsés vagy, hogy ott is aranyat találsz, ahol mások sarat! –

Hátbaveregette a félszerzetet, és otthagya a menetet.

Regis visszanézett rá, és forgatta a szemét, mintha csak utazna egyet.

De Drizzt ennél többet tudott.

A drow derűje azonban rövid életű volt. Még arrébb sem ment, mikor két törpe kiáltott felé.

– Jó, hogy rád találtunk, elf barátunk! – mondta az egyik. A drow azonnal tudta, hogy rossz híreik vannak.

– Bruenor? – kérdezte.

A törpék bólintottak. – Halálán van, talán már el is ment. Téged szólított.

A törpék minden további szó nélkül átvezették Drizztet a mezőn egy kis sátorhoz, amit az alagútbejáratokhoz közel állítottak fel, és be is kísérték.

Bent gyertyák lobogtak lágy fénnel. A sátor egyetlen ágya mellett a bejáratnál szemben ott állt Wulfgar és Catti-brie tiszteletteljesen lehajtott fejjel.

Bruenor a priccsen feküdt, feje és mellkasa véres kötésekből.

Reszelős hanggal, felületesen lélegzett, mintha minden levegővétele az utolsó lenne. Drizzt ünnepélyesen az ágyhoz lépett, és eltökélte, hogy visszatartja a szemében gyülekező, rá egyáltalán nem jellemző könnyeket. Bruenor jobban szereti az erőt.

– Az.. elf az? – hörögte Bruenor, mikor meglátta maga fölött a sötét

alakot.

– Eljöttem hozzád, legdrágább barátom – felelte Drizzt.

– Hogy... láss elmenni?

Drizzt nem tudott őszintén válaszolni egy ilyen kíméletlen kérdésre.

– Elmenni? – Nevetést préselt ki összeszorult torkán. – Ugyan már!

Szó sem lehet meghalásról! Ki fogja akkor megkeresni a Mithril Csarnokot?

– Ó, az otthonom... – Bruenor mintha megnyugtatta volna a név, mintha úgy érezte volna, hogy álmai segítik majd az előtte álló sötét úton. – Akkor hát velem jössz?

– Hát persze – mondta Drizzt. Segélykérően Wulfgarra és Catti-briere nézett, de azok nem néztek rá, belemerültek a saját szomorúságukba.

– De nem most, nem – magyarázta Bruenor. – Már túl közel a tél! – Köhögni kezdett. – Majd tavasszal. Igen, tavasszal – A hangja elcsuklott, a szemei lecsukódtak.

– Igen, barátom – felelte Drizzt. – Tavasszal. Tavasszal ott leszek nálad!

Bruenor szeme megint felnyílt, halódó tekintetét egy pillanatra felélénkítette a régi tűz. Elégedett mosoly terült szét a törpe arcán, és Drizzt örült, hogy megnyugvást hozott haldokló barátjának.

A drow visszanézett Wulfgarra és Catti-briere: ők is mosolyogtak.

De egymásra, tűnt fel Drizztnek.

Ekkor Drizzt legnagyobb meglepetésére és rémületére Bruenor felült, és tépkedni kezdte magáról a kötéseket.

– Tessék! – dörögte a többiek legnagyobb derűtségére. –

Kimondtad, és tanúim is vannak rá!

Drizzt, miután majdnem elájult első döbbenetében, Wulfgarra vicsorgott. A barbár és Catti-brie hősies erőfeszítéssel tartották vissza kitörni készülő nevetésüket.

Wulfgar vállat vont, és egy kis kacaj azért kibukott belőle. – Bruenor azt mondta, hogy akkorára vág le, mint egy törpe, ha egy szót is szólok.

– És meg is tette volna! – tette hozzá Catti-brie. Sietősen kifelé indultak. – A bryn shanderi tanács! – magyarázta sietősen Wulfgar.

A sátoron kívül aztán már kinevethették magukat.

– A mennykő csapjon beléd, Harcpöröly Bruenor! -tájtékozott a drow. Aztán nem bírt magával, és megölelte hordótermetű barátját.

- Essetek túl rajta – morogta Bruenor az ölelésben. -De gyorsan. Sok dolgunk van a télen! A tavasz hamarabb itt lesz, mint gondolnád, és az első meleg napon elindulunk a Mithril Csarnok felé!
- Bárhol is legyen – nevetett Drizzt. Túlságosan megkönnyebbült volt ahhoz, hogy haragudni tudjon a csel miatt.
- Sikerülni fog, drow! – rikkantotta Bruenor. – Nekünk mindig sikerül.

Utóhang

Tízváros népei és barbár szövetségeseik nehéz csatát vívtak a téllal, de tehetségüket és erőforrásaikat latba vetve sikerült életben maradniuk. Sok tanácsulást tartottak ezekben a hosszú hónapokban Cassiusszal, Jensin Brenttel és Kemppel Tízváros képviselőiben, míg Wulfgar és Revjak a barbár törzsek nevében szólt. Az első napirendi pont a két nép szövetségének írásba foglalása és jóváhagyása volt, nem kevés vita közepette.

A Kessell seregei által érintetlenül hagyott városokat telerakták menekültekkel a kegyetlen télre. Az újjáépítés a tavasz első Jelére megkezdődött. Mikor a vidék már a gyógyulás útjára lépett, és miután a Wulfgar útmutatásait követő barbár csapat visszatért a sárkány kincsével, tanácsuléseken osztották fel a megmaradt városokat a megmaradt népek között. A két nép közti szövetség többször közel állt az összeomláshoz, de Wulfgar parancsoló jelenléte és Cassius rendíthetetlen nyugalma mindannyiszor megmentette a helyzetet.

Mikor végre minden elrendeződött, a barbárok megkapták Bréma és Caer-Konig városát újjáépítésre, Caer-Konig túlélőit Caer-Dineval helyreállított városába helyezték el, Bréma azon túlélői pedig, akik nem kívántak a törzsi néppel együtt lakni, Targos újonnan felépített városában kaptak helyet.

Nehéz helyzet volt ez, ahol hagyományos ellenségek kényszerültek szorosan egymás mellett élni. Bár a csatát megnyerték, a városok népe nem igen nevezhette magát győztesnek. Mindenki tragikus veszteségeket szenvedett el: senki sem került jobb helyzetbe a harc miatt.

Regis kivételével.

A oportunista félszerzetet az Első Polgár dicső címével tüntették ki, és megkapta egész Tízváros legszebb házát a csatában nyújtott teljesítményéért. Cassius készségesen átengedte palotáját a "toronyrombolónak".

Regis elfogadta a szószóló felajánlását, és minden más ajándékot is, ami a többi városból özönlött hozzá, mert bár nem érdemelte ki igazán a jutalmat, jószerecsényét azzal igazolta, hogy a mit sem sejtő drow társának nevezte ki magát. És mivel Drizzt Do'Urden nem ment Bryn Shanderbe, hogy magához vegye ajándékait, Regis úgy vélte, hogy neki kötelessége cselekedni barátja helyett.

A félszerzet épp erre a fényűző életmódra vágyott mindig is. Valóban élvezte a túláradó jólétet és luxust, bár később aztán megtanulta, hogy a hírnévért kemény árat kell fizetni.

Drizzt és Bruenor az expedíció előkészítésével töltötték a telet. A drow a csalás ellenére tartani akarta magát ígéretéhez, mert az élet az ő számára a harc után sem sokat változott. Bár valójában ő volt a csata hőse, továbbra is úgy látta, hogy Tízváros emberei nem nagyon tűrik meg. A barbárok pedig, Wulfgar és Revjak kivételével, nyíltan kerültek, és védőimákat mormoltak isteneikhez, valahányszor véletlenül találkoztak vele.

De a drow ezt az idegenkedést is szokásos nyugalomával fogadta.

– Azt suttogják a városban, hogy átadtad a szavazati jogodat a tanácsban Revjaknak – mondta Catti-brie Wulfgarnak gyakori Bryn Shanderben látogatásainak egyikén.

Wulfgar bólintott. – Ő idősebb és sok tekintetben bölcsebb nálam.

Catti-brie sötét szemeinek kellemetlenül fürkésző pillantása alá vette Wulfgart.. Tudta, hogy más oka is van Wulfgar lemondásának. –

Velük akarsz menni – mondta színtelenül.

– Tartozom ezzel a drow-nak – Wulfgar csak ennyit mondott. Nem volt olyan hangulatban, hogy vitázzon a heves természetű lánnyal!

– Megint elhárítottad a kérdést – nevetett Catti-brie. –Nem tartozol te senkinek semmivel! Azért mész, mert menni akarsz!

– Mit tudhatsz te erről? – morogta Wulfgar, mert feldühítette a lány fájdalmasan helytálló megfigyelése. –Mi tudhatsz te a kalandról?

Catti-brie szeme lefegyverzően csillant. – Tudom, amit tudok –

mondta. – Minden nap kaland, bárhol vagyunk. Ez az, amit te még nem tanultál meg. Ezért nézel távoli utak felé, azt remélve, hogy így kielégítheted a szívedben lángoló vágyat az izgalmakra. Menj hát,

Wulfgar!! Kövesd a szíved útját, és légy boldog!

- Talán majd ha visszatértél, megérted annak az izgalmát is, hogy egyszerűen csak élsz – Arconcsókolta Wulfgart, és az ajtóhoz ment. Wulfgart kellemesen meglepte ez a csók. A lány után kiáltott: – Talán akkor majd a beszélgetésünk is kellemesebb lesz!
- De nem ilyen érdekes! – felelte a lány távozóban.

Egy szép koratavaszi reggelen végre érkezett Drizzt és Bruenor indulásának az ideje. Catti-brie segített nekik felvenni tömött hátizsákjukat.

- Ha rendbehoztuk a helyet, téged is odaviszünk -mondta Bruenor a lánynak újfent. – Biztosan felcsillan a szemed, ha majd látod a Mithril Csarnok folyóit!

Catti-brie elnézően elmosolyodott.

- Akkor biztos, hogy jól megleszel? – kérdezte Bruenor komolyan. Tudta, hogy minden rendben lesz, a szívében mégis túlsordult az atyai féltés.

Catti-brie mosolya még szélesebb lett. Örült, hogy a törpe elindul, de tudta, hogy nagyon fog hiányozni neki Bruenor, mert látszott, hogy addig úgysem nyugszik meg, míg legalább meg nem próbálja megtalálni ősei hazáját.

És Catti-brie azt is mindenki másnál jobban tudta, hogy a törpe jó társaságban lesz.

Bruenor mindennel elégedett volt. Elérkezett az indulás ideje.

Az utasok elbúcsúztak a törpéktől és elindultak Bryn Shander felé, hogy ott is elköszöjnenek két legközelebbi barátjuktól.

Már délelőtt volt, mire Regis házához érkeztek, és ott találták Wulfgart a lépcsőn ücsörögve, a csomagjával és Égisz-agyarral. Drizzt gyanakodva nézte a barbár cókmozgását: sejtítette Wulfgar szándékát. – Üdvözöllek, Wulfgar király! -mondta. – Brémába indulsz, vagy talán Caer-Konigba, hogy ellenőrizd a néped munkáját?

Wulfgar megrázta a fejét. – Nem vagyok király – felelte. – A tanácsok és beszédek inkább valók öregebbeknek: nekem már elegendő volt belőlük. Most Revjak szól a tundra népének nevében.

- És veled mi lesz? – kérdezte Bruenor.

– Veletek megyek – felelte Wulfgar.. – Hogy megfizessem a

legutóbbi tartozásomat.

– Nekem semmivel sem tartozol – jelentette ki Bruenor.
– Neked meg is fizettem – helyeselt Wulfgar.. – És azt is megadtam, amivel Tízvárosnak és a saját népemnek tartoztam. De van még egy adósság, ami köt – Egyenesen szembefordult Drizzttel. – Hozzád, elf barátom.

Drizzt nem tudta, mit válaszoljon. Vallonveregette a barbárt, és melegen elmosolyodott.

– Gyere velünk, Bendőkorgi – mondta Bruenor a pazar ebéd végeztével a palotában. – Négy kalandkereső kint a nyílt pusztán. Jót tenne neked, még abból a nagy hasadból is lefaragna!

Regis gyengéden megveregette hasát, és felkacagott. –Én szeretem a hasam, és meg is akarom tartani, köszönöm. Sőt, talán még hozzá is teszek!

– Különben sem értem, miért akartok mindenáron elindulni erre az útra – mondta komolyabban. A télen órákat töltött azzal, hogy megpróbálja Bruenorékat lebeszélni a dologról. – Itt könnyű életünk van, miért mennétek el?

– Az élet nem csak finom ételt és puha ágyat jelent, kis barátom – mondta Wulfgar.. – A mi vérünket a kalandvágy égeti. Most, hogy béke van, Tízváros nem kínálja se a veszély borzongását, se a győzelem elégedettségét -Drizzték egyetértően bólogattak, csak Regis rázta a fejét.

– És te ezt a szájalmas helyet nevezed jó módnak? -kacagott Bruenor, és tömpe ujjával csettintett. – Mikor visszatérek Mithril Csarnokból, ennél kétszer nagyobbat építek neked olyan drágakövekkel, amilyeneket még nem láttál!

De Regis meg volt győződve róla, hogy ő már túl van az utolsó kalandján. Mikor befejezték az evést, kikísérte barátait az ajtóhoz. – Ha mégis visszajönnétek...

– A te háznál állunk meg elsőnek – nyugtatta meg Drizzt. Mikor kimentek, összetalálkoztak a targosi Kemppel. Regis házával szemben állt, láthatóan őket kereste.

– Rám vár – magyarázta Wulfgar, és elmosolyodott a gondolatra, hogy Kemp kitér előle, csak hogy megszabaduljon tőle.

– A viszontlátásra, jó szószó – kiáltotta Wulfgar mélyen

meghajolva. – Prayne de crabug ahm rinedere be-yogt iglo kes gron.. Kemp trágár kézmozdulatot tett a barbár felé, aztán elsietett. Regis majdnem eldőlt a nevetéstől.

Drizzt felismerte a szavakat, de nem tudta, hogy Wulfgar miért mondta ezt Kempnek.. – Egyszer azt mondtad, hogy ez egy ősi tundrai csatakiáltás -jegyezte meg a barbárnak. – Miért mondtad akkor annak az embernek, akit a legjobban megvetsz?

Wulfgar valami válaszon rágódott, hogy kimásszon a slamasztikából, de Regis felelt helyette.

– Méghogy csatakiáltás! – rikkantotta a félszerzet. – Ez egy régi barbár háziasszonyi átok, melyet általában házasságtörő öreg barbár férjeknek tartanak fenn – A drow bíbor szemei összeszűkültek, mikor Regis folytatta. – És azt jelenti, hogy " Ezer rénszarvas bolhái rakjanak fészket a nemi szerveiden ".

Bruenor harsány kacagásban tört ki, hamarosan Wulfgar is csatlakozott hozzá. A végén Drizzt sem tehetett mást: kacagott.

– Gyerünk, hosszú lesz a nap – mondta a drow. -Vágjunk neki ennek a kalandnak – érdekesnek bizonyulhat!

– Hová mentek? – kérdezte Regis sötéten. Valahol egy kicsit irigyelte barátait, és be kellett vallania, hogy hiányozni fognak majd neki.

– Először Brémába – felelte Drizzt. – Ott egészítjük ki a készleteinket, aztán indulunk délnyugatnak.

– Luskanba?

– Talán, ha a sors úgy akarja.

– Jó utat – mondta Regis, mikor barátai elindultak.

Regis nézte, ahogy eltűnnek, és azon tűnődött, hogyan tudott szert tenni ilyen örült barátokra. De aztán elhessegette a gondolatot, és visszafordult a palota fel – sok finomság maradt még ebédre.

De nem jutott el az ajtóig.

– Első Polgár! – hallatszott a kiáltás az utcáról. Egy raktártulajdonos hangja volt, aki a város déli részében lakott, ahol a kereskedőkaravánok ki- és berakodtak. Regis várta, hogy az ember közelebb jöjjön.

– Van itt egy ember, Első Polgár – mondta a raktártulajdonos bocsánatkérően meghajolva, amiért megzavart egy ilyen fontos személyt. – Felőled kérdezősködött. Azt állítja, hogy a luskani Hősök Társaságának képviselője, akit azért küldtek, hogy meghívjon téged a

következő gyűlésükre. Azt mondta, hogy jól megfizet majd.

– És mi a neve?

– Nevet nem mondott, csak ezt adta – vett elő a raktáros egy kis arannyal teli erszényt.

Regisnek több se kellett. Azonnal sietett, hogy találkozzon a luskani emberrel.

Megint csak a pusztá szerencse mentette meg a félszerzet életét, mert meglátta az idegent, mielőtt még az észrevette volna őt. Azonnal felismerte a férfit, mert bár évek óta nem látta, a smaragddal kirakott törmarkolat, ami derekán viselt tokból kilátszott, mindent eszébe juttatott. Regis gyakran fontolgatta, hogy ellopja a gyönyörű fegyvert, de még az ő vakmerőségének is volt határa. A tör ugyanis Artemis Entrerié volt.

Pook Pasa elsőszámú bérnyilkosáé.

A három útitárs még másnap hajnal előtt elhagyta Brémát. Mivel már alig várták a kalandot, jókora utat megtettek és már messze kint jártak a tundrán, mire a nap első sugarai kibukkantak a hátuk mögött. Bruenor mégsem volt meglepve, mikor észrevette Regist, aki a kihalt pusztán loholt utánuk.

– Legyek szakállas gnóm, ha nem megint valami bajba keverte magát – kuncogta Wulfgaréknak a törpe.

– Örömmel látunk – mondta Regisnek Drizzt. – De ah jól emlékszem, már elbúcsúztunk egyszer.

– Úgy döntöttem, hogy nem hagyhatom Bruenort egyedül a bajba rohanni, kell valaki, aki kirántsa – lihegte Regis, miközben próbált lélegzethez jutni.

– Velünk jössz? – morogta Bruenor. – Hisz semmit sem hoztál magaddal, ostoba félszerzet!

– Nem eszem sokat – könyörgött Regis a kétségbeesés határán.

– Bah! Többet eszel, mint mi hárman együttvéve! De se baj, azért megengedjük, hogy velünk gyere.

A félszerzet arca látványosan felragyogott, és Drizzt gyanította, hogy Bruenor helyesen tippelt a bajjal kapcsolatban.

– Akkor hát négyen leszünk! -jelentette ki Wulfgar.. -Minden fajtát egyvalaki képvisel: Bruenor a törpéket, Regis a félszerzeteket, Drizzt Do'Urden az elfeket, és pedig az embereket. Szép csapat!

– Aligha hinném, hogy az elfek egy drow-t jelölnének
képviselőjüknek – jegyezte meg Drizzt.
Bruenor szortyintott. – Miért, talán úgy gondolod, hogy a
félszerzetek Bendőkorgit választanák bajnokuknak?
– Bolond vagy, törpe – torkollta le Regis.
Bruenor a földre dobta pajzsát, megkerülte Wulfgart, és megállt
Regis előtt. Arca eltorzult a színlelt haragtól, vállon ragadta Regist,
és a levegőbe emelte.
– Igazad van, Bendőkorgi! – kiáltotta vadul. – Tényleg bolond
vagyok! És sose állj útjába olyannak, aki bolondabb nálad!
Drizzt és Wulfgar sokatmondóan egymásra mosolyogtak.
Ez valóban érdekes kalandnak ígérkezett.
Hátuk mögött a kelő nappal, előttük a saját hosszú árnyékukkal
indultak tovább.
Hogy megkeressék a Mithril Csarnokot.

Vége